

Giới thiệu Tra Vương Tác Phi

Tên khác: Tra Vương Tác Phi, Cạn Bã Vương Làm Phi, Vương Gia Cạn Bã Đầy Ngã Phi.

Editor: CaarmTus1510

Thể loại : ngôn tình, cổ đại, xuyên không

Ở vương triều Đại Nguyên có một Trại vương gia,

Nếu nói về quyền thế thì Hân có thể được xem là dưới một người, nhưng trên vạn người!

Bản về làm người: Vậy, hân là cao nhất, không ai bằng! Bởi vì, hân chính là kẻ biến thái nhất!

Bảo vệ người không có nguyên nhân, giết người không lí do, hi nộ vô thường, lại biện hộ cực điểm

Ngoài ra ở Dung gia thì có cửu tiểu thư vốn nổi tiếng khắp kinh thành

Bản về dung mạo: mỹ mạo bây giờ không ai bằng, sau này cũng không!

Bản về tính tình: thuần khiết đến kinh thiên động địa, khóc chạm đến thủy thần! Đáng tiếc, những thứ đó đều là giả bộ.

Khinh miệt người không lí do, chôn người cũng không cần thương lượng, bất lương giả nhân giả nghĩa, vừa tà vừa ác!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Xuyên đến nhân sinh máu chó!

Editor: CaarmTus1510

Lời editor: Mỗi cuốn truyện đều là sản phẩm tinh thần của tác giả, mặc dù tác giả có thể không đọc được bình luận, nhưng vẫn hi vọng đọc giả sẽ không cmt quá lời.

Lịch post: ON-GOING

Gió thu lướt qua, ngọn cây sọ hải run rẩy khiến lá vàng rơi lá tả, chứa đựng nhân nhạ ưu thương.

Cảnh sắc này, thời kỳ này, cũng giống như tâm tình của Tô Di hiện tại, mang theo chút ít ưu thương, thờ dãi: không phải tại nàng phản ứng chậm, mà là do thế giới này biến hóa quá nhanh!

Một giây trước, nàng vẫn còn đang gặm chân gà, xem sổ sách kiểm tra báo cáo. Một giây sau, mở mắt lần nữa, đã phát hiện mình xuyên không, ngủ một giấc lập tức trở thành cổ nhân!

Quá nhiều chuyện kì lạ đã xảy ra chân thật. Cánh tay bị nàng nhéo đến đỏ lự, đau rát, chính là câu trả lời thực tế nhất, đây thật sự không phải là mơ.

Nàng là cô gái không lễ tiết ở hiện đại, lại biến thành Cửu tiểu thư Dung Khuynh thuần lương thiện cảm của Dung gia phủ đầy lang sói!

Xuyên việt đã là sự thật, thay đổi không được, ta cũng chẳng thể đi tìm chết, từ đây còn không phải là vùng trời của riêng mình sao. Cổ đại thì cổ đại, chỉ cần có ăn có uống là có thể sống thôi. Nhưng mà....

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong gương đồng mặc dù còn non nớt, nhưng đã có nét tinh xảo tuyệt mỹ, Tô Di, không, là Dung Khuynh, lắc đầu, cảm thán: "Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, da thịt trong suốt mềm mại, khiến người vừa nhìn đã muốn yêu việc soi gương, đáng tiếc..."

Còn chưa đủ mười lăm tuổi, mầm non như thế, mà đã bị người ta cướp mất lần đầu tiên! Còn bị thô căn của nam nhân kia, liều mạng lấn qua lấn lại đến phải bỏ mạng trên giường. Đúng là quá tàn ác, cực kì tàn ác mà!

Nhưng cái chết oan uổng của thân chủ trước, lại khiến bản thân Tô Di cảm thấy vô cùng bị đè nén, nàng làm gái giả độc thân ở hiện đại, từ trước đến nay còn chưa biết được tư vị nam nhân nha!

Đột nhiên đi đến cổ đại, còn chưa được trải qua lần đầu đàn độn u mê, hay tư vị nam nhân là gì, một chút năng cũng chưa hiểu được, mà chỉ cảm nhận được cảm giác sau khi trở thành nữ nhân, toàn thân đau nhức cùng cực.

Trong phòng, Dung Khuynh soi gương, chậm rãi tiêu hóa tiếp nhận cuộc sống nhân sinh đầy máu chó này!

Ngoài phòng, hai nha đầu nói thầm nho nhỏ với nhau.

"Thu Hồng, người nói xem, Trạng vương gia sẽ đến phủ cầu hôn Cửu tiểu thư chứ?" (Dung cửu, Dung Khuynh của Dung gia. Dung gia có ba phòng, vị phụ thân kia là lão yêu, trong tất cả các tiểu thư, Dung Khuynh đứng hàng thứ chín)

"Này, ta nào biết được! Nhưng mà..." Dừng lại một chút, hạ thấp giọng, giễu cợt: "Cầu hôn, nghĩ cũng đừng nghĩ. Trạng vương phủ cử người đến, cùng lắm cũng chỉ là dùng cổ kiệu đình đầu nhỏ, trực tiếp nâng đi vào luôn, cho cái vị trí thấp thất là xong."

Nghe lời nói của Thu Hồng, Xuân Đào ngẩng ra, rồi dần bình tĩnh. Đúng nha! Cửu tiểu thư đã không còn tư cách trở thành Trạng vương phi nữa rồi!

Phải nói Dung Khuynh cũng quá xui xẻo, cùng lắm chỉ là đi đến tế điện triều đình thấp nhang cho một vị ma ma đã mất, lại bị Trạng vương đột nhiên xuất hiện cường thế đoạt thân. Sau đó, chỉ nhận được một câu "Trước đừng để người chết". Rồi sau đó nữa, cứ như vậy bị đưa trở về bên trong phòng!

Một tiểu thư còn trong khuê các nếu bị thất thân, dù cho có là nguyên nhân gì đi nữa, ai cũng đều muốn chết, bị nhận danh tiếng bất trinh bất khiết, đủ khiến cho nàng cả đời không ngẩng đầu lên nổi. Vị trí chính thể bình thường thôi nàng cũng đã không còn tư cách ngồi, huống chi là tức phụ hoàng thất, nghĩ cũng đừng nghĩ tới!

"Quan trọng hơn là nếu Trạng vương gia đồng ý thu nàng làm thiếp thì thôi, còn nếu không...."

Hoặc Dung Khuynh kia phải chịu cả đời nương tựa cửa chùa, hoặc trực tiếp kết liễu chính mình, tự sát! Tóm lại kết quả không hề có lựa chọn thứ ba. Bởi vì Dung gia không bỏ được mặt mũi của mình.

Mặc dù nhìn tổng quát, Dung Khuynh không có tội, nhưng như vậy thì sao? Ai bảo nàng lại đụng phải Trạng vương gia làm chi?

Trạng vương gia của Đại Nguyên triều, là người mà ngay cả Hoàng thượng còn phải nhường mặt mũi, nhìn ba phần. Người dám chọc một người như vậy sao?

Nhưng mà, nguyên nhân tuyệt đối không được chọc Trạng vương gia, không phải chỉ vì thân phận này của hắn. Mà là, tính tình kia!

Hì hì khó biết, biến ảo vô thường, một giây trước còn cười với người, nhưng một giây sau có thể đã trở mặt ngay. Có thể biến sắc bất cứ lúc nào, quá thật... không ai có thể chịu nổi!

Một người như vậy, người còn muốn nói đạo lý, đòi công đạo với hắn nữa sao? Chuyện đó cùng chuyện tìm chết không khác nhau là bao đâu!

Trong thế giới của Trạng vương gia, hắn chính là đạo lý, hắn chính là vương pháp. Lời của người khác, hắn đồng ý nghe, thì đó đơn giản chỉ là một câu nói. Nhưng hắn không muốn nghe, kia, người chọc tới hắn, phiền hà hắn, đó lại là chuyện gây ra hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Cho nên, văn võ bá quan phạm là có chuyện nhất định phải tiếp xúc với Trạng vương, trước khi đi, cũng nhịn không được sờ sờ cái cổ một cái. Khi trở về, đầu có còn ở đó hay không, thật sự là khó nói nha! Đi một lần, trở ra, tóc bạc mọc nhiều hơn, lòng mệt mỏi!

"Kỳ thật, bản về thân phận, dung mạo kia của Trạng vương gia. Dù Cửu tiểu thư bước vào cửa phủ hắn chỉ làm thiếp, vậy cũng xem như là trong cái rủi có cái may rồi." Nhớ đến dung mạo tuyệt mỹ của Trạng vương gia, tâm thần Thu Hồng không khỏi nhộn nhạo lên.

Xuân Đào nghe thấy, không khỏi lắc đầu, hạ giọng không cho người khác nghe thấy nói: "Thân phận, địa vị, dung mạo, không gì có thể bắt bẻ được Trạng vương. Nhưng... nhưng người cũng đừng quên sở thích đặc biệt kia của Trạng vương!"

Lời Xuân Đào nói ra, khiến Thu Hồng không khỏi run lên, nhộn nhạo không đứng lên.

Loại thân phận kia, tính tình như thế, đã là đủ muốn chết, còn thêm cái sở thích đặc biệt kia, thật là....

Tại sao lại nói là đặc biệt, đầu tiên, bởi vì cái đẹp trong mắt Trạng vương cũng giống người thường, cho nên, rất thích sự vật đẹp đẽ, điều này nghe cũng rất bình thường. Người sao! Ai mà không thích xinh đẹp, kể cả khi mua cái bánh bao còn muốn lựa lấy cái đẹp nhất mà!

Nhưng Trạng vương lại không đơn giản như vậy, sự vật tốt đẹp này, còn bao gồm cả người. Hơn nữa, là không phân biệt nam nữ!

Có một ví dụ: Cách đây không lâu, một nữ tử dựa vào bộ tóc đen mềm mại của mình, thành công lọt vào mắt Trạng vương, sau đó bước vào Trạng vương phủ, vốn tưởng chỉ cần như vậy sẽ được bay lên cảnh biển thành phượng hoàng, cảm thấy bản thân thật khác biệt trong mắt Trạng vương, lập tức ăn mặc đẹp đẽ, vác một thân xinh đẹp đi mê hoặc Trạng vương gia, kết quả....

Bị hộ vệ cạo sạch đầu, trực tiếp ném người ra khỏi Trạng vương phủ, để lại bộ tóc. Không có cách nào khác, ai bảo đại gia Trạng vương chỉ thích bộ tóc kia làm chi?

Người thức thối một chút, lắc đầu một phát thật mạnh, hết lần này tới lần khác muốn mang thân thể mình đi mê hoặc người ta, đây chẳng phải là tự mình

tìm đến khó khăn cho mình sao?

Cũng may, đêm đó Trạng đại gia tâm tình tốt, nếu không, thứ bây giờ mà nàng ta ném có thể không phải mặt, mà là mạng!

Từ chuyện này, khiến những cô nương muốn đến bên cạnh Trạng vương gia, ai cũng phải ái ngại suy nghĩ lại một chút. Nếu lỡ thứ Trạng vương thích không phải là thân thể ta, mà là cái móng tay thì sao, vậy ta bước vào cửa phủ còn không phải đã chọn con đường thủ tiết cả đời sao?

Nghĩ như thế, lòng sợ hãi!

Trở lại vấn đề chính, lại nói đến yêu thích đặc biệt kia của Trạng vương gia. Mấy ngày trước, một nam tử vì có một cánh tay dài đẹp, bị Trạng vương vừa mất. Muốn hấn nhập phủ, hấn sống chết không muốn, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Đối với chuyện này, Trạng vương gia như cơn mây cười một tiếng, không nói thêm gì. Rồi từ đó.... không còn ai gặp qua nam nhân kia nữa!

Chuyện này vừa xảy ra, không chỉ nữ nhân, mà cả nam nhân cũng phải hoảng hốt.

Tổng kết những truyện ở trên lại, Trạng vương gia cái gì cũng tốt, chỉ có tính tình là không tốt.

Vương gia tuần mỹ quyền cao chức trọng, nhưng lại khiến người ta yêu không được, hận cũng không xong, cứ mãi ảo tưởng xa xa như vậy, sợ!

"Hai nha đầu các ngươi đứng đây làm gì? Sao không vào bên trong hầu hạ?"

Một tiếng nói đột nhiên vang lên, hai nha đầu giật mình một cái, ngẩng đầu, thấy rõ người tới, vội vàng đứng lên: "Nô tỳ thỉnh an Thất tiểu thư."

Dung Vũ Nhu hừ một tiếng, như cơn mây nhìn hai người: "Dung cửu đâu?" (*Dung cửu* = *Dung cửu tiểu thư*)

"Bẩm Thất tiểu thư, Cửu tiểu thư còn ngủ trong phòng vẫn chưa đứng dậy, nô tỳ đi bẩm..."

"A.... Đến nước này mà nàng ta còn ngủ được." Nói, nhấc chân đi thẳng vào phòng.

Thu Hồng, Xuân Đào nhìn, cúi đầu, không can thiệp.

Mặc dù Thất tiểu thư chỉ là thứ nữ, nhưng bây giờ danh tiếng so ra cũng còn hơn hẳn đích nữ Dung Khuynh kia. Ai bảo Cửu tiểu thư thất thân, mà Trạng vương vẫn chưa có hành động gì làm chi!

Da thịt như tuyết, đôi mắt như mặt ngọc, môi tựa như cánh hoa, tóc đen như thóc!

Dáng người mảnh mai, linh lung hấp dẫn!

Tinh khiết của thiếu nữ, kiều mị của nữ tử, mang theo vài phần vô tội, vài phần lười biếng, dung hợp thêm với lơ đãng, tạo nên mê hoặc trí mạng!

Nhìn bộ dạng này của Dung Khuynh, Dung Vũ Nhu nhếch miệng lên, sắc mặt không khỏi trầm xuống. Nàng chán ghét Dung Khuynh, từ nhỏ đã ghét, vì Dung Khuynh có thân phận đích nữ con chính thất. Mà bây giờ, trừ thân phận kia của Dung Khuynh ra, nàng còn chán ghét cả khuôn mặt đó nữa.

Mà Đặng ma ma ở đằng sau, thấy Dung Khuynh lười biếng, lạnh nhạt khác thường chợt cảm thấy có chút xa lạ. Không khỏi nhăn mày lại, xảy ra chuyện như thế này, dựa theo tính tình Dung Khuynh, phải là bị thương tuyệt vọng mà khóc sụt sùi mới phải. Sao bây giờ lại...

"Cửu muội muội, đã tốt lên chưa?"

Dung Khuynh chỉ nhìn nàng ta mà không lên tiếng, tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của nàng, nữ nhi của Liễu di nương, suy cho cùng cũng chỉ là một cái thứ nữ!

Dung Khuynh không nói lời nào, nhưng Dung Vũ Nhu cũng chẳng để tâm mà vẫn hào hứng nói chuyện: "Dạng chuyện thế này mà xảy ra trên người nữ tử khác, chắc chắc nàng ta sẽ sống không nổi. Ta đã cho rằng Cửu muội muội cũng sẽ như thế, nên mới đặc biệt đến đây xem một chút. Thật không ngờ... Cửu muội muội không giống họ, trái lại rất kiên cường."

Một câu, chứa đầy gai nhọn, tràn đầy trào phúng.

"Bất quá, trong lúc còn ổn thỏa như thế này, Cửu muội muội nên sớm ra quyết định đi, đỡ phải để tổ phụ, phụ thân phải khó xử."

Sớm ra quyết định? Ha ha...

"Ngươi thấy ta nên chết nhanh một chút mới tốt sao?"

"Đó cũng là vì ta muốn tốt cho Cửu muội muội!"

Dung Khuynh nghe, gật đầu, không nhanh không chậm đáp: "Ta sẽ suy nghĩ nghiêm túc, nếu lúc đó vẫn quyết định như thế, ta chắc chắn sẽ dẫn ngươi đi cùng!"

Lời này vừa nói ra, Dung Vũ Nhu không cười nữa, trầm mặt nói: "Dung Khuynh, lời này của ngươi là có ý gì?"

"Ý của ta chính là, tình tỷ muội chúng ta thâm sâu như vậy, thì tất nhiên phải nên sống chết bên nhau, mãi mãi không rời mới đúng!"

"Buồn cười, người làm ra chuyện dơ bẩn kia là ngươi, dựa vào cái gì muốn kéo ta theo? Da mặt Cừu muội muội thật đúng là dày dặn. Như vậy xem ra..." Dung Vũ Nhu bước lên một bước, nhìn Dung Khuynh, lãnh ác mà chua ngoa nói: "...ngày đó, không phải là Trạng vương gia cưỡng bức ngươi, mà là do ngươi câu dẫn Trạng vương gia trước cũng nên!"

Dung Khuynh nghe xong, trên mặt không những không giận dữ mà ngược lại còn cười, tươi cười nhàn nhạt, lời nói ôn nhu: "Thất tiểu thư nói chuyện cũng phải cần có bằng chứng! Nếu không, ta có nên báo tội trước mặt Trạng vương gia không? Báo với Trạng vương gia rằng, ta không nên nghe lời Thất tỷ tỷ, nhất thời xúc động, làm ra chuyện vô lễ như vậy với Trạng vương gia, thật đúng là tội đáng chết vạn lần..."

Dung Khuynh còn chưa nói hết, Dung Vũ Nhu đã nghiêm nghị quát: "Dung Khuynh, cái đồ hỗn trướng ngươi nói bậy bạ gì đó? Người có bụng dạ khó lường là ngươi, liên quan gì đến ta?"

Nhìn Dung Vũ Nhu kích động đến sắc mặt trắng bệch, Dung Nhược lại càng lạnh nhạt hơn, lười nhác ngồi tựa lưng vào ghế, quan sát một mảnh sợ hãi trong đáy mắt Dung Vũ Nhu, không mặn không nhạt nói: "Là cái gì không quan trọng, quan trọng là Trạng vương gia tin vào cái gì thôi!"

"Dung Khuynh, ngươi..."

"Đặng ma ma, ngươi nói thử xem!" Dung Khuynh không thèm để ý Dung Vũ Nhu, chuyển mắt nhìn Đặng ma ma. Nô bộc trung thành của kẻ mẫu nàng!

Đặng ma ma khẽ nhúc nhích mi mắt: "Ý của Cừu tiểu thư là...?"

"Nếu như ta muốn chết, kéo ai chôn cùng là tốt nhất?"

Lời này nói ra, Đặng ma ma bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Dung Khuynh, vừa chạm vào đôi mắt thanh đậm nhưng lại sâu như đáy giếng kia, tim bỗng dưng đập mạnh, vận tốc co bóp như chạy nước rút!

Đôi mắt với Dung Khuynh không ổn, Đặng ma ma lại cúi đầu: "Lão nô không đúng, làm nhiều sự thanh tịnh của Cừu tiểu thư, xin Cừu tiểu thư lượng thứ!" Nói xong, lập tức kéo Dung Vũ Nhu vẫn còn cơn giận chưa tan đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của hai người, Dung Khuynh nâng cằm lên như có điều suy nghĩ.

Trạng vương Vân Xuân, lực uy hiếp có thể sánh ngang với lão hồ!

Xem ra, nàng có thể sống được hay không, bây giờ chỉ còn dựa vào một câu nói của nam nhân kia!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cửa Bay, Nam Nhân #x27;Xuất Hiện#x27;!

Chính viện, tam phòng.

Trời vào thu, đã qua mùa hoa nở, nhưng bên trong viện này vẫn còn nhiều đám hoa thướt tha đủ loại như cũ, hương tỏa ra khắp nơi! Nhân công, tiền tài xây ra cảnh đẹp!

Trong nội viện, một phụ nhân hơn ba mươi tuổi, mắt phượng má đào, vui buồn lẫn lộn, phong tình khắp người, lẳng lặng ngắm hoa cỏ trước mặt, vẻ mặt nhàn nhạt, khiến người ta không nhận ra tâm tình nàng đang thật xấu!

Đặng ma ma nhẹ bước lên, cung kính hành lễ: "Phụ nhân!"

Ngụy thị ngược mắt, nhìn Đặng ma ma, ôn hòa nói: "Cừu tiểu thư đã tốt hơn chưa?"

Ngụy thị -- phụ nhân kẻ thất của phụ thân Dung Khuynh, đồng thời cũng là kẻ mẫu của Dung Khuynh.

"Phụ nhân yên tâm, Cừu tiểu thư rất tốt. Mời vừa rồi còn nói chuyện một hồi với Thất tiểu thư nữa!"

Lời nói của Đặng ma ma, khiến Ngụy thị khẽ nhún mày, đáy mắt xẹt qua một chuỗi kinh ngạc, rất tốt sao? Trong lòng suy nghĩ phức tạp, nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì, giết giết khoe miệng: "Như thế, ta cũng yên tâm! Thân thể ta khó chịu, những ngày nay ngươi nên chú ý chỗ Cừu tiểu thư nhiều hơn chút ít."

Một câu dẫn dò, lại mang ý tứ quan trọng tốt cho chính mình. Thứ nhất, để người ta biết rõ, kẻ mẫu nàng rất quan tâm tới Dung Khuynh.

Thứ hai, sở dĩ nàng không đến thăm, không phải nàng không quan tâm kẻ nữ của mình, mà do nàng bị bệnh, lo lắng sẽ lây cho Dung Khuynh.

Dụng tâm lương khổ một phen, để người Dung gia chứng kiến, nàng làm việc rất thỏa đáng, là một kẻ mẫu nhân thiện!

Đặng ma ma gật đầu, cung kính nói: "Lão nô biết rõ, phu nhân cũng nên bảo trọng thân thể mới đúng." Nói xong, tiến lên, nhẹ nhàng đỡ dậy: "Phu nhân, gió thu lạnh lắm, lão nô đỡ người vào."

Vào nhà, đuổi các nha đầu trong phòng ra ngoài, chỉ còn dư lại chủ tớ hai người. Ngụy thị rút đi ôn hòa trên mặt, thay đổi thành vô cùng nhạt nhẽo, trong mắt lại khó nén hiểu kì: "Vừa nãy người nói nàng rất tốt sao?"

Đặng ma ma gật đầu, nghĩ đến trạng thái kì dị kia của Dung Khuynh, cau mày nói: "Chẳng những không khóc sụt sùi, ngược lại, còn hung hăng bất bí Thất tiểu thư. Lão nô hình như cũng bị cảnh cáo theo."

Ngụy thị nghe nói, nhướn mày: "Người nói Dung Khuynh gây khó dễ cho Dung Vũ Nhu? Cảnh cáo người?"

Dựa vào cái tính tình mềm mại kia, loại người không có chủ kiến như Dung Khuynh còn làm ra được chuyện lớn gì?

"Lão nô cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Nhưng, đây là sự thật..."

Đặng ma ma một năm một mười bấm báo lại tình huống lúc đó cho Ngụy thị, nghe xong, nhăn mày, sắc mặt tối tăm thâm trầm: "Phu nhân, lời kia của Cửu tiểu thư rõ ràng có mang theo uy hiếp!"

Nếu Dung Khuynh thật sự nói với Trạng vương như vậy, do nàng bị ai đầu độc, cố ý đi mê hoặc Trạng vương, vậy thì...

Mặc dù, nha đầu đi theo khi đó, kể cả tất cả người ở đây, đều rõ ràng thấy Trạng vương gia cường thế đoạt thân Dung Khuynh. Nhưng mà....

Nếu Dung Khuynh liều mạng, trước khi chết sống chết quyết bẻ cong sự thật, ý đồ muốn kéo người nào đó xuống địa ngục cùng với nàng. Vậy, sự tình sẽ biến thành dạng thế nào, thật khiến người ta không dám tưởng tượng tới!

Với tính tình kia của Trạng vương gia.... Đặng ma ma không khỏi rung mình, mặc kệ lạnh lẽo trong lòng, mắt bắt đầu phiếm hồng, cảm giác như mình sắp chết đến nơi!

Ngụy thị trầm mặt xuống, giọng nói nghiêm ý lạnh: "Thật sự nàng đã nói như thế sao?"

"Vâng! Là lão nô chính tai nghe thấy! Cho nên... Có chút lo lắng!"

Đặng ma ma chỉ nói hàm súc, Ngụy thị đã mười phần rõ ràng ý tứ trong lời nói kia!

Ngụy thị gả vào Dung gia, dưới gối có hai nữ nhi, một nam nhi.

Trưởng nữ Dung Vũ Hinh, mười hai tuổi!

Thứ nữ Dung Vũ Huyền, bảy tuổi! *(thứ ở đây là con gái thứ hai thứ ba..., chứ không phải là con vợ lẽ)*

Và một nam nhi tên Dung Dật An, mười tuổi!

Huyết thống phía trên đó, đều là đệ muội Dung Khuynh. Nhưng phần lớn đều không thân thiết với nàng ta. Chỉ có Dung Vũ Huyền và Dung Dật An thông minh, nghe lời nàng, ngoài sáng luôn luôn tỏ ra thân mật với Dung Khuynh.

Chỉ có Dung Vũ Hinh, giống như có cừu oán với Dung Khuynh từ kiếp trước vậy, ngày nào không đâm Dung Khuynh vài câu, thì toàn thân sẽ thấy không thoải mái, không bắt nạt nàng ta một lần, sẽ thấy như có lỗi với bản thân mình.

Những việc này, Ngụy thị nói với Dung Vũ Hinh không ít lần, nhưng đáng tiếc, hiệu quả rất thấp. Bắt nạt Dung Khuynh, nhìn Dung Khuynh lau nước mắt, đã là thói quen của Dung Vũ Hinh, là chuyện há lòng hả dạ của nàng, là chuyện khiến nàng cảm thấy vui vẻ, không muốn thay đổi!

Mặc dù Dung Khuynh tính tình mềm mại, cũng không thông minh lắm, nhưng vẫn chưa tới mức là ngốc tử. Ai đối xử không tốt với nàng ta, nàng ta biết rất rõ.

Cho nên, nếu Dung Khuynh trước khi chết còn muốn ngọc đá cùng vỡ. Vậy, người xúi quẩy nhất kia chắc chắn sẽ là Dung Vũ Hinh! Và tất nhiên, có thể còn có những người khác...

Kết quả cuối cùng, còn phải xem tâm tình của Trạng đại gia kia nữa. Nếu khi đó tâm tình hắn có chút táo bạo, vậy toàn bộ người của gia tộc Dung gia đều phải đi đến địa phủ kết bạn với Diêm vương cũng không chừng!

Nghĩ đến vị Vương gia hi nộ vô thường, tính tình khó đoán, còn giết người âm độc như làm thịt gia súc kia, Đặng ma ma không khỏi sợ hãi!

"Không ngờ trải qua lần tai họa ngập đầu này, lại giúp nàng trở nên thông minh như thế, vậy mà còn biết uy hiếp, bức hiếp người khác!" Ngự thị hí hóp mắt lại, đôi mắt sắc sâu thăm lạnh lẽo, âm hàn.

Đối với Dung Khuynh mà nói, trước giờ Ngự thị luôn không thích nàng, đối xử tốt với nàng, cùng lắm cũng chỉ vì xây dựng danh tiếng hiển đức cho bản thân mình.

Hơn nữa, phải làm trái lương tâm để thuận theo ý Dung lão phu nhân, nuôi Dung Khuynh lớn lên, muốn dựa vào dung mạo tuyệt sắc của nàng ta, nhất định sẽ gả được cho nhà giàu, vì con đường lối kéo nịnh nọt của Dung Gia, giúp đỡ Dung Kỳ một tay trên con đường làm quan!

Đối với chuyện này, Ngự thị cũng không thích. Nguyên nhân rất đơn giản, Dung Khuynh càng được thế, nàng sẽ càng thấy chán ghét, cũng sẽ kiêng kị, lo lắng một ngày nào đó Dung Khuynh thông suốt được mọi việc, lúc đó sẽ gây bất lợi cho nàng!

Chỉ là, không chỉ Dung lão phu nhân, mà cả Dung lão gia cũng rất coi trọng nàng ta, cho nên, nàng chỉ có thể làm trái lương tâm mình để thuận theo.

Mà đó cũng là nguyên nhân chính vì sao Dung Khuynh đã mất mẫu thân từ nhỏ, mà vẫn có thể sống được tới tận bây giờ!

"Phu nhân, làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ? A..." Ngự thị cười trầm, vô lực: "Chuyện này có liên quan tới Trạm vương gia, tương lai thế nào, đã sớm là việc chúng ta không thể khống chế nữa rồi."

Đặng ma ma nghe xong, không nói gì!

"Nhưng mà, lỡ như Dung Khuynh nói vậy, vậy..."

Đặng ma ma còn chưa nói xong, một bụng mưu kế của Ngự thị vừa mới lộ đầu, một nha hoàn đột nhiên chạy vào, thần sắc kì lạ, giống như kinh hãi, lại như có chuyện tốt, gấp gáp báo với Đặng ma ma và Ngự thị: "Phu nhân, Trạm vương gia đến!"

Một câu nói, đột nhiên khiến mọi vật trở nên tĩnh lặng, đầu óc trống rỗng.

Ngự thị phục hồi lại tinh thần, nhảy lên, giọng nói không yên: "Trạm... Trạm vương gia hẳn đến Dung phủ?"

"Vâng!" Nha đầu chắc chắn, tiếp theo lại mang tới một tia sấm kinh hồn khác: "Sau khi Trạm vương gia đến phủ, đã trực tiếp đi đến viện Vinh Cầm!"

Một lời nói ra, Đặng ma ma trừng lớn mắt, chân không hiểu sao lại mềm nhũn ra. Sắc mặt Ngự thị đột biến, tim đập liên hồi.

Viện Vinh Cầm, đó là viện của Dung Khuynh mà!

**

Tóc đen như mực, da dẻ như ngọc!

Long mi thon dài giống như cây quạt nhỏ, lúc nhẹ động đập một cái, chọc hồn người!

Mũi cao thẳng như dây đàn, tuấn mỹ phóng khoáng, lúc hô hấp, nhàn nhạt rối loạn, hơi thở thanh mỹ, quen thuộc nhưng lại vô cùng xa lạ!

Đôi mắt đen như mực vẽ, mắt phượng hẹp dài, đáy mắt lại không mang theo biểu cảm gì, bề ngoài mà nhìn xuống. Chỉ khóe miệng đang cụp xuống kia, mơ hồ biểu lộ ra, tâm tình nam nhân này bây giờ có lẽ không được thoải mái lắm.

Sự phát hiện này, khiến Dung Khuynh thiếu chút nữa đã bật cười ra tiếng. Hẳn không vui? Vậy nàng vui chắc?

Một hóp nước trà còn chưa chảy xuống bụng, phịch một tiếng, giống như sấm sét, cửa bay, nam nhân đã "xuất hiện"!

Nàng không hề đề phòng, thiếu chút nữa đã bị kinh hãi làm cho sặc chết, ho mạnh liệt còn kèm theo cả nước mắt, nhìn nam nhân tuấn mỹ nghịch thiên, tựa như yêu nghiệt kia, Dung Khuynh ho đến kinh thiên động địa, còn ánh mắt của nam nhân kia lại tràn đầy ghét bỏ, giống như đang nhìn một đồng cỏ vấy!

Ánh mắt kia, khiến Dung Khuynh ho đến lá phổi nhỏ thiếu chút nữa đã rời nhà trốn đi, thật vất vả mới dừng lại được, nàng còn chưa mở miệng, nam nhân đã ra tay, không chút chuẩn bị, eo thon căng thẳng, cảnh tượng chuyển đổi, trầm theo xuống!

Thấy rõ chiều dài long mi, nghe được hơi thở của đối phương, đây chính là khoảng cách của bọn họ trong lúc này.

Người ngồi trong nhà, yêu nghiệt từ trên trời rơi xuống, không nói một lời, đã đè nàng xuống!

Thân thể cọ xát!

"Còn sống, rất tốt!"

Giọng nói khàn khàn, âm âm trầm trầm, còn có chút ma mị, lọt vào trong tai, đập ở trong lòng, khiến da đầu tê dại!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hóa bi phần thành sức mạnh

"Chủ tử ta có chuyện quan trọng cần thương lượng với Cửu tiểu thư, tạm thời không ai được quấy rầy!"

Một câu nói, mang tính dẫn dò. Đồng thời, viện nhỏ của Dung Khuynh, cũng do người của Trạm vương phủ tiếp quản, ngăn cách hoàn toàn với Dung phủ!

Bá đạo, cường thế, ngang ngược, không nói đạo lý. Đây chính là tác phong làm việc trước sau như một của Trạm vương!

Quy định của hắn, người nhất định phải nghe theo!

Mà quy định trên đời này, trước giờ chưa từng có liên quan tới hắn!

Thương lượng với Dung Khuynh? Nghe lí do thoái thác này của hộ vệ Trạm vương phủ, trên dưới Dung gia, chỉ cần là người có chút đầu óc, đều biết đó cùng lắm cũng chỉ là một câu nói nhảm!

Trạm vương gia với Dung Khuynh có chuyện gì để nói với nhau? Chuyện quốc gia, chuyện gia đình, hay chuyện thiên hạ hả? Chuyện đó sao có thể nói cùng Dung Khuynh. Thứ duy nhất có thể "nói", sợ chỉ có thân thể!

Trạm vương đi chuyến này công khai như vậy, lòng người Dung gia đều hiểu rõ, mà tâm tình được phân thành hai loại!

Một loại, cảm thấy xấu hổ.

Giữa ban ngày, Trạm vương làm việc như thế, thật làm lòng người bị đè nén, tức giận, lẽ nào Dung gia trong mắt Vân Xuân không bằng cả cái rắm? Nên hắn mới không cần đếm xỉa tới! Nhưng mà, bực mình thì bực mình, trong lòng còn có một loại mong đợi khó hiểu!

"Nếu Dung Khuynh có thể hầu hạ tốt Trạm vương, nhận được danh phận từ Trạm vương, đó...." Đối với Dung gia cũng coi như là một chuyện tốt, Dung lão phu nhân lắm bầm!

Loại thứ hai, phần hận!

Cắn răng, kéo khăn, lòng đau buồn, thở không ra hơi. Tiểu kỹ nữ Dung Khuynh kia, Trạm vương ngủ một lần rồi, thế nhưng còn chạy đến ngủ lần thứ hai, thật sự là.... Trạm vương thật đáng ghét!

"Dung Khuynh đừng đắc ý, với cái đầu gỗ kia của nàng ta, dù vào được Trạm vương phủ, cũng không lấy được thứ gì tốt! Bị Trạm vương chán ghét cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn!" Dung Vũ Hinh đen mặt, cắn răng nguyên rủa!

Bên ngoài phòng, tâm tình mọi người Dung gia không thống nhất.

Trong phòng, bầu không khí cũng thế!

Một nam một nữ, khoảng cách thân mật, tư thái nóng bỏng dán khăng khít cùng một chỗ. Nhưng, loại hùng hực này, lại không hề liên quan đến lòng dạ hai người.

Còn chưa chết, rất tốt!

Ý này là Trạm vương cũng không muốn giết nàng, mạng nhỏ của nàng được bảo trụ rồi sao? Không...

Nhìn một chút nam nhân đè lên người nàng, còn có cánh cửa bị đá bay, hay loại sát khí kia. Dung Khuynh cảm thấy, có lẽ mình sẽ bị *tiền dâm hậu sát!

(*tiền dâm hậu sát: hiếp trước giết sau -.-*)

"Xin hỏi, Trạm vương gia tới đây...."

"Đề nằm trên người!"

Câu trả lời này, rõ ràng rất đơn giản, còn đơn giản đến thô bạo!

Này thì khuôn mặt tuấn mỹ, này thì thân phận tôn quý, này thì cái miệng lưu manh!

Quan trọng hơn là, khi nói câu trả lời lỗ mãng này, ánh mắt không có lấy một chút ôn nhu. Giải thích rõ ràng, xem ra, loại sự tình Trạng vương "đột nhiên ái mộ" Dung Khuynh, cuối cùng, vẫn không có xảy ra! Nàng mong đợi hệt.

Thờ dài, nếu xảy ra thì hẳn là tốt, tối thiểu nhất nàng vẫn có thể bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, nhưng bây giờ....

Không có tình tiết Mary Sue, chỉ có hiện thực tàn khốc.

Trạng vương gia đúng thật không phải là một người đa tình, không, phải nói hẳn là người không có nhân tính mới đúng.

"Vương gia, thế này không ổn!" Rất rất không ổn. Giữa ban ngày không ổn, cửa lớn rộng mở không ổn, bị kẻ tà ác phạm vào lại càng không ổn.

Hắn nhìn người dưới thân, nữ nhân này vẫn còn có lòng dạ thanh thản nói với hắn cái gì mà đạo lý. Vân Xuân hé mắt: "Không ổn sao? Dung gia không ai có thể nói được gì!"

Nam nhân này, thật sự là mở miệng bắn ra đao mà, vừa mở miệng, máu chảy đầm đìa một vùng, khiến lòng người co rút mãi!

Thân tình, vào lúc này, Dung Khuynh lựa chọn làm như không thấy!

"Vương gia nói không sai. Ta ra sao, đối với Dung gia mà nói, không quan trọng!" Dung Khuynh ngược mắt, ánh mắt sâu kín, tràn đầy yếu đuối: "Cho nên, xin Vương gia mềm lòng, hạ thủ lưu tình!"

Vân Xuân nghe thấy, không lên tiếng, chỉ là mặt không chút thay đổi nhìn Dung Khuynh!

Lần trước làm việc, nàng như gặp quỷ, khóc đến nước mắt bay tứ tung, vô cùng bản thủ... Khiến Vân Xuân thiếu chút nữa đã trực tiếp bóp chết nàng!

Mà lần này.... Không có nước mắt bản thủ kia, rất tốt!

Còn như bộ dạng yếu đuối, lời thốt ra toàn cầu tình của Dung Khuynh, Vân Xuân xem nghe, không có cảm giác gì!

Ai quan tâm người nói gì, ai quan tâm người nghĩ cái gì, mục đích của Trạng đại gia chỉ có một, chính là ngủ với người!

Ngoài loại mục đích này, trên người vẫn còn tràn ngập một loại tâm tình khác. Ngoài muốn ngủ với người, hẳn hiện tại còn rất không vui lòng!

Loại tâm tình này, Dung Khuynh cảm giác được, vì nam nhân không hề che dấu!

Nghẹn đến không còn gì để nói, ngàn vạn khổn kiếp chạy loạn trong lòng, đồng thời cũng tò mò, nếu không muốn ngủ, còn chạy đến đây như bị thiêu đốt để làm gì?

Trên người phát lửa, động dục, nữ nhân Trạng vương phủ không đủ để hắn sủng hạnh sao? Hắn có cần thiết phải chạy đến đây không?

Hơn nữa, thoang thoảng nghe nói, Dung Khuynh cũng không cho rằng là sai: người có thể bức bách được vị đại gia này, không hề tồn tại trên thế gian! Vậy thì...

Hắn không vui lòng như thế, thì lý do đến đây đòi ngủ với nàng là gì đây? Dung Khuynh suy nghĩ đến thất thần!

Trạng đại gia vốn chỉ muốn mau hành sự, giải lửa trên người, tiêu trừ độc trong cơ thể, còn chuyện khác hẳn một mực không thèm quan tâm, chỉ là...

Vật nhỏ dưới thân này, biểu hiện thái độ không yên lòng quá rõ ràng, đã ảnh hưởng đến mức độ hào hứng của hắn.

Một nữ nhân nằm dưới người hắn, không thụ sủng nhược kinh, không khủng hoảng thất thố, chỉ như đang suy nghĩ về điều khác. Nữ nhân đáng khinh này, khiến Trạng vương gia vô cùng mất hứng!

"Người không chú tâm!"

Dung Khuynh nghe vậy, trái tim đập mạnh lên. Đúng là nhạy cảm như quỷ! Nhưng đúng là, nàng quả thật có chút khờ, bị một nam nhân nằm sát ở trên người, nàng nghĩ những thứ kia có hay không cũng được, đích xác là không có trúng dùng! Điều quan trọng trước mắt là bảo trụ mạng nhỏ, còn nữa, cầu mong sẽ không bị cưỡng gian lần nữa....

"Thần nữ không dám. Chẳng qua thần nữ cảm thấy, khí trời cuối thu khoan khoái dễ chịu như thế, nếu có thể ngồi ngắm lá rụng cùng Vương gia, ngâm một chút thơ, có lẽ sẽ tốt hơn!" Chỉ cần không nằm, thì sao cũng được! Dù phải đứng chống ngược cũng không thành vấn đề.

"Người không giống lần trước!" Cảm giác này càng hiện ra rõ ràng, khiến người ta không muốn chú ý tới cũng khó.

Dung Khuynh gật đầu, nghiêm túc mà chân thành nói: "Đúng, lần trước hoa cúc là khuê nữ, lần này đã không còn phải nữa!" (các đại khanh có hiểu không????)

Lời này nói ra, Vân Xuân nháy mắt cười một cái, nhếch miệng lên, trán nhuộm màu, nhẹ nhàng chậm rãi, giống như mùi cây thuốc phiện, mị hoặc tươi đẹp, dẫn dụ, mê người....

Quá mức mê mẩn, lòng lóa lên, yêu nghiệt nha! Thất thần trong phút chốc, hoàn hồn trong nháy mắt, nam nhân đột nhiên thu đáng tươi cười lại, vẻ mặt chuyển thành âm mị, trầm hàn, tiếp theo lạnh lùng ném ra một câu như cặn bã....

"Cối!"

"Trạm vương... A...." Lời nói im bặt, đau nhức đột nhiên đánh tới cắt đứt ý nghĩ của nàng. Con bà nó, đúng là đủ hi nộ vô thường mà.

"Nói nhảm nhiều quá!"

Bởi vì nói nhiều, nên cái cằm bị cắn!

Đau đến lòn vòn nước mắt, đồng thời cũng hiểu rõ một chút. Cầu tình, vờ đáng thương, quả nhiên hoàn toàn không có tác dụng với nam nhân này!

Tâm tình nam nhân nóng nảy, không cho phép cầu xin tha thứ!

Cầu xin tha thứ, không được!

Giả bộ đáng thương, không thể làm được!

Phản kháng? Nếu nàng dám, bây giờ là bị cắn cằm, tiếp theo chính là chỗ khác. Cho nên, phản kháng là trò cười, trớ chọi đá, mới chính là thực tế!

Tự sát? Không muốn, dựa vào cái gì phải làm vậy!

Con bà nó, lão tử bất cứ giá nào cũng phải sống!

Muốn cưỡng gian ta, không có cửa đâu! Là lão tử ta cưỡng gian người trước!

Hóa bị phản thành sức mạnh, xoay người lên trên.

Đôi mắt nam nhân tối sầm lại,.....

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đáp lễ

Dung Khuynh ra sức áp đảo trong nháy mắt, đôi mắt Vân Xuân tối sầm lại, đưa tay, sát khí nổi dậy, tràn đầy lệ khí....

Ầm...

Dung Khuynh chỉ cảm thấy thân chợt nhẹ, đau xót, đầu như mộng ảo, trước mắt toàn một màu đen, chóng mặt, trống rỗng!

"Không biết sống chết!"

Giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp, sát khí nặng nề, mơ hồ lọt vào tai, khiến thần trí Dung Khuynh dần dần rõ ràng trở lại, cảm giác được một dòng nước ấm áp chậm rãi chảy từ trán xuống. A.... Bị thương!

Ngước mắt, nhìn nam nhân bước xuống từ trên giường, chậm rãi đi về phía nàng, trong lúc đi đi lại lại đó, toát ra một loại lực lượng cường bức vô hình, khiến người ta hít thở không thông!

Dục vọng không kềm chế, diêm dúa mị sắc, gợi cảm trí mạng, dục vọng như muốn phá tan đỉnh núi, đôi mắt âm hàn như hai u đầm.

Nam nhân khó nhìn, có sắc đẹp mê người trước mặt, bộ phận phía dưới còn có thể giao thoa lẫn nhau, nhưng Dung Khuynh rõ ràng nhìn thấy, nam nhân không bỏ trước mặt đang ra sức tự khống chế lấy mình.

Một người không những chỉ ngoan độc với người ta, mà còn ngoan độc biến thái với cả chính bản thân mình! Khóe miệng nàng khẽ giật giật, nàng gặp được quái vật rồi ông trời ơi.

"Ách..." Cổ bị một bàn tay lớn bóp chặt. Trên mặt nam nhân không mang theo chút sát khí nào, ánh mắt cũng tĩnh mịch không gợn sóng, không tìm thấy một chút chết chóc. Nhưng, ngón tay đặt trên cổ họng nàng, chỉ cần dùng một chút sức, mạng nhỏ của Dung Khuynh sẽ lập tức bị đứt đoạn!

Cánh tay không lay chuyển được bắp đùi quả nhiên luôn là chân lý! Mà nàng, trong mắt Trạng vương gia, chỉ sợ ngay cả cái cánh tay cũng không phải, cùng lắm chỉ xem như con gà con, giết chết nàng chỉ là chuyện hai ngón tay!

"Muốn liều mạng với bản vương? Muốn được chết đến không còn kiên nhẫn nữa rồi sao?" Nữ nhân ngu xuẩn không biết tự lượng sức, thậm chí còn không thấy rõ được đây là tình thế gì sao!

Dung Khuynh nghe nói, hơi sững sờ: "Thần nữ không dám!"

"Không dám sao?" Nói xong, ngón tay càng siết chặt. Nữ nhân trợn mắt nói dối này, thật khiến người ta chán ghét!

Nhìn động tác của Vân Xuân, Dung Khuynh thoáng chốc hiểu rõ, đã nhìn ra được đáp án điều khiến Trạng vương rất không hài lòng. Nhưng mà, hần nói nàng liều mạng với hần là có ý gì? Nàng có suy nghĩ kia, cũng không có gan thực hiện, hần nhìn đâu mà... Nghĩ tới, khóe miệng khẽ co rút!

"Vương gia, thần nữ chỉ định xoay người lên trên, không hề có chút suy nghĩ muốn liều mạng!"

"Là sao?"

Cổ bị ép chặt, cơ thể đã bắt đầu thiếu dưỡng khí, Dung Khuynh kìm nén bức bối, thành thật trả lời một câu: "Ta chỉ là muốn đáp lễ lại người thôi mà!"

Lời này vừa nói ra, tay Vân Xuân tạm ngừng lại: "Đáp lễ?"

"Đúng.. Đó gọi là đáp lễ, người ngủ ta một lần, ta ngủ người lại một lần... Không thể để Vương gia xuất lực mãi được, thần nữ sao dám đương nổi hậu quả!" Giọng Dung Khuynh yếu ớt, nhưng trên mặt hay trong mắt, tất cả đều biểu hiện lòng son dạ sắt, như cam lòng thỏa mãn Vương gia, tới chết mới thôi!

Vân Xuân nghe thấy, nhìn Dung Khuynh, vẻ mặt thay đổi thành quái dị.

Về mặt kia, so với vẻ mặt ăn trứng con ruồi cũng không khác nhau là mấy. Dung Khuynh nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ biến đổi, nhiễm lên sắc thái hồ thẹn: "Chỉ tại thần nữ không có kinh nghiệm, nên động tác khi này có chút lỗ mãng, khiến Vương gia hiểu lầm, đều tại thần nữ không đúng!" Nói xong, cúi đầu, lông mi thon dài khẽ run run rẩy rẩy, tràn đầy bất an, ân hận nha!

"A...."

Nghe được tiếng kêu đầy đau đớn, Dung Khuynh ngược mắt, kinh hãi nhìn khóe miệng Vân Xuân tràn ra chất lỏng màu đỏ thẫm điểm lẹ, sắc mặt đại biến, đổi thành trắng bệch.

Nhìn cảnh này, Dung Khuynh không khỏi suy đoán, đây là kinh hãi hoặc hần đây là.... bị nàng ghét bỏ nên học máu chẳng?

"Lầm Nhát!"

Gọi chưa dứt câu, một nam tử cao lớn tinh tráng đã nhanh chóng xuất hiện trước mắt.

"Chủ tử!"

"Đỡ ta về!"

Lầm Nhát vừa nghe, ngẩng đầu, nhìn rõ tình thế trước mắt, đôi mắt hơi co lại, nhưng cũng không nói gì, chỉ ngoan ngoãn đỡ Trạng vương gia dậy nhanh chân rời đi.

Người đã đi, Dung Khuynh sờ sờ cổ, nuốt nước miếng, bất giác thả lỏng người ra. Vì mạng nhỏ của nàng vẫn còn sờ sờ ở đây!

Vì Trạng vương bị nàng đáp lễ đầy ghét bỏ, vì Trạng vương học máu. Cho nên, nàng sống hay chết, vẫn còn rất khó nói!

Hồ.... Nếu ông trời cho nàng xuyên qua, chỉ vì để nàng phải chết một lần nữa. Vậy, nàng thật cũng không còn gì để nói, xem như là cuộc ngao du ngắn ở cổ đại, dùng mạng nhỏ để trả tiền!

Trạng vương phủ.

"Chủ tử, đề thuộc hạ đi gọi Lầm Ngủ đến đây!"

Vân Xuân nghe, không lên tiếng, chỉ chậm rãi nhắm mắt lại.

Lầm Nhát vừa thấy cử chỉ này, lập tức phi thân rời đi.

"Lầm Ngủ!"

"Người trở về, chủ tử hần làm sao..."

"Chủ tử bị được cản lại, người có thể chế ra giải được không?"

Lâm Ngũ nghe vậy, mặt biến sắc: "Sao lại bị cản trở? Chẳng lẽ ta đoán sai? Dung cửu không thể xoa dịu được mị độc trong người chủ tử sao?"

"Lần này chủ tử không có chạm tới nàng..."

"Tại sao?"

"Ta cũng không rõ lắm! Tạm bỏ qua vấn đề này, có thể chế ra giải được không?"

Lâm Ngũ lắc đầu, mặt nghiêm trọng: "Được kia quá bá đạo, tạm thời rất khó chế ra giải được."

Lâm Nhất vừa nghe, khẽ nhăn mày.

"Nhưng mà, thuốc hiện có trong tay ta có thể giảm bớt nó một chút." Lâm Ngũ cầm viên thuốc vừa lấy trong lò ra, bước nhanh ra ngoài.

Đi được một đoạn, Lâm Ngũ mở miệng hỏi: "Đã tra ra ai bỏ thuốc chủ tử chưa?"

"Đã có đầu mối, còn là ai thì sẽ sớm biết thôi!"

Sau khi tra được là người nào, cái chết đã là xử phạt nhẹ nhất của kẻ đó!

"Dung cửu?"

"Không phải nàng, nàng ta chỉ xuất hiện ngẫu nhiên thôi, đã điều tra qua rồi!"

Lâm Ngũ nghe, gật đầu, không hỏi gì thêm nữa.

Dung phủ.

Sau khi Trạng vương gia vừa rời đi, trước mặt Dung Khuynh lập tức xuất hiện một đám người. Đáng tiếc, họ không phải đến để quan tâm, mà là tới để trách cứ.

"Xuân Đào nói, lúc Trạng vương gia rời đi hình như còn bị thương, chuyện này là thật sao?" Dung lão phu nhân gắt gao nhìn chăm chăm Dung cửu, nghiêm nghị hỏi.

Dung Khuynh nghe, nhìn thoáng qua Xuân Đào, không mặn không nhạt đáp: "Thương thế của Trạng vương gia, chính là từ tay Xuân Đào mà ra. Cho nên, mau bắt nàng ta đền mạng đi."

Dung Khuynh vừa dứt lời, Xuân Đào đã ngay lập tức thét chói tai ra tiếng: "Cửu tiểu thư, sao người có thể nói hươu nói vượn như vậy, nô tỳ vốn không có ở trong phòng, nên làm sao có thể gây thương tích cho Trạng vương gia được chứ."

"Nếu không ở trong phòng, vậy người dựa vào cái gì mà quá quyết rằng Trạng vương gia bị thương?"

"Nô tỳ..."

"Không thấy gì, mà dám nói hươu nói vượn, là ai cho người lá gan gieo họa cho Dung gia ta như thế, hả?"

"Nô tỳ không hề nói hươu nói vượn!"

"Nói như thế, vậy là người vô cùng chắc chắn Trạng vương gia bị thương sao?" Dung Khuynh nói, bỗng nhiên cười một tiếng, nhìn Dung lão phu nhân, êm tai nói: "Trạng vương gia bị thương ở Dung phủ, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài. Vậy, Dung gia sẽ bị quan phủ giáng lên tội danh gì đây? Là bảo vệ không chu toàn, hay là... Dung gia bụng dạ khó lường, có ý muốn mưu hại Trạng vương?"

Dung Khuynh nói ra câu đó, sắc mặt của Dung lão phu nhân và mọi người trong đó, bỗng nhiên biến đổi.

Dung Khuynh vui vẻ càng sâu hơn: "Ta nghĩ hẳn là thế! Dù sao, chuyện kia xảy ra, trên dưới kinh thành ai cũng biết. Dung gia vì bảo vệ Dung cửu nên sốt ruột, nhất thời xúc động làm ra chuyện bất kính với Trạng vương gia, cũng là lý do nghe rất thuận tai!"

"Dung cửu, người..." Dung lão phu nhân nghe mà kinh hãi, đầu tóc rối loạn, nhất thời không biết nên nói gì tiếp theo.

Ngụy thị vội vàng bước lên một bước, nhìn Dung Khuynh, trầm giọng nói: "Khuynh Nhi, chuyện này tuy lớn mà nhỏ, người không được nói bậy!"

"Nói Xuân Đào làm Trạng vương gia bị thương, là nàng ta tự mang đến tai họa cho Dung gia, mầu thân không nghe rõ sao? Còn có..." Dung Khuynh dừng lại một chút, nhìn Dung Vũ Hinh, lười nhác cười một tiếng: "Thất tiểu thư nói ta câu dẫn Trạng vương gia, ra sức bôi đen mặt mũi của Dung gia."

"Người nói láo, ta không có, a...."

Dung Vũ Nhu còn chưa cãi lại xong, Dung Khuynh đã ném một cái cốc về phía nàng ta.

"Xoảng" một tiếng, là âm thanh đồ sứ bị vỡ vụn, kèm theo tiếng hét của Dung Vũ Nhu, khiến lòng người không yên, khê xoay đầu sang. Lúc nhìn thấy trán nàng ta bị nhuộm máu, Dung Khuynh lại vô cùng bình tĩnh.

"Không biết nặng nhẹ, không quy không củ, một nha đầu chỉ biết gây họa. Không tôn trọng đích nữ con chính thất, chẳng phân biệt được tôn ti, là loại thứ nữ suốt ngày chỉ biết đâm đá nhau. Tính khí như vậy của nàng ta, chính là kết quả mà người gả vào Dung gia hơn mười năm nay đã tạo thành đó sao!"

Một câu hoàn toàn lật đổ mưu đồ, từng góc cạnh đều mang theo châm ngôn, giống như có gai, chuẩn xác nhắm thẳng vào Ngụy thị.

Ngụy thị bị kích một câu, mặt dày cổ lăm ra vẻ.

"Cửu tiểu thư, người..."

"Lão phu nhân, Đại thiếu gia trở về!"

Ma ma ngoài cửa đột nhiên thông báo, khiến bầu không khí trong phòng nhất thời tĩnh lặng.

Đại thiếu gia Dung Dật Bách, ca ca ruột thịt của Dung Khuynh!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Xem ai hơn ai

Thon dài, gầy, yếu ớt, ốm yếu, tuần dật!

Dung Dật Bách năm nay hơn mười tám tuổi, khuôn mặt cũng đẹp mắt, nhưng vừa nhìn vào thân thể của hắn đã khiến người ta có cảm giác không tốt lắm.

Nhìn người trước mắt, Dung Khuynh lòng yên tĩnh không dao động. Trong huyết thống bên trên, hắn là ca ca ruột của nàng. Xuyên việt mà đến, lần đầu tiên tiếp xúc. Tình nghĩa huynh muội.... không có!

Ngay cả trong hồi ức, quan hệ huynh muội bọn họ cũng không mấy thân thiết, điều này có hai lý do....

Thứ nhất: thân thể Dung Dật Bách không tốt, năm tám tuổi đã rời khỏi Dung gia, ra ngoài tỉnh dưỡng, một năm trở về không được bao nhiêu lần.

Thứ hai: lúc Dung Dật Bách rời khỏi nhà, Dung Khuynh mới bốn tuổi, nên ấn tượng về vị ca ca này không hề sâu đậm. Nhưng, thật ra Dung Khuynh cũng đã từng lặng lẽ thích vị ca ca này, mong đợi hắn trở về.

Chỉ tiếc, đi vài năm, mỗi lần Dung Dật Bách trở về, Dung Khuynh không "vừa vặn" bị bệnh, thì cũng là "vừa vặn" theo đám tỷ muội Dung gia ra cửa làm khách. Dung Dật Bách trở về năm lần, nhưng hai huynh đệ bọn họ một lần cũng không thấy được nhau.

Còn sau này, Dung Khuynh dần dần lớn lên, một số người trong phủ bắt đầu thổi gió bên tai nàng rằng "Dung Dật Bách nhiễm bệnh khó trị, tính tình bạo ngược, bất thường, chọc không được, gần cũng chả xong" đã khiến cho Dung Khuynh tính tình vốn mềm mại, nghe xong bắt đầu sợ hãi Dung Dật Bách, nhìn thấy mà không dám bước tới!

Lại nói tiếp, tâm lý của Dung Khuynh như thế với Dung Dật Bách, Ngụy thị bỏ ra không ít công lao!

Còn như tâm lý Dung Dật Bách với cái muội muội Dung Khuynh này như thế nào, tạm không biết!

"Tổ mầu, mầu thân!"

Hắn cúi người, chào hỏi mọi người, giọng nói thanh nhuận, nhưng lại vô cùng nhạt nhẽo.

"Đây đây, đi đường có mệt không? Mau ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi!" Ngụy thị quan tâm lại hiền hòa.

"Sao ngươi không tỉnh dưỡng trong trang viên thật tốt, bỗng dưng trở về đây để làm gì?" Dung lão phu nhân hỏi trực tiếp, quan hệ tổ tôn đơn bạc cỡ nào, có thể thấy rõ.

"Khụ khụ... Trở về xem một chút."

"Có gì tốt đâu mà xem..." Dung lão phu nhân còn chưa dứt lời, đã bị Dung Khuynh chen ngang.

"Sao mẫu thân còn chưa đỡ tổ mẫu rồi đi vậy?"

Câu nói này.... sao nghe kiểu gì cũng thấy thật khó nghe!

Dung lão phu nhân sắc mặt khó coi, lạnh lùng mở miệng khiển trách: "Cái loại ăn nói này là ai dạy ngươi, ai cho phép ngươi nói chuyện như thế với ta?"

"Sợ ngài chết không ai biết được!"

"Ngươi..."

"Nhưng mà, ta để tổ mẫu rồi đi, là vì muốn tốt cho ngài. Bởi vì..." Dừng lại một chút, ý tứ sâu xa, mang tà khí, không có lòng tốt nhìn Ngụy thị!

Ánh mắt kia, vẻ mặt kia, Ngụy thị nhìn mà tim đập mạnh, tay bắt giắc siết chặt lại.

Thấy thần sắc Ngụy thị bỗng thay đổi thành căng thẳng, ánh mắt đề phòng, trong mắt Dung Khuynh tràn ra vui vẻ, giọng càng dịu dàng: "Vì mẫu thân không ít lần nói với ta rằng: thân thể ca ca ta không tốt, có thể lây bệnh cho người khác, nên bảo ta nên hạn chế chạm mặt ca ca, tốt nhất là không nên tiếp xúc. Như thế, ta nghĩ tổ mẫu lớn tuổi như vậy rồi, tất nhiên phải càng thêm cẩn thận mới đúng!"

Dung Khuynh vừa nói ra, bầu không khí trong phòng lập tức đông cứng lại, tĩnh mịch trầm tĩnh lạ thường!

Hạ nhân cúi đầu nhìn ngực, hận không thể chạy trốn ngay bay giờ.

Dung lão phu nhân khẽ run da mặt, run run rẩy rẩy, bộ dạng kia thật sự rất khó coi!

Dung Khuynh dời ánh mắt đi, nhìn khuôn mặt xanh trắng của Ngụy thị, thêm một đao nữa: "Mẫu thân là người hiền đức có một không hai, ôn thiện từ ái, vì bảo vệ ta một đời bình an, thà rằng bất chấp bị người chỉ trích độc miệng, cũng nguyện ý ra sức ngăn cản ta đích thân đi gặp ca ca. Chỉ một ít chuyện như thế, mãi cho đến nay vẫn luôn khiến ta cảm động không thôi. Nhưng mà hôm nay, sao mẫu thân không như thế nữa rồi? Thấy ta bị thương, sao một câu quan tâm cũng không có vậy?"

"Cửu cô nương, ngươi nói phu nhân không quan tâm, đó là oan uổng cho phu nhân rồi. Thấy ngươi bị thương, phu nhân đã vội phái người đi tìm đại phu. Cửu cô nương, lão nô biết tâm tình ngươi không tốt. Nhưng mà dù thế cũng không thể nói nặng lung tung như vậy được, chuyện này nếu bị truyền đi, sẽ trở thành trò cười cho người khác!" Đặng ma ma mở miệng đỡ cho chủ.

Dung Khuynh nghe xong, đứng dậy, đi về phía Đặng ma ma, nhìn bà ta, mặt giãn ra, cười ôn nhu: "Có loại hạ nhân như Đặng ma ma đây, thật sự đúng là phúc khí của mẫu thân. Đương nhiên, cũng là phúc khí của ta, nếu không có Đặng ma ma, nói không chừng ta còn không sống được tới bây giờ đó chứ!"

Nhìn vẻ mặt ôn nhu như nước của Dung Khuynh, Đặng ma ma không khỏi nuốt nước miếng. Còn có lời tán dương của Dung Khuynh, vừa nghe đã khiến sau lưng người ta không ngừng toát ra khí lạnh, trời lên dự cảm xấu, quả nhiên....

"Đặng ma ma, cảm ơn ngươi trong nhiều năm qua luôn đứng trong bóng tối âm thầm che chở cho ta, dạy ta phải biết nghe lời, dạy bảo ta giả bộ si ngốc, có như vậy thì Ngụy thị mới có thể cho phép ta sống tiếp. Hơn nữa có một lần, còn vội khuyên bảo bên tai muội muội Vũ Hinh ta rằng: đích tỷ ta không làm được việc lớn, giết chết ta, không bằng nên coi ta như thú vui thường ngày, có thể khiến nàng ta ngày ngày được vui vẻ."

Dung Khuynh vừa nói, vừa xem Đặng ma ma trừng lớn mắt, càng nói càng cảm động, nước mắt tràn ra ngoài, vô cùng cảm kích, không những có thái phục, còn nghẹn ngào: "Những năm tháng ít ỏi kia, nếu không có Đặng ma ma, chỉ sợ Dung Vũ Hinh đã sớm giết chết ta. Đại ân của Đặng ma ma, ta sẽ luôn nhớ kỹ, cũng luôn tự nói với chính mình, chờ khi ta có được thế lực, chắc chắn sẽ báo đáp lại cho ngươi. Nhưng bây giờ..."

Dung Khuynh nói không thành tiếng, thâm tình khẩn thiết: "Nhưng ngươi yên tâm, nếu ta có thể vào được Trụ vương phủ, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi, cho ngươi được sống trong vinh hoa phú quý hết quãng đời còn lại!"

Dung Khuynh nói động tình như vậy, trái lại, Đặng ma ma không chút động dung. Mặt trắng bệch như gấp giấy, khóe miệng run rẩy: "Cửu.... cửu cô nương, ngươi... Ngươi đang nói gì vậy, lão nô sao lại đối xử với ngươi..."

"Đặng ma ma, ta biết ngươi có khổ tâm. Chỉ là, bây giờ ta đã thành cái dạng này rồi, không muốn che giấu thêm gì nữa. Nếu ta xảy ra chuyện "lỡ như", trước khi đi cũng muốn được sống đường đường chính chính một lần, nghiêm túc nói với ngươi một tiếng cảm ơn."

Nói xong, vỗ vỗ vào bả vai Đặng ma ma, vạn phần chắc chắn nói: "Đặng ma ma, ngươi đúng là một ma ma tốt, thật sự là một nô bộc tận tâm đúng nghĩa!"

Lời này nàng nói vô cùng sang sảng mạnh mẽ, tràn đầy cảm kích!

Đáng tiếc, Đặng ma ma lại không chịu nổi tán dương này, vừa nghe trông mắt đã trợn trắng, toàn thân đổ mồ hôi, chân như nhũn ra, lòng lạnh run. Nhìn về mặt đang không ngừng biến đổi của Nguyệt thị, bà ta phù phù quỳ trên mặt đất, run run: "Phu... Phu nhân, lão nô tuyệt đối không có, không có...."

"Mẫu thân, thân thể nhi tức khó chịu, xin về viện nhỏ của mình trước!" Nguyệt thị nói xong, hơi cúi người, xoay người rời đi.

"Phu nhân...." Đặng ma ma đứng lên, cuống quýt đuổi theo.

Dung Khuynh gạt đi nước mắt ở khóe mắt, nhìn theo bóng lưng Đặng ma ma tràn đầy thâm tình thấm thiết: "Đặng ma ma, đúng là một vị ma ma giỏi chịu nhục. Tổ mẫu, người nói xem đúng không!"

Dung lão phu nhân:....

Đầu óc rối bòng bong, nhìn thẳng tắp vào Dung Khuynh: "Người nói Đặng ma ma bà ta..."

"Đặng ma ma là người tốt, tôn nữ thích bà ta nhất!" Bộc lộ tình cảm vô cùng tinh khiết.

Dung lão phu nhân nghe, đột nhiên đứng dậy, nghe không lọt tai, nhìn không thuận mắt. Ánh mắt không muốn rời xa kia của Dung Khuynh, khiến toàn thân Dung lão phu nhân nổi hết cả da gà!

Dung Khuynh thổ lộ tâm tình với Đặng ma ma một phen, nhưng không ai thương thức nổi, mọi người trong phòng chim bay thú tán, gấp gút tản đi.

Nhìn bóng lưng cứng còng của Dung lão phu nhân, Dung Khuynh lại bổ sung thêm một câu nữa: "Tổ mẫu! Trăm vương gia nói, hần sẽ còn đến nữa, cho nên, ngài nhanh tìm một đại phu đưa đến đây đi, đừng để tôn nữ bị phá tướng!"

Nói xong, không thèm xem phản ứng của Dung lão phu nhân, trực tiếp đóng cửa.

Nàng sống chết còn chưa biết, cả người như đang đứng trên vách núi, chẳng lẽ còn sợ đấu với những loại người lạnh tâm lạnh phổi này sao. Tới đây, xem ai hơn ai!

"Trăm vương gia, còn đến nữa sao?" Giọng Dung Dật Bách ôn nhuận.

"Không biết! Nhưng ta chắc chắn, nói câu đó, Dung gia cũng không ai dám đến Trăm vương phủ để nghiên cứu điều tra thật giả."

Quan trọng hơn là, có câu đó ở đây, người Dung gia tạm thời không ai dám động đến nàng!

Dung Dật Bách nhìn Dung Khuynh, môi hơi cong một cái, thoadng chốc tao nhã, mê hoặc chúng sinh.

"Người lớn lên, rất đẹp!"

"Chúng ta là huynh muội!" Dung Khuynh gạt đầu, nói thêm: "Nhưng người không đẹp bằng muội muội người đâu!"

Dung Dật Bách cười nhẹ, lẳng lặng nhìn Dung Khuynh, đáy mắt chớp lóe chút tìm tòi nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Trăm vương rất không ngay thẳng

Dù Dung Dật Bách vẫn còn hoài nghi về sự thay đổi của Dung Khuynh, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Hần lấy thuốc ra, băng bó vết thương trên trán cho Dung Khuynh.

"Mép tóc bị trầy, miệng vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần tinh dưỡng thật tốt thì sẽ không ảnh hưởng gì tới dung mạo." Giọng nói ôn nhuận, mang theo loại nước âm biết trấn an lòng người.

"Ừ!"

Băng bó kỹ miệng vết thương xong, Dung Dật Bách nhẹ ngồi xuống đối diện Dung Khuynh, nhìn nàng, từ tốn mở miệng: "Đinh Dục rất nhớ người, hần vốn định tới thăm người, nhưng bị ta cản lại."

Đinh Dục?

"Có Đinh Dục?"

"Ừ!"

Xác định! Trong đầu Dung Khuynh hiện ra một bóng người nhàn nhạt. Tuấn tú ôn hòa, mỗi lúc nhìn nàng, tai hần lúc nào cũng sẽ ứng hồng lên, vẻ mặt rung động của thiếu niên mới lớn, biểu ca của nàng – Cố Đình Dục.

Cái người nghiêm túc tuân thủ lễ nghi, lặng lẽ bảo vệ nguyên chủ khi ấy. Là nam tử kia...

Mắt khẽ đảo vài vòng, nhẹ cau mày, Dung Khuynh xoa xoa ngực, rủ mắt xuống, cảm giác đau đốn co rút xa lạ, tựa như bị châm đâm vào!

Dung Khuynh, hần là nàng ta cũng thích Cố Đình Dục! Hần bảo vệ, âm thầm quan tâm, giữa cuộc sống như đêm khuya yên tĩnh, nàng đương nhiên sẽ cảm thấy vô cùng ấm áp! Đáng tiếc...

"Thật ra ta biết, dù không có người ngăn lại, hần cũng không tới được đây!"

Dung Dật Bách nghe xong, mi mắt khẽ nhúc nhích, nhìn Dung Khuynh, cười nhạt một tiếng, cũng không giấu giếm gì: "Đúng! Vì hôm qua hần thiếu chút nữa đã phóng tới Trăm vương phủ, nên bây giờ đã bị cự phụ nhốt ở trong phủ rồi!"

"Có một vị biểu ca trọng tình trọng nghĩa như thế, là phúc khí của ta rồi! Nhưng mà, xảy ra chuyện kia, cự mẫu có lẽ sẽ càng "thích" ta hơn!"

Hài tử chỉ cần tức phụ, không cần nương. Cự mẫu đại nhân khẳng định đang ở nhà tự nhéo bắp đùi, cắn khăn mắng nàng gieo họa!

Nghĩ tới đó, Dung Khuynh không tìm không phôi mà cảm thấy vui mừng, nét mặt tươi cười như hoa nhìn Dung Dật Bách: "Ca ca, người nói xem, nếu bây giờ ta đến trước mặt biểu ca đưa ra một cái quyết biệt thì sẽ như thế nào?"

Dung Dật Bách nghe nhưng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn Dung Khuynh.

"Xảy ra chuyện này, lỡ như ta chết, trừ biểu ca không quên được ta ra, còn có cự mẫu sẽ nhớ kỹ ta cả đời!" Nhớ kỹ nàng gieo họa cho nhi tử nàng ta như thế nào!

"Người không thích cự mẫu!"

Dung Khuynh gật đầu: "Ánh mắt mỗi lần nàng ta nhìn ta, giống như đang nhìn một tên ôn dịch nào đó vậy. Cho nên, vui không nổi. Ai, hài tử không có nương, chẳng phải thường sẽ được thương xót nhiều hơn sao? Muốn đến chỗ ta, nhưng lại luôn gặp phải các loại chuyện không kiên nhẫn như vậy, thật sự là... Ô hô thương thay!"

Dung Dật Bách nghe xong, trong mắt xẹt qua cái gì đó, rồi biến mất, nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Sau chuyện kia, Cố Đình Dục đã lập tức đến phủ cầu hôn."

"Cầu hôn? Cưới ta sao?"

"Ừ!"

Đã có chuyện đó sao, Dung Khuynh nhìn thẳng Dung Dật Bách, cười híp mắt nói: "Vậy, đại ca cảm thấy ta nên đồng ý sao?"

Dung Dật Bách im lặng, Dung Khuynh nhìn hần chăm chăm!

Hai huynh muội, một người cười ngọt đến ngán, một người vẻ mặt ôn hòa, bộ dạng như rất yêu thương thân thiết, nhưng ánh mắt ai cũng thanh đạm như ai!

Nhìn nhau thật lâu, Dung Dật Bách mở miệng: "Người muốn đồng ý sao?"

"Ta nghe lời ca ca!"

"Nghe ta?"

"Tuyệt đối!"

"Có lẽ, từ chối mới tốt!"

Dung Dật Bách vừa nói ra, nụ cười Dung Khuynh càng sâu hơn: "Chúng ta đúng là huynh muội, thật sự là thần giao cách cảm, ta cũng nghĩ như thế!"

Ba phần linh động, bốn phần hoạt bát, nhưng lại quá nhiều xa lạ!

"Khụ khụ... Người không thích Đình Dục sao?"

"Ai nha, người hỏi người ta lộ liễu như vậy, người ta sẽ ngượng ngùng nha!"

Dung Dật Bách:....

"Khụ khụ... lúc nói lời này, người có thể bỏ xuống hai chân đang bắt chéo được không!"

"Ca ca đúng là không khéo hiểu lòng người!"

"Khụ... Nói đi, vì sao không muốn?"

"Bách ca ca, người biết rồi còn cố hỏi sao? Với thân thể đồ nát bây giờ của ta, gả vào đó chắc chắn không phải là loại tình huống cất bước theo chân tình gì, trái lại, chính là tìm thêm khó chịu, nghẹn khuất cho bản thân mình. Chẳng những không tìm được một phu quân trong mộng ngày ngày hòa thuận, mà còn bị mất đi một biểu ca tốt. Ta tội gì phải làm vậy! Chuyện này, không tốt cho ta, cũng không tốt cho ca ca người nữa, có đúng không!"

Bây giờ Dung Dật Bách vẫn còn phải dựa vào Cố gia rất nhiều, nếu nàng gieo họa cho Cố Đình Dực. Như vậy, Dung Dật Bách tất nhiên sẽ bị dính líu đến, bị Cố gia không thích!

Ai bảo cùi chỏ người chỉ biết quai đờ làm chi! Dung Dật Bách tuy là ngoại tôn tử, nhưng bên kia lại là nhi tử ruột thịt chính mình, làm sao bằng!

Mà một câu "từ chối mới tốt" của Dung Dật Bách, là suy nghĩ cho nàng, hay chỉ suy nghĩ cho hấn, Dung Khuynh cũng không thêm quan tâm.

Đoạn đối thoại đơn giản ngắn gọn, đã chứng thật được rằng, thân thể và đầu óc của Dung Dật Bách là hoàn toàn khác nhau, khoảng cách còn không ít!

Điều này, từ lúc Dung Dật Bách xuất hiện kia, Dung Khuynh đã cảm giác được.

Một người luôn tỉnh dưỡng bên ngoài cách đây vài trăm dặm, lại có thể chạy về ngay lúc chuyện chỉ mới xảy ra hai ngày. Dù để giải thích rõ, hấn đã nhận được tin tức từ sớm.

Một người ở xa nhưng toàn bộ cử động của Dung phủ lại luôn hiện ra ở đáy mắt hấn, kẻ đó tuyệt không phải người đơn giản!

"Bách huynh, người có trí dày thức rộng, chúng ta ít nhiều gì cũng là huynh muội ruột thịt, lúc này, người có thể cho ta vài câu trả lời chân thật được không?"

Bách huynh? Xưng hô này.... Dung Dật Bách nghe cũng tạm được.

"Muốn biết cái gì?"

"Người nói xem, dựa vào tình cảnh bây giờ, ta có thể nhận được mấy loại kết quả?"

Dung Khuynh hỏi thẳng, Dung Dật Bách đáp dứt khoát: "Kết quả tốt nhất, vào triều đình. Tiếp theo, vào Trạm vương phủ, xấu nhất, bỏ mạng!"

"Trạm vương phủ còn thảm hơn triều đình?"

Dung Dật Bách gật đầu, vào triều đình, nể tình bọn họ là huynh muội cùng mẫu, hấn còn có thể che chở nàng chút ít. Còn vào Trạm vương phủ, hấn hoàn toàn bất lực!

"Trạm vương có tình tình bất thường, nữ nhân Trạm vương phủ có lòng dạ thâm hiểm, nước chỗ nào càng sâu thì phải càng cẩn thận, lỡ vô ý sai lầm, cũng sẽ phải bỏ mạng!"

Liều mạng sống qua ngày, hôm nay thoát chết, ngày mai không chắc có thể bước qua yên bình. Chỉ là, chết từ tế không bằng dựa vào người khác để sống sót, cho nên, vào Trạm vương phủ vẫn khá hơn cái chết một chút.

"Sự thật còn bi thảm hơn so với những gì ta dự đoán! Người nói xem, ta phải chạy trốn thế nào đây?"

Dung Dật Bách nghe nói, nhướn mày, liền hỏi: "Bên cạnh người có hộ vệ trung thành nguyện chết thay, võ công cao cường?"

Dung Khuynh lắc đầu: "Không có!"

"Người đã luyện võ công thành xuất thần nhập hóa?"

"Không có!"

"Biết vùng đất thành binh?"

"Không biết!"

"Người không có, ta cũng không có, cho nên, người sẽ chết nhanh hơn!"

"Có lẽ, vận khí ta sẽ may mắn thì làm sao!"

Lời nói này, đã thành công chọc cười Dung Dật Bách.

Nếu vận khí tốt, đã không dẫn đến tình cảnh thế này!

Dung Khuynh sờ sờ mũi, ừ xừ một cái, nói tiếp: "Người nói, Trạng vương gia sẽ không đột nhiên sinh tình với ta chứ?"

Dung Dật Bách không lên tiếng, nhưng vẻ mặt đã nói rõ, người thật biết tương tượng hảo huyền, Dung Khuynh nhìn thấy không khỏi tròng mắt liếc hần một cái. Tình nghĩa huynh muội quả nhiên đơn bạc đến thế!

Dung Dật Bách ho nhẹ một tiếng, mở miệng: "Ồ triều đình, lúc Trạng vương chìa tay ra với người, người sẽ phản ứng gì?"

"Ta tất nhiên là không muốn!"

"Vậy có lẽ người đã chọc hần mất hứng! Người không muốn, trong mắt hần chính là chống lại"

Chống lại? Mẹ nó, hần cho rằng nàng là lính của hần sao?

"Có lẽ hần sẽ thấy ta không giống người thường! Vì ta không đâm đầu vào sắc đẹp của hần, hay bị quyền quý của hần mê hoặc, vì cái này..."

"Nếu là như vậy, bây giờ người cũng không ở Dung gia, mà đã ở Trạng vương phủ rồi!"

Dung Khuynh nghe, âm trầm nói: "Bách ca ca, người thật rất biết cách an ủi người!"

"Lời ta nói đều là thật! Chẳng phải người đã yêu cầu như thế sao?"

"Bách ca ca có lòng như thế, ta thật sự bị cảm động chết mất!"

Mẹ, lời nói khó nghe như vậy, Dung Khuynh nhin xuống cảm xúc muốn đập hần một cước, tiếp tục nói: "Hôm nay Trạng vương đến, nếu phản ứng của ta lần này hoàn toàn trái ngược với lần trước thì sao!"

Nghe nói như thế, Dung Dật Bách liên tục ho khan vài cái, mới nói: "Nếu như vậy, Trạng vương có lẽ sẽ cảm thấy, người không quá thận trọng!"

Không quá thận trọng? Đây là muốn nói nàng phóng đảng đúng không! Nói chuyện cũng thật hàm súc!

"Trạng vương nghĩ cái gì, người rõ thế sao?"

"Ta không rõ lắm đây chỉ là suy đoán. Nhưng có thể chắc chắn rằng, tình ý gì đó của Trạng vương, chi sợ sẽ không có đâu!"

Dung Khuynh cảm thấy co rút khó tả, đảo mắt nhìn qua xà nhà, trong lòng táo bạo.

Không muốn, trong mắt hần chính là chống lại. Đồng ý, hần lại cảm thấy người phóng đảng dễ dãi!

Không ngay không thẳng như thế, hần cũng được xem là người sao?

Đáng chết... Thầm mắng một tiếng, ngồi vọt dậy, gắt gao nhìn chằm chằm Dung Dật Bách cắn răng nói: "Nếu ta nói với Trạng vương, ta có hài tử của hần, sẽ thế nào?"

"Ngày giỗ người đã định!"

"Sao người dám chắc chắn như thế?" Dung Khuynh sao cũng không tin người kia nghe xong sẽ không đắn đo!

"Rất xác định, rất chắc chắn!"

"Vì sao?"

"Vì Trạng vương bị trúng độc từ bé, đời này không thể sinh con. Mọi người ở vương triều Đại Nguyên ai cũng biết chuyện này!"

Lời Dung Dật Bách nói ra, khiến khóe mắt Dung Khuynh cứ co rút mãi không ngừng!

Thật tốt! OOOX với Trạng vương gia, không cần phải lo lắng mang thai ngoài ý muốn!

"Cửu cô nương, Lãm hộ vệ đến!"

Giọng thông báo vang lên, vừa lọt vào trong tai, Dung Dật Bách nhẩn mày lại, ẩn đường Dung Khuynh đập mạnh một cái.

Sau đó, cửa mở ra, Lãm Nhất bước tới, nhìn Dung Khuynh, mặt không chút thay đổi: "Cửu cô nương, đây là đồ chủ tử đưa cho người!"

Dung Khuynh nghe xong, nhìn xuống đồ này nọ trong tay Lãm Nhất, giận quá mà cười...

Chương 7: Thà chết cũng không chịu khuất phục

Lựa trắng, dao găm, còn có một bình nhỏ được viết lên hai chữ "kịch độc"!

Đây là... muốn nàng đi tìm chết sao? Ha ha... Cách làm việc đúng là không chút che giấu, không chút hàm súc mà!

Bởi vậy có thể thấy rõ, Trạng vương thật sự không phải là loại người nguy quân tử. *(tức là tiểu nhân công khai)*

Nhờ quen biết với Trạng vương, thế nào gọi là ác nhân, thế nào gọi là cường quyền, hiểu biết của nàng đã được đổi sang một tầm cao mới. Quyền thế bá đạo, cường ngạnh, hung tàn ở cô đại, đã được bàn tay Trạng vương thể hiện vô cùng tinh tế!

*Tần Cối để lại tiếng xấu muôn đời kia khi nhìn thấy Trạng vương, chỉ sợ cũng muốn nê phục hẳn vài phần!

**Tần Cối: là một đại gian thần trong lịch sử TQ, tóm gọn việc hắn làm trong 3 câu là: đại gian đại ác, bán nước cầu vinh, để nhục ngàn thu!*

Trạng vương Văn Xuân, thật muốn giải phẫu hắn ra, cẩn thận dò xét xem bên trong hắn có bị thiếu thứ gì hay không!

Dung Dật Bách nhìn những thứ đó, lòng mày bắt gặp nhần lại.

Dung Khuynh đứng dậy, chậm rãi bước lại gần: "Tục ngữ nói: một ngày phu thê, trăm ngày ân ái. Lời này quả nhiên không có sai. Lễ vật của Trạng vương, xem ra vừa trúng mục tiêu, lại vừa thừa nhận tính quan trọng của ta!" Lời nói thanh đậm, châm chọc nồng đậm.

Lâm Nhất ngưng mắt, phản ứng của Dung Khuynh, rất khác so với dự đoán đơn giản của hắn.

Trong dự đoán, phản ứng của Dung Khuynh không ngoài hai loại: một, hoảng sợ, khóc rống, chết mà không cam lòng. Hai, lòng tàn như tro, chết mà không sợ! Nhưng bây giờ...

Nhưng mà, dù nàng có loại tâm tình nào đi nữa, kết quả cuối cùng cũng vẫn không thể thay đổi. Nàng hẳn phải chết, đã là điều chắc chắn!

Đối với chuyện này, trên dưới Dung gia, vô vàng người có cảm giác hao hao giống nhau, thờ dài, thốn thức, vui mừng, thỏa hận. Tâm tình phức tạp, chỉ giống hệt nhau duy nhất một suy đoán, Dung Khuynh sẽ chết, không có ai bảo vệ, cũng không ai có ý muốn giúp!

"Ma ma, Cửu cô nương đã sắp đi gặp Diêm vương rồi, lão ma ma ngài cũng đừng nên tức giận nàng ta nữa, không đáng!" Tiểu nha đầu khom người nhìn Đặng ma ma, gắp may khoe mẽ.

Đặng ma ma trầm mặt xuống, con tức cuộn cuộn, lý sự: "Ta ngược lại hi vọng nàng có thể chết trẻ một chút!"

Tiểu nha đầu nghe xong, không hiểu: "Ma ma, tại sao vậy?"

Đặng ma ma liếc xéo nàng ta một cái, không nói gì thêm. Nguyên nhân tự bà ta rõ là được, cũng rất đơn giản!

Nếu như Dung Khuynh sống sót, Đặng ma ma có hàng trăm cách hành hạ nàng, để chứng minh cho Ngụy thị thấy sự trung thành tuyệt đối của bản thân mình, chứng minh những lời kia của Dung Khuynh vốn chỉ là những lời nói bừa bãi, là hoàn toàn muốn vu oan cho bà ta. Nhưng bây giờ...

Dung Khuynh chết đi, có một số việc vặt, đúng là rất khó nói cho rõ ràng. Mặc dù, bà ta đã thề độc để chứng tỏ sự trong sạch của chính mình với Ngụy thị. Khi đó Ngụy thị của tỏ ra tin tưởng. Nhưng...

Đặng ma ma hầu hạ Ngụy thị hơn mười năm, hiểu rất rõ tính tình của nàng ta.

*Hậu trạch quý gia, tranh đấu gay gắt nhiều năm, đã đúc thành tính tình nhạy cảm cùng đa nghi của Ngụy thị. Cho nên, trải qua một chuyện này thôi, muốn Ngụy thị hoàn toàn tin tưởng bà ta lần nữa, chỉ sợ là rất khó! Vài năm trở lại đây, bà ta đã gặp qua quá nhiều trường hợp tương tự!

**Hậu trạch quý gia: nơi ở của các nữ nhân (phu nhân, di nương, tiểu thư) nhà giàu, quý giá.*

Nghĩ đến đây, Đặng ma ma lập tức chỉ hận không thể xé Dung Khuynh ra thành trăm mảnh, nhiều năm bỏ công, thật vất vả mới được trở thành tâm phúc của Ngụy thị, nhưng chỉ vì vài câu nói của tiện nhân Dung Khuynh mà tan thành mây khói, điều này khiến Đặng ma ma sao có thể không phẫn hận cho được!

"Ma ma, ma ma..."

Đặng ma ma đang nổi bão trong lòng, lại nghe tiếng hô to gọi nhỏ của nha đầu này nữa, sắc mặt càng thêm lạnh lẽo, vừa mở miệng đã lạnh lùng khiển trách: "Ầm ầm ầm, còn thể thống gì..."

"Nô tỳ biết sai, ma ma tha tội. Nhưng mà, nô tỳ có việc gấp muốn bẩm báo lại với phu nhân!"

"Phu nhân mệt mỏi, vẫn đang nghỉ ngơi, nếu là chuyện nhỏ thì..."

Lời Đặng ma ma còn chưa dứt, tiểu nha đầu đã nói: "Là về Cửu cô nương!"

Nghe vậy, đôi mắt Đặng ma ma đột nhiên trầm xuống: "Nói!"

"Vâng!"

Đặng ma ma là tâm phúc của Ngụy thị, tiểu nha đầu không dám chần chừ, kể chi tiết: "Khi này Cửu cô nương phân phó, bảo nô tỳ đến dặn dò thiện phòng một tiếng, chuẩn bị cho nàng một bàn thức ăn!" Nói xong, đưa một tờ giấy lên trước mặt: "Còn đưa cho nô tỳ một danh sách món ăn!"

Đặng ma ma nghe nói xong, nhìn danh sách trong tay, vẻ mặt bất định: "Đây là những thứ nàng muốn sao?"

"Vâng!"

"A...." Đặng ma ma nhếch miệng cười nhạt một tiếng. Vị Cửu cô nương này ngày càng khiến cho người ta phải lau mắt mà nhìn. Trước sau gì cũng phải chết, còn lăn qua lăn lại lộn xộn như thế! Nhưng trước mặt hộ vệ Trạm vương phủ, bà ta muốn xem một chút, nàng ta có thể bày ra cái trò gì nữa!

"Chuyện này, đã có ai đến bẩm báo với lão phu nhân chưa?"

"Xuân Hồng đã đi rồi!"

Đặng ma ma nghe xong không nói gì thêm nữa, xoay người, đi vào trong hà, bẩm báo lại với Ngụy thị!

Lâm Nhất vừa nhìn Dung Khuynh, vừa nhíu mày.

Dung Khuynh nhìn Lâm Nhất, nàng cười ngọt đến ngán, nhưng vui vẻ kia lại không chạm được tới đáy mắt: "Lâm hộ vệ, dù có là phạm nhân hung ác cũng cực đi nữa, trước khi chết cũng sẽ được cho một bữa ăn đằng hoàng trên đường đưa đi. Cho nên, yêu cầu này của ta cũng không xem là quá đáng!"

Lâm Nhất nghe xong cũng không lên tiếng, nhưng, cũng không ngăn cản lại. Đó dù gì cũng chỉ là một bữa cơm, không thay đổi được gì.

Cứ như vậy, Lâm Nhất tay cầm ba thứ bùa đòi mạng, mắt nhìn Dung Khuynh đang từ tốn thưởng thức bàn thức ăn đủ hương đủ sắc.

Dung Dật Bách lẳng lặng ngồi một bên, tình huống trước mắt, hẳn bắt lực!

Chỉ là, nhìn sắc mặt cứng ngắc cứng còng như đá của Lâm Nhất, còn có phản ứng mang tính rất ma quỷ của Dung Khuynh. Đây là muốn dùng quái dị để vẽ ra khí thế mạnh mẽ cho mình sao....

"Khụ khụ... Khụ khụ...." Ngực không thoải mái.

Nghe tiếng ho khan của Dung Dật Bách, Dung Khuynh chợt thấy khổ sở, khó nuốt trôi thức ăn trong miệng!

Bào muội sắp chết, thân làm huynh trưởng, hành động của Dung Dật Bách rất lí trí. Biết rõ đâu không lại Trạm vương, biết rõ hẳn không đủ sức để che chở được cho Dung Khuynh, ngược lại còn sẽ khiến mình bị dính líu đến, cho nên, Dung Dật Bách bắt đắc dĩ chỉ biết duy trì trầm mặc.

Lựa chọn của Dung Dật Bách, đối với hắn mà nói, đó là một lựa chọn sáng suốt nhất, biết rõ không che chở được, nên không hi sinh vô ích, hẳn không làm sai! Những người Dung gia khác cũng giống thế, mạng nhỏ của chính họ đương nhiên lớn hơn nàng.

Nếu hỏi bọn họ vì sao không cứu, hay không che chở cho nàng, bọn họ có thể nói ra hàng trăm lí do. Có lẽ... Những lời đó, chỉ có thể làm tăng thêm một tầng bi thương cho nàng mà thôi!

Cùng lắm thì nàng cũng không phải là Dung Khuynh. Nàng không sao cả, nhưng mà....

Duỗi tay bỏ xuống đôi đũa, đứng dậy, nhắc chân đi đến phòng tắm.

"Dung cửu cô nương!" Lâm Nhất thúc giục nàng.

Dung Khuynh dừng bước, xoay người, thanh thanh đậm đậm nói: "Ta muốn tắm rửa sạch sẽ, phải thật xinh đẹp để đi gặp nương!" Nói xong, khoan thai đi vào.

Lắm Nhất tay đã vén màn lên, nhưng bước chân lại trì hoãn thêm lần nữa.

Dung Dật Bách chợt ho lợi hại hơn...

"Công tử!"

Dung Dật Bách khoát tay, tỏ ra không có trở ngại gì, chậm rãi nhắm mắt lại.

"Bách Nhi, sau khi nương đi rồi, người phải chăm sóc muội muội thật tốt. Có nhớ không, Bách Nhi...."

Lời dặn dò của nương lúc lâm chung bỗng vang vọng bên tai hắn, tâm tình không ổn định, cổ họng căng lên, ngực ứa ứa.

Trạm vương phủ.

Bị được cản ngược lại, cảm giác thân thể không có chút sức lực, khiến tâm tình Trạm vương cực không tốt nổi. Khẽ dựa vào giường êm, nâng lên chén trà, hỏi: "Lắm Nhất đã đi bao lâu?"

Lắm Ngũ nhìn thoáng qua đồng hồ cát, đáp lại: "Bẩm chủ tử, đi gần một canh giờ rồi!"

"Bản vương bảo hắn đi đánh nhau với thiên quân vạn mã sao?"

Lắm Ngũ nghe vậy, cúi đầu: "Thuộc hạ đi xem một chút!"

"Ừ!"

Lắm Ngũ lĩnh mệnh, phi thân rời đi.

Trạm vương tiện tay bỏ chén trà xuống, lười nhác nằm xuống giường êm, nói ra một câu bóng gió: "Bản vương ở chỗ này, người cố mà đáp lễ lại ta nha! Vật nhỏ tìm đường chết."

Lời nói này.... Khiến người ta thật muốn vạch trần, mổ móc hắn!

Dung phủ.

Hồng y như lửa, tóc đen như mực!

Một thân váy hồng, tóc đen rơi là tà, đỏ và đen, hai bên kết hợp lẫn nhau, càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch triệt để.

Trắng trong thuần khiết, nổi bật lên sắc hồng, yếu mềm cùng bi tráng!

"Ta đẹp không?" Dung Khuynh nhìn Dung Dật Bách hỏi.

Dung Dật Bách nắm năm ngón tay thành quyền: "Đẹp lắm!"

Dung Khuynh cười cười, nhấc chân, đi về phía Lắm Nhất, cầm lên thướt lụa trắng: "Nghe nói người treo cổ, lưỡi sẽ rất dài, làm quý cũng không đẹp. Cho nên, cái này không được!" Nói xong, bỏ lại.

Sau đó cầm lên dao găm, lắc đầu: "Chính mình tự tay đâm chính mình, lỡ như đâm không chuẩn xác, chết không được sống không xong, vậy quá thảm! Ngẫm lại cũng thấy đáng sợ, không được!" Nói xong, bỏ lại lần nữa.

Cầm lên bình chứa độc lên quan sát, nhìn Lắm Nhất nói: "Thuốc này là hàng thật sao?"

"Đúng!"

"Vào máu là chết!"

"Không sai!"

"Ta thử nghiệm!" Nói, cầm ngân châm trong tay khuấy khuấy bên trong bình.

Lát sau, rút lên lại, nhìn ngân châm đen dần dần đổi màu, Dung Khuynh không khỏi cảm thán: "Lấy bạc thử độc là chính xác nhất, đúng là không nói dối!" Nói xong, cầm lên chất kịch độc, đảo mắt, nhìn ra ngoài cửa: "Vốn định cáo biệt với người nhà, đáng tiếc, lại không có ai đến đưa tiễn, vậy thì..." Nói, có chút dừng lại, mặt khẽ biến sắc, nhẹ lẩm bẩm: "Vương gia..."

Nghe cái cách xưng hô này, Lãm Nhất theo phản xạ quay đầu lại, cánh tay bỗng nhiên đau xót, đôi mắt hơi co co, ra tay theo bản năng, trong lúc đó, sức mạnh vô hình thoáng chốc trải rộng ra, trầm trọng, ám sát người....

Cửa sổ rung động, bàn ghế lung lay, giống như có gió mạnh đánh tới! Dung Dật Bách hé miệng định nói gì đó, nhưng tay bỗng duỗi ra túm lấy cổ tay Dung Khuynh, vô thức che chở nàng bên người mình!

Dung Khuynh rũ mắt xuống, cười nhạt một tiếng: "Ca ca đã bảo vệ ta, ta sẽ nói lại với nương?"

Đôi mắt Dung Dật Bách co rút nhanh, mi mắt khẽ run.

"Nếu ta nhất định phải chết, sẽ không kéo người theo cùng, vì như vậy nương sẽ không vui. Cho nên..."

Dung Khuynh đẩy tay Dung Dật Bách ra, ngược mắt, sắc mặt nguội lạnh, mắt lộ ra sát ý nhìn Lãm Nhất. Hốc mắt ửng đỏ, trong mắt nổi lên một chút âm u ướt nhè nhẹ, sâu bên trong tràn ra tư vị bất lực, nhưng hai đầu lông mày lại ngấp tràn quyết tuyệt, giọng nói nghiêm túc khô khốc, không tron tru: "Từ nhỏ muốn sống sót đã không dễ dàng gì, hôm nay ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng tự giết chính mình. Muốn mạng ta, tự ra tay tới lấy!"

Tự sát, hành động không biểu hiện được chút dũng khí, không bảo vệ được tôn nghiêm, càng sẽ không có ai phong nàng là anh hùng, điều đó chỉ khiến mình càng thấy bản thân mình thật đáng buồn hơn mà thôi!

"Người tìm đường chết!" Lãm Nhất lạnh lùng trầm giọng, trần thuật lại sự thật.

Dung Khuynh nghe nói, cười nhạt một tiếng: "Vậy ta không tìm là có thể sống sao?"

Lãm Nhất không đáp lại!

Mặt Dung Khuynh tản đi vui vẻ: "Nếu làm sao cũng phải chết. Vậy trước khi chết, ta thà rằng thay mình tạo ra một cái chết 'thà chết chứ không chịu khuất phục' còn hay hơn!"

Dung Khuynh nói xong, nhìn thoáng qua Lãm Ngũ đang chậm rãi đi tới, không mẫn không nhạt nói: "Lãm hộ vệ người cầm lên vũ khí, làm trái lời chủ tử nhà người, hẳn có bảo người tự ra tay lấy tính mạng ta đâu? Vẫn nên trở về bẩm báo với chủ tử nhà người trước, có đến lấy mạng ta lần nữa không? Nhưng mà, dù là loại nào đi nữa. Người, lần này thật trách rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mang vật nhỏ kia đến cho bản vương

"Phu nhân!"

"Nói!"

"Hộ vệ Trạm vương phủ đi rồi!"

Ngụy thị nghe nói, mở mắt ra, nhìn thẳng Đặng ma ma, con mắt sắc như lửa, khó nén nóng rực: "Dung cửu đâu?"

"Nàng... Còn sống!"

Lời Đặng ma ma vừa rót ra, Ngụy thị đột nhiên vọt người đứng dậy: "Người nói nàng còn sống? Đây là có ý gì?" Nghi ngờ mình nghe lầm, hoặc Đặng ma ma báo sai!

Đặng ma ma cúi đầu: "Lão nô cũng không biết tại sao, nhưng mà, bây giờ Dung cửu đúng là vẫn còn sống!" Dung cửu không chết, điều này khiến Đặng ma ma rất kích động, các loại tính kế trào dâng tầng tầng lớp lớp, không kiềm chế được liên tục tỏa ra bên ngoài!

Ngụy thị nghe, nhíu mày: "Vậy mà không chết sao?" Hé miệng: "Xuân Đào đâu? Chẳng phải nàng ta canh giữ trong viện sao? Sao nàng không bẩm báo gì?"

"Xuân Đào nàng... Lúc nhìn thấy hộ vệ Trạm vương phủ cầm đồ này đó đến, đã tránh đi, không giữ ở cửa nữa, cho nên..."

Ngụy thị nghe xong, sắc mặt lập tức âm trầm xuống: "Nàng ta đúng là thông minh nha!" Đây chính là vì sợ chết nên né tránh.

Đặng ma ma nghe nói thế, cúi đầu, xem ra nha đầu Xuân Đào kia đã sắp bị phế rồi!

"Phu nhân không cần phiền lòng, lão nô đã cho người đi tra hỏi. Vì nguyên nhân gì, có lẽ rất nhanh sẽ biết được"

Nguy thị lòng bất mãn, khoát tay, bảo Đặng ma ma lui. Một mình ngồi yên lặng trong phòng, trầm mồi như tơ vò, nỉ non: "Vậy mà lại không chết? Tại sao chứ?"

Chẳng lẽ hộ Trạng vương phủ cố tình đi chuyển này chỉ là muốn hù dọa Dung cửu một chút, trêu chọc các nàng một lần? Không... Nguy thị lắc đầu, nàng không hề cho rằng người của Trạng vương phủ sẽ rảnh rỗi đến như vậy. Cho nên, trong chuyện này hẳn đã có nguyên nhân gì đó?

Quan trọng hơn là, từ sau khi chuyện hôm đó xảy ra, Dung cửu lập tức thay đổi đến nghiêng trời lệch đất. Nguyên nhân chuyện đó là vì sao? Chẳng lẽ đúng là do Đặng ma ma đứng trong tối chỉ điểm cho nàng ta? Hay là... Dung cửu trước nay vẫn luôn giả heo ăn thịt cọp?

Nguy thị hít mắt lại, đáy mắt ngập tràn lạnh lẽo sắc bén. Dù là loại nguyên nhân nào, nàng cũng không thể tha thứ được!

Dung cửu, dù Trạng vương phủ không lấy mạng nàng ta. Nàng cũng tuyệt không để nàng ta được sống sót. Dung cửu, nàng ta phải chết!

Viện Vinh Cẩm.

Lắm Nhất, Lắm Ngũ rời đi.

Dung Khuynh vừa ngồi xuống ghế đã bắt đầu ngẩn người.

Dung Dật Bách ngồi một bên, lông mày nhíu lại thành sóng, cảm xúc không ngừng lật chuyển, phức tạp hỗn loạn. Lần đầu tiên hắn có cảm giác, có quá nhiều điều thay đổi lạ thường, không thể khống chế nắm bắt được! Trong đó, bao gồm cả sự thay đổi của Dung Khuynh, đó là chuyện rõ ràng khó có thể khinh thường!

Trong trí nhớ, muội muội vốn mềm mại, nghe lời, không có chủ kiến kia trong nhận thức của hắn, hôm nay đã thay đổi đến một trời một vực!

Đầu tiên là tâm như tro tàn, lấm liệt mà thương xót muốn ăn một bữa ngon lành trước khi chết, nàng biểu hiện cảm xúc không cam lòng nhưng lại bất đắc dĩ vô cùng tình tế, đương nhiên còn có cả vô hại! Tiếp theo, lại trở mặt nhanh như gió, thốt ra một tiếng Trạng vương, khiến tinh thần bọn họ chấn động, trong một giây ngắn ngủi lúc sơ hở đó, nàng lập tức ra tay đỡ không kịp, tặng cho Lắm Nhất một châm đau đòn!

Con cừu nhỏ bỗng đột biến thành sói nhỏ độc ác! Thay đổi quá đột ngột, quá ngoài dự liệu, cho nên, Lắm Nhất hoa hoa lệ lệ bị thương, còn hắn, trong nháy mắt đó, lồng ngực như kéo căng đến không thể hít thở được!

Dung Khuynh tay nghề cũng xem như không thấp, nếu theo góc nhìn của hắn mà nói, nàng tẩy máy chơi trò này có thể gọi là tiểu nhân, thật hèn hạ! Nhưng mà bây giờ, người nàng ra tay là Trạng vương, đây cũng có thể xem là có thù báo thù có oán báo oán. Đáng tiếc, lại không biết tự lượng sức mình quá mức rồi!

Thở dài: "Người có biết làm như thế sẽ phải nhận hậu quả như thế nào không?"

Dung Khuynh đưa mắt nhìn từng đợt lá rụng là tả ngoài phòng, bình tĩnh trả lời: "Biết rồi!"

"Thật sự biết rõ sao?"

Dung Khuynh gật đầu: "Kết quả có ba loại: thứ nhất, Trạng vương cảm thấy ta rất đặc biệt, nảy sinh chút hào hứng, dẫn ta trở về nghiên cứu một chút. Thứ hai, khiến hắn không thích, dứt khoát lấy mạng nhỏ của ta. Thứ ba...."

Dừng lại một chút, nhìn Dung Dật Bách, môi hơi cong một cái, vui vẻ có chút mờ nhạt: "Để ta sống không bằng chết một hồi, sau đó sẽ ngủ nã phanh thây! Ba loại kết quả trên, đối với ta mà nói, đều rất thâm thúy!"

"Nếu đã biết rõ, tại sao..."

"Lúc con gà bị người ta giết còn biết đưa chân nhỏ lên đuổi đập, huống chi ta còn là một con người, dù biết rõ sẽ phải chết, vẫn nhìn không được muốn thử giãy giụa một lần!"

Dung Dật Bách nghe xong, rũ mắt xuống: "Người nói không sai!"

"Dung Dật Bách, có thể phiền người làm một chuyện nhỏ được không?"

Dung Dật Bách ngược mắt: "Chuyện gì?"

"Cho ta một ít độc được đi!"

Lời Dung Khuynh vừa nói ra, Dung Dật Bách hơi co mắt lại.

Dung Khuynh thân nhiên nói: "Muốn loại có độc tính mạnh nhất, vừa xuống bụng lập tức lấy mạng người, hay có cảm giác thống khổ một chút cũng

được!"

Dung Dật Bách nghe, không lên tiếng.

Dung Khuynh nói tiếp: "Trước kia khi ta đọc sách, còn nhớ trên sách có viết, có vài loại độc có thể trong kẽ răng, đợi đến thời khắc mấu chốt chỉ cần cắn nát nó là được. Nếu có thì ta muốn loại đó!"

"Chẳng phải ngươi đã nói tuyệt đối sẽ không tự giết chính mình sao? Còn muốn lấy cái đó làm gì?"

Dung Khuynh cười ha ha: "Có gan nói mấy lời không sợ chết, nhưng lại không có gan làm được. Nếu Trạng vương gia thật sự ra tay quá độc ác, quá biến thái, như mấy loại hình phạt ngũ mã phanh thây gì đó, ta chắc chắn sẽ không chịu nổi. Lúc đó dứt khoát chết đi, cũng xem như là đã đối xử tử tế với bản thân mình. Vì thế, ta cũng chỉ muốn chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất thôi." Tốt nhất là, lúc chết đi, có thể mạnh mẽ hôn tên kia một cái, chia sẻ mùi vị độc được với hắn! Dung Khuynh ác độc thâm nghĩ!

Dung Khuynh nói xong, bầu không khí yên tĩnh trong phòng kéo dài thật lâu!

Lặng im, thật lâu, Dung Khuynh đứng dậy: "Chuyện này phải nhờ ngươi rồi." Nói xong, nhấc chân đi vào trong phòng.

"An An!"

Hai chữ An An vừa thoát ra khỏi miệng, Dung Khuynh không khỏi ngừng chân lại.

An An?

"Đó là tiểu danh mà nương đặt cho ngươi, muốn hi vọng ngươi có một đời an khang, cả đời an vui!"

Dung Khuynh nghe nhưng không trả lời, vì bây giờ nàng không có lời nào để nói. Sống hơn mười năm, hoàn cảnh luôn trái ngược với ý nghĩa cái tên này.

"An An, ngươi trách ta sao?"

"Thấy ta sắp chết, nhưng ngươi lại không nói được một lời, ta rất khó khen ngươi. Nhưng, biết rõ bảo vệ ta sẽ chết, mà ngươi vẫn ngây ngốc xông lên, cũng rất khó khiến người khác khen ngươi. Cho nên... Ta sẽ tự cầu phúc cho mình, còn ngươi, cứ tùy ý đi! Bất quá.... Vào tình cảnh thế này, có ngươi bên cạnh, cảm giác cũng không tệ lắm!"

Dung Khuynh nói xong, bước vào trong phòng. Dung Dật Bách lẳng lặng nhìn lá rụng ngoài viện, im lặng không nói, tâm tình không rõ!

Trạng vương phủ.

"Thuộc hạ không hoàn thành nhiệm vụ. Xin chủ tử trách phạt!" Lầm Nhất quỳ xuống đất, nhận sai, nhận tội!

Trạng vương không lên tiếng, chỉ nhìn vết thương đang hiện ra màu xanh đen trên cánh tay Lầm Nhất, ngón tay bắt giắc ma sát nhẹ nhẹ mặt bàn, vẻ mặt mờ mịt khó lường!

Sau rất lâu mới mở miệng: "Lầm Ngủ!"

"Có thuộc hạ!"

"Mang vật nhỏ kia đến đây cho bản vương!"

Vật nhỏ?

"Chủ tử, người ngài nói là..."

"Người đã nói là muốn đáp lễ lại bản vương, đâm Lầm Nhất bị thương!"

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chém xuống đồ đao, cạo đầu làm phạt

Dung phủ.

Lắm Ngủ lĩnh mệnh, lên đường đến Dung gia.

Con trai lớn của Dung gia -- phụ thân Dung Kỳ, tở phụ Dung Khuynh -- tên gọi là Dung Lâm, cuối cùng cũng từ bên ngoài trở về!

Lúc Dung Khuynh gặp chuyện không may, tở phụ và phụ thân vừa khéo lại ra kinh có việc gấp không ở trong nhà. Mà, sau khi nghe thấy Dung Khuynh gặp phải chuyện không may, Dung Kỳ căn bản muốn chạy về ngay, nhưng không ngờ Dung Lâm lại bị chuyện này kích động đến ngã bệnh, liệt giường khó khỏi.

Cố Vân có khuyên bảo: Chữ hiếu là chữ đứng đầu trong trăm chữ thiện, Dung Kỳ tất nhiên không bỏ được phụ thân ngã bệnh, đặc biệt lại bệnh vì nữ nhi của hắn. Cân nhắc hai bên, Dung Kỳ chỉ có thể bất đắc dĩ ở bên cạnh chăm sóc cho phụ thân của hắn, đành gác Dung Khuynh lại phía sau.

Cứ nghĩ rằng, dù hắn không ở nhà, thì vẫn còn rất nhiều người, họ chắc cũng sẽ đưa ra chút chủ ý giúp đỡ nàng. Còn ở đây, nếu hắn đi, phụ thân sẽ không có ai chăm sóc. Ai ngờ...

Bây giờ về nhà, còn chưa đi vấn an mẫu thân, đã vội đi đến chỗ Dung Khuynh! Dung Lâm bước nhanh vào thư phòng.

Vào nhà, Dung Lâm không cho quần gia cơ hội nói gì, đã trầm trầm mở miệng: "Người phái người báo với ta, hộ vệ Trạm vương phủ lúc về có bị thương, rất có khả năng là Dung Khuynh gây ra, lời này là ý gì?"

Mấy ngày kia, mặc dù Dung Lâm không có trong phủ, nhưng tất cả những chuyện xảy ra bên trong, hắn đều biết hết. Quần gia trong phủ lúc nào cũng phái người đến báo cho hắn!

Vì biết được tất cả, cho nên, Dung Lâm quả quyết ngã bệnh. Nguyên nhân là gì sao? Tuyệt đối không phải vì Dung Khuynh như hắn đã nghĩ, mà nguyên nhân chủ yếu chính là Trạm vương!

Trạm vương xem Dung gia như cái rắm, dù hắn có về cũng chỉ có thể ngược mắt nhìn, mắt mặt, càng thêm ngọt ngào.

Dù sao cũng thế giữ được mặt mũi, vậy không bằng dứt khoát giả chết đi. Như vậy hình tượng bên ngoài còn đẹp hơn chút ít. Ở trong mắt người ngoài, có thể nói rằng: không phải tở phụ hắn không che chở cho nàng, mà là khi đó hắn không có ở kinh, lực bất tòng tâm!

Trong mắt Hoàng thượng, hắn cũng có thể nêu lí do tình cảnh của mình cũng tốt. Hắn không phải sợ Trạm vương đến mức cái rắm cũng không dám phóng. Chủ yếu là do lúc đó hắn không có ở đây. Bây giờ, chuyện đã thành như vậy, đã không thể thay đổi được gì, hắn chỉ có đau lòng, không muốn nói nhiều thêm, mọi chuyện đều nhờ vào Hoàng thượng làm chủ!

Dung Lâm vốn tưởng rằng, hắn "bệnh" mấy ngày thì sự tình đã có kết quả. Nhưng kết quả lại không có gì hơn hai loại: thứ nhất, Trạm vương rất hài lòng Dung Khuynh, sau đó thu nàng vào phủ, nếu chuyện thành như vậy thì Trạm vương được thêm một kiêu nhân, Dung gia bảo vệ được thể diện, Dung Khuynh giữ được mạng nhỏ. Cuối cùng, tất cả mọi người đều thấy vui vẻ!

Còn loại thứ hai, Trạm vương ăn cơm chùa, nhận hóa đơn mà không chịu trả bạc, lật mặt. Nếu là chuyện như thế, Dung gia mất mặt là chuyện khó tránh khỏi, hắn cũng chỉ có thể mang Dung Khuynh đi chỗ khác, giữ lại được chút thể diện. Nhưng bây giờ....

Sự tình phát triển thành như vậy, càng ngày càng khiến người ta càng bất an. Dung Lâm nằm không được nữa, mới vội vã chạy về!

Nhìn Dung Lâm, tổng quản không hề dám giấu giếm, kể chi tiết: "Bẩm lão gia, lúc đó trong phòng xảy ra chuyện gì, hộ vệ trong phủ không có ai thấy được tận mắt, chỉ là dựa vào đoạn đối thoại trong đó mà suy đoán ra, hộ vệ Trạm vương phủ bị thương, chắc có liên quan gì đó tới Cửu tiểu thư!"

Dung Lâm nghe xong, chau mày, dạng lí do thoái thác này tựa như mới được nghe thấy lần đầu, tràn trề hoài nghi: "Dung Khuynh có thể đã thương hộ vệ Trạm vương phủ được sao? Người cảm thấy chuyện này có thể xảy ra?" Nàng không có được khả năng đó, càng không có lá gan làm như vậy! Mà hộ vệ Trạm vương phủ kia, chắc cũng không cầm tay Dung Khuynh tự đâm vào mình đâu đúng không?

"Nhưng hộ vệ kia nói như vậy, lão nô cũng cảm thấy kì quái. Nhưng mà, sau khi gặp chuyện không may đó, Cửu cô nương hình như thay đổi cũng không ít!"

"Có thể nói ra câu "Dù chết cũng phải kéo theo người chôn cùng", nàng đúng là đã khác trước!" Dung Lâm trầm trầm nói.

Đối với sự thay đổi đột ngột của Dung Khuynh, Dung Lâm rất là hiếu kì. Nhưng biết được câu nói kia của nàng, Dung Lâm lại không cảm thấy vui vẻ được chút nào.

Câu này, Dung Lâm nghe vào tai, trực tiếp chuyển hóa thành: nếu Dung Khuynh nàng mà gặp xúi quẩy, thì tất cả người của Dung gia cũng đừng hòng mong được sống khá giả. Cái loại câu nói mang tính quyết tuyệt này, khiến Dung Lâm rất chán ghét!

"Khi đó, Dung Dật Bách có ở trong phòng không?"

"Hắn ở trong!"

"Người không hỏi hắn sao?"

"Lão nô có hỏi, nhưng Bách công tử nói chờ khi lão gia trở về, hần sẽ tự giải thích rõ với lão gia."

Dung Lâm nghe, nhăn mày, sắc mặt không tốt!

Viện Vinh Cầm

"Bách Nhi, người về rồi!"

"Vâng, trở về thăm một chút!"

"Người thân thể không khỏe, không về cũng không sao mà!"

Dung Dật Bách nghe, chỉ cười nhạt mà không lên tiếng.

Dung Kỳ ho nhẹ một tiếng, tiếp tục hỏi: "Khuyên Nhi đâu?"

"Nàng thấy không thoải mái, nên vào phòng nghỉ ngơi rồi, có cần phải gọi nàng dậy không?"

"Không... Không cần, để nàng nghỉ ngơi đi!"

Dung Kỳ cảm thấy, nữ nhân trong những lúc như thế này, có một số việc vặt rất khó mở miệng, gặp mặt chỉ càng thêm lúng túng!

Lúng túng? Không phải là nên đau lòng mới đúng sao? Ha ha....

Dung Khuyên ngồi trong phòng, nghe đoạn đối thoại bên ngoài, sớm đã cảm thấy quá nhàm chán, nàng đối với vị phụ thân Dung Kỳ này, cũng không có cảm giác gì!

Dung Kỳ, có nên gọi hần là một phụ thân hư hỏng không? Nhưng nói như vậy cũng không đúng. Bởi vì hần coi như là cưới Ngụy thị, hai người còn có thêm một đôi trai gái, nhưng lại chưa từng quên đi sự tồn tại của thân nữ nhi này.

Có đồ gì tốt, luôn để hạ nhân đưa tới cho nàng một phần. Thịnh thoảng sẽ hỏi Ngụy thị về cuộc sống của nàng!

Sau đó, chỉ cần Ngụy thị trả lời rằng nàng rất tốt, hần lập tức liền tin lấy tin để. Bởi vì trong mắt Dung Kỳ, ưu điểm lớn nhất của Ngụy thị chính là hiền lành và thiện lương! Cho nên, trước nay hần chưa từng hoài nghi nghĩ ta về điều gì.

Không biết Dung Kỳ ở trong quan trường, có dùng người theo kiểu "dùng người thì không nên nghi ngờ người, nghi ngờ người thì không dùng người" giống như ở nhà như thế hay không!

Kỳ thật, nếu hần đúng là có lòng, thay vì hỏi Ngụy thị, thì mỗi lần đi ra ngoài, lúc đi ngang qua viện nhỏ của nàng, dừng chân tiến vào trong ghé thăm nàng một chút chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Nhưng, mỗi lần như thế Dung Kỳ cũng chỉ đi ngang qua, trước nay chưa từng quẹo vào!

Có lẽ cũng bởi vì Ngụy thị đã từng nói, nữ nhi lớn, dù là phụ thân cũng không nên quá gần gũi, nam nữ khác biệt!

Đối với cái cách giải thích này, Dung Khuyên: Hừ! Nếu vậy thì xem như Ngụy thị chắc chắn cũng đã từng "loạn luân" với phụ thân nàng ta rồi.

Nhưng, đối với hành động trốn tránh không gặp nàng của Dung Kỳ, trong phủ còn có một loại cách giải thích khác, đó là: nàng rất giống với người nương đã mất của mình. Mà Dung Kỳ lại tình sâu ý thâm với vong thể, nên mỗi lúc nhìn nàng sẽ cảm thấy thương tình. Cho nên mới...ha ha....

Kiều thể mỹ thiếp, phòng nào cũng oanh oanh yến yến, chỉ đọc cuốn sách cũng đã có một đám mỹ nhân tụ quanh, còn nói tình sâu ý thâm cái gì? Đúng là có bản lĩnh đất mũi người khác!

"Dung đại nhân!"

Nghe được giọng nói này, Dung Khuyên đột nhiên cứng người, đôi mắt nhanh chóng co rút!

"Lầm... Lầm hộ vệ, sao ngài lại đến đây?"

"Chủ tử lệnh ta đến đây để đưa Dung cửu tiểu thư vào Vương phủ một chuyến!"

"Chuyện này..."

Dung Kỳ có dám cự tuyệt một lần không?

"Thu Hồng, đi gọi tiểu thư!"

Dung Khuyên nghe, cười, đứng dậy đi ra ngoài!

"Tiểu thư, ngài ra...."

"Khuyên Nhi, người ra đây, hộ vệ Trạng vương phủ đến, mời người qua phủ một chuyến!"

Dung Khuyên nghe, chậm rãi đi ra trước mặt Dung Kỳ: "Phụ thân, người cảm thấy ta nên đi sao? Không cảm thấy có gì không đúng sao?"

Dung Khuyên nói ra, trong phòng yên lặng một lát.

"Đi... Đi thôi! Có lẽ, vị trong Trạng vương phủ kia có chuyện quan trọng gì đó mới cần tìm người."

Nghe nói như thế, Dung Khuyên không khỏi bật cười, hành động đưa tay sờ quần này, thật thấy con mẹ nó ghét!

"Phụ thân nói đúng lắm, nghe phụ thân nói như thế, nữ nhi an tâm hơn nhiều rồi!" Nói xong, nhắc chân đi ra ngoài.

"An An...."

Giọng Dung Dật Bạch vang lên sau lưng, nhưng lần này Dung Khuyên lại không hề dừng bước!

Trạng vương phủ.

"Tiểu nữ thỉnh an Vương gia!" Quý xuống đất, hành lễ.

Thật lâu sau, vẫn không có tiếng đáp trả!

Dung Khuyên tiếp tục thành thật quý. Quý đầy nghiêm túc, dụng ý. Dụng ý thường thức nam hài lớn lên đầy hoàn mỹ trước mặt!

Giày Vương gia hoàn toàn được làm bằng thủ công, xem ra cũng cỡ size bốn mươi ba, không kèm theo đệm giày độn, điều này đã chứng minh chiều cao của hắn không hề giả dối, là cao thật!

"Dung cửu!" Giọng nói trầm thấp chậm rãi thanh thanh đậm đậm, rất sạch sẽ, rất từ tính, rất êm tai. Chỉ nghe thoáng qua thật sự sẽ không nhận ra đây là một kẻ vô cùng biến thái!

"Ồ đây!"

"Mấy tuổi?"

"Bẩm Vương gia, là mười bốn!"

Tiểu nhân ta bị cưỡng bức, tiểu nhân ta lại bị trị tội! Thiên lý ở đâu hả? Con chó! (đây là nguyên văn)

"Người không lớn, nhưng lá gan lại không nhỏ!"

"Vương gia nói đúng lắm, ta không lớn, ta trẻ người non dạ, lúc nào cũng xúc động!"

"Trái lại còn rất biết tìm lí do cho bản thân mình!"

"Xúc động là ma quỷ, ta đã biết sai!"

"Nếu đã biết sai, tiếp đến nên làm gì, người cũng đoán ra rồi chứ?"

"Biết rồi!"

Dung Khuyên vừa dứt lời, một cây trâm lập tức được đưa ra trước mặt nàng. Ý tứ rất rõ ràng, lúc đâm người khác thế nào, thì tự đâm lại mình thế đó đi!

Dung Khuyên nhìn, ngẩng đầu, đối mặt với vị Trạng vương gia giống hệt như yêu nghiệt, sang sảng mạnh mẽ nói: "Vương gia, ta đã biết sai, nên sẽ sửa lại, từ nay về sau sẽ không chạm tới trâm cài tóc lần nào nữa. Ta muốn chém xuống đồ đao, cạo đầu thành phạt!"

Vân Xuân nghe xong, khẽ nhếch khóe miệng, nhìn vật nhỏ thon dài yếu ớt, nhưng lại vô cùng dũng cảm, nói năng ngọt xớt dưới sàn, bỗng nhiên duỗi tay...

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lời bộc lộ chân thành thật giống như đang thổ lộ

Duỗi tay, roi lên cổ Dung Khuynh!

Dung Khuynh thâm căng thẳng, thân thể theo phản xạ thay đổi thành cứng nhắc.

Vân Xuân khê nhếch miệng, cúi người, rút ngắn khoảng cách, nhìn cái cổ trắng nõn, nhỏ bé yếu ớt kia, cơ hồ hẳn chỉ cần dùng một bàn tay đã có thể tóm gọn, ung dung nói: "Cái cổ nhỏ này, mỗi lần nhìn thấy đều khiến bản vương có cảm xúc muốn vụn gãy nó!"

Không thể không nói, ở điểm đó, Dung Khuynh và Trầm vương đúng là có thần giao cách cảm. Nàng mỗi lần nhìn thấy Trầm vương cũng có xúc động muốn cắn chết hẳn như vậy!

Đáng tiếc, Trầm vương nói được, có thể làm được. Còn nàng, không dám nói, chỉ dám nghĩ đến. Cho nên, nếu có thể, nàng hi vọng hai bên nên bỏ đi mấy loại cảm xúc đó, phần đầu làm một người thật lương thiện.

Vì hòa bình thế giới..

"Đã sắp đi gặp Diêm vương, người còn gì muốn nói không?"

Dung Khuynh gật đầu!

"Nói!"

"Có thể không chết được không?"

"Hại bản vương học máu, đâm hộ vệ bản vương bị thương, nếu còn để người sống, bản vương có lẽ phải chân thành xin lỗi bản thân mình!"

Dung Khuynh nghe, nghiêm mặt nói: "Vương gia, như thế thì đúng là ta đã có tội. Nhưng nếu như nhìn từ một góc độ khác, điều đó cũng có thể chứng minh, ta là người có khả năng, có thể dùng được." Nói xong, kiên quyết nhìn Vân Xuân.

Vân Xuân nhướn mày: "Người là người có thể dùng được? Vậy muốn nói người của bản vương rất vô dụng phải không!"

"Thần nữ tuyệt không có ý đó."

"Nhưng thứ bản vương nghe được chính là mang ý kia!"

"Không, thần nữ là muốn nói, chỉ cần Vương gia giọng cao đánh khẽ, tiểu nhân nguyện làm ngựa làm chó. Sau này, sẽ luôn nghe theo lệnh của Vương gia, dù có lên trời xuống đất, thời gian dài đằng đẳng, cũng tuyệt đối trung thành không thay đổi!"

Lâm Ngũ đứng một bên, nghe như thế, nhin không được ghé mắt nhìn sang. Câu bộc lộ trung thành này... Sao lại giống như đang thổ lộ vậy?

Còn nữa, lúc nàng nói những lời đó, chẳng lẽ đã quên nàng vừa đâm Lâm Nhất bị thương? Còn nữa, chẳng phải nàng đã từng nói thà chết cũng không chịu khuất phục sao? Mấy lời đó đã bị câu găm nhanh như vậy?

"Nghe theo mệnh lệnh bản vương sao?"

"Vâng, chắc chắn!"

"Bảo người giết người cũng đồng ý?"

"Đồng ý!"

Vân Xuân nghe, lạnh lạnh nói: "Nhưng mà, chẳng phải người vừa mới nói, muốn hạ đồ đao, cạo đầu thành phật sao? Chẳng lẽ là bản vương gia nghe lầm?"

"Giữa Vương gia và Phật tổ, tiểu nhân tất nhiên là muốn thuận phục dưới hơn Vương gia rồi!"

Lâm Ngũ co rút khóe miệng, vỗ mông ngựa thể này, đúng thật là đồng dạt trôi chày! Chẳng lẽ cái gì chính nàng nói, Phật tổ cũng sẽ đáp ứng cho hết sao? Lầm ơn đi, ngài ta chưa chắc đã từng nhìn lấy người một lần được chưa? Thật sự là....

Người bị lợi dụng là Phật tổ, người bị bỏ rơi cũng là Phật tổ, Phật tổ thật sự rất vô tội, ngài lại không còn gì để nói!

Vân Xuân không khỏi cười: "Các loại tuân lời này, trong ít năm kia bản vương đã nghe được không ít. Nhưng còn loại không biết xấu hổ thể này, vẫn là lần đầu được nghe thấy." Nói xong, hẳn nhin không được lại siết cổ Dung Khuynh chặt thêm một chút. Chỉ là, đã thiếu một phần sát ý, thay vào đó lại

thêm một phần ý muốn chà đạp!

Lúc người ta nghĩ nàng là chó vẫy đuôi mừng chủ, thì nàng lại đột nhiên biến thành mèo con có móng vuốt bén nhọn vô mồi. Nhưng nếu người nhìn thấy một cái, nàng sẽ lại thay đổi, bắt đầu quần quai, giấu móng vuốt vào trong và tiếp tục vẫy đuôi với người!

Một vật nhỏ thú vị như thế, xem ra cũng có tư cách được quấy đạp thêm mấy ngày nữa!

Hắn nghĩ như thế, tay liền buông lỏng!

Động tác của hắn vừa kết thúc, mi mắt Lâm Ngũ khê nhúc nhích một cái.

Nhưng lòng Dung Khuynh lại không thể thả lỏng được dù chỉ một chút. Muốn sống sót, mà chỉ phải dựa vào vài câu nói suông da mặt dày của nàng, chắc chắn là chuyện không tồn tại!

"Người đã nói như thế. Vậy, bản vương sẽ cho người một cơ hội để chứng minh bản thân mình!"

"Cảm ơn vương gia khai ân!"

"Nhưng mà, trước đó..." Lời nói ngừng lại ở đó, hắn khẽ nâng tay!

Trong lúc nâng tay đó, khí thế bức người, áp lực trong nháy mắt đã trải rộng ra, trầm trọng, đè nén, khiến người ta hít thở không thông!

Dung Khuynh thảm thiết trong lòng, tiếp đó, cả người đột nhiên bay ra ngoài!

Ngực trầm xuống, lưng đau tê dại!

"A...." Rên lên một tiếng, miệng tràn ra một loại chất lỏng tanh tươi. Quả nhiên... Có một số việc nhỏ vẫn không thể xóa đi một cách dễ dàng! Tên Vương gia biến thái kia vẫn mãi là kẻ thích mang thù như thế.

Trạm vương đồng ý cho nàng một cơ hội, không có nghĩa là hắn sẽ không truy cứu tới một số việc nhỏ khác nữa.

Bất cứ giá nào cũng phải "đáp lễ" lại người, làm trái với ý hắn, muốn nàng chết nhưng nàng lại không chết, còn tổn thương đến người của Trạm vương phủ, hắn vẫn chưa quên những chuyện này.

Bây giờ, để cho nàng chịu chút đau nhức, ói ra một chút máu. Là trừng phạt những hành động làm cản làm bận của nàng thời gian qua! Đồng thời cũng chứng minh, hắn muốn giết nàng thật sự chỉ đơn giản như giết một con kiến!

"Bản vương không thích người có miệng lưỡi tru tron, cũng không thích người tham sống sợ chết, và càng không thích loại người thà chết chứ không chịu khuất phục, ba loại người này người đều chạm chân vào, quả thật cũng không dễ dàng gì. Cho nên, bản vương tạm thời cho người một cơ hội."

"Khụ khụ... cảm ơn Vương gia!"

"Từ lúc này, bản vương cho người hai canh giờ, người trốn cũng được, không trốn cũng được, tùy ý đi. Sau hai canh giờ đó, bản vương phái người đi tìm, nếu trước khi trời tối, không tìm được người. Vậy thì coi như người thắng, cái mạng nhỏ này của người xem như được giữ lại!"

Dung Khuynh nghe, trầm tính thời gian. Bây giờ là khoảng mười hai giờ, sau hai canh giờ chính là hơn bốn tiếng nữa. Trời tối lúc sáu giờ.

Nói đơn giản là, nàng dùng bốn tiếng để chạy, hắn dùng hơn một tiếng để tìm! Nghe thì như tỉ lệ nàng thắng rất lớn, nhưng đáng tiếc, sự thật có lẽ là ngược lại.

Thời gian của nàng tuy nhiều, nhưng so với trình độ theo dõi của bọn họ, tốc độ của nàng thật sự là thứ quá nhỏ nhoi.

Quan trọng hơn nữa, nguyên thân vốn là tiểu thư nhà giàu, trước giờ chưa từng đi xa nhà, nên hoàn toàn mù mịt địa hình bên ngoài.

Ngay cả bản đồ kinh đô, cũng chỉ dừng lại ở vài chỗ.

Như thế, muốn trốn chỗ nào? Trốn thì chạy đi đâu, bước ra khỏi cửa thành thì nàng đã biến thành con ruồi không đầu, đi lung tung không biết rõ.... Dựa vào thực lực của Trạm vương phủ, nàng sẽ bị tóm rất nhanh.

Nghĩ tới đó, Dung Khuynh không khỏi nhủ thầm!

"Thế nào? Có dị nghị gì với đề nghị của bản vương sao?"

"Không có! Cảm ơn on Vương gia đã cho thần nữ một cơ hội này." Nói có ý kiến, đó chính là tự tìm khó chịu cho bản thân mình.

"Nếu đã không có, vậy thì nhanh lấy xuống tất cả ngân phiếu, cùng các thứ đáng giá trên người người ra đi!"

Trạm vương nói nhẹ như mây gió, nhưng lại khiến da đầu Dung Khuynh căng lên: "Đều...đều lấy ra hết sao?"

"Ừ! Người không một món đồ, thế này mà còn thắng, không phải sẽ càng thể hiện người là người có năng lực hơn sao!" Nói xong, khoát tay.

Dung Khuynh ù xù lui ra.

Đi ra khỏi phòng, dừng chân lại, ngẩng đầu nhìn mặt trời to lớn trong biển mây mênh mông, lúc này nàng mới rung mình một cái, toát ra mồ hôi lạnh trên toàn thân lưng nhỏ!

Hồ....

Lấy mạng nhỏ làm số bạc đặt cược lớn, một người nàng, cùng chơi trò trốn tìm với một cái Vương phủ, phát tài rồi!

Nhấc chân đi ra ngoài, dọc theo đường đi, trong đầu tràn ngập các loại kế hoạch, nhiều, hỗn loạn, tạm thời không ra được điểm gì quan trọng.

Là chạy trốn? Hay ẩn nấp? Cái nào có phần thắng cao hơn? Dung Khuynh suy nghĩ rất chuyên tâm, nhưng cũng vì quá chuyên tâm...

Àm...

"Ngô..."

"Di nương, di nương không sao chứ?"

Tiếng đồ sứ vỡ vụn, tiếng rên rỉ kêu đau, tiếng kinh hô lọt vào tai, khiến Dung Khuynh hoàn hồn, sờ sờ lên cánh tay mình, nàng đụng trúng người sao?

Nàng còn đang nghi vấn, đã nhanh chóng được một bàn tay chứng thật cho!

Dung Khuynh còn chưa kịp mở miệng, một bàn tay đã nhanh chóng chào hỏi lên mặt nàng!

Chát.....

Âm thanh này, không nhỏ hơn tiếng bễ nát của đồ sứ khi nãy chút nào.

"Xứ nha đầu nguoi đi đường thế nào vậy! Không nhìn thấy Hương di nương của bọn ta sao? Nếu Hương di nương có mệnh hệ gì, nguoi đảm đương nói không?"

Gò má sưng đau, kèm theo là tiếng khiển trách đầy nghiêm nghị của một nha đầu, Dung Khuynh không khỏi bật cười! Sau cái tát này, nhịp tim đã hồi phục lại như thường, rất tốt!

"Nói nguoi đó, không nghe thấy sao?"

"Có nghe!"

"Có nghe còn không mau quỳ xuống, xin lỗi nhận sai với Hương di nương đi! Đúng là không có mắt.... A..."

Tiểu nha đầu còn chưa nói xong, đột nhiên thét chói tai ra tiếng, Hương di nương trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Dung Khuynh: "Nguoi..."

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nhìn Dung Khuynh khụy gối, với tư duy bình thường của nàng ta, đương nhiên sẽ nhận định rằng nàng đang muốn quỳ xuống.

Thầm hừ lạnh, mắt mang ý cười, từ trên cao nhìn xuống, chờ nhìn thấy cảnh tượng Dung Khuynh quỳ xuống cầu xin tha, xem ra cũng giải bớt được chút ngọt ngào trong lòng mình. Tiện nhân này vậy mà lại cùng Vương gia....

Oán niệm cuộn cuộn, thô tục lộ đầu, ý niệm chửi bới vừa hiện lên một nửa, Dung Khuynh lại bỗng đứng lão đảo một cái, người vốn nên quỳ xuống, đột nhiên ngã về trước!

"A..."

"Ách..."

Kính hô, kèm theo tiếng kêu rên! Hương di nương hoa lệ ngã vật xuống, còn Dung Khuynh lại nằm vững vàng trên người nàng ta!

"Tên ngu ngốc này, ngươi muốn làm gì? Đứng lên, còn không mau đứng lên!" Nha đầu hô to gọi nhỏ, tay không ngừng đánh bom bóp lên người Dung Khuynh, thuận tiện kéo luôn cả người xuống!

Dung Khuynh đứng dậy, nhìn nha đầu kia một cái, nhưng lại không nói gì, chỉ nhấc chân rời đi!

"Cái nha đầu chết tiệt kia..." Hùng hùng hổ hổ, muốn đuổi theo, nhưng lại không bước được.

"Đứng lại, lại đây!" Bất ngờ bị Hương di nương quát bảo đứng lại.

"Di nương..."

"Lại đây!"

Nha đầu hé miệng, bước lên: "Di nương, cứ để nha đầu kia rời đi như vậy..." Các nàng sao có thể báo cáo kết quả rằng mình bị người ta đập lên đầu được!

"Đừng nói nữa, đỡ ta về!" Hương di nương mặt đen xanh nói.

Phản ứng của Hương di nương, khiến nha đầu cảm thấy có chút kì lạ, liền hỏi: "Di nương, sao ngươi..." Chưa hỏi hết câu, đã nhìn thấy di nương buông dài lưng ra, vẩy ngắn thùng thình như sắp tuột xuống, bỗng im bất, khóe miệng hung hăng co rút.

Không dám nói nữa, không nói thêm gì nữa, thật muốn mắt mặt mà. Nhanh chóng sửa sang lại, đỡ Hương di nương, chủ tớ hai người vội vàng rời đi.

Lâm Ngũ đưa một tờ giấy đến trước mặt Trạng vương: "Chủ tử, đây là thông tin Lâm Nhị vừa đưa tới!"

Chuyện hơn mười năm cuộc đời của Dung Khuynh, lại viết không quá được một trang giấy. Lướt mắt qua thống kê một phen, chỉ có thể hình dung bằng một câu nói "Người lớn lên trong khinh bỉ và bắt nạt"!

Nhìn tin tức ngắn gọn này, Trạng vương không nhanh không chậm nói: "Già heo ăn thịt cợn sao?"

"Nếu vậy, chỉ có thể nói vị Dung cửu tiểu thư này có sức nhẫn nhịn quá tốt." Bất quá, nhìn Dung cửu trải qua cuộc sống bị bắt nạt và khi dễ như vậy. Lâm Ngũ lại cảm thấy rất kì lạ.

"Ngươi vừa ra đời đã biết nhẫn nhịn sao?"

"Không biết! Từ nhỏ đã biết giấu giếm đầy sắc sảo, có lẽ không ai có thể làm được." Lâm Ngũ nói xong, nhú mày: "Nếu không phải trời sinh đã thông minh tuyệt đỉnh. Vậy.... Dung cửu đột nhiên thay đổi như thế, lại có chút kì quái!"

Là rất rất kì lạ, điểm này Trạng vương cảm giác được rõ nhất. Lần đầu động vào nàng, nàng bị chấn kinh như con chuột, cứng đờ như khúc gỗ, trong mắt ngoài hoảng sợ ra, không hề có cảm xúc khác. Nhưng tới lần thứ hai, hoảng sợ hoàn toàn biến mất, cả người như hoàn toàn thay đổi!

Bất quá, dù nàng có thay đổi thế nào, Trạng vương cũng không có hứng dò xét, trực tiếp giết là được. Nhưng bây giờ.... Hắn thật muốn xem nàng có thể lăn qua lăn lại nhiều kiểu thế nào nữa!

"Lâm Nhất!"

"Có thuộc hạ!"

"Chuyện tìm người, ngươi cứ xem mà làm đi!"

"Vâng!"

"Lỡ như tìm không được...." Trạng vương tay chống cằm, lười nhác nói: "Vậy ngươi bị đâm thì chịu đi, ai bảo ngươi đầu không lại người ta làm gì!"

"Vâng!"

Lâm Ngũ không khỏi mở miệng: "Những loại chuyện 'lỡ như' này, không nên xuất hiện!" Là chắc chắn sẽ không xuất hiện mới đúng.

"Nếu xảy ra chuyện lỡ như. Vậy, tại sao Lâm Nhất lại bị thương? Lẽ nào thật sự là do hắn tài nghệ không bằng người ta sao?"

Lâm Ngũ nghe vậy, nháy mắt im lặng!

"Lâm Ngũ, ngươi phạm vào kiêng kị!"

Trạm vương vừa nói xong, Lỗ Ngũ lập tức liền căng mặt, vội quỳ xuống đất: "Thuộc hạ biết sai!" Khinh địch là thứ cảm kị nhất, suy nghĩ vừa rồi của hắn rất nguy hiểm.

"Đi xuống lĩnh phạt đi!"

"Vâng!"

Lỗ Ngũ rời đi. Cùng lúc đó, chuyện xảy ra giữa Dung Khuynh và Hương di nương cũng được truyền tới tai Trạm vương!

Lỗ Nhất vừa nghe, cũng không thấy có gì kì lạ, chỉ là đám nữ nhân hậu viện đâm đá nhau diễn xiếc mà thôi. Còn Dung Khuynh, vì cùng Vương gia đêm đó, nên bị các nàng ghi hận, không yên phận.

Nhưng mà, dù lòng các nàng ta có nhiều mưu tính hơn đi nữa, thì cũng chẳng dám biểu hiện ra, càng không dám nói nhiều một câu nào. Vì, một khi nữ nhân đã bước chân vào hậu viện, đều phải biết rõ Vương gia sẽ không để mình bị các nàng đẩy đi vòng vòng.

Lại nói đến quy củ Vương phủ, nếu đã bắt chấp làm ra hành động quá phận mê hoặc Vương gia, thì phải chuẩn bị tâm lí tốt để gánh chịu hậu quả sai đó.

Nữ nhân tranh đấu, thường mà dám nháo đến trước mặt Vương gia, dù ai đúng ai sai, thì đều bị dùng hình phạt đuổi ra khỏi Vương phủ để chấm dứt! Thế nên, những nữ nhân kia, trong bóng tối, dẫu đầu óc rất hung hăng, nhưng lúc đối mặt với Vương gia, nói sai cũng không dám cãi lại một câu!

Đối với chuyện này, các nữ nhân thật sự rất buồn bực. Nam nhân không biết thương hương tiếc ngọc, thì các nàng có giả vờ nhu nhược, hay ngay cả cơ hội khóc dầm dề để mưa sa như người ta cũng không có, aiii!

Đối với chuyện nhỏ nhất vừa xảy ra đó, Lỗ Nhất cũng không thấy gì là quái dị. Nhưng Trạm vương lại nói: "Một người ở trước mặt bản vương còn không chịu thành thực yếu thế, thì đứng trước một di nương sẽ lập tức hạ mình đơn giản như vậy được sao?"

Lỗ Nhất vừa nghe, thần sắc hơi thay đổi: "Ý chủ tử là...?"

"Ý là muốn nói, vật nhỏ kia có lẽ đã bày ra trò mèo gì đó dưới mắt bản vương rồi!"

Lỗ Nhất chau mày, không nghĩ ra Dung Khuynh còn có thể trò gì được!

Nhìn bộ dáng rồi như tơ vò của Lỗ Nhất, Trạm vương hơi cong môi một cái: "Người qua hỏi một chút, trên người Hương di nương có bị mất thứ gì hay không?"

Nghe vậy, Lỗ Nhất mi tâm đập mạnh: "Thuộc hạ đi ngay!"

Lát sau, Lỗ Nhất trở về, vẻ mặt tối đen: "Chủ tử, túi bạc trong ống tay áo Hương di nương đã không cánh mà bay!"

Lời Lỗ Nhất vừa dứt, Trạm vương đột nhiên cười rộ lên: "Người Trạm vương phủ thật sự là ngày càng có bản lĩnh."

Lỗ Nhất bị thương, Hương di nương bị cướp bạc! Kể cả chính hắn, cũng bị học máu mà trở về. Ha ha, không phải bị đánh thì cũng bị lừa gạt!

"Thật sự là càng ngày càng thú vị, người cảm thấy lần này thế nào?"

Lỗ Nhất thả tay xuống: "Thuộc hạ đã lĩnh ngộ!"

Lĩnh ngộ ra, Dung cửu lần nào cũng miệng nói một đằng tay làm một nẻo, luôn luôn giả bộ. Là loại người hai mặt điển hình, chơi đùa còn làm như lễ đương nhiên như vậy, quả thật khiến người khác có chút buồn bực.

"Trước trời tối, bản vương chờ nhìn kết quả! Ra ngoài đi!"

"Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tìm được hay không?

Hai canh giờ, nháy mắt trôi qua!

Trạm vương thưởng thức trà, ngắm cảnh, ngồi trong phủ chờ kết quả!

Lâm Nhất dẫn thuộc hạ đi tìm người, Lâm Ngũ hộ tống!

Trăm gã hộ vệ, hai gã thống lĩnh ám vệ, bị huy động đi, chỉ vì tìm một Dung Khuynh tay trái gà không chặt, động tĩnh này đã có phải quá lớn rồi hay không?

Động tĩnh lớn sao? Nhưng Trạm vương lại không cho là đúng, hắn có thực lực, tại sao phải để lại mà không xuất ra, chẳng lẽ cứ mãi kéo dài một vấn đề vốn dễ giải quyết để tìm thêm khó chịu cho mình?

Nhiều người mới có thể "làm ít nhưng công to", hắn là muốn tốc chiến tốc thắng. Vì hắn không có sức nhẫn nại để chờ hơn nửa canh giờ cho một sự việc không hề gay go, vốn đã xác định được kết quả.

Kết quả đã định? Chẳng lẽ nói ai thua ai thắng, Trạm vương đã hoàn toàn đoán được rồi sao? Không, hắn cũng không thể hoàn toàn khẳng định được, bởi vì thế sự không bao giờ có chuyện tuyệt đối. Cái gọi là đã định kia của hắn, cùng lắm chỉ là, bất cứ khi nào hắn cũng có thể trở mặt mà thôi!

Nếu tâm tình hắn tốt, Dung Khuynh thắng, thì là thắng! Trái lại, nếu tâm tình hắn không tốt, vậy thì... Dung Khuynh thắng chính là muốn chết. Dám thắng Trạm vương, đó cũng phải trả giá thật lớn!

Khi bắt đầu, quy củ là hắn định ra, thì kết cục cuối cùng, tất nhiên cũng phải do hắn không chế!

Hành vi như thế. Hàm súc mà nói: người có quyền cao chức trọng thật sự rất tùy hứng, đặc biệt là Trạm vương. Còn nói trắng ra... Hắn là cái người không cần danh dự, vô lại không biết xấu hổ!

Thật ra, sở dĩ Trạm vương cho Dung Khuynh cơ hội lần này, hoàn toàn không hề liên quan gì tới hai chữ lương thiện. Chỉ là Dung Khuynh thay đổi quá đột ngột, cách làm việc không thể lường được.

Một chuyện ngoài ý muốn, có lẽ sẽ còn có nhiều điều không tưởng được nữa tồn tại. Dù Dung Khuynh quá yếu, sức ảnh hưởng không lớn, nhưng có thể tìm ít chuyện vặt vãnh cho bọn Lâm Nhất như thế thì cũng không tính là tệ lắm!

Tổng hợp hết các tình huống xảy ra trước đó, Trạm vương vẫn còn cay cú nhàn nhạt!

Rời khỏi Trạm vương phủ, Lâm Ngũ nhìn Lâm Nhất, sau đó hỏi: "Chạy trốn và ẩn núp, ngươi thấy nàng sẽ chọn cái nào?"

"Không cảm giác được, mà cảm giác được cũng chưa chắc chuẩn."

Lời nói này, là nói thật, đồng thời cũng là nói nhảm!

"Bất quá, nàng làm thế nào, rất nhanh sẽ biết được thôi!"

Nghe vậy, về mặt Lâm Ngũ hơi đổi: "Ngươi không phải là muốn..."

Lâm Nhất không lên tiếng, chỉ nhìn một hộ vệ đang bước lại gần đây, hỏi thẳng: "Nàng đang ở đâu?"

"Cưỡi ngựa ra khỏi thành!"

Lâm Ngũ nghe xong, nhướn mày: "Nàng biết cưỡi ngựa nữa sao!" Trong thông tin điều tra được chưa từng nhắc tới việc này, lại thêm một chuyện ngoài ý muốn.

"Đi hướng nào?"

"Phía nam thành! Hình Hồ đuổi theo."

Lâm Nhất gật đầu, đi về phía cửa thành!

Lâm Ngũ cũng theo sát hắn, thủ vị nha: "Không ngờ ngươi lại phái người theo dõi nàng!"

"Gậy ông đập lưng ông!" Nàng tiểu nhân, hắn cũng không việc gì phải quân tử, mọi người đều huề nhau!

Quả nhiên, có chủ tử loại gì, thì sẽ có dạng thuộc hạ loại đó! Trạm vương là người thích mang thù, thì thuộc hạ cũng không phải là loại người rộng lượng.

Lâm Ngũ cười cười: "Làm không sai!" Nói xong, lại tiếp: "Nhưng mà, ta linh cảm, nàng sẽ không để chúng ta bắt được dễ dàng như vậy đâu!" Đây là kinh nghiệm Lâm Ngũ đúc kết được từ những việc trước.

Vì chuyện ngoài dự đoán xảy ra liên tiếp quá nhiều, nên trực giác này cũng lộ đầu ra theo!

"Phải hay không, rất nhanh sẽ biết được!"

Giục ngựa ra khỏi thành, sau đó...

Chỉ nhìn một thiếu niên giả nữ trước mặt, dáng người mảnh mai, đầu tóc đen nhánh, một thân hồng y.... Lắm Nhất mặt mũi dần dần nguội lạnh!

Lắm Ngũ nhìn về mặt xấu hổ của Hình Hồ bên cạnh thiếu niên: "Không ngờ người đã ngay dưới mí mắt nguoi, mà nguoi còn để tuột mất được!" Thật không biết, nàng làm thế nào mà lại treo đầu dê bán thịt chó ngay dưới mắt Hình Hồ được nữa.

Nhưng mà, thiếu niên trước mắt này, thân hình thật sự rất giống với Dung Khuynh.

Giống sao? Thái lắm, ngực nàng cũng không có phẳng như vậy đâu! Ngay lúc Hình Hồ không chút do dự đuổi theo thiếu niên ngực phẳng này, Dung Khuynh đã lập tức nguyên rửa hân mỗi lần động dục, nữ nhân của hân sẽ luôn luôn gấp phải nguyệt sự rồi!

"Nói chút đi, đã xảy ra chuyện gì?"

"Trên đường đi, nàng ghé vào một nông gia xin nước, sau đó lại đi nhà xí, nên thuộc hạ... Tạm lần tránh đi một chút. Là thuộc hạ thất trách!"

"Nguoi đương nhiên thất trách rồi!" Nói xong, Lắm Ngũ lại hỏi thiếu niên giả nữ trang: "Người đâu?"

"Ta... Tiểu dân, đang đi nhà xí, thì... Có một nữ tử đột nhiên xông vào..." Nhớ đến tình cảnh lúc đó, thiếu niên bắt đầu lấp bấp, khuôn mặt sung huyết đỏ hồng: "Sau khi nàng vào, không nói hai lời, đã nhét vào miệng ta một viên gì đó, rồi nói cho ta biết, nếu không muốn cả đời này cái... Cái đó không đứng dậy nổi, không lấy được thê tử, thì phải ngoan ngoãn nghe nàng.... Sau đó, chúng ta đối y phục với nhau, nàng ta vừa cười ngửa đi về phía nam mất rồi!"

Lắm Nhất vừa nghe, hé miệng, lần nữa câm nín!

Lắm Ngũ lắc đầu, nhìn Hình Hồ nói: "Lấy trình độ làm việc của nguoi so với Dung cửu tiểu thư mà nói, thật sự rất đáng xấu hổ!"

Nhìn thấy nữ nhân đi nhà xí, Hình Hồ lần tránh! Còn nữ nhân kia thì ngược lại, biết rõ đang có nam nhân đi xí bên trong, vẫn can đảm xông vào trấn lột hết của người ta!

Người thê thân được chọn rất chuẩn xác, biết nắm thời gian tốt, vì vậy có thể thấy rõ, Dung cửu nhìn chung quanh con đường này, không phải là đang tìm đường, mà chính là đang nỗ lực tìm người có thân hình như nàng, và người đó lại vừa khéo đang đi trong nhà xí!

Người bị tuột mất, tìm lại, sẽ phải phí chút hơi gian.

"Phía nam thành, Hình Hồ đã đi dò xét một vòng, tuy biết Dung cửu sẽ không mãi đi một phương hướng như vậy, nhưng cũng không được chủ quan, để lại một vài hộ vệ phòng thủ đi!"

Lắm Nhất gật đầu một cái, nói tiếp: "Còn lại, phía tây, phía bắc, Hình Lang, Hình Thích, hai người các nguoi mỗi người mang theo năm mươi người đi tìm đi! Nhớ là tuyệt đối không được để xảy ra sơ suất."

"Vâng!"

Hộ vệ nhận lệnh rồi đi, Lắm Nhất lại nhìn về phía đông còn sót lại --- đó là kinh thành!

"Kinh thành, chỗ nguy hiểm nhất cũng chính là chỗ an toàn nhất!"

Nhìn thấu được tính tình xảo trá của Dung Khuynh, kinh thành cũng không được bỏ qua.

"Nguoi mang người tìm ở kinh thành, ta mang người tìm ngoài thành." Lắm Nhất nói.

Lắm Ngũ gật đầu, không cần phải nhiều lời nữa, hai người nhanh chóng chia nhau làm việc.

Phải mau chóng tìm được Dung Khuynh, nếu không, vượt qua thời hạn đã định, thì nàng thắng, mặt mũi Trạng vương phủ bọn họ biết chạm tới ánh sáng thế nào được nữa.

Muốn tìm một người, nhất định phải nắm được hai điều!

Một, chỗ mà nguoi cho rằng không thể nào nhất, thì có lẽ người đang ở tại nơi đó!

Hai, chỗ có thể đáp ứng được nhu cầu ăn uống ngủ nghỉ của nàng, chỉ cần ôm cây đợi thỏ ở đó, chắc chắn sẽ có thể bắt được!

Trạng vương thường nói như thế, nhưng mà, hân lại chẳng bao giờ làm theo như thế.

Nguyên nhân rất đơn giản, hân không thích phiền toái, cũng không có tính nhẫn nại, hân thích đơn giản thô bạo. Cho nên, thông thường hân sẽ kích thích chiến tranh ở nhà người ta, tung một câu cho gia tộc đối phương: trong thời hạn nhất định, nếu không tìm được người, hân sẽ lập tức bùng đi toàn bộ trên dưới góc gác các nguoi!

Nhân sinh quả nhiên ai cũng sợ chết. Đến nay vẫn chưa gặp được người nào thà chết chứ không chịu khuất phục, ngồi không chờ hấn đến tới nhà "búng gốc".

Có thể nói, hệ quả sau khi Trạng vương một tay giành vương quyền, khiến trăm thí đều khó chịu!

Nhưng dù khó chịu thì người ta cũng chỉ có thể thầm cảm thán trong lòng: đồ mặt dày, không biết xấu hổ là gì!

Giảng đạo lý cũng không lọt nổi vào tai của kẻ ngang ngược.

Mà Trạng vương lại là người vừa không biết xấu hổ, vừa ngang ngược lại không nói đạo lý. Cách đối nhân xử thế luôn lấy hung tàn làm ưu tiên, gặp được hấn, quả thật...

Không biết chuyện Dung Khuynh lần này, cuối cùng sẽ diễn ra thành cái dạng gì nữa!

Lâm Nhất, Lâm Ngũ làm hộ vệ, nên trình độ làm việc không thể cao siêu như cái Trạng vương kia, cho nên, bọn họ bây giờ là làm việc theo mệnh lệnh của chủ tử! Không buông tha từng góc ngách, kể cả những chỗ kì quái cũng tuyệt đối không bỏ qua!

Cái gọi là kì quái quái, xin hãy nghe đoạn đối thoại bên dưới!

"Thống lĩnh, đã lục soát kỹ viện, không có! Hiện đã phái người đến theo dõi!"

"Thống lĩnh, đã kiểm tra xong tất cả các tên ăn mày trong kinh thành, không có! Hiện đã để người ở lại để theo dõi!"

"Các quán buôn bán nhỏ thì sao?"

"Cũng không!"

"Cẩn thận theo dõi!"

"Vâng!"

"Mặt khác, người bên dưới cũng không thể chủ quan. Vào lúc các người cho rằng nàng không dám lộ mặt nhất, thì có lẽ lúc đó nàng đang lẩn lút trước mặt các người cũng có thể đấy!" Chó cùng rút gậy, con chó nóng này còn biết cắn người. Tình huống càng nguy hiểm, tỷ lệ nàng chó cùng giết rận càng lớn!

"Vâng!"

"Còn nữa, dán ra thông báo, Trạng vương phủ bị mất đồ. Trong kinh thành, mỗi một hộ dân, vào hai canh giờ trước, nhà ai có người lạ bước vào, phải lập tức đến báo, nếu dám giấu diếm, một khi tra ra, tự gánh lấy hậu quả!"

"Vâng!"

Danh vang biến thái của Trạng vương, cộng thêm uy thế của hộ vệ Trạng vương phủ, thông báo này vừa công bố, hẳn sẽ khiến người người đều phải đề phòng, bắt đầu tự giác kiểm tra lại!

Từ lúc đó, Dung Khuynh đừng hòng thừa nước đục thả câu trốn vào nhà dân kinh thành. Loại bỏ các trường hợp nhà dân ra, thì chỉ còn lại những chỗ đông dân ai cũng có thể đến!

Hộ vệ Trạng vương vừa xuất động, giống như gió táp mưa rào, muốn có bao nhiêu âm ỉ liền có bấy nhiêu âm ỉ, muốn có bao nhiêu tốc độ thì có bấy nhiêu tốc độ!

"Lâm Nhất, có chỗ nào có tin tức chưa?"

"Vẫn chưa!"

"Có tin tức lập tức đến báo."

Hộ vệ nhận lệnh rời đi, tiếp tục tìm người. Lâm Ngũ mang theo hộ vệ, bắt đầu lục soát ở tứ lâu, quán trà, chỗ ăn uống nào cũng đảo mắt qua.

Vào cửa, khi đến những bàn nhiều người luôn trực tiếp hỏi: "Các người biết nhau sao?"

"Vâng, Vâng, biết, biết...hắn!"

Vừa nghe bọn họ giới thiệu phân bua, vừa cẩn thận kiểm tra có cái trang hay không!

Cứ như thế, ra ra vào vào, có thể nói là tới giọt nước cũng khó lọt qua!

"Đều biết nhau sao?"

"Vâng, chúng ta đều... Đều biết nhau!"

Lâm Ngũ bước vào tửu lâu, vừa lắng nghe hộ vệ dò xét xung quanh, vừa cẩn thận kiểm bốn phía một vòng!

"Các người có hai người, nhưng sao lại có tới ba đôi đũa?"

"Này... Cái này, vừa này có biểu đệ của Hạo Tử tới, cho nên...."

"Sao lại là biểu đệ của ta? Hắn không phải biểu đệ của người sao?"

"Có ý gì? Ta đâu có biết hắn!"

"Ta cũng đâu có biết hắn, ta tưởng hắn là thân thích của người!"

Hai thiếu niên nói chuyện, càng nói càng mơ hồ!

"Vậy đã có chuyện gì xảy ra?" Hộ vệ trầm giọng nói.

"Ta... Chúng ta cũng không biết, hồi này có một người thiếu niên đi vào, vừa vào đã gọi bọn ta là biểu ca, sau đó vừa nói vừa ăn..." Còn chưa chờ bọn họ hỏi rõ cái gì, hắn đã no bụng phui mông rồi đi!

Lâm Ngũ hí mắt lại, xem ra, người có lẽ đang ở kinh thành rồi!

"Đi khi nào!"

"Hắn đi lúc các người vừa đến!"

Hộ vệ nghe xong, không cần nhiều lời nữa, mang hai thiếu niên ngu ngốc kia đi, bình rẻ đi hai đường, chạy nhanh ra ngoài, vừa đi vừa truy vấn cách ăn mặc của người nọ!

Đi qua đi lại mấy vòng...

"Ồ kia, chính là người đó!" Nam tử chỉ một người cách đó không xa, kêu lên với hộ vệ: "Chính là hắn, chính là hắn!"

Lời vừa dứt, người phía trước đột nhiên bước nhanh thêm vài phần, hộ vệ thấy thế, mắt đen thâm trầm, lách mình đuổi theo, nhanh chóng đuổi tay ra, chế trụ lại vai người nọ.

Lâm Ngũ cũng bước lên kiểm tra, sau khi thấy rõ dung mạo, mi mắt khẽ rục rịch vài cái, nhếch miệng lên...

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Trò chơi mạo hiểm

Lâm Ngũ còn chưa mở miệng, người đã quỳ xuống!

"Tiểu nhân biết tội... Biết tội rồi, xin quan gia tha mạng, tha cho tiểu nhân một mạng..."

Thanh niên ngu xuẩn khi này chạy lên, nhìn người đang run rẩy quỳ rạp trên mặt đất cầu xin tha, mười phần chắc chắn nói: "Hộ vệ đại gia, chính là hắn, chính là hắn đó....." Nói xong, để thể hiện sự trong sạch của bản thân mình, lạnh lùng nói: "Nói, khi này người tự nhận người thân với bọn ta là có ý gì?"

"Là.... Là vì muốn được ăn một chút cơm, ta... ta thật sự rất đói..."

"Nói bậy! Dựa vào cách ăn mặc này của người, còn dám bảo là đói bụng nên bắt đắc đi?"

"Bộ y phục này không phải là của ta, là do một vị ca ca thấy ta đáng thương, nên thương xót tặng cho ta. Còn nữa, việc ta gọi người là biểu ca để được ăn no cũng là do ca ca kia đã dạy cho ta! Ca ca là người tốt...."

Người tốt? Nghe như thế, Lâm Ngũ nhin không được mà bật cười, trong mắt lại chứa đầy uất ức khó kìm nén. Rất tốt, lại bị chơi xỏ!

Hộ vệ trầm giọng hỏi: "Người kia đã đi đâu rồi?"

Thiếu niên lắc đầu: "Tiểu nhân không biết..."

Hộ vệ nhíu mày, đôi mắt Lãm Ngũ sắc bén âm trầm: "Như vậy cũng tốt, ít nhất cũng đã chắc chắn được hơn phân nửa phần người đang ở kinh thành!"
Nếu đang ở kinh thành, Lãm Ngũ không tin bản thân mình sẽ không tìm được người.

Trạm vương phủ.

"Vương gia, có Đại công tử Cố Đình Xán, Nhị công tử Cố Đình Dục của Tướng quân phủ, còn có cả Dung thiếu gia Dung Dật Bách đang đứng bên ngoài cầu xin được gặp mặt."

Nghe bẩm báo của hạ nhân, Trạm vương buông chén nước nóng trong tay xuống, không mấy hào hứng lên tiếng: "Lớn còn chưa tới, mà nhỏ đã có mặt đầy đủ." Đáng tiếc, những loại chuyện nghe con mới đẻ không sợ uy nghiêm của cạp thể này, Trạm vương rất không hoan nghênh!

"Nói cho bọn họ biết, tâm tình bản vương lúc này không được tốt lắm, bọn họ tự cân nhắc rồi làm!"

Hộ vệ nghe xong, mi mắt khẽ run lên.

Lời Trạm vương rất rõ ràng, tâm tình hẳn đang không tốt. Nếu đã thế, mà bọn họ vẫn còn lựa chọn bước vào, một câu thôi: tự gánh lấy hậu quả. Kể cả việc, rất có thể lúc vào là đi, nhưng ra lại là nằm. Như thế.....

Chọn vào - Trạm vương tặng người hai chữ: tìm chết!

Chọn không vào - Trạm vương tặng người thêm hai chữ: con rùa rụt đầu!

Được rồi, dù là chọn cách nào đi nữa, thì ba vị đứng ngoài cửa phủ kia cũng sẽ không được thoải mái! Mà những oan uất đó thật ra đã không còn lạ gì trong lòng những người từng bắt đắc dĩ bước vào cửa Trạm vương phủ rồi. Không bắt ổn, thì cũng là ói ra máu, không bao người có được tâm tình sung sướng vui vẻ mà bước ra!

Ba người ngoài cửa, sau khi nghe xong lời nói hộ vệ: Cố Đình Xán khẽ nhíu mày, Dung Dật Bách rũ mắt xuống, tính cách Trạm vương chính là gian tà bất thường như thế!

"Ta muốn vào!" Cố Đình Dục hé miệng, lần lượt nhả ra từng con chữ.

Dung Dật Bách lắc đầu: "Các người về đi! Một mình ta vào là được rồi."

Cố Đình Xán nghe thế, nhìn Cố Đình Dục một cái, lặng lẽ thở dài, cái tính cố chấp này thật không biết giống ai nữa!

Bắt đắc dĩ, vỗ vỗ bả vai Dung Dật Bách: "Đi thôi!"

"Ừ!"

"Hạ thân khấu kiến Vương gia!"

Ba người quỳ xuống đất, thi lễ, không dám qua loa, chú quan một chút!

"Đứng lên đi!"

"Tạ ơn Vương gia!"

Ba người lần lượt đứng lên, dù lòng không yên, nhưng cũng không dám chần chừ kéo dài thời gian, vội mở miệng. Bởi vì bọn họ biết, nếu đợi Trạm vương mở miệng hỏi, thì bọn họ xem như đã chọn tới rắc rối!

Dung Dật Bách thân làm ca ca ruột, mở miệng đầu tiên: "Hôm nay đến đây quấy rầy Vương gia, đều là vì xá muội Dung cửu!"

"Nói tiếp..."

"Hạ thân muốn mang theo xá muội rời kinh, xin Vương gia hãy ân chuẩn!"

"Được!"

Đáp ứng đầy thống khoái như thế, khiến đối phương thật sự rất bất ngờ, đồng thời lòng cũng phát lên từng ngọn sóng bất an khó hiểu!

Dung Dật Bách mắt xẹt qua cái gì đó, tạm thời không dám hỏi nhiều, dập đầu tạ ơn trước: "Tạ Vương gia!"

"Nhưng mà.... Ta có một điều kiện!"

"Mời Vương gia cứ nói!"

Trạm vương khẽ lắc nhẹ chén trà trong tay, không nhanh không chậm nói: "Bản vương đang chơi trốn tìm với vật nhỏ, nếu bản vương không tìm được nàng trước giờ Dậu, thì bản vương sẽ tạm tha cho cái mạng nhỏ của nàng. Còn ngược lại.... Hiểu không?"

"Vâng..." Ngược lại, chính là chết!

"Hiểu thì tốt! Cho nên, nếu người có thể tìm được nàng trước giờ Dậu, thì bản vương sẽ lập tức cho phép người mang nàng rời khỏi đây."

Trạm vương vừa dứt lời, toàn bộ đều khoác lên mình một mảnh yên lặng!

Tìm được trước giờ Dậu, đồng nghĩa là Dung Khuynh chắc chắn phải chết! Lúc đó, ý hẩn là cho phép Dung Dật Bách mang người đi, nhưng người mà hẩn mang đi chính là thi thể của nàng sao?

Không một tiếng động, chốc người thấy lạ. Vốn định bảo vệ nàng một lần, nhưng điều kiện tiên quyết lại là phải giết chết nàng. Chẳng lẽ đây chính là hậu quả biết rõ tâm tình hẩn không tốt, mà vẫn khẳng khẳng muốn vào sao?

Dung Dật Bách nhăn mày, nhất thời trầm mặc!

Cố Đình Dục trắng mặt, thân thể căng cứng, đã gần như sắp mất không chế!

Cố Đình Xán gắt gao nắm chặt cổ tay Cố Đình Dục, nhìn thẳng vào mắt hẩn, trong mắt chứa đầy ý cảnh cáo, ra sức ngăn cản hành động thiếu suy nghĩ của đệ đệ mình!

Vì Dung Khuynh, mạo hiểm đi cầu tình Trạm vương. Dù thành hay bại, Cố Đình Dục chỉ ít cũng đã được chứng kiến tận mắt, từ nay về sau, hẩn nhất định phải dập tắt hết hi vọng đối với Dung Khuynh, không được cố chấp giữ mãi không buông, khó xử chính mình, làm khó người trong nhà, nhiều lần huyền não không yên. Đó là điều kiện đã thỏa thuận trước khi hẩn được phép tới đây!

Giữa bầu không khí trầm mặc, Hình Hồ đột nhiên xuất hiện!

"Chủ tử!"

"Đã tìm được người?"

"Bẩm chủ tử, vẫn chưa!" Cúi đầu, xấu hổ nói.

Trạm vương nhướn mày, giọng mang theo thú vị, ung dung nói: "Không cảm thấy ngạc nhiên lắm. Kể sơ qua chút đi!"

"Vâng!"

Hình Hồ kể lại chi tiết sự việc, Trạm vương nghe xong, không khỏi bật cười: "Bị lừa rồi lại bị lừa! Chỉ mới trong thời gian hai nén nhang, mà đã bị lọt bẫy tận hai lần, đó chính là đáp án mà các người muốn nói với bản vương sao!"

Hình Hồ vô cùng xấu hổ: "Thuộc hạ bất lực!"

"Các người đã giúp bản vương thấy được khả năng của nàng, đúng thật không sai! Nếu đã thế, Lẫm Nhất bị đâm, coi như cũng đáng, ai bảo hẩn không gian xảo bằng người ta làm gì!"

Kết quả này, bọn người Cố Đình Dục, Dung Dật Bách vừa nghe xong, lòng chợt cảm thấy vui ít sàu nhiều!

Dựa vào tính tình bất định của Trạm vương, dù Dung Khuynh thắng, nhưng kết quả cuối cùng thế nào thì vẫn rất khó nói chính xác!

"Hình Hồ!"

"Có thuộc hạ!"

"Dán ra bô cáo, viết rõ: nếu trước giờ Dậu, Dung cửu không tự mang mình đi đến trước mặt bản vương, ta sẽ lập tức nhô sạch Cố gia và Văn gia!"

Một câu nói, Trạm vương nói nhẹ tựa như mây gió. Nhưng lại khiến sắc mặt ba người Cố Đình Xán đồng loạt thay đổi, kinh hồn lạc phách. Mà, Hình Hồ lại vô cùng bình tĩnh, vì những loại chuyện thế này, thân làm thuộc hạ như hẩn sớm đã thành thói quen, nên lòng cảm thấy rất lạnh nhạt, nhận lệnh rồi đi.

Nhìn ba người trước mắt, sắc mặt xanh trắng đan xen, Trạm vương tiếp tục công kích người: "Dù nàng bỏ mặc các người mà đi qua thì cũng không thể trách được, cho nên, không nên ôm quá nhiều hi vọng làm gì, nàng không xuất hiện mới là bình thường. Cái này đại khái gọi là luật nhân quả." (*chú thích: Cố gia và Dung gia đối xử không tốt với Dung cửu*)

Cố Đình Xán xanh mặt, lòng tràn đầy ảo não, quả nhiên đúng là không nên tới! Coi như Cố Đình Dục có làm ầm ĩ hơn nữa, bọn họ cũng không nên tới mới phải. Bây giờ thì tốt rồi, rảnh rồi tìm tới một tá tai họa.

Dung Dật Bách rũ mắt xuống, cười khổ! Trạng vương chơi đùa người, trước nay không giết, thì ít nhiều cũng lột da! Một khắc đó, hắn không khỏi cảm thấy bội phục Dung Khuynh, bội phục nàng phải đối mặt với Trạng vương mà vẫn tỉnh táo tự nhiên như vậy.

Buồn bã, Khuynh Nhi thật sự đã thay đổi rồi! Thay đổi thành người còn lợi hại hơn cả cái ca ca như hắn!

"Vương gia, tới đây là ý của ta, muốn trừng phạt, thì trừng phạt một mình ta được rồi, xin người đừng...." Lời còn chưa dứt, đã bị Cố Đình Xán nghiêm nghị cắt đứt.

"Đình Dục, câm miệng!"

"Ca, ta không thể làm liên lụy tới các người được!"

"Đừng nói...." Cố Đình Xán nói mới một nửa, Trạng vương đột nhiên cúi người, dựa vào gần Cố Đình Dục.

"Là ý của người?"

"Đúng! Đều là ý của ta...."

Trạng vương không kiên nhẫn nghe hết những thứ đằng sau, thẳng thắn hỏi: "Người thích vật nhỏ?"

Trạng vương thẳng thừng như vậy, khiến Cố Đình Dục nhất thời luống cuống, vì là tình đầu của thiếu niên, nên tim đập mãi không yên.

Trạng vương nhìn Cố Đình Dục, câu môi cười, tâm tình không rõ: "Xem ra pà rất quan tâm! Chắc từ lúc đó, hắn là người rất oán hận bản vương đúng không!"

"Hạ thần không dám! Hạ thần chỉ xin Vương gia buông tha cho Khuynh Nhi! Nàng là người có số khổ, xin Vương gia hãy mở rộng lòng bỏ qua cho nàng!"

Trạng vương nghe xong, khóe miệng càng nhếch lên cao hơn: "Nếu bản vương không muốn thì sao!"

Cố Đình Dục hé miệng, sát sao siết chặt hai nắm đấm: "Nếu Vương gia lòng dạ không thuận, hạ thần nguyện ý thụ (chịu tội) thay Khuynh Nhi, xin...."

"Người nguyện làm thụ, nhưng bản vương thì không muốn làm công đâu!" Trạng vương mặt mũi tràn đầy chán ghét.

"Vương gia, ý của hạ thần không phải là ý đó!" Lòng Cố Đình Dục nóng ran, ghen lửa!

"Còn nói nữa bản vương sẽ lột da người!"

Cố Đình Dục câm miệng!

Trạng vương lại chột mồm miệng nói: "Nhưng, nếu đã có lòng như thế, vậy người có muốn biết vật nhỏ có thích người như người thích vật nhỏ không?"

Cố Đình Dục nghe vậy, mi tim đập mạnh, giọng mang theo đề phòng khẩn trương: "Hạ thần không muốn biết, chỉ cần Vương gia ngài có thể...."

"Biết vẫn tốt hơn! Nếu hai bên nhà các người tình nguyện, có lẽ bản vương sẽ suy nghĩ tới chuyện tha thứ cho các người một lần!" Trạng vương nói xong, đứng dậy: "Vật nhỏ này chơi trò trốn tìm cũng lâu như vậy rồi, đi, đi xem với bản vương!"

Thông báo vừa được công bố trên tường, tiếp tục tạo ra một trận rung chuyển, đám người tụ năm tụ bảy, nghị luận ào ào, bàn tán xì xào!

"Lẽ nào người Trạng vương muốn tìm thật sự là Cửu tiểu thư Dung gia sao?"

"Nói như thế, vậy Cửu tiểu thư chính là kẻ trộm gì đó ở Vương phủ?"

"Này.... Phải không?" Ai biết được chứ?

"Nhưng, Dung cửu tiểu thư cũng đã thành người của Trạng vương rồi, chẳng phải nên nịnh nọt Trạng vương mới đúng sao? Sao lại phải đi trộm đồ của Trạng vương phủ chứ?"

Tiếng bàn tán rất nhỏ, nhưng căn bản vẫn không thể che hết đi nội dung tròn bản tin.

Trong đám người, có một phụ nhân ưỡn bụng, bất động đọc thông báo kia, cộng thêm nghe lời nghị luận của mọi người xung quanh, ánh mắt lập tức liền nổi lên chút lửa.

Người phụ nhân này không ai khác chính là Dung Khuynh.

Chiều này tốt lắm, thông báo dán ra, nếu nàng còn trốn tránh không xuất hiện, cả hai gia tộc sẽ nhờ kĩ năng vô tình. Sau này đứng giữa hai gia tộc, Đại ca thì không nói, còn tất cả mọi người e là không phải ai cũng có nhân tính.

Thân tình vốn đã mỏng manh, thêm chuyện này thì xem như hóa thành phân hết, hai nhà Cố - Dung sẽ trực tiếp đối đầu với nàng như cừu nhân!

Cái tên Trạ vương biến thái này, chắc chắn đang âm mưu muốn kéo thêm cừu nhân cho nàng mà! Dù không thân thiết mấy với người thân, nhưng trực tiếp trở mặt thành cừu nhân, đối với nàng mà nói cũng không phải chuyện tốt gì! Ít ra cũng phải đợi nàng mò được chút tiền mang bên người chứ! Đáng chết...

"Phát hiện được gì chưa?"

"Thưa thống lĩnh, không có!"

"Tiếp tục tìm!"

Nghe tiếng, Dung Khuynh khẽ cử động mi mắt, sau đó, lê thân thể cồng kềnh sưng to của mình chậm rãi đi đi lại lại.

"Thống lĩnh, Vương gia đến!"

"Chủ tử!"

"Trạ vương, là Trạ vương gia!"

Nghe được câu này, Dung Khuynh bỗng nhiên căng thẳng trong lòng, thần kinh khẩn trương kéo căng ra!

"Tiểu dân khấu kiến Trạ vương gia...."

Nhìn đám người đang quỳ xuống trước mặt, ánh mắt Trạ vương lướt qua từng người một, sau đó mở miệng: "Đứng lên đi!"

"Tạ Vương gia!"

Vì hiểu rõ tính tình Trạ vương, không dám chậm trễ, đứng dậy, đỡ phải chọc tới phiền toái, khom người, thối lui, tản đi!

Dung Khuynh trộn lẫn vào dòng người, cúi đầu, chầm chậm đi về phía trước. Theo đó, khoảng cách với Trạ vương dần dần được kéo ra, nhưng tim nàng vẫn đập nhanh như cũ, vì ánh mắt sau lưng ấy, khiến da thịt nàng như căng phồng lên.

"Dung cừu...."

Đột nhiên kêu lên một tiếng, tất cả mọi người đều chấn động, còn Dung Khuynh thiếu chút nữa đã không tóm lại được trái tim như muốn văng cả ra ngoài vào khoảnh khắc ấy, may mắn bước chân không theo phản xạ mà dừng lại, tiếp tục bước đi.

Trạ vương thấy thế, khẽ nhếch lông mày, chẳng lẽ hắn nhìn nhầm sao? Không, hắn không cho là vậy, nhấc chân, chậm rãi tiến lên!

Khóe mắt lóe ra ánh sáng, nhìn thấy nam nhân đang dần tiến lại gần, toàn thân Dung Khuynh bắt đầu đổ mồ hôi, đáng chết....

Chạy? Không thể nữa rồi!

Nhận thua? Không cần suy nghĩ, vì sẽ thua nhanh thôi!

Khoảng cách ngày càng gần, Dung Khuynh gồng mình đứng vững, mắt thấy nguy hiểm ngày càng cận kề, cái chết chỉ còn cách một lần ranh mỏng, bỗng nhiên....

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Từ lúc trò chơi bắt đầu nàng đã âm hiểm

"Trạ vương gia!"

Giọng nói này, nhu hòa như nước, ngọt như đường, vừa yêu kiều vừa uyển chuyển! Dung Khuynh nghe vào tai, lại giống như không khí.

Nghe tiếng, gặp người!

Mặt như hoa đào, thân như cành liễu, cả người tinh xảo, từng tác da tác thịt chứa đầy nhu tình, xanh biếc không ngại xuân thu, là một đóa kiêu hoa thật sự!

Người nếu không phải thầy tu, có mấy ai bỏ qua được dục vọng bản thân! Tư sắc như thế, thật không khỏi khiến người ta phải dừng chân ngó lại.

Trang Thi Vũ được nha đầu đỡ tay, diu đến bên cạnh Trạng vương, khom lưng, quỳ gối, thi lễ: "Vũ Nhi gặp qua Trạng vương, Vương gia vạn phúc!"

Hành lễ vốn là việc quy củ, nhưng cái thi lễ này, lại như cố tình lộ ra cái eo nhỏ, mông vênh lên, đáng người lung linh hấp dẫn!

Đáng tiếc, đáng người lung linh hấp dẫn nhìn như thuần khiết nhưng lại đầy dụng tâm cố tình thể hiện ra sự xinh đẹp kia lại là việc uống phỉ, vì Trạng vương liếc cũng không thèm liếc mắt lấy một cái, hứng thú trong mắt hẳn bây giờ chỉ có cái người tìm mấy cũng không thấy, đang nhân cơ hội người xung quanh lơ là muốn chuồn đi gấp ở trước mắt!

Vật nhỏ này còn tưởng hẳn đang chơi trốn tìm thật với nàng sao! Quả nhiên vẫn còn quá non nớt.

Có lẽ, nàng không biết, lúc Trạng vương muốn một người nào đó chết, thì lời đó chắc chắn là thật. Nhưng nếu để Trạng vương muốn cho kẻ chọc qua hẳn được sống sót, thì điều đó, tám chín phần đã là giả!

Hành lễ, Trạng vương không mở miệng cho đứng lên, người khác tất nhiên cũng không dám nhiều lời.

Không có tiếng người gọi đứng lên, Trang mỹ nhân không biết xấu hổ, tự mình đứng dậy, ngẩng đầu, nhìn Trạng vương, khuôn mặt mang theo ý cười triền miên: "Hôm qua tiên cung, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu còn nói không biết thân thể Vương gia thế nào rồi. Bây giờ nhìn thân thể Vương gia đã khỏe mạnh trở lại, Hoàng thượng và nương nương chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng."

Trang Thi Vũ -- chất nữ của Hoàng hậu đương triều. Chuyện ra vào cung đối với nàng mà nói là chuyện vô cùng bình thường.

Trạng vương nghe xong, sau đó khinh thường nhấc chân đi lên phía trước!

Mọi người đều không nể mặt mà bước theo, Lỗ Ngũ thân làm cận vệ, vì bảo vệ mặt mũi Vương phủ, hẳn chấp tay, mặt hướng về phía hoàng cung, biểu cảm cung kính: "Nhọc Hoàng thượng Hoàng hậu thương nhớ, sau khi Vương gia khỏi hẳn sẽ tạ ơn với Hoàng thượng, nương nương!" Nói xong, nhìn Trang Thi Vũ, nói khách sáo một câu: "Thuộc hạ còn chuyện quan trọng cần xử lý, xin Trang tiểu thư cứ tùy ý."

Chuyện của Trạng vương phủ, dù có là chuyện đáng hiếu kỳ cỡ nào, bên ngoài cũng không được nghe ngóng. Trang Thi Vũ rất biết điều: "Hộ vệ Lỗ Ngũ, người bạn rạn rồi!"

Lỗ Ngũ gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Trang Thi Vũ nhìn thoáng qua bóng lưng Trạng vương một hồi lâu mới bước vào trong xe ngựa, rời đi.

Trong xe ngựa, nha đầu thấp giọng nói: "Tiểu thư, Trạng vương gia ra ngoài lần này có lẽ là để tìm Dung cửu tiểu thư."

Đáy mắt Trang Thi Vũ xẹt qua một chút tối tăm nhàn nhạt, sau đó liền biến mất vô tung vô tích, thản nhiên nói: "Chuyện đó không quan trọng!" Chuyện quan trọng là, Dung cửu tiểu thư đã mất thuần khiết khi còn ở chốn khuê phòng, cả đời này chắc chắn sẽ không thể có duyên được với vị trí Vương phi. Bây giờ chỉ là Trạng vương nhất thời thích thú mà thôi, không ảnh hưởng quá lớn!

"Về sau không được nhắc lại chuyện này nữa!"

"Vâng, tiểu thư!"

Nha đầu không dám nhiều lời nữa, Trang Thi Vũ ngồi yên lặng, đáy mắt tràn ra buồn bã nhàn nhạt, mông lung! Trạng vương Văn Xuân, trúng độc lúc bé, cả đời không thể có con, khuyết điểm độc nhất này, chính là mũi nhọn đâm vào lòng người đầy đau đớn. Yêu tha thiết phải một nam nhân như vậy, nàng không dám oán than....

Thông báo vừa ra, hai nhà Dung - Cô nháy mắt như nổ tung, oanh tạc!

Dung Kỳ không nói hai lời, trực tiếp quỳ xuống, mặt mũi tràn đầy hồ thẹn: "Đều tại nhi tử bất lực, không dạy dỗ nữ nhi tốt, khiến trên dưới Dung gia đều phải bị liên lụy."

Dung Lâm nghe xong, sắc mặt tối tăm âm trầm, nhìn thế nào cũng không tìm ra nổi một tia hòa nhã. Đại ca Dung Kỳ - Dung An, Nhị ca Dung Huỳnh vẫn như cũ, sắc mặt người nào cũng trầm trầm như có thể vụn ra nước.

Phản ứng của Dung lão phu nhân là mạnh mẽ rõ ràng nhất, vốn là đang kinh sợ, lại nhanh chóng chuyển sang nổi giận, nhìn bộ dáng Dung Kỳ lúc này, không kiềm chế mà khóc to lên: "Dạy dỗ con cái vốn là chuyện của nữ nhân, người là nam nhân, ngày nào cũng bận việc bên ngoài bây giờ lại bị liên lụy

thì cũng đã đành, người có cái gì sai, là ta không quản tốt cái phù này, đều tại ta, ô ô...."

Lời này, nước mắt này, tràn đầy lòng hiền mẫu!

Vành mắt Dung Kỳ cũng phấp hờn: "Mẫu thân...."

Tới nước này, hai cái mẫu tử còn nghiêng nghiêng lệch lệch nói tới mấy lời vô dụng, Dung Lâm nhìn không chịu nổi, cắt ngang, trầm trầm mở miệng: "Dung An!"

"Phụ thân!"

"Người mang người nhanh chóng đi tìm Dung Khuynh trở về!" Nói xong, lại thêm một câu, ra vẻ nghiêm trọng: "Nhớ kỹ, nhất định phải tìm được người trước giờ Dậu!"

"Nhi tử hiểu rõ!" Giờ Dậu chính là thời gian Trạng vương gia đã quy định.

Thân tình ban đầu vốn đã mỏng manh yếu kém, vào lúc nguy cơ ảnh hưởng đến mạng nhỏ của mình như thế này, bây giờ đã hoàn toàn tan biến đi mất!

Dung gia khóc, Cố gia cũng cười không nổi!

Cố đại phu nhân trực tiếp khóc thành một dòng sông: "Ông trời ơi, ta đây là cái mệnh gì, lại sinh phải một thằng con bất hiếu như thế...."

Vì một nữ nhân tàn hoa bại liễu mà gieo họa cho toàn bộ Cố gia ai cũng không được yên ổn. Nhi tử không ra hồn như thế, bảo nàng sau này phải gặp mặt mũi tổ tiên Cố gia như thế nào đây.

"Phụ nhân, Nhị thiếu gia chỉ là bị mê hoặc nhất thời, người không nên quá hành hạ thân thể, sẽ làm bản thân bị thương!" Thường ma ma bên cạnh trấn an nói.

"Mạng đã sắp không còn, quan tâm thân thể bị thương hay không làm gì nữa chứ!" Bị phẫn trong lòng Cố đại phu nhân chảy ngược thành sông, đầy oán hận, sớm biết như vậy, lúc trước không nên sớm tối cầu Bồ Tát cho hần thành tài, mà phải thỉnh cầu xin hần là Trần Thế Mỹ tái sinh mới đúng!

**Trần Thế Mỹ: nhân vật bỏ vợ con đi theo vinh hoa phú quý trong lịch sử Trung Hoa. Chi tiết hơn xin hỏi chị Gu Gò =))*

Nghĩ tới đó, Cố đại phu nhân đứng dậy lão đảo chạy vọt ra ngoài, động tác đầy đột ngột, dọa Thường ma ma nhảy dựng lên, vội vàng chạy theo hỏi: "Phụ nhân, người đây là muốn đi đâu?"

"Bái Bồ Tát..." Cầu xin Bồ Tát hiển linh, để Cố Đình Dục hư đồn như bao nhi tử nhà giàu khác.

Giờ phút này, tâm tình Cố đại phu nhân vô cùng dạt dào, trùng trùng lớp lớp, vạn phần mãnh liệt! Chỉ cần Cố Đình Dục không thích Dung Khuynh nữa, dù hần có muốn cưới nam nhân về nhà, Cố đại phu nhân cũng nguyện ý chấp nhận, không chút dằn lòng!

Nhìn thoáng qua xung quanh, ánh mắt rơi xuống người Cố Đình Dục: "Người nói xem, Dung cửu nương sẽ trốn ở chỗ nào?"

"Thần... Hạ thần không biết!"

Trạng vương nghe câu trả lời, nhướn mày: "Hai người yêu nhau không phải là sẽ có thần giao cách cảm với nhau sao? Ăn ý nhỏ như thế mà các người cũng không có?"

Cố Đình Dục mấp máy môi định nói chuyện, nhưng cuối cùng lại trầm mặc, không biết nên nói gì!

"Vậy thì để bản vương đoán xem vật nhỏ kia sẽ trốn ở chỗ nào." Nói xong, cầm lên một cái lồng sắt tinh xảo mà khéo léo từ tay hộ vệ.

Nhìn thấy lồng sắt kia, mi tim Lãm Ngũ không khỏi đập mạnh.

Lồng sắt được mở ra, lập tức một bóng đen liền thoát ra khỏi đó, giống như bướm mà không phải bướm, là một loài vật dũng mãnh khan hiếm.

Vừa rời khỏi lồng hấp, thông thả bay về một hướng!

"Đi thôi! Đi theo nhìn một chút, nhìn một chút cái gì gọi là Nhận Hương Điếu, có thật sự huyền diệu như lời Tiểu Ngũ nói hay không!"

"Vâng!"

Nhận Hương Điếu, khả năng như tên, là một loại chim chóc có thể phân biệt được mùi thơm. Nhưng khuyết điểm là, loài chim này sẽ chỉ nhận thức duy nhất một loại hương, chỉ thích độc nhất một loại hương vị đó. Lúc Ngũ hoàng tử nói như thế, Trạng vương chỉ đánh giá hai chữ - phé điều!

"Hoàng thúc, bởi vì loại chim này chỉ thích một loại hương, nên chỉ cần cho nó ngửi được một chút, nó có thể dựa vào mùi hương mà lần ra được nơi

phát ra, nhờ đặc điểm này mà nó cũng được xem như là món đồ chơi có chút bổ ích, cái này đưa cho Hoàng thúc giải buồn đó."

Ngũ hoàng tử nói thế, Trạng vương rất không cho là đúng, nhưng vẫn miễn cưỡng nhận lấy. Sau đó, ngay lúc hắn chuẩn bị cầm con chim này đi giải buồn, thì Lâm Ngũ mang Dung Khuynh đến.... Cuối cùng, sự việc đã biến thành dạng như trước mắt! Trạng vương không trực tiếp bóp chết Dung Khuynh, mà quyết định mang nàng ra để đánh giá chim chóc!

Như thế, chỉ tóm gọn lại một câu, vì âm mưu được hình thành tại nơi bắt đầu, nên lúc trò chơi bắt đầu, thì điểm số Dung Khuynh đã bị âm rồi. Chỉ là, việc bị thua dưới thân chim, sẽ khiến cho người nào đó có lẽ dù chết cũng không nhắm được mắt!

Bước chân đi theo Nhận Hương Điều đang uốn lượn trên nền trời xanh. Càng đi, sắc mặt Lâm Ngũ càng đen lại, Cổ Đình Xán nhú mi lại càng chặt, vẻ mặt đầy quái dị!

Cuối cùng, khi thấy nó lượn vài vòng trên nóc nhà hoa, mọi người mới dừng lại, nhìn chỗ nó bay xung quanh. Trạng vương không khỏi nhếch môi cười.

Là nha môn!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Liên tục ngoài ý muốn

"Trạng.... Trạng vương gia!"

Đột nhiên nhìn thấy Trạng vương, thật kinh hãi! Theo đó mà tìm đập theo, đồ mờ mờ như sương, nhanh chóng quỳ xuống đất: "Tiểu nhân gặp qua Trạng vương gia."

"Vừa này có ai vào nha môn không?"

"Bẩm.... Bẩm Vương gia, chưa!"

Trạng vương gia nghe xong, nhún mày, đảo mắt, nhìn Nhận Hương Điều bay ra bay vào trong nha môn. Hiển nhiên, Nhận Hương Điều cũng không đồng ý với lời nói của nha dịch.

Trạng vương nhìn thoáng qua, chậm rãi, đi về hướng sau nha môn!

Lâm Ngũ thấy vậy, đã hiểu. Ở trước mặt Trạng vương, Nhận Hương Điều đã thắng cái mồm của nha dịch kia!

Đưa tay, không tiếng động ra lệnh, trong nháy mắt hộ vệ tự động tản ra, bao vây toàn bộ phủ nha môn, bắt đầu quá trình lục soát!

Không biết nguyên nhân, không rõ nguyên do, Trạng vương đột nhiên đến, hơn nữa hộ vệ Trạng vương phủ còn đang lục soát, khiến nha dịch bắt đầu đồ mờ mờ, đầu óc rối thành một mớ, hàng loạt các loại ý niệm không tốt tràn đến ồ ạt trong đầu. Trạng vương tự mình ra tay, tất nhiên không phải là chuyện nhỏ, lẽ nào.... Là đại nhân nhà mình vùng trộm tạo phản sao?

Ý niệm này vừa nảy ra trong đầu, chân nha dịch liền mềm nhũn ra, thiếu chút nữa đã quỳ xuống, mắt như đã thấy trước được một mảnh đất trời đỏ tươi!

Ở hạ đường, Lưu Chính vừa hồi phủ, cái mông còn chưa được ngồi vững vàng, người ngọc mềm mại bước vào, hắn mới vừa chép chép miệng, còn chưa kịp tới thưởng thức, cửa đã gầm lên một tiếng lớn như sấm: "Đại... Đại nhân, đại nhân, Trạng vương gia đến Nha môn phủ, ngài mau ra xem một chút đi!" Nha dịch không để ý được nhiều, lời vừa dứt, người đã trực tiếp xông vào.

Tiếng nói vừa lọt vào tai, Lưu Chính đột nhiên nhảy dựng lên, giống như cái mông bị kim đâm trúng vậy.

"Chao ô ô, lão gia, người muốn ta ngã chết sao!" Tiểu thiếp chặt vật ngồi dậy, vành mắt hồng hồng, nửa đau thật, nửa vờ đau.

Đáng tiếc, Lưu Chính nghe xong cũng không thêm thương hoa tiếc ngọc đỡ nàng dậy, trừng lớn mắt, nhìn nha dịch, nuốt nước miếng: "Người... Người mới vừa nói ai đến phủ Nha môn?"

"Lão gia, là Trạng vương gia, Trạng vương gia đến rồi!"

"Cái Diêm vương kia sao lại...." Lời của tiểu thiếp này vừa ra khỏi miệng, miệng đã bị che lại, lực đạo kia, tựa như muốn ép người ngạt chết: "Ồ.... Lão

gia, người làm đau ta...."

"Đau? Sao không đau chết người luôn đi! Người đứng là thứ đàn bà ngu xuẩn, lời vừa này là lời người có thể nói được sao?" Lư Chính sợ đến trắng mặt, con mắt bốc lửa. Mối vừa rồi còn cảm thấy người tiểu thiếp này kiều mỵ động lòng người, bây giờ hắn nhìn thế nào cũng thấy khuôn mặt này thật quá đỗi đáng ghét!

Diêm vương? Không sai, Trạng vương hẳn chính là cái loại người gian ác. Nhưng lời này ai dám nói ra? Làm sao có thể nói?

"Người nhớ kỹ cho ta, nếu còn dám nói lời này lần nữa, lão tử sẽ lập tức mang người vút vào kỹ viện! Nghe rõ không...." Hắn còn chưa muốn nhìn thấy hài cốt tổ tiên của Lư gia đâu.

"Nghe rõ không?"

"Nghe.... Nghe rõ!" Giọng nức nở nghẹn ngào, nước mắt rùng rùng, lần này tiểu thiếp là khóc thật. Nam nhân mới vừa rồi còn nói tới sao hắn cũng có thể hái được cho nàng, đào mất một cái bây giờ đã muốn mang nàng đưa vào cho kỹ viện.

Ô ô.... Ai cũng nói nam nhân mới mỏng là người vô tình nhất, không ngờ Lư Chính này mới dày mà cũng bạc tình như vậy! Nàng đúng là mệnh khổ!

Mệnh khổ? Đây cũng chính tâm tình giờ phút này của Lư Chính.

Lòng nóng như lửa đốt chạy về phía Nha môn, tóc tai rối bời, Trạng vương đến nha môn chắc chắn cũng không phải đơn giản chỉ để tán bộ, đương nhiên, càng sẽ không ra mặt lấy lại công bằng cho ai ở đây, vì Trạng vương làm gì có cái phần thiện tâm kia. Trước giờ hắn xuất hiện, đa số đều chỉ để gây chuyện, nghĩ tới đây mồ hôi trên đầu Lư Chính lại càng đổ nhiều hơn.

Tìm người còn chưa có kết quả, chuyện ngoài ý muốn đã tới....

"Mau... Mau gọi người, có người cướp ngục, ách...."

"Chu Hắc, các người thật là to gan, thế nhưng dám tới tận đây!"

"Chẳng phải các người rất muốn bắt lão tử sao? Bây giờ huynh đệ Hồng Bang chúng ta đều đã ở trong đây, các người có gan thì tới bắt đi!"

"Chu đệ, các người không nên tới!"

"Đại ca, chúng ta là huynh đệ đã cùng bái trên dưới trời đất, cuộc đời này có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Người gặp rủi ro, huynh đệ chúng ta dù có phải đổi mạng mình cũng muốn cứu được người ra ngoài."

Tiếng gọi đầy khí thế, tiếng đánh nhau, tiếng rên sợ, tình huynh đệ, hỗn hợp trộn lẫn vào nhau, cay độc, máu tanh....

Lúc Lư Chính đến, đối mặt với hắn chính là một cảnh tượng như thế.

Trong nhà tù, diễn ra một trận gió tanh mưa máu. Ngoài nhà tù, Trạng vương một thân tao nhã, trên tay là con chim kì lạ, vẻ mặt mờ mịt khó hiểu.

"Hạ quan gặp qua vương gia!"

Trạng vương chuyển mắt, ánh mắt lại tiếp tục rơi lên người Cố Đình Dục: "Người người muốn che chở đang ở bên trong, bây giờ chính là thời cơ tốt để anh hùng cứu mỹ nhân, nên suy xét!"

Cố Đình Dục nghe xong, sắc mặt khảm trương, hơi trắng lên: "Vương gia ngài nói.... Khuynh Nhi nàng đang ở trong lao sao?"

"Rất chắc chắn!"

Trạng vương dứt lời, Cố Đình Dục không do dự liền nhấc chân, Cố Đình Xán vội đuổi tay giữ người ở lại!

"Đại ca...."

"Bên trong đang loạn, tình thế không rõ, người tạm chờ đợi bên ngoài, không nên đi vào thêm phiền!"

"Đại ca, Khuynh đang ở trong đó, ta muốn đi vào cứu nàng!"

Cố Đình Xán nghe thấy, càng ra sức siết chặt tay Cố Đình Dục. Sắc mặt càng ngày càng khó coi, người đệ đệ này của hắn thật sự là muốn chết đến điên rồi!

Người của Hồng Bang, tuy lỗ mãng nhưng tay nghề cũng rất khá, chỉ sợ Cố Đình Dục không phải là đối thủ của bọn họ, huống chi bây giờ người ta còn đang đánh cược bằng mạng, Cố Đình Dục xen vào lúc này, đích xác là tìm khó cho bản thân!

Trạm vương nghe được lời của Cố Đình Xán, vừa muốn mở miệng, đột nhiên mắt bắt gặp một bóng người đang chuyển động, khóe miệng hần nhẹ giương ra một đường cong rất rõ ràng, đầu liền thay đổi kế hoạch.

"Lắm Ngũ!"

"Có thuộc hạ!"

Dung Dật Bách không rõ Trạm vương ra lệnh gì với Lắm Ngũ, chỉ thấy mới vừa rồi cuộc chém giết còn được không chế trong một khu vực nhất định, đột nhiên xảy ra biến đổi, cửa lao tựa như bị đập đổ thông nước, nháy mắt toàn bộ người đều tràn ra ngoài, chém giết kéo dài cho đến tận ngoài đây, gần ngay trước mắt...

Đáng chết!

Dung Khuynh bị cuộc huyết đấu bao vây lần nữa, miệng không nhịn được chửi bới lên một tiếng.

Mới vào nhà tù, lại gặp tình cảnh người cướp ngục. Thật vất vả mới thoát ra được, rời khỏi bờ nguy hiểm, còn chưa kịp thở lấy một cái, từng luồng sáng đao kiếm nọ lại chuyển qua ngay trước mặt nàng! Mẹ nó, nếu biết sớm cảnh tượng chuyển đổi nhanh như vậy, nàng nên ngồi lì trong nhà lao còn hơn...

Vân Xuân!

Sau khi nhìn thấy tên yêu nghiệt kia, tất cả suy nghĩ trong đầu đều nhanh chóng tan biến!

Hai ánh mắt chọt chạm vào nhau, khóe miệng Trạm vương càng kéo ra cong hơn, nhìn chăm chăm nàng, tay khẽ nâng lên, cột nhà không chút che dấu, nhẹ nhàng cột nhà...

Cùng lúc Trạm vương nâng lên lên, ấn đường Dung Khuynh đập mạnh một cái, một loại ác ý mãnh liệt dâng trào, nhưng...

"Ồ..." Mắt cá chân nàng đột nhiên đau nhói, cả người mất thăng bằng, ngã rạp xuống trên đất, lớp đất rắn chắc khiến cái ngực vô cùng đau nhức, đau đến thấu tâm can!

"Dung cửu!"

Theo giọng Trạm vương, theo ánh mắt của hắn, ba người Cố Đình Dục, Cố Đình Xán, Dung Dật Bách đồng loạt nhìn sang, chứng kiến một kẻ hèn mọn nào đó đang quỳ rạp trên đất, chật vật không chịu nổi, nước mắt chảy ròng ròng. Bây giờ, thoáng nhìn nàng chính là đang bắt lực như vậy!

Cố Đình Dục nhìn thấy, nhìn không được nữa, mạnh mẽ tách tay Cố Đình Xán ra, nhanh chân chạy tới: "Khuynh Nhi!"

"Cố công tử, nguy hiểm!"

"Chu Hắc, nếu các ngươi dám làm Cố nhị công tử bị thương, thì đừng hòng nghĩ tới việc rời khỏi đây."

Nghe thế, Duyệt Khuynh chiếu chút nữa đã cười thành tiếng. Lời nói này, ngược lại chính là: Nếu bây giờ muốn rời đi, Cố nhị công tử chính là con tin tốt nhất bây giờ đây!

Giá trị của Cố nhị công tử được người của Nha môn phủ cao giọng tuyên đọc ra.

Sắc mặt Cố Đình Xán nháy mắt thay đổi, Dung Dật Bách nhếch miệng!

Cả đám người Hồng Bang cũng như nhận ra được gì, cùng quay đầu lại, nhìn về phía Cố Đình Dục đang chạy như bay đến, đáy mắt lộ ra ngọn lửa cháy bùng hừng hực.

"Đình Dục, quay lại!"

"Khuynh Nhi, đừng sợ, ta đến..."

Vị biểu ca này thật sự là người tốt, chỉ hi vọng thân thủ hắn cũng tốt như các cao thủ, một lần đánh ra có thể dẹp sạch tam binh cái gì đó thì càng tốt...

Ách, xem ra là không được rồi. Chỉ mới vài hiệp, mà trên cổ Cố Đình Dục bây giờ đã xuất hiện thêm một thanh đao!

Dung Khuynh nghe rằng, ngực còn cảm thấy đau! Mỡ mẩn là anh hùng cứu mỹ nhân, kết thúc là anh hùng biếm mình trở thành con tin! Đúng là rất tốt.....

"Đình Dục!"

"Nếu không muốn hắn chết, lập tức để bọn ta đi!"

Có con tin trong tay, chém giết dần im bật rồi tắt hẳn.

Hộ vệ Trạm vương phủ xuất hiện, các phạm nhân muốn nhân cơ hội này mà chạy thực mạng đều bị cản lại! Tốc độ kia, thân thủ kia....

Trạm vương khẽ mỉm cười, nhìn Cố Đình Xán nói: "Cố nhị công tử rất có lòng với Dung cửu, muốn biết Dung cửu có giống như hắc đối với nàng không? Thì mượn cơ hội này để nhìn kết quả thử xem..."

Trạm vương có vẻ đang rất mong đợi kết quả cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Người chết thì hắc sống

Nhìn thanh đao Chu Hắc gác trên cổ Cố Đình Dục, Lưu Chính bỗng nhiên có cảm giác vô cùng lo lắng thấp thòm, vì trước mắt đầu của hắc đã có nguy cơ giữ không được.

Cố gia --- thế gia trăm năm, ba đời làm quan lớn triều đình, một nhà trung khiết qua vô số đương triều, gốc gác trăm dày, còn nhận được cả sự nể trọng to lớn của Hoàng thượng.

Mà bây giờ, hắc lại để Cố nhị công tử sa dưới lưỡi đao thế kia. Mặc dù họa là từ tay Trạm vương. Nhưng, cuối cùng người bị xúi quẩy lại chắc chắn là Lưu Chính hắc.

Cố nhị công tử bị khống chế dưới lưỡi đao, chuyện là do Trạm vương làm ra. Nhưng lại làm cả cuộc đời hắc bị hủy hoại! Ô.... Lưu Chính đã bị thương tới độ không còn lời nào để nói nữa.

Không biết Trạm vương lại muốn chơi trò *nhân thần cộng phần gì nữa đây!

**Nhân thần cộng phần: người và thần cùng phần nợ.*

Không biết sao? Vậy người sẽ nhanh biết được thôi!

"Muốn nằm giả chết ở đây tới lúc nào?" Trạm vương khẽ vuốt ve con chim trên tay, nhàn nhạt mở miệng.

Lời vừa ra, không ai dám động dậy!

Nàng không biết hắc đang nói ai, không biết!

"Muốn bản vương tự thân đến mời người đi sao?" Giọng nói lạnh lạnh, ngữ điệu cũng lạnh lạnh: "Dung cửu.."

Giọng nói kéo dài ra này, ả chứa vô vàng bất mãn, không kiên nhẫn.

Hắc mất hứng, người gặp xui xẻo. Giả chết cũng không thoát, đó là hạ sách!

Cái cổ đại đáng chết này, cái vương quyền đáng ghét này. Nếu người muốn sống, trước tiên phải bỏ qua nhân quyền, lúc nào cũng phải sử dụng đầu gối để mở đầu câu chuyện.

Sau khi hắc phun ra một câu tục lóc, nàng từ từ đứng lên từ mặt đất, còn chưa bước được một bước, một người từ nơi đâu đột nhiên vọt về phía nàng. Ý đồ rất rõ ràng, người nợ muốn bắt Dung Khuynh làm con tin thứ hai. Nhưng, còn chưa đến gần...

Đầu thân đã hai nơi, màu đỏ tươi tràn ngập tô đậm cho cả một khoảng trời, đầu lăn lăn trên mặt đất trong khi thân thể vẫn còn đang đứng vững vàng, tình cảnh thật quá đối đáng sợ!

Giết người trong một cái chớp mắt, nhìn thấy thân thù cùng tốc độ của họ vệ Trạm vương phủ cũng đã xác minh được một điều, Cố Đình Dục là bị Trạm vương phủ bỏ mặc. Có lẽ chuyện Cố Đình Dục bị bắt, Trạm vương phủ không chỉ không thêm đếm xỉa tới, mà còn có phần cổ vũ cho.

Vừa xuyên qua đã lập tức làm chồng hờ vợ tạm với một người ngư vậy, nàng cũng thật tốt số!

"Lâm, Lâm..."

Nhìn thấy huynh đệ đột ngột bỏ mạng, người Hồng Bang vô cùng bi thiết, giận dữ, Chu Hắc mím môi thành một đường thẳng, lưỡi đao lạnh lẽo trong tay tiến lại gần cổ họng Cố Đình Dục hơn một chút nữa: "Các người bước thêm bước nữa, ta sẽ lập tức giết hắc!"

"Hắc chết người cũng không có cái gì tốt để ăn." Cố Đình Xán xanh mặt, chăm chú nhìn cây đao lấp lánh ánh vàng dưới mặt trời, lưng áo ướt đẫm mồ hôi.

"Không phải các ngươi chỉ muốn rời khỏi đây thôi sao? Chỉ cần hấn bình yên vô sự, nguyện vọng của các ngươi không khó trở thành sự thật." Dung Dật Bách nói chuyện nhẹ nhàng chậm chạp đầy nét ôn hòa.

Trong tình hình hiện tại, hi vọng mà Dung Dật Bách ném ra vẫn có sức mê hoặc hơn cách nói năng mang đầy tính bức hiếp của Cố Đình Xán, còn có thể trấn an được cả tâm tình đối phương.

Trò chơi của Trạm vương và việc cứu con tin bắt đầu cùng một lúc. Nhiều người bị quay vòng vòng như vậy, mà tên yêu nghiệt kia vẫn không có nhân tính, đúng là ngang ngược thấy rõ.

Duynh Khuynh xoay người, tập tễnh đi với chỗ Trạm vương!

"Khuynh Nhi..."

Nghe tiếng, bước chân nàng tạm ngừng lại, chuyển mắt về phía Cố Đình Dục!

Dao bén trên cổ, sắc mặt Cố Đình Dục trắng bệch, trong mắt.... Có chút thất bại, có bất an, phần lớn là thương xót, còn có cả khoảng tình ý không thể che giấu được!

"Khuynh Nhi!"

"Hả?"

"Thật xin lỗi...." Giọng thiếu niên run run, mắt có chút hơi nước anh ánh: "Ta từng nói sẽ bảo vệ ngươi, nhưng ta lại không làm được! Ngươi.... Sau này, sau này phải sống cho thật tốt, phải sống..."

Nguy nan gặp chân tình, Cố Đình Dục bản thân đang trong nguy hiểm mà vẫn suy nghĩ cho nàng trước, đủ thấy được hấn thật sự rất thích Dung Khuynh. Phần tình ý này là thật, rất khó phủ nhận! Dung Khuynh thật có ở đây chắc chắn cũng sẽ nguyện đồng sinh cộng tử cùng hấn, nhưng đáng tiếc, nàng không phải là Dung Khuynh.

Chuyện sống chết trước mắt, xin thứ cho nàng thể tục, ham sống sợ chết.

"Tự lo cho bản thân mình trước đi." Nói xong, nhìn Chu Hắc: "Mạng một mình hấn đủ để bảo vệ mấy mạng của các ngươi. Nên đao kia dờ ra xa một chút, lỡ không cẩn thận làm bị thương cái cổ của hấn, thì mấy mạng nhỏ huynh đệ của các ngươi cũng không còn, ta nghĩ ngươi cũng không thích như vậy."

Nói xong, không nhìn Cố Đình Dục thêm lần nào nữa, xoay người bước đi đến chỗ tên yêu nghiệt kia.

Nhìn bóng lưng Dung Khuynh, Cố Đình Dục nhẹ cười khổ, đôi mắt có chút đau, lồng ngực như có kim châm. Bách huynh không lừa hấn, Khuynh Nhi đã thay đổi rất nhiều. Chẳng lẽ là tại vì những tổn thương kia sao?

"Đi..." Chu Hắc giữ chặt hai vai Cố Đình Dục, muốn rút lui. Lăm Ngũ bỗng bước lên, ngăn cản.

Chu Hắc trầm mặt xuống: "Thế nào? Không muốn cho chúng ta đi?"

"Đi? Có thể. Nhưng không phải bây giờ."

"Ý ngươi là sao?"

"Ý ta chính là, nếu ngươi muốn sống, thì phải nghe lời." Lăm Ngũ nói, nhìn lướt qua mấy người bên cạnh Chu Hắc, quơ quơ trường kiếm trong tay, thân nhiên nói: "Nếu không... Chỉ còn cách khua tay múa chân thôi."

Chu Hắc nghe xong, sắc mặt trầm xuống, lòng đầy khản trương!

Thân thủ bộ vệ Trạm vương phù thể nào, chứng kiến Lâm mất mạng chỉ trong chớp mắt cũng đã đủ hiểu. Kết quả rất rõ ràng, đánh nhau với bọn họ, không có phần thắng!

"Mạng của Cố nhị công tử, các ngươi không quan tâm sao?"

"Nếu không quan tâm, bây giờ các ngươi có thể còn sống sót sao? Nhưng, nếu các ngươi không nghe lời, vậy..." Lời còn chưa nói hết, nhưng ý cũng đã được biểu lộ rất rõ. Không nghe thì lập tức động tay chân!

Lặng im chốc lát, Thiệu Khanh mở miệng: "Sau đó ngươi có thể thả bọn ta đi không?"

"Đương nhiên!"

Lời này có độ tin cậy chẳng hề cao, nhưng Chu Hắc bọn họ cũng chỉ có thể đánh cược thôi. Nếu không thì phải làm sao, không còn đường nào khác.

"Vương gia!"

"Thật khó nhìn!"

Khó nhìn? Nói nàng? Hơi sưng sò, sò sò gò má mình, cảm thấy trên mặt dính dính, còn có thoang thoảng mùi tanh tưởi.

Ách... Đúng là nói nàng rồi!

Nước da ố vàng, mặt mũi đầy đáng về quê mùa, còn dính lấm tẩm vài giọt máu, như vậy.... Khuôn mặt này chắc chắn rất đặc sắc, có thể so với cả khuôn mặt của người trang điểm hí kịch. Dung Khuynh cảm thấy may mắn khi không thấy được trực tiếp khuôn mặt mình, nhưng nếu có thể, nàng trái lại rất muốn trải sang mặt Trạng vương.

"Sao phải vờ có hài tử?"

Dung Khuynh nghe xong, mi mắt khẽ nhúc nhích: "Thuận tiện!"

Trạng Vương giễu cợt: "Bên trong có gì?"

"Y phục, cả đồ ăn!"

"Thuận tiện thật!"

Dung Khuynh gượng cười.

"Thấy Dục biểu ca người vì cứu người mà ra thành như vậy, trong lòng có cảm giác gì không?"

"Rất cảm động, Dục biểu ca là người tốt!"

"Còn bản vương?" Trạng vương rãnh rồi, tùy ý hỏi thêm một câu.

Hắn hỏi tùy ý, nhưng người có thể trả lời tùy ý được sao? Đương nhiên không thể rồi, bởi hắn thật sự là loại ác nhân khó hiểu khó đoán, vậy người nên trả lời thế nào?

Người đứng xem xung quanh, cúi đầu, theo bản năng vênh tai lên, chờ nghe câu trả lời của Dung Khuynh!

Trạng vương cũng thấy sự bất đồng ở nàng, thật thú vị, có thể làm thú vui nhỏ!

Dung Khuynh đưa tay lau mặt mình một cái, giống như đang bắn khoăn bất an, bộ mặt chuyển màu liên tục. Trạng vương dời mắt đi, đúng là không nên nhìn thẳng nàng mà.

"Bản vương là ai? Chuyện này khó trả lời lắm sao?"

"Vương... Vương gia là..."

"Là gì?"

"Là nam nhân!"

Lời vừa thốt ra, mọi người hơi khựng lại. Câu trả lời này, tuy đúng là không sai, nhưng khi trải qua quá trình phân tích, một khi suy nghĩ sâu xa chút nữa, chuyện này....

"Chuyện này người đúng là đã chứng thật cho ta!"

Trạng vương dứt lời, đầu mọi người lại cúi thấp thêm một phần nữa.

"Nhưng Dục biểu ca người nghe được, chỉ sợ sẽ cảm thấy khó chịu."

Dung Khuynh cúi đầu không lên tiếng!

"Dung cửu!"

"Có ta!"

"Cố Đình Dục rất thích người."

"Ừ!"

"Người thì sao? Có thích hần không?"

"Thích!"

Câu trả lời này, vô cùng dứt khoát!

Dứt khoát đến khiến Trạng vương không khỏi nở nụ cười: "Bản vương rất thích người thành thật. Vậy người có muốn cứu Cố Đình Dục không?"

"Muốn!"

"Rất tốt!" Dứt lời, dưới chân Dung Khuynh xuất hiện một thanh trường kiếm, giọng nói từ tính của Trạng vương vang lên: "Một kiếm ở cổ, người thay hần gánh tội, bản vương sẽ bảo vệ không để hần chết ở đây."

Người chết, hần sống. Hoặc, hần chết, người sống. Để người chọn lựa!

Vừa xem sự liều mình bảo vệ của hần có đáng giá hay không, vừa xem nàng có tình ý với hần thật như lời nàng nói không.

Lấy sinh tử ra làm thước đo là chân thật nhất!

Dung Dật Bách nhìn, đôi mắt sắc càng phát ra âm trầm, lòng thầm căng thẳng.

Cố Đình Xán khó chịu ra mặt, tay nắm thành quyền, đáy mắt khó nén sự khiển trách nhìn chằm chằm Dung Khuynh, chuyện đi đến nước này đều là tại vì nàng. Nếu nàng còn ích kỷ chỉ lo cho tính mạng của mình, vậy...

"Vương gia, ta rất không thích những chuyện tự sát như thế này."

"Dung Khuynh..." Cố Đình Xán cắn răng, nổi giận: "Đình Dục vì người mà liều mạng, người... Lời như vậy mà người cũng nói ra được khỏi miệng sao? Người có còn lương tâm hay không hả?"

"Lời ta nói là thật!"

"Người..."

"Tự sát, ta không có dùng khí đó. Nhưng vì Dục biểu ca, những gì nên làm ta sẽ làm." Dung Khuynh nói xong, xoay người đi đến chỗ bọn Chu Hắc.

Trạng vương nhìn theo Dung Khuynh, khẽ mỉm cười, chuyển mắt nhìn Cố Đình Xán một cái: "Xem ra lời nói của vật nhỏ khiến người rất tức giận, so với nàng, hình như người là người sống có khí chất hơn. Vậy... người giao cái cổ của mình ra thay nàng đi, ta cũng sẽ bảo vệ mạng sống của Cố Đình Dục, người thấy thế nào?"

Trạng vương nói ra lời này, khiến Cố Đình Xán vô cùng khó chịu, trong phút chốc, mặt thoát xanh thoát trắng, cả người căng thẳng, cứng đờ.

Trạng vương chỉ nhìn thoáng qua Cố Đình Xán, vui vẻ dần biến mất ở khóe miệng, thu lại ánh mắt!

Cái nhìn đầy ghét bỏ kia của Trạng vương tựa như mũi châm, đâm thẳng vào ngực Cố Đình Xán. Đám đến trước mắt hần tựa như biến thành toàn màu đen.

Dung Khuynh là tiểu nhân, thì hần là ngụy quân tử. Lấy hai kết quả so sánh với nhau, hần còn thua cả nàng!

Nghĩ tới đó, cổ họng Cố Đình Xán tràn ra một cổ mùi vị ngai ngái.

"Cố Đình Dục!"

"Khuynh Nhi!"

"Trạng vương cho ta lấy mạng mình đổi lấy mạng người. Nhưng ta đã không đồng ý!"

Cố Đình Dục cảm thấy ngực mình như có kim châm, vành mắt không kiềm chế được mà phấp phỏng, trong lòng xuất hiện hàng trăm tư vị ngổn ngang: "Không đồng ý là tốt, là tốt..."

"Nhưng ta vẫn muốn làm vài việc cho người. Nên..." Nói, Dung Khuynh duỗi tay thò vào túi áo thật lâu, lấy ra vài tấm ngân phiếu đưa cho vị đại ca của Hồng Bang kia. Cũng chính là người mà Chu Hắc muốn cướp ngục cứu ra.

"Ngân phiếu này đưa cho người, hi vọng các người rời khỏi đây an toàn, sau đó thả cho biểu ca ta một con đường sống."

Chia ngân phiếu ra, không một ai cử động.

"Đây là chuyện duy nhất mà ta có thể làm, chẳng lẽ tới chuyện này mà các người cũng không thể thành toàn cho ta được sao?" Dung Khuynh đưa tay định gạt nước mắt đi, nhưng như nhớ tới cái gì, động tác chợt ngừng lại. Với khuôn mặt bây giờ của nàng, nếu còn khóc như mưa thì sẽ ra thể thống gì

nữa, chuyện muốn lấy nước mắt để làm cho người ta thương tiếc, đúng là có chút quá sức, không được, nín!

Bỏ tay xuống, giọng trầm trầm: "Sau khi rời khỏi đây, các người hẳn cũng sẽ cần tiền để sinh hoạt. Vậy thì tại sao lại không nhận? Bạc này các người cần, mà ta cũng có thể an tâm được một chút."

Lời này, thật sự đã làm lòng người phải rung rinh. Liệu mạng ngoài giang hồ, không có gì quan trọng hơn tiền bạc.

Đại ca gật đầu, một người gần đó định tiến lên nhận bạc nhưng Dung Khuynh lại lắc đầu, mắt chỉ chăm chú nhìn vị đại ca Hồng Bang: "Vừa nãy một vị huynh đệ còn định bắt ta, nên bây giờ ta không tin tưởng bọn họ. Người là đầu lĩnh, có uy tín hơn, ta chỉ tin mỗi người."

Nghe thế, đại ca đầu lĩnh không khỏi nhún mày.

"Đại ca, nhận lấy đi thôi" Vị huynh đệ phía sau lại gần nói nhỏ: "Vết thương trên người đại ca cũng cần bạc để xem đại phu."

"Đại ca, đã đến bước này rồi, đừng suy nghĩ thêm đạo nghĩa gì nữa!"

Chúng huynh đệ liệu mình tới cứu hẳn đã nói như thế, lại thêm dáng người Dung Khuynh kia nhỏ yếu mỏng manh... Đại ca gật đầu, không nói nhiều! Chậm rãi đi về hướng Dung Khuynh, đến gần, duỗi tay....

Tay vừa chạm vào ngân phiếu, khoảng cách gần sát chỉ còn mỏng như lần ranh. Đột nhiên....

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vừa ra đã vào lại

Lúc Dung Khuynh đột nhiên chuyển động, chân lên chân xuống, phút chốc đôi chân nhỏ nhắn đã rơi vững vàng ở đáy quần vị đại ca Hồng Bang.

Vị trí không sai không lệch một li, vô cùng chính xác!

Lực đạo vừa phải, vô cùng đau đớn!

"A..."

Tiếng kêu kia vô cùng thảm thiết, lệnh cho tất cả nam nhân ở đây theo bản năng khẩn trương kẹp chặt hai chân mình lại!

Loại đau nhức này, thật sự khắc cốt ghi tâm, cả đời khó quên! Cứ như vậy mà bị tàn phế.

Lầm Ngủ da mặt căng lên, bỗng cảm thấy nếu so với một cước xuống đùn quần dành cho lão đại Hồng Bang của Dung Khuynh này, thì vết thương bị đâm ngay vai kia vẫn chưa là gì cả, Lầm Nhất thật sự còn quá may mắn.

Đau đớn này, chỉ cần là nam nhân thì không ai chịu nổi!

Khung cảnh chợt biến thành màu đen, lão đại Hồng Bang mặt mũi tím xanh, ngã vật xuống đất, người co thành một đoàn, nước mắt bay tứ tung!

Thấy người đã ngã xuống, Dung Khuynh đưa ngân phiếu lên mũi hít một hơi, mãi một lát sau mới buông tay, bỏ xuống!

"Đại ca..."

Biến cố tuy lớn, nhưng bưng bình chỉ trong thoáng chốc. Chỉ trong khoảng thời gian một cái chớp mắt mà thế cục đã được san bằng. Người có con tin, ta cũng có!

Cái gì gọi là sinh tử, thành bại trong chớp mắt? Chính là đây!

"Nữ nhân bi ối này, con mẹ nó..."

"Con mẹ nó, bước tới nữa, ta giết chết hẳn!" Dung Khuynh ngồi xếp bằng trên đất, cũng hung hăng đáp lại.

Tay có át chủ bài, muốn so hung hãn, nàng không ngại!

Dung Khuynh đặt chùy thủy lên cổ lão đại, huynh đệ Hồng Bang mặt mày xanh mét, tay nổi gân xanh: "Người dám..."

"Các người dám thì sao ta lại không dám!"

Không một ai phản bác lại được lời này. Nhưng đáy lòng lại cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Không đúng chỗ nào? Đó bởi vì nàng là nữ nhân nhưng lại đi so sánh muốn ngang ngửa cùng nam nhân. Nên khiến nhóm trưởng phu như bọn hần cảm thấy có phần không thoải mái khó hiểu.

Thấy vẻ mặt của họ đầy giận dữ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Khuynh bỗng dưng thay đổi hoàn toàn, hung hãn không lại người ta thì xoay mặt trở lại bộ dạng nhu nhược: "Ta cũng không muốn làm thế này, ta chỉ muốn cứu biểu ca của ta mà thôi! Chỉ cần các người chịu thả biểu ca ta ra, ta chắc chắn sẽ không làm thương tổn gì đến đại ca của các người.

Cái tư thái này, cái ngữ điệu này, còn cả cái mềm yếu kia nữa...

Cố Đình Dục nhìn mà cảm thấy lòng như nhỏ ra máu: "Khuynh Nhi..."

Ngược lại với Cố Đình Dục, Trầm vương nhìn mà chỉ cảm thấy đau mắt. Nhu nhược? Có nữ nhân nhu nhược nào lại đá nam nhân đầy hiểm ác như vậy? Có nữ nhân nhu nhược nào ra đường còn mang theo chủy thủ, cả câu nói kia nữa, mẹ nó, năng mắng cũng rất có tài.

Vậy xem ra, câu đòi ngủ lại lúc trước của nàng cũng được coi là bản chất của nữ nhi nhà lành sao?

Nếu nói thế cục thay đổi bất ngờ thì miệng lưỡi của Dung Khuynh chính là thay đổi khó hiểu, Cố Đình Xán cảm thấy não mình có chút đau, tất cả sự tình đều nằm ngoài dự đoán của hần, khiến hần nhất thời không biết nên phản ứng thế nào nữa.

Dung Dật Bách nhìn Dung Khuynh, cảm thấy người muội muội này của mình thật sự rất xa lạ.

Nhưng Dung Khuynh làm vậy có phải là do xúc động quá rồi không? Rất không sáng suốt, vì....

"A....Người làm quan quả nhiên ai cũng là kẻ vô sỉ hèn hạ, dù là một nữ tử cũng như thế. Bây giờ thua trong tay nàng, là do Chu Hắc ta bất lực, không còn lời nào để nói." Sau khi vô cùng phẫn nộ, mắt Chu Hắc bỗng tràn đầy lệ khí, ngoan quyết: "Nếu phải chết thì mọi người cùng chết, đại ca, huynh đệ cứu không được người, chỉ có thể cùng chết với người thôi..."

Chu Hắc còn chưa dứt lời, Dung Khuynh đột nhiên bỏ chủy thủ xuống! Không còn cách nào khác, ai bảo huynh đệ Hồng Bang ngoài cách ngọc đá cùng vỡ ra, không còn nghĩ ra được cách gì khác làm chi! Vậy thì theo tình hình mà tùy cơ ứng biến!

Hành động này, khiến người khác rất bất ngờ, ngực khê chấn động, nghi hoặc không thôi! Lệnh tay cầm đao của Chu Hắc cũng run run theo.

Dung Khuynh rũ mắt xuống, nhìn người nằm trên đất: "Chu lão đệ của người muốn đồng vu quy tận, người đồng ý với hần không?"

Lão đại Hồng Văn mặt trắng bệch, hung hung liếc Dung Khuynh một cái, sau đó đảo mắt nhìn sang Chu Hắc: "Vì ta, không đáng. Chu Hắc, người mau mang các huynh đệ rời đi đi! Không cần lo cho ta!"

"Đại ca, chết thì phải cùng chết, huynh đệ bọn ta tuyệt đối sẽ không bỏ lại người." Huynh đệ Hồng Bang cũng rất máu lửa.

"Ta nói các người đi đi, không cần lo cho ta...."

"Còn nữa, thả biểu ca ta ra...."

Dung Khuynh bỏ dung thêm một câu, huynh đệ Hồng Bang khinh bỉ nhìn một cái: "Đừng mơ!"

Đừng mơ sao? Duyệt Khuynh nhẹ cười, nhìn Hồng Văn: "Ta cảm thấy nếu thả Cố nhị công tử ra, ai cũng tốt, có phải đại ca cũng nghĩ như ta không?"

Lời này, thật vô nghĩa! Nhưng Hồng Văn nghe vào tai, lại nhìn ánh mắt sâu xa của Dung Khuynh, đột nhiên lòng hần nhảy dựng lên một cái, tay siết thành nắm đấm, sắc mặt ngày càng khó coi!

Dung Khuynh cười một tiếng, lập tức biến mất, nhìn Chu Hắc mà nói: "Chu đại ca, người là một người sống có nghĩa khí, có dũng cảm, vì giúp huynh đệ mà không tiếc cả mạng sống khiến người ta rất cảm động, cho nên.... Các người mau đi đi, mang theo cả đại ca các người nữa! Chỉ xin sau khi các người được an toàn nhớ thả biểu ca ta ra."

Rất tốt! Lại lật mặt nữa rồi!

Đầu óc đơn giản đã sắp hỗn độn đến hư rồi, Dung Khuynh rút cuộc đang giỡn cái gì vậy.

Lòng dạ nữ nhân thật sự là quá khó đoán, tốc độ biến sắc quá nhanh.

Chu Hắc gất gao nhú mày lại, vừa khó hiểu, vừa dè phòng: "Người đang bẫy bọn ta."

"Tôi dao ta cũng đã bỏ xuống, còn giờ trò gì được nữa!" Dung Khuynh cười khò: "Đúng là khi này ta có chút xúc động, nhưng đó là ta học theo các người, bắt người vì muốn bảo vệ biểu ca bình an mà thôi. Chứ thật ra, ta... Ta không dám giết người!"

Chu Hắc nghe xong, nhếch miệng.

"Nữ nhân lúc nào cũng làm việc theo cảm tính, lại mềm lòng. Cho nên..." Dung Khuynh nhìn Chu Hắc, mắt mang theo tràn đầy không đành lòng: "Có chuyện ta muốn nói Chu đại ca của các ngươi."

Thật không nghĩ ta nàng có lời gì để nói với Chu Hắc!

Hồng Văn mi tâm khê đập mạnh, hắc có dự cảm không tốt!

"Chu đại ca, các ngươi không nên tới. Bởi vì vị đại ca này của các ngươi đã sớm phản bội các ngươi rồi..."

Lời Dung Khuynh tựa như ném đá vào trong nước, kích thích mà cần rở!

"Ngươi... Ngươi nói cái gì?"

"Cái nữ nhân bỉ ổi này!"

"Lời ta nói là thật, lúc ở trong lao ta đã nghe hết tất cả. Hồng Văn vì không chịu nổi hình pháp mà đã đầu hàng, bây giờ hắc cùng người Nha môn phủ là một. Nếu không, dựa vào tội trạng của hắc, hắc sao có thể còn sống được tới bây giờ?...."

"Ngươi nói vậy!"

"Sự thật chính là như thế. Chuyện hắc còn sống là một âm mưu, mục tiêu là dụ các ngươi tới, một lưới tóm gọn Hồng Bang."

"Ngươi thú lắm..."

"Chờ các ngươi chết hết, diệt Hồng Bang xong. Hắc lại lấy công chuộc tội, được nhận khoan hồng miễn tử hình, làm người lại từ đầu!"

"Không. Không thể nào...."

"Không tin thì các ngươi qua đây nhìn! Đề ý kỹ vết thương trên người hắc!" Dung Khuynh đứng dậy, chỉ vào Hồng Văn, vẻ mặt trang nghiêm, sang sảng mạnh mẽ nói: "Vết thương trên người hắc nhìn thì như nghiêm trọng, nhưng thật ra lại không ảnh hưởng gì tới gân cốt. Hắc... A...."

Ngực đột nhiên đau xót, Dung Khuynh bị Hồng Văn chương một chương!

"Tiện nhân ngươi vu oan cho ta, muốn châm ngoai ly gián tình nghĩa huynh đệ! Chu Hắc...."

Hồng Văn tức giận đứng lên, nổi giận, lệ khí tràn đầy, còn Dung Khuynh lại ôm ngực, cười.

"Đại ca, ngươi...." Lúc rời khỏi nhà tù, đại ca còn phải có người đỡ mới đi được, bây giờ lại....

Lời Dung Khuynh, bọn họ không tin! Nhưng bây giờ, Hồng Văn một thân thương thế lại đứng thẳng như cây gậy, tinh thần dồi dào đến thế, lúc này và bây giờ hoàn toàn không giống nhau thì giải thích sao đây?

Lòng huynh đệ Hồng Bang đã bị tổn thương nặng!

Phản bội? Là thật?

"Hồng văn, nàng nói thật sao?"

Đại ca thay đổi rồi?

"Ta không có, sao các ngươi lại...." Nói được một nửa, nhìn thấy khóe miệng Dung Khuynh khẽ nhếch, sắc mặt hắc đột nhiên thay đổi: "Là ngươi giờ trò quỷ!"

Đúng, là nàng, tờ ngân phiếu mà vừa rồi nàng che lên miệng mũi hắc có bôi chút được, cho nên hắc mới đột nhiên có sức lực kì quái như vậy!

Ánh mắt Trạng Vương đột nhiên thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Phạm tội

"Khuyh Nhi, Khuyh Nhi, người bị thương? Người cố gắng chịu đựng một chút, ta dẫn người đi tìm đại phu, không phải sợ...." Cố Đình Dục đỡ Duyệt Khuyh dậy, áp này đến hồng cả vành mắt.

"Vậy nhớ tìm đại phu tốt một chút. Đừng mồi lang băm trong giang hồ!"

"Được, được...."

Xùy.... Lúc này còn yêu cầu này nọ!

Trạm vương cười lạnh một tiếng, mở miệng: "Lư Chính!"

Nghe Trạm vương gọi tên, Lư Chính xoay người lại, chỗ nào trên cơ thể cũng căng cứng. Giọng Trạm vương thật sự nghe rất êm tai, rất có từ tính, đủ âm trầm quyến rũ.

Chỉ là, giọng này có phải có chút phá phong cảnh rồi không? Dù sao, Cố Đình Dục người ta vẫn đang đau lòng, cảm động, Trạm đại vương gia người chen vào cái gì!

Kết cục vui mừng đến phát khóc, cảnh đại đoàn viên người người vui vẻ này, chỉ sợ đã sắp....

Lư Chính thâm nuốt nuốt nước bọt, muốn làm dịu đi cổ họng như đang bốc hỏa khô khốc, đẩy mấy ý tưởng lộn xộn trong đầu đi, nhanh chân bước lên: "Vương gia!"

"Ra tay đánh người, có mưu đồ hại người, một người hung tàn như thế, không mau nhốt lại, còn muốn chờ đến bao giờ?" Trạm vương lạnh lạnh nói.

Lư Chính nghe vậy, khom người: "Là do hạ quan thất trách, Vương gia tha tội. Hạ quan sẽ lập tức bắt người ngay." Nói xong, đưa tay ra dấu cho nha dịch đi đến chỗ đám người Chu Hắc và Hồng Văn.

Bọn nha dịch vừa bước chân ra, giọng thanh thanh đậm đậm của Trạm vương lại vang lên lần nữa: "Người cho rằng bản vương đang nói bọn chúng sao?"

Trạm vương vừa dứt lời, bước chân Lư Chính khựng lại, nhất thời vẫn chưa hiểu cái mô tê gì, quay đầu, sau đó... Nhìn thấy ánh mắt Trạm vương gia vững vàng rơi xuống trên người Dung Khuyh.

Rõ ràng.... Ân đường Lư Chính đập mạnh liên hồi, miệng khô, lòng còn khô hơn! Rất tốt! Đắc tội một Cố gia còn chưa đủ, bây giờ Trạm vương còn muốn hấn đắc tội với cả Dung gia!

Mười năm gian khổ học tập của hấn xem như đã bị Trạm vương phá tan thành tro bụi chỉ trong tích tắc.

Lòng thâm khốc thét nhưng miệng lại không dám phản bác, chức quan đã sắp mất, ta không thể mất luôn cả cái mạng nhỏ của mình được. Để bảo vệ cái đầu, Lư Chính nhanh chóng đi tới chỗ Dung Khuyh!

"Dung cửu tiểu thư, mời người đi theo hạ quan một chuyến!"

Dung Khuyh nghe vậy, lập tức nhìn về phía Trạm vương, nhưng chỉ còn nhìn thấy được bóng lưng đang rời đi của hấn!

Lưng rộng thân dài, y phục tuyết trắng tung bay, phong thái tuyệt luân, chỉ nhìn bóng lưng mà đã khiến tim người người loạn nhịp! Nam nhân chết tiệt, gặp được hấn là xúi quẩy của cuộc đời nàng!

Dung Khuyh ôm ngực, dậm một bước thật mạnh lên đất. Thật muốn biết kiếp trước rốt cuộc nàng đã tạo ra cái nghiệp gì mà kiếp này lại gặp phải hấn.

Cố Đình Dục mặt trầm xuống: "Người định đưa nàng đi đâu?"

Đi đâu? Đương nhiên là không phải chỉ mời nàng đi uống rượu ngắm hoa rồi.

"Cố công tử, hạ quan cũng rất khó xử, xin người hãy tự hiểu!" Lư Chính mặt mũi tràn đầy khổ sở.

Tự hiểu? Cố Đình Dục đúng là đã tự hiểu, nhưng hấn lại không muốn tiếp nhận nó.

"Thân thể Khuyh Nhi bị thương, nàng nhất định phải trở về phủ với ta."

"Cố công tử, người.... Người làm vậy là muốn mạng của hạ quan sao?" Lư Chính vành mắt hồng hồng.

Cố Đình Dục không đáp lại, hấn không muốn quan tâm, duỗi tay ôm lấy Dung Khuyh, định đưa nàng đi....

"Cố công tử, nếu người đã nhất quyết như thế, hạ quan đành phải thất lễ thôi."

Đắc tội Cố gia, hấn cùng lắm thì chỉ mất chức. Nhưng làm trái lời Trạm vương, hậu quả chính là mất mạng. Cho nên, lựa chọn thế nào, đã không còn là việc khó đối với Lư Chính, mặc dù cái nào cũng để lại hậu quả bi thống đau khổ!

Cố Đình Dục không nói gì, chỉ tiếp tục bước đi!

"Nha dịch!"

"Có!"

Thật sao, ra tay thật sao. Quả nhiên, nếu so nắm đấm của ai cứng hơn, thì Cố Đình Dục xác định đã thua hoàn toàn dưới chân Đại vương gia!

Đối với trận chiến trước mắt, Cố Đình Dục lại không chút sợ hãi. Chỉ có Dung Khuynh là cảm thấy mệt mỏi.

"Lưu đại nhân, đừng để các nha dịch chịu liên lụy, ta đi với người!"

"Khuynh Nhi, người đừng sợ, lần này ta tuyệt đối sẽ không để bọn họ làm người bị thương nữa đâu...."

"Ta tin người! Nhưng hôm nay đánh đấm đã đủ rồi, chừa lại chút sức lực đi!" Dung Khuynh gạt tay Cố Đình Dục ra, tập tễnh đi về phía Lưu Chính. Cổ chân, ngực, toàn thân, chỗ nào cũng đau. Nhưng nàng vẫn còn sống, đó là may mắn rồi!

"Khuynh Nhi...."

Bộ dáng thương thế chồng chất của Dung Khuynh lọt vào mắt Cố Đình Dục, khiến cho hắn vô cùng khó chịu trong lòng, duỗi tay ra lần nữa, nhưng lần này còn chưa chạm tới Dung Khuynh thì đã bị Cố Đình Xán ngăn lại.

"Người đừng hành động theo cảm tính nữa, về phủ trước đi, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn!"

"Đại ca, sao ta có thể bỏ mặc Dung Khuynh bây giờ được, hơn nữa chỗ nhà lao kia vốn không phải là nơi mà nàng được đối xử tốt...."

Cố Đình Dục rất có lòng, rất thiện lương, chỉ là.... Ai! Cách làm người còn quá non nớt.

Cố Đình Xán im lặng, lười cãi cọ với Cố Đình Dục, càng tranh cãi biện luận sẽ chỉ càng khiến hắn trở thành người máu lạnh không có tình thân trong mắt người ngoài.

Quay đầu nhìn Dung Dật Bách: "Ta đưa Đình Dục về trước, chuyện Dung... Chuyện của biểu muội, ta sẽ thương lượng qua với phụ thân, có thể giúp được chuyện gì thì ta sẽ giúp chuyện đó."

Dung Dật Bách gật đầu: "Các người về trước đi"

"Ừ!"

"Đại ca... Ách...."

Cố Đình Dục còn chưa dứt lời, huyết đạo đã bị điểm, thân thể bị người xách lên, mang đi.

Dung Dật Bách móc ra một chai thuốc từ ống tay áo, đưa cho Dung Khuynh: "Khi nào thấy cơ thể đau thì ăn một viên."

"Ta biết rồi!"

"Lưu đại nhân, phiền người chăm sóc xá muội trong khoảng thời gian này rồi." Dung Dật Bách khom người, giữ lễ tiết, làm ra bộ dáng nhờ vả!

Dung Dật Bách như thế khiến cho Lưu Chính không khỏi thờ phào nhẹ nhõm: "Dung công tử yên tâm, tại hạ sẽ cố hết sức!"

"Đa tạ Lưu đại nhân!"

"Dung công tử cứ khách khí." So với Cố Đình Dục, rõ ràng Dung Dật Bách hiểu chuyện hơn rất nhiều.

"Bây giờ ta về phủ trước, người tạm thời ở trong đó nghỉ ngơi thật tốt đi." Dung Dật Bách nhìn Dung Khuynh dặn dò.

Nghỉ ngơi thật tốt?

Dung Khuynh không khỏi phì cười: "Ta biết rồi. Hắc hắc... Không có chỗ nào nghỉ chân tốt hơn nhà tù. Không phải nhìn thấy Dung Thất, Dung Vũ Hinh, cảnh vật tự nhiên sẽ được thanh tịnh thôi."

Dung Dật Bách nghe nhưng không trả lời. Hắn an ủi nàng, nàng cũng an ủi bản thân, nhưng cả hai đều quá gượng gạo, giả tạo.

"Bách ca ca!"

"Chuyện gì?"

Dung Khuynh đưa tay kéo vạt áo của hắn, ngửa đầu, đáng thương nói: "Bách ca ca, người nhớ đến thăm tù ta nha!"

"Ừ! Còn người nhớ phải..."

"Nhớ ba điều: ăn, ăn, ăn ngon!"

Dung Dật Bách...

"Ta biết rõ mà!"

"Vậy ta đợi người mang bữa tối đến, Bách ca ca, lát nữa gặp, không gặp không về!" Dung Khuynh cẩn thận bước từng bước

Giương mặt ra vẻ đáng thương, lúc muốn ăn, nuốt nước miếng có thể nhẹ nhàng chút không. Giả vờ đáng thương cũng giương gao như vậy, thật khiến người ta....

Không liên quan nhưng giò hầm là món nàng thích nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ý vị sâu xa

Cố gia.

Cố Chấn nghe Cố Đình Xán kể lại mọi chuyện xong, không nói hai lời, trực tiếp cầm cửa Cố Đình Dục lần nữa.

"Phụ thân, Khuynh Nhi bị thương, nàng không thể ở chỗ đó được, ta muốn đi cứu nàng, bây giờ người không thể cầm túc ta được. Huống chi, Khuynh Nhi là vì ta nên mới bị thương."

Cố Đình Dục vỗ cửa phòng, vô cùng lo lắng, bất an, khẩn cầu: "Sau này người phạt hải nhi lúc nào cũng được, nhưng bây giờ, xin người hãy thả ta ra ngoài. Phụ thân, Khuynh Nhi lúc này chỉ có thể dựa vào chúng ta mà thôi, người không thể bỏ mặt nàng như thế được, phụ thân..."

Từng chữ từng chữ mang theo kích động. Tinh ý kia, đúng là vui buồn lẫn lộn, khiến người nghe cảm động không thôi.

Cố đại phu nhân đứng trong viện, nghe đến đỏ cả mắt. Đáng tiếc, đỏ mắt này không phải là đang cảm động, mà là bị cả tràng lửa giận hung nóng gan phồng!

"Cái tên nghịch tử này...." Nghiến răng nghiến lợi, tức giận đến đầu óc mụ mị.

Bỏ Tất không hiển linh, hải tử còn đang giãy giụa vì tình, một mực khẳng khẳng dán thân vào con đường khổ ái. Tình tình này....sao không hề giống tên phụ thân đầu gỗ kia của hắn tí nào.

Gã cho tên tướng công đầu gỗ, sinh ra tên nhi tử đa tình. Thật sự là....

"Ô ô.... Sao số ta lại khổ thế này!"

Tướng công không có não, không biết tình ý ôn nhu là gì, ngày nào cũng chỉ có một khuôn mặt. Nhi tử thì trái ngược hoàn toàn, vì một nữ nhân mà tức giận tới đỏ mặt. Cố đại phu nhân lần đầu có cảm giác nóng lòng đến thế.

Thường ma ma ở một bên, muốn lên tiếng trấn an nhưng lại không biết nên nói thế nào.

"Thường ma ma!"

"Có lão nô!"

"Ta bảo người tìm người, đã tìm được chưa?"

Thường ma ma khẽ nhúc nhích mí mắt, cúi đầu, gật gật: "Bẩm phu nhân, đã tìm được rồi."

"Có đúng theo yêu cầu của ta không?"

"Có! Bộ dáng không tệ, thân thể đáng thương. Trong nhà phụ thân chết, nương bệnh, đệ muội nhỏ yếu đều trông cậy hết vào nàng ta."

Cố đại phu nhân nghe xong, gật đầu: "Người hiện đang ở đâu?"

"Nàng đang chờ người ở hậu viện!"

"Mang đến cho ta nhìn một cái!" Nếu nhìn hợp mắt, sẽ lập tức đưa người vào để sử dụng.

Thường ma ma nhận lệnh, thi hành. Lúc quay lại đã mang theo một nữ tử.

"Dân nữ gặp qua đại phu nhân!" Dập đầu hành lễ, kín đáo, quy củ.

"Ngẩng đầu lên!"

Một khuôn mặt nhỏ nhắn, vừa gầy, vừa trắng, vừa tinh xảo đập vào mắt. Không sai! Đặc biệt là đôi mắt mang theo sợ hãi bất an kia, vừa nhìn thoáng qua đã thấy đó chính là kẻ yếu đuối hèn mọn! Giọng nói cũng không tồi, mặc dù không đến trình độ vừa nghe đã tê dại nửa người, nhưng nhìn chung thì vẫn có chút câu hồn người.

Da trắng người đẹp, thân thể đáng thương! Không sai.

"Tên gì?"

"Bẩm đại phu nhân, dân nữ gọi là Thanh Liên!"

"Thanh Liên, bắt đầu từ hôm nay ngươi sẽ ở lại đây để hầu hạ sinh hoạt thường ngày của Nhị thiếu gia...." Cố đại phu nhân dừng lại: "Nên làm những gì, Thường ma ma sẽ nói cho người biết!"

Cố đại phu nhân vừa nói xong, Thanh Liên lập tức cúi đầu xuống, vành tai ửng đỏ, cả người vô cùng ngại ngùng: "Vâng..."

"Làm cho tốt, ta sẽ không bạc đãi ngươi."

"Vâng..."

Chẳng phải Dung Khuynh rất thích giả vờ đáng thương sao? Còn Cố Đình Dục, là do hắn quá nhiều thiện tâm mới không bỏ được Dung Khuynh sao?

Nếu đã là vậy, Cố đại phu nhân dứt khoát tìm một kiểu nhân dung mạo không kém Dung Khuynh, thân thể còn đáng thương hơn nàng đến đây. Để Cố Đình Dục phân tâm, đồng cảm mà yêu thương Thanh Liên cho thật tốt!

Biện pháp này....để nhìn kết quả đã!

Hoàng cung.

"Xuân Nhi, thân thể ngươi sao rồi? Đã tốt lên chút nào chưa?" Thái hậu nhìn Trạng nguyên, mặt mũi tràn đầy từ ái, quan tâm lo lắng.

"Cũng có một chút. Nhưng muốn khôi phục hoàn toàn, thì vẫn còn đang thiếu gốc cây tuyết liên kia của mẫu hậu." Trạng nguyên dựa vào ghế quý phi, lười biếng nói. Hiển nhiên là đang đòi hỏi!

Nghe vậy, Quế ma ma đứng sau lưng Thái hậu, thầm căng thẳng trong lòng. Tuyết liên chính là cây thuốc quý giá (không quý giá thì hắn cũng không cần đâu), tìm mãi mãi khắp Đại Nguyên cũng chỉ thấy được vài cọng. Khi đó Trạng nguyên cũng được một gốc, sao còn.....

Ách, thiếu chút nữa đã quên mất, gốc cây kia của Trạng nguyên, nghe nói hắn vừa về đã mang nó đem hầm cách thủy ăn mất rồi. Nghĩ đến đây, hắn là mùi vị không tệ, cho nên bây giờ mới nhớ thương tới Thái hậu. Cái tên làm con này..

Có lẽ nên nhắc nhở Hoàng thượng một chút, hối thúc Hoàng thượng mau hầm cách thủy ăn hết đi, nếu không sợ là tất cả tuyết liên của hoàng cung sẽ đi vào bụng Trạng nguyên hết. Quế ma ma thầm oán, nhưng lại không dám đề lộ ra.

Thái hậu nghe xong, cười: "Thế nào? Ăn tuyết liên thấy thân mình tốt hơn sao?"

"Chẳng lẽ còn không phải vậy?"

Dám nói không phải, đó chính là rửa hắn không thể lành bệnh, là thiếu thiện cảm, đồng thời cũng là biểu hiện hẹp hòi.

Thái hậu hiền hòa đương nhiên sẽ không trả lời như thế, nàng chỉ cười, phóng khoáng nói: "Đương nhiên là tốt rồi! Quế ma ma, đi lấy gốc tuyết liên ra, đưa cho Trạng nguyên gia mang về!"

"Vâng."

"Tạ ơn mẫu hậu!"

"Mẫu hậu không cần người cảm ơn, nếu người quả thật có lòng, thì mau cưới cho mình một chính phi là được rồi, để mẫu hậu có thể an tâm được chút."

"Cưới chính phi về thì mẫu hậu cũng không ôm được hoàng tôn, vậy ta lần qua lần lại (trên giường), hao tâm tổn sức như thế làm gì!" Nói xong, đứng dậy: "Mẫu hậu nghỉ ngơi đi. Chờ khi nào có tuyết liên nữa, ta sẽ lại đến thăm người." Nói xong, rời đi!

Thái hậu mở miệng không biết nói thêm gì, hồi lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Câu lần qua lần qua lần lại, hao tâm tổn sức kia của Trạng vương, thật khiến cho người ta đỏ mặt. Trạng vương gia, nói chuyện có thể ẩn ý chút hay không?

"Ai...." Thở dài một hơi, Thái hậu chăm rãi nhắm mắt lại. Mỗi lần nói chuyện với Trạng vương nàng đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Đúng lúc đó, Trang Thi Vũ chậm rãi bước ra từ trong điện, đã thấy rõ Thái hậu bắt đắc dĩ, còn Trạng vương hoàn toàn không có ý cười chính phi. Trang Thi Vũ khẽ cau mày, nàng đã không còn nhỏ, không thể hao tổn thanh xuân để chờ đợi thêm được nữa.

Trong lao.

Lưu Chính kia thật sự là một người tốt, dưới tình huống này, còn tìm cho nàng một phòng tù riêng lẻ, có chăn mền đầy đủ. Được ở tù một mình một gian thế này mà còn có chăn mền đắp, đây cũng xem như là đãi ngộ tốt rồi.

Mặc dù không có tự do, nhưng ngược lại cũng không phải trả phí ăn ở, rất tốt, rất tốt!

Người được mùi ki lạ, tiếng hí, tiếng mắng, các loại âm thanh khóc nỉ non. Dung Khuynh kéo chăn lên, ngã xuống, nhắm mắt lại, hi vọng được ngủ một giấc, trong mộng có thể làm được chuyện muốn làm. Thí dụ như có thể làm thịt Trạng vương tới thừa sống thiếu chết chẳng hạn!

"Dung tiểu thư, Dung tiểu thư..." Trong mộng lung, nghe được ai gọi tên mình, Dung Khuynh dụi dụi mắt, mơ hồ hỏi: "Đến giờ ăn rồi sao?"

"Ách... Không phải, Dung công tử còn chưa tới. Dung tiểu thư, là ta!"

"À, là Lưu đại nhân!"

Lời nói lộ ra vô vọng thất vọng, rõ ràng Lưu Chính còn không bằng cả cái giò heo!

"Khụ khụ.... Dung tiểu thư, hạ quan muốn hỏi người mấy lời!"

"Lưu đại nhân xin cứ hỏi, chỉ cần hề biết thì sẽ nói, hề nói thì sẽ nói hết." Dung Khuynh rất biết phối hợp, dù sao chỗ này cũng là địa bàn của người ta.

Lưu Chính nghe xong, cũng không vòng vo, hỏi thẳng: "Dung tiểu thư, người nói người nghe Hồng Văn và nha dịch bắt tay cấu kết với nhau, là thật sao..."

"Không có nghe, chỉ là châm ngôn ly gián chúng ra thôi!"

Lưu Chính:... Thừa nhận rất dứt khoát. Còn chưa chờ hấn hỏi tiếp, Dung cửu đã tự mở miệng dặn dò.

"Còn vết thương trên người Hồng Văn, thật ra rất nặng. Nếu không ta đã chẳng dễ dàng đá ngã được hấn rồi."

"Vậy sau đó hấn...."

"Hấn có thể đánh ta, là vì ta bôi được lên ngân phiếu, sau đó dùng ngân phiếu che miệng mũi hấn lại, hấn hít trúng được cũng không ít. Nghe nói loại được kia có thể đặc biệt giúp nâng cao tinh thần sức lực, ta vốn cho bản thân mình dùng, kết quả, hắc hắc...."

Lưu Chính:....

"Dung tiểu thư, thật đúng là người thẳng thắn!"

"Lưu đại nhân nhìn người rất chuẩn, ta chính là người thẳng thắn như thế" Dung Khuynh cười tươi, lộ ra tám cái răng sáng lấp lánh.

Lưu Chính vẻ mặt khó hiểu! Từ thẳng thắn nàng hấn có ý vị rất sâu xa.... Kết luận này có thể rút ra từ các hành động trước đó của nàng.

Trước đã thương Hồng Văn, khiến Hồng Văn tức giận với nàng. Sau đó lại vu oan Hồng Văn, lệnh Hồng Văn bùng lên lửa giận, đánh mất lí trí, mất không chế mà ra tay với nàng, sau đó.... Châm ngôn thành công

Nữ nhân này, đủ âm hiểm, đủ xảo trá. Loại người này trên đời này rất nhiều, hấn cũng không hiếm lạ. Chỉ là Dung cửu như thế, rất khác so với tin đồn. Khiến cho Lưu Chính rất không ngờ được, nhất thời kinh ngạc.

Nghĩ tới đó, Lưu Chính bỗng bất giác nhìn sang chân Dung Khuynh, thứ kinh ngạc nhất không phải thứ gì khác, mà chính là một cước nọ, người đứng

ngoài nhìn còn thấy tê tê nha!

Phát hiện nơi ánh mắt Lưu Chính đang đặt lên, Dung Khuynh không khỏi cười một tiếng: "Chiều kia là ta học được trong sách, trong cuốn đó nói, chỉ cần dùng chiều này thì ai là nam nhân cũng phải khóc."

Phải khóc, đương nhiên là phải khóc rồi!

"Không biết Dung tiểu thư đã đọc trong cuốn sách nào?" Hỏi tên sách là gì, tuyệt đối phải tiêu hủy nó đi.

Dung Khuynh không đáp, chỉ hỏi ngược lại: "Lưu đại nhân biết *Phan Kim Liên không?"

(*Phan Kim Liên là nhân vật dâm phụ trong tác phẩm Kim Bình Mai và Thủy Hử của Trung Hoa.)

"Không biết!"

"Không biết. Vậy ta nói thật cho người biết, chiều kia là ta học từ nàng ta trong cuốn Kim Bình Mai."

Trạm vương phủ.

"Chủ tử, đã tra ra được người bỏ thuốc ngài!"

Editor: thật ra ta vừa đọc vừa edit, chứ không đọc trước đâu, nên vấn đề nam chính có sạch không, ta xin trả lời lại là: "hổng biết!" nha. Hiii

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nên để nàng tiếp tục đối đáp

"Là Tam tiểu thư của Trang gia, Trang Thi Nghiên."

Trạm vương đang thưởng thức gốc tuyết liên trên tay, nghe nói thế, không nóng không lạnh cười: "Trang gia nha!"

Chuyện không ngoài ý muốn, hoàn toàn nằm trong dự liệu. Có thể làm Trạm vương phủ tổn mấy ngày để thăm dò, người đó đương nhiên không phải dân chúng bình thường. Chỉ là, Trang gia.....

Thái hậu, Hoàng hậu đều là nhi nữ của Trang gia, chính phi quá cố của Thái tử cũng là nữ nhi của Trang gia. Bậy giờ, lại còn muốn nhét thêm một nữ nhi vào Vương phủ hần nữa sao?

A.... Nhi nữ Trang gia. Coi như là có coi sạch đồ hết, cũng không thể tạo ra được chút ham muốn cho hần.

"Chủ tử, nên xử lý như thế nào?"

Xử lý? Không sai, chính là xử lý! Dù có là nhi nữ Trang gia thì sao? Dám tính kẻ chủ tử, không thể tha thứ!

Cái chết là hình phạt nhẹ nhất của nàng ta!

Trạm vương không lên tiếng, lười nhác dựa người lên giường, chỉ thần nhiên thưởng thức hoa tuyết liên quý báu trong tay.

Lâm Ngủ đứng yên một bên, bình thần đợi lệnh!

Thật lâu, như đã nhìn chán chê, hần mới bỏ đóa tuyết liên xuống, hỏi: "Vật nhỏ kia ở trong tù sống có yên ổn không?"

Vật nhỏ? A, là Dung Khuynh!

Nhớ đến Dung Khuynh, Lâm Ngủ không khỏi tê da mặt: "Sông rất yên ổn, ăn ăn ngủ ngủ!"

Ăn ăn ngủ ngủ? Đây, nàng xem nhà tù là lỗ điểm dừng chân sao? Đó không phải là sống yên ổn, đó là yên tâm vì có chỗ dựa vững chắc!

Có thể ăn có thể uống, là tin rằng hần sẽ không đến lấy mạng nhỏ của nàng? Nàng vẫn chưa tin mình có thể bỏ mạng sao, hay là dứt khoát buông lời,

quyết định tập trung vui chơi nhàn nhã, không bạc đãi bản thân trước khi chết?

Nhưng dù là loại nào, Trạng vương cũng đều không hài lòng! Nàng phải ồn ào ầm ĩ, thấp thòm lo âu mới bình thường.

Lạnh nhạt kiểu này, Trạng vương không tán thành.

Lạnh nhạt? Nếu biết Trạng vương gia nghĩ như thế. Dung Khuynh nhất định sẽ táo bạo cắn hấn cho xem. Hiểu lầm đó, thật sự sẽ làm dấy lên nỗi lòng to lớn của nàng.

"Còn chuyện Hồng Bang, nàng nói gì với Lưu Chính?"

"Nàng nói, Hồng Văn có phản bội hay không thì nàng không biết. Nàng chỉ muốn châm ngòi, thừa dịp lúc lòng người hỗn loạn, cứu Cố Đình Dục ra thôi! Những lời kia vốn chỉ là một cái kế."

Trạng vương nghe vậy, khoe miệng khê nhếch, mặt mày nở hoa, cả lúc lơ đãng cũng đầy mỉa mai hoặc, trầm trầm ung dung: "Người không lớn, nhưng ngược lại đầu óc thật không nhỏ."

"Chủ tử nói phải!" Đối với chuyện này, Lâm Ngũ khó mà phủ nhận. Dung Khuynh đúng là quá thông minh.

Thằng thần kia, là tính tình nàng thật sao? Không, thằng thần này của nàng, kỳ thực lại là một cái kế khác.

Nếu Dung Khuynh chọn tiếp tục bồi đen Hồng Văn, nhưng như vậy khó đảm bảo Hồng Văn cứ mắc bẫy mãi, đến lúc hấn nhận ra bản thân bị gạt, trên lưng lại đeo xú danh phản bội huynh đệ thì..... Như thế, đề bảo vệ được mạng nhỏ của mình, nên lời nói của nàng....

Hồng Văn nếu như sống, Dung Khuynh nhất định sẽ càng nguy nan hơn.

Dựa theo lời nhà dịch kể lại, Hồng Văn đúng là luôn dùng im lặng để đối mặt với mọi chuyện. Chỉ tiếc...

Dung Khuynh chủ động rửa sạch danh tiếng cho hấn. Như thế, thanh danh Hồng Văn được bảo toàn nguyên vẹn, chữa trị được tình nghĩa huynh đệ. Đồng thời, điều đó cũng có nghĩa là phán quyết của triều đình dành cho tội trạng hấn sẽ không thay đổi. Hồng Văn mất đi cơ hội giả vờ thuần phục để hưởng khoan hồng, cơ hội báo thù cũng bị mất theo.

Vận mệnh Hồng Bang, như lúc đầu, cái chết vẫn là kết quả cuối cùng.

Vật nhỏ nếu đã có thể giải đáp được thách đố của hấn như thế, có lẽ nên để nàng được tiếp tục!

"Lâm Ngũ!"

"Có thuộc hạ!"

"Thay y phục."

Nhà lao.

Dung Khuynh ngồi ở một góc tù, chán nản đếm rận đếm tóc đến hoa cả mắt, sau đó lại nhìn chăm chăm ra song sắt, ngẩn người!

Xuyên không đến, chuyện nhân gian đột nhiên thay đổi, bản năng mưu sinh trời dấy, hiện tại.... Sống chết chưa biết, tràn đầy buồn bã, tương lai ra sao, đã không còn đoán được, lại không thể lên được kế hoạch gì, đây không phải là thời đại của nàng, nhân quyền là một truyện cười, nam nhân là trời, còn nữ nhân chỉ là hoa tầm gửi!

**hoa tầm gửi là loại hoa sinh trưởng ở nơi có phân chim. Ý nu9 muốn nói thân phận của người phụ nữ ở thời đại này là thân phận thấp kém, không được tự chủ, tự do. Nhưng mặt khác, loài hoa này còn tượng trưng cho một tình yêu vĩnh cửu.*

Cho nên, nếu nàng được sống sót, thì chỉ hi vọng được an ổn vào những ngày về sau, đó là điều không còn gì tốt hơn, có ăn có uống, không nặn không nhạt, bình lặng mà sống hết đời.

Kỳ thật, thế này cũng không tồi. Tiếc nuôi duy nhất của nàng chính là kiếp trước vẫn chưa có tình yêu. Mà cuộc đời này, nói tình, thì có lẽ có cơ hội. Còn yêu.... Đừng nghĩ tới, đó là giới hạn mà bản thân nàng không bao giờ chạm tới được.

Ai... Ung dung thờ dài, nhưng chỉ mới thờ ra được nửa hơi....

"Vương gia!"

"Ừ, người đâu?"

"Bẩm Vương gia, ở bên trong, hạ quan dẫn đường cho ngài."

Giọng nói lọt vào tai, nháy mắt Dung Khuynh cảm thấy da mình căng thẳng, ngực lại đau. Cứ nghĩ đến nam nhân tao nhã độc nhất vô nhị, tuấn mỹ tuyệt luân kia xuất hiện trước mặt, Dung Khuynh lại có nhu cầu muốn đi nhà vệ sinh.

Dọa người như cỡ Trạng vương, nàng phản ứng vậy cũng không phải là khuyếch đại. Đối mặt với Trạng vương gia, áp lực đè ép quá lớn.

Nhìn Dung Khuynh ra sức ức chế, lại khẩn trương đến khó nhìn, Trạng vương nhẹ cong môi thành một đường thẳng khó phát hiện ra, dáng người cao lớn đứng yên trước cửa lao, nhìn nàng, mở miệng: "Lại đây!" Giọng trầm trầm, thanh tuyệt. Mặt không chút giận dữ hay có sát khí.

Không sát khí là thế, nhưng Dung Khuynh vẫn cảm thấy căng thẳng không suy giảm. Bởi vì, hần lúc nào cũng làm ra cái bộ dạng này, nhưng sau đó lại bức người tìm chết! Cho nên...

"Tôi nữ thính an Vương gia!" Dung Khuynh khụy chân, rụt lưng, cúi đầu về phía trước, hành lễ, nàng như thế không phải vì sợ ngẩng đầu nhìn thấy hắn, cũng không phải vì kính sợ mà rụt thành bộ dạng này. Ngược lại, nàng là đang sợ máu nóng vọt lên đầu, sinh ra gan báo, không không chế được căng trong lòng mà nhảy dựng lên điểm hoa cho mặt hắn.

"Một ngày không gặp, xem ra ngươi suy yếu không ít!"

"Vương gia, ngài nhìn thật chuẩn!" Dung Khuynh cung kính, tỏ ra mình vô cùng tán thành.

"Ngươi đang oán bản vương?"

"Không dám, không dám! Tôi nữ còn phải tạ Vương gia đã cho ta một cơ hội xem xét lại mình để sửa đổi!" Dung Khuynh thành thành khẩn khẩn nịnh nọt.

Lưu Chính không nhìn được ghé mắt nhìn sang, bội phục. Da mặt này, độ dày này, thật sự không phải dạng vừa.

"Sửa đổi?"

"Vâng. Tôi nữ đã khai hết với Lưu đại nhân, tranh thủ cầu xin một chút khoan dung."

"Ra thế, rất tốt!" Trạng vương tỏ ra rất hài lòng, liền quay đầu lại: "Lưu Chính!"

"Có hạ quan!"

"Mở ra!"

Mở ra? Cẩn thận nghe hắn nói, Lưu Chính vụng trộm dõi theo ánh mắt Trạng vương, rồi sau đó mới an tâm tiến lên mở cửa ra.

Dung Khuynh thấy cửa lao mở ra, thứ trong lòng ngực nhảy loạn liên hồi. Đừng nói hắn muốn mang nàng đi bán đấu giá làm thức ăn chứ?

Đối với hành động kì lạ của Trạng vương gia, Dung Khuynh ngoài thấp thỏm, còn cảm thấy vô cùng bất an!

Bởi vì nàng biết, loại chuyện nhỏ như thả nàng ra tù này, vốn không đủ quan trọng để khiến vị đại gia này tự mình ra mặt, mặt mũi nàng còn chưa lớn đến thế.

"Thế nào? Còn muốn ngây ngốc ở trong đó sao?"

"Ách, không! Đa tạ Vương gia!"

Nhìn mặt mũi tràn đầy cảm kích của Dung Khuynh, Trạng vương khẽ mỉm cười: "Đi thôi!"

"Vâng...."

Trạng vương đi trước, Dung Khuynh ôm ngực, mang theo đầy nghi vấn bước theo sau.

Ra đến bên ngoài, Trạng vương đột nhiên dừng chân lại, quay đầu, nhìn nàng: "Dung cửu!"

"Ồ đây...." Trong lúc Dung Khuynh còn đang hoảng loạn, Trạng vương gia còn nói ra một câu, khiến lòng Dung Khuynh bồi hồi không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: "Vương gia, với không tới!"

"Lại đây, hôn bản vương một cái!"

Trạm vương vừa dứt câu, đột nhiên, tất cả đồng loạt bất động! Các phó quan, Lãm Ngũ cúi đầu, Lưu Chính cúi đầu, nha dịch xung quanh cũng chôn sâu mặt.

Dung Khuynh hít một hơi lạnh, đầu lơ mờ, thẳng tắp nhìn yêu nghiệt trước mặt. Nàng hoài nghi.... không, phải là tin chắc lỗi tại mình khẳng định có vấn đề, nếu không sao lại có thể nghe lầm nghiêm trọng vậy được.

Bất quá, coi như là nghe lầm, nàng cũng không thể nghe được một câu nói ma tính như thế. Nếu không chính là.... Dung Khuynh quay đầu, nhìn xung quanh. Ai trùng tên Dung cửu với nàng đâu? Mau chạy ra đi!

"Không nghe được bản vương nói gì sao?"

Dung Khuynh nuốt nước miếng, là nghe được, nhưng.... Trạm vương gia, ngài rốt cuộc đang nói chuyện với ai vậy?

Nhìn bộ dáng nghi ngờ, ngạc nhiên, không hiểu của Dung Khuynh, Trạm vương bình tĩnh nhìn nàng, không nhanh không chậm, không mặn không nhạt, lặp lại lần nữa: "Dung Khuynh, lại đây hôn bản vương một cái."

Nói với nàng! Là nói với nàng! Không phải nghe lầm, không có Dung cửu nào khác!

Xác định, Dung Khuynh mặt mày cứ co rút mãi. Rốt cuộc là do nàng phản ứng quá chậm hay não nam nhân này quá dị thường?

Hôn hử! Nàng rất muốn biết, tại sao cái ý nghĩ này có thể xuất hiện được trong đầu hử? So với giết nàng còn đáng sợ hơn.

"Muốn bản vương nói lại lần nữa sao?"

Giờ trò lưu manh còn giả bộ tư thái cao ngạo, giờ trò lưu manh mà không biết kiên nhẫn! Cái bộ dáng cao cao tại thượng kia.... Dung Khuynh siết chặt tay, thật muốn giẫm chân!

Bực mình, giận dữ của nàng không liên quan gì tới xấu hổ và ngượng ngùng, chỉ là Trạm vương gia cường bá bức người, thật sự là....

Bất quá, ngẫm lại hậu quả nếu giẫm chân, ngẫm lại các lý luận ý nghĩa, đó chính là không có sau đó nữa!

Dung Khuynh vội thu lại vẻ mặt, đây là cổ đại, phải nhớ kỹ. Trạm vương gia đùa giỡn, đó không phải là lưu manh, đó là một loại ưu ái.

Lăn trên giường thì cũng đã lăn rồi, hôn một cái thì có làm sao? Chẳng phải cũng chỉ là thịt chạm thịt thôi sao!

Lòng thả xuống, tư thái ngay thẳng, Dung Khuynh xoa xoa vạt áo, ngẩng đầu, áp ứng: "Hôn...chỗ nào?"

Trạm vương gia chỉ chỉ lên gò má mình.

Dung Khuynh xác định xong vị trí, nhón chân lên, sau đó....

"Vương gia, với không tới!" Dung Khuynh cố nén nội tâm như sắp nứt toát ra, vô tội nói.

Nghe lời đáp của Dung Khuynh, Lưu Chính run rẩy, thiếu chút nữa đã không nhận được mà bật cười, Lãm Ngũ khề mìm!

Dung Khuynh mười bốn tuổi, vóc dáng miển cưỡng cho là 1m6 đi, nhưng Trạm vương gia lại đến 1m8, chênh lệch giữa hai người là tận hơn hai mươi phân. Trạm vương không khom lưng, chỉ có Dung Khuynh hợp tác, chỉ kiễng mũi chân nhón lên, thật đúng là không tới.

Trạm vương khề cau mày: "Sao lại thấp như thế?"

Dung Khuynh cúi đầu: "Tất cả là do ta sai!"

Đã nhận sai, nhưng Trạm vương vẫn không ngừng.

"Vừa rồi là mùi gì vậy? Người đã ăn cái gì?"

"Bẩm Vương gia, vừa nãy thần nữ ăn một cái giò!"

"Giò? Bản vương ghét nhất là ăn giò!"

Rất tốt! Vóc dáng không bằng, khẩu khí cũng thua kém, cái gì nàng cũng dưới cơ hử! Bất quá, nếu sớm biết hử không thích giò, nàng đã nhất định hung hăng tự mình nhảy lên hôn một cái. Đáng tiếc, độ cao này.....nàng không đủ lực nha!

"Vươn tay ra!"

Lệnh đưa bàn tay ra, Dung Khuynh rất ngoan ngoãn làm theo.

Chỉ là nhìn khuôn mặt râu rĩ kia, cùng bộ móng vuốt bé nhỏ thắm đẫm mồ hôi của Dung Khuynh, khiến Trạng vương khẽ nhếch mày: "Người đang sợ?"

Dung Khuynh nghe vậy, lau lau mồ hôi trên trán: "Bẩm vương gia, thần nữ chỉ là rất....rất lo lắng."

Câu trả lời này, có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Trạng vương không nhiều lời nữa, chỉ chỉ góc áo của mình: "Cầm nó!"

"Vâng...."

Thành ra Trạng vương đi trước, Dung Khuynh nắm vạt áo của hắn đi theo, đầu cúi gằm xuống đất. Hình ảnh này...tỏa ra một loại hương vị rất không hòa thuận. Giống như Diêm vương đang bắt ép kéo tiểu quỷ xuống suối vàng, hoặc giống như một đứa nhỏ làm sai sắp bị phạt, còn giống như biểu cảm của kẻ hèn mọn lêu lổng bên ngoài rốt cuộc cũng được người nhận nuôi.

Hình ảnh không hài hòa, trong mơ hồ, còn nghe được một đoạn nói chuyện không mấy ấm áp!

"Kéo nhẹ một chút, nếu không cẩn thận kéo dài lưng bản vương xuống, hậu quả người tự biết."

"Được." Hậu quả, hắn bị nhìn thấy hết, nàng bị giết!

"Bây giờ, có cảm giác gì?"

Dung Khuynh nghe hỏi, cân nhắc một chút mới trả lời: "Vương gia, chất liệu y phục của ngài rất tốt."

"Nói nhảm!"

"Vâng!"

"Ngẩng đầu lên!"

"Vâng."

Đôi con ngươi đen lấp lánh khẽ nhấp nháy, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng tinh mang theo một chút căng thẳng, vài phần mê hoặc, vẻ mặt như thế, người đơn giản sao có thể nhìn ra nàng là người phúc hắc thế nào.

Thấy vậy, Trạng vương hơi cong môi một cái. Rất tốt, quả nhiên không có chút thẹn thùng ẹ lẹ. Vật nhỏ này, nếu chẳng phải còn chưa nếm vị tình, vậy chính là...

Như nghĩ tới điều gì đó, Trạng vương híp híp mắt.

Dung Khuynh chỉ cảm thấy da đầu mình tê dại, trong lòng nhện không được chửi má nó, đập má, cái mặt này rốt cuộc là muốn nháo thế nào.

Trạng vương dời ánh mắt, rút vạt áo mình ra khỏi tay Dung Khuynh: "Đưa nàng trở lại Dung gia đi!"

"Vâng!"

Trạng vương gia vung ống tay áo, tiêu sái phóng khoáng rời đi.

Dung gia.

Dung Khuynh đột nhiên bị Lỗ Ngũ đưa về. Nàng lúng túng, Dung gia lại càng lúng túng hơn.

"Dung Khuynh, đây là chuyện gì..."

"Bịch bịch"

Nghe câu hỏi của phụ thân Dung Kỳ, Dung Khuynh lấy té xiu làm câu trả lời.

"Dung Khuynh đã về rồi, có gì muốn hỏi thì sau này hỏi cũng không muộn, phụ thân cũng đã mệt mỏi cả ngày, người nên đi nghỉ ngơi trước!" Dung Dật Bách ôm ngang Dung Khuynh lên, nhanh chóng bước vào viện Dung Khuynh: "An Tử, tìm đại phu đến đây."

"Vâng, công tử!"

Dung Kỳ đứng bên ngoài, nhẩn máy, sắc mặt không hẳn là dễ nhìn. Đứng lảng lảng một chút, hắn mới đi về phía viện của Dung Lâm.

Vừa bị đặt lên giường, Dung Khuynh lập tức mở mắt ra.

Dung Dật Bách nhìn nàng, phản ứng bình thản: "Ta đã bảo nha đầu chuẩn bị nước cho ngươi, lát nữa ngươi rửa mặt một cái đi."

Dung Khuynh gạt đầu, hỏi lại: "Chuyện Trạng vương đến nha môn, ngươi có biết không?"

"Có. Lúc ta mang thức ăn đến cho ngươi, đã nghe Lưu Chính nói qua."

"Ngươi thấy thế nào?"

"Có lẽ ngươi sẽ không phải chết!"

"Ừ, còn gì nữa không?"

"Còn có, hẳn như vậy, tuyệt đối không phải là vì đột nhiên nảy sinh tơ tình gì đó với ngươi."

Dung Khuynh trừng mắt liếc hắn một cái.

Dung Dật Bách cười nhạt một tiếng: "Cái gì ngươi nên biết, thì tự nhiên ngươi sẽ biết thôi."

"Ngươi nói đúng. Nhưng..." Dung Khuynh nỉ non: "Ta cảm thấy rất bất an!"

Dung Dật Bách nghe nhưng không nói gì, vì hắn cũng có cảm giác giống Dung Khuynh.

Ngụy thị nghe được tin Dung Khuynh trở về, vẻ mặt mờ mịt khó hiểu. Đâu thương Lãm Nhất, nàng còn có thể còn sống trở về. Hơn nữa, là đích thân Lãm Ngũ đưa về!

Xem ra, những chuyện xảy ra hai ngày này không hề ảnh hưởng gì được tới nàng. Còn có thể khiến Trạng vương thay đổi chủ ý, mà đó, không phải là chuyện tốt gì cho Ngụy thị.

"Đặng ma ma!"

"Có lão nô!"

"Ngươi quay về Ngụy gia một chuyến, xem thân thể lão Phu nhân đã khôi phục được chút nào chưa. Còn có..." Dừng lại một chút, hạ thấp giọng, nói vô cùng chậm chạp, nhẹ nhàng: "Nếu đại ca có rảnh rồi, thì mời Lưu đại nhân sang phủ ăn một bữa cơm xoàng để bày tỏ lòng cảm tạ, dù sao hai ngày Dung Khuynh ở trong lao, cũng nhờ có Lưu đại nhân chiếu cố nhiều..."

Bày tỏ cảm tạ là giả, thăm dò chuyện Dung Khuynh làm ở trong lao, và tất cả chuyện xảy ra giữa nàng cùng Trạng vương mới là thật!

Đặng ma ma hiểu ý, nhận lệnh: "Lão nô đi ngay!"

Ngụy thị gạt đầu, như chợt đến cái gì, trầm giọng nói thêm: "Còn nữa, Cửu tiểu thư vừa từ trong ngục về, thân thể khó chịu, đừng để ai đến quấy rầy nàng. Đặc biệt là Dung Vũ Hinh, bảo bọn nha đầu trông coi nàng cẩn thận."

"Vâng, lão nô đã hiểu!"

Dung Khuynh thay đổi kì quái như vậy, khiến cho nàng rất bất an. Trước khi chuyện còn chưa được làm sáng tỏ, nàng không muốn Dung Vũ Hinh tiếp xúc với Dung Khuynh, đỡ phải chịu thua thiệt!

Còn chưa biết được Trạng vương có dự tính gì, thì Dung Khuynh đã nghênh đón một vị khách không mời mà tới!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Sốt ruột bảo vệ con

"Cựu mẫu!" Dung Dật Bách đứng dậy, chào hỏi một tiếng.

Thấy có Dung Dật Bách ở đây, Cố đại phu nhân mắt xẹt qua điều gì đó, vẻ mặt như có điều gì không tự nhiên, bất quá, trong chớp mắt đã trở lại bình thường, mỉm cười thân thiết nói: "Có người đại ca này ở đây bảo vệ cho Khuynh Nhi, khiến ta yên tâm không ít. Nhưng thân thể người cũng không tốt lắm đâu, đừng cố sức quá."

Dung Dật Bách cười khẽ, ôn nhuận đáp: "Cụu mẫu đừng lo lắng."

Nói xong, nhìn Dung Khuynh: "Người nói chuyện với cụu mẫu trước đi, ta đến chỗ tổ mẫu báo một tiếng."

Cố đại phu nhân vừa vào phủ đã đi thẳng đến tiểu viện của Dung Khuynh, có chút không phải phép. Dung Dật Bách ít nhiều cũng phải nên đi báo qua một tiếng với trưởng bối.

"Xem ta này, nóng lòng muốn được nhìn Khuynh Nhi đến quên cả lễ nghi. Vẫn là Bách Nhi biết suy nghĩ chu đáo, người qua nói với Dung lão phu nhân một tiếng đi, ta sẽ đến vấn an lão nhân gia nàng sau."

Dung Dật Bách gật đầu, đi ra cửa. Lúc đi tới cửa, bước chân dừng lại, quay đầu nhìn lại nữ tử xinh đẹp quy củ đứng bên cạnh Cố đại phu nhân, ăn mặc không phải như nha đầu, mà cũng chẳng phải như chủ tử! Vậy là....ách....

Dung Dật Bách suy nghĩ, cùng lúc phát hiện Dung Khuynh cũng đang thú vị nhìn chằm chằm nữ tử kia, miệng hân hân bất giác cong lên, sau đó thu lại mắt, chậm rãi rời đi!

Dung Khuynh là muối muối của hân, là muối muối ruột thịt cùng một mẫu, sự an tâm này khi thấy sự thay đổi của Dung Khuynh mà dần dần xuất hiện theo, hân không ở lại cũng chẳng sao cả! Nhưng thay đổi này là chuyện tốt? Hay là xấu đây? Dung Dật Bách không biết, chỉ là...cảm giác an tâm này cũng không xấu.

"Sắc mặt Khuynh Nhi không tệ!" Sắc mặt không tệ, nói không sai.

Gầy, vết tích thương thế kia, tất cả những thứ đó trong mắt Cố đại phu nhân chẳng là gì cả. Có lẽ, nàng ta còn đang tiếc nuối sao Dung Khuynh lại không bị thương nặng thêm chút, tốt nhất là chết đi, như vậy Cố Đình Dục mới sống yên ổn, nàng ta cũng bớt lo hơn.

Dung Khuynh thầm cười trong lòng, khóe miệng giương cao khẽ mỉm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch có chút tái nhợt, vừa nhìn đã khiến người khác có cảm giác nhu nhược, đây là tự nhiên toát ra chứ không hề giả bộ, trong mắt còn lộ ra một chút mong đợi: "Cụu mẫu đến thăm ta, ta rất vui."

Cố đại phu nhân cảm thấy không vui. Nhưng vẫn khẽ mỉm cười, rũ mắt xuống, thái độ vô cùng tự nhiên này của Dung Khuynh khiến nàng ta ngửa mặt vô cùng. Trình tiết đã không còn, mà vẫn còn mặt mũi cười với nàng ta, nàng rốt cuộc đang hi vọng cái gì? Nàng mong đợi cái gì, chẳng lẽ....

"Cụu mẫu, Dục biểu ca hân... Hân khỏe không?" Dung Khuynh kéo khăn, lông mi lấp lánh. Hi vọng động tác này sẽ thể hiện ra chút xấu hổ, e sợ như nàng muốn.

Dung Khuynh nói ra câu này, Cố đại phu nhân hoàn toàn cười không nổi, mở miệng, nhưng còn chưa chờ nàng ta nói....

Dung Khuynh đưa tay, lau lau khóe mắt, mở miệng trước, giọng run run: "Thật ra, cụu mẫu không cần cố ý đến thăm ta, ta rất tốt. Cứu biểu ca mà bị thương, cũng đáng...."

Nức nở nghẹn ngào: "Xin cụu mẫu hãy chuyển lời cho biểu ca, nói hân đừng mãi day dứt trong lòng. Hân vì theo ta mà làm ra những chuyện quên mình, còn ta lại không thể làm được gì cho hân, cho nên...."

"Dục Nhi rất tốt, người không cần quan tâm đến nữa." Cố đại phu nhân cố gắng bình tĩnh, mới kiềm chế không để mình thốt ra hai chữ "đề tiện". Một nữ nhân tàn hoa bại liễu, sao da mặt lại dày như vậy?

Dung Khuynh nghe xong, ngược mắt, lắc đầu, buồn bã: "Biểu ca hân trước nay vẫn luôn thế, có gì cũng giấu trong lòng, không chịu nói ra, trong lòng hân bây giờ chắc chắn cũng đang dậy sóng. Cho nên, cụu mẫu..."

"Nhi tử của ta, ta hiểu rõ nhất. Người cứ lo cho mình trước đi, đừng lo lắng những chuyện dư thừa vô ích đó nữa." Cố đại phu nhân bắt đầu lí sự.

"Cụu mẫu, ta thân làm biểu muội, chỉ muốn quan tâm biểu ca thôi, lẽ nào cũng không được?" Dung Khuynh nháy mắt xù lông, sợ hãi, u oán. Bộ dạng này là do Dung Khuynh đã cố gắng nhéo bấp đùi mình, mọ nó, dọa bạch liên hoa này quả nhiên đủ mạnh mẽ, rất biết cách đả kích người khác. Quả nhiên....

Cố đại phu nhân căng da mặt, sắc mặt âm trầm như có thể chảy ra nước, không nhìn được nữa, tiện nhân này không thể mềm dẻo được, duỗi tay, nhanh chóng kéo nữ tử đứng sau lưng mình đến trước mặt Dung Khuynh: "Biểu ca người đã có Thanh Liên chăm sóc, nên người cứ "an tâm" đi." Đây chính là bảo nàng hãy hết hi vọng.

Nói xong, Cố đại phu nhân lòng dạ như vẫn chưa thuận, sợ mình đả kích chưa đủ mạnh, bổ sung thêm một câu: "Hơn nữa, bây giờ người cũng không còn là nữ nhân trong sạch, vẫn nên lo cho bản thân mình trước." Không còn là nữ nhân trong sạch? Ý muốn nói nàng là tàn hoa sao?

"Nếu người thật sự suy nghĩ cho biểu ca người, thì sau này đừng lại gần hân nữa. Người thế này chỉ càng làm liên lụy cho hân thôi." Rất tốt, nói chuyện rất thẳng thắn.

Cố đại phu nhân nói xong, trong lòng rốt cuộc cũng cảm thấy thoải mái được một chút. Sau đó nhìn chằm chằm Dung Khuynh, chờ xem nàng sẽ mắc cỡ đến mức nào, bị thiết khóc lóc ní non. Nhưng...

"Thanh Liên! Tên thật là dễ nghe." Nhìn người cứ tưởng là bạch liên.

Nghe nói như thế, Cố đại phu nhân ngăn ra, Thanh Liên đang định hành lễ cũng ngưng động tác lại, không khỏi nhìn Dung Khuynh, ánh mắt va chạm trong một chốc, tim không hiểu tại sao bỗng dừng lại đập thành thịch, nàng ta vội cúi đầu xuống, mi mắt khẽ nhúc nhích...

Cửu tiểu thư Dung gia....

Vừa nhìn vào, thứ khiến người ta kinh diễm nhất chính là khuôn mặt. Nhưng lại gần, nổi bật nhất lại là đôi mắt kia.

Trắng đen rõ ràng, long lanh, đen láy, sáng tối hòa lẫn, hoàn toàn không nhìn ra được gì từ trong đó.

Dung Khuynh đứng là giống như lời Thường ma ma nói, rất khác lạ, hay do nàng đã suy nghĩ nhiều?

"Thanh Liên, còn không mau chào hỏi biểu muội Dung Khuynh của người."

Dung Khuynh phản ứng không như ý muốn, Cố đại phu nhân mở miệng lần nữa, ý muốn cọ xát thêm muối.

"Vâng!" Thanh Liên thu lại suy nghĩ, quỳ gối, hành lễ: "Thanh Liên gặp qua Dung...gặp qua biểu muội."

Dung Khuynh nhướn mày: "Biểu muội...?"

"Ha ha, ở ngoài đương nhiên không được gọi như thế. Nhưng chúng ta đều gì cũng là người một nhà, Thanh Liên lại là thông phòng của Dục Nhi, nàng gọi người một tiếng muội muội cũng không có gì sai. Thế này cũng thể hiện được tính cách thân thiện của người, thậm chí nói đúng không?"

Thân thiện? Thái lắm!

Ở cố đại này, dù là di nương thì cũng chỉ được xem như một nửa chủ tử, còn thông phòng thì...nô tỳ không ra nô tỳ, chủ tử không ra chủ tử. Thanh Liên thân phận như vậy, gặp Dung Khuynh còn phải hành lễ, tự xưng là nô tỳ. Bây giờ dám gọi Dung Khuynh là biểu muội, đó đã đáng tội chết, chứ đừng nói đến chỉ là muội muội, đúng là hoang đường.

Loại lễ nghi, quy củ đơn giản nhất này, chẳng lẽ Cố đại phu nhân lại không biết?

Rõ ràng như vậy, nàng ta còn cố ý làm trái lại.

Cố ý đặt vị trí Dung Khuynh ngang hàng với thông phòng, tất cả đều là do quá chán ghét nàng mà thôi! Ý muốn nói, nàng cũng tiện như thông phòng đúng không!

Dung Khuynh cười một tiếng, trả lời rất chu đáo: "Nếu là như vậy, cự mẫu nên xem lại mình lần nữa. Bởi vì, di nương của phụ thân ta không ít, xem ra, cự mẫu cũng có không ít tỷ muội đâu! Cự mẫu, chúng ta cùng nói chuyện, cùng nói chuyện đi! Người chờ, ta liền đi gọi..."

"Dung Khuynh..." Cố đại phu nhân gằm nhẹ, mặt đen như đất nòi.

Dung Khuynh nghe thấy, bỗng nhiên lung la lung lay người: "Cự mẫu, ta có chút chóng mặt..."

Nói còn chưa xong, người còn chưa bị chọc tức cho ngất xỉu, Cố đại phu nhân đã đứng phắt dậy bước ra ngoài. Bị chọc tức mà đi? Hay bị dọa mà đi? Thật là khó đoán.

"Sốt ruột bảo vệ con, có thể giải thích được. Nhưng làm việc không phép không tắc, thì biết nói sao."

Dung Dật Bách dùng một câu đánh giá hành động của Cố đại phu nhân. Dung Khuynh gật đầu: "Ca ca nói phải"

"Quá khen!"

"Nhưng mà thậm chí như thế, đối với người cũng là chuyện tốt."

Dung Dật Bách nghe vậy, mi mắt khẽ nhúc nhích.

Dung Khuynh ung dung nói: "Ca ca nên đến phủ của cự phụ một chuyến."

Dung Khuynh nói xong, Dung Dật Bách ngược mắt, nhìn Dung Khuynh, đôi mắt sắc sâu xa khó dò.

Cố đại phu nhân ném mắt khuôn mặt tư cách của một trưởng bối, nên phải cần có người đến bổ sung lại cho nàng ta.

Sau khi Dung Dật Bách rời đi, Dung Khuynh còn chưa kịp đặt lưng, đã bị gọi.

"Dung Cừu tiểu thư, Thái hậu nương nương muốn gặp ngài, mời tiểu thư theo ta tiến cung một chuyến!"

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thăm dò lễ vật

Thái hậu triệu kiến!

Hỏi tại sao? Không dám!

Mặc dù có cảm giác đó không phải chuyện gì tốt, nhưng cũng chỉ có thể nhanh chóng tiến cung! Chuẩn bị một chút, sau đó ngồi lên xe ngựa đi vào cung.

"Thần nữ thỉnh an Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an." Quỳ xuống đất, dập đầu, hành lễ.

"Quế ma ma, đỡ Dung tiểu thư đứng lên."

"Vâng!"

"Tạ Thái hậu nương nương." Dung Khuynh đứng dậy, cung kính thận trọng đứng một bên, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng. Nghe nói đó là quy củ!

"Lại đây, lại đây để ai gia nhìn kĩ một chút."

"Vâng..." Giọng nói Thái hậu rất hiền hòa, nhưng Dung Khuynh nghe vào tai lại không thấy thoải mái chút nào.

Giọng hiền hòa, không có nghĩa lòng cũng sẽ nhân thiện. (Giống như Trạng vương gia vậy, giọng nghe rất hay, nhưng người thì lại khác, không chút dính dáng gì tới hai chữ "người tốt")

Cho nên, nếu Thái hậu là một người lương thiện, thì nàng ta sao có thể ngồi vững trên phượng vị tận vài thập niên? Còn Trạng vương, hành động vô lại như vậy, sao còn chưa bị chặt chân?

Dung Khuynh bước lên, ước chừng cách chỗ Thái hậu ba bước thì dừng lại.

"Ngẩng đầu lên cho ai gia xem."

"Vâng..."

Mắt ngọc mây ngài, môi anh đào tình xảo, khuôn mặt này rất đẹp!

Mỹ nhân! Thái hậu đã gặp nhiều, nên dáng vẻ Dung Khuynh không đủ đẹp để nàng ta nhìn lâu. Nàng ta nhìn người, thích xem nhất là chỗ đôi mắt.

Lông mi thon dài, khẽ run, đôi mắt này như mặc ngọc, đen trầm, trắng đen rõ ràng, rõ ràng đến có thể nhìn thấu lòng người, tựa như một vũng nước trong, hiện lên căng thẳng, bất an. Ngoài ra không còn thấy được gì khác.

Thái hậu đánh giá một lượt, trên mặt hiện ra một nụ cười nhẹ nhàng lạnh, nghĩ thầm đôi mắt này quá đỗi bí ẩn.

Nhìn Dung Khuynh, ôn hòa nói: "Người rất giống mẫu thân ngài!"

Dung Khuynh nghe vậy, mi mắt khẽ nhúc nhích.

"Những ngày qua đã để ngài phải chịu ủy khuất rồi!"

Thái hậu nói xong, Dung Khuynh lập tức quỳ xuống đất: "Thần nữ không ủy khuất, thần nữ... cảm ơn Thái hậu." Giọng nghẹn ngào, nước mắt chảy theo, lúc ngẩng đầu lên, trong mắt và trên mặt đều đã tràn đầy cảm động.

Nàng khóc, là vì đã bị áp lực, bất an bấy lâu nay, dù sao một câu ủy khuất của Thái hậu nói cũng không sao. Còn ủy khuất vì bị Trạng vương bắt nạt, nàng không dám có, vì nếu có thì đó là bất kính, không hài lòng với Trạng vương. Cho nên, không thể có.

Cũng cảm ơn Thái hậu đã dám lấy một câu ủy khuất để khái quát hành động của Trạng vương.

Thấy được đáy mắt Dung Khuynh hiện ra cảm động. Thái hậu thở dài, thương tiếc: "Là ai gia biết muộn. Đến đây, kể cho ai gia nghe một chút, muốn cái gì, ai gia đều làm chủ cho người."

Biết muộn? Lời này có nghĩa là chuyện Trạng vương đối với nàng, Thái hậu bây giờ mới biết? Ha ha...

Hỏi nàng muốn cái gì? Muốn nàng ta bỏ Trạng vương làm hai nửa, nàng ta làm được không?

Nếu thật sự có lòng muốn làm chủ cho nàng, còn hỏi nàng muốn gì làm gì nữa? Trực tiếp ban cho nàng chỗ tốt không được sao? Bây giờ hỏi nàng, làm chủ là giả, chỉ sợ...thăm dò mới là thật.

Dung Khuynh rũ mắt xuống, xóa vệt nước mắt trên mặt đi, bên trong tràn ra khát vọng: "Bẩm Thái hậu, nếu có thể, thần nữ muốn rời khỏi kinh thành."

"Rời kinh?" Thái hậu thẳng tắp nhìn chăm chăm Dung Khuynh, vẻ mặt khó hiểu.

"Đúng vậy!" Dung Khuynh chắc nịch nói, đôi mắt nhìn Thái hậu tràn đầy kì vọng: "Thần nữ không muốn chết, như vậy thì quá thẹn với công dưỡng dục của các trưởng bối. Nhưng bây giờ ta thành dạng này rồi..." Lời còn chưa dứt, ý đã rõ ràng, nàng đã không còn sạch sẽ, cang ở Dung gia càng sẽ bôi đen Dung gia.

"Suốt quãng đời còn lại, thần nữ chỉ mong được đứng ở xa xa để tưởng niệm người nhà, không muốn nhìn bọn họ vì bảo vệ ta mà phải khổ sở nữa." Nói rất rõ. Bởi vì trong lòng nàng thật sự muốn như thế. Rời xa kinh thành, rời xa Trạng vương biến thái, rời xa hỗn loạn ở Dung gia, quá tốt!

Thái hậu nhìn, đáy mắt xẹt qua một tia gì đó, mở miệng, ý vị sâu xa: "Chuyện do Trạng vương mà ra, không lí do nào người phải rời đi. Cho nên, nếu người nguyện ý, ta có thể giúp người bước chân được vào Trạng vương phủ."

Thái hậu nói xong thì lại thấy Dung Khuynh cúi đầu, cả người lộ ra vẻ bất an.

Thái hậu nhẹ nhún mày: "Thế nào? Người không muốn?"

"Không, thần nữ không dám, thần nữ chỉ..." Dung Khuynh hoảng loạn, khó nén căng thẳng: "Không dám gạt Thái hậu, thần nữ...thần nữ sợ...sợ Trạng vương gia!" Nói xong, thỉnh tội: "Thái hậu thứ tội."

Lời Dung Khuynh vừa dứt, trong điện hoàn toàn trở nên yên tĩnh.

Thái hậu nhìn người quỳ trên đất, cơ thể khẽ run rẩy mà nhún mày.

Câu sợ Trạng vương khiến Thái hậu có chút không thể phân bác, nhất thời không phân biệt được nàng đang giả hay thật, dò không được lòng dạ Dung Khuynh sâu hay cạn.

Sau chuyện đó, Dung Khuynh không chủ động tự sát, Thái hậu theo bản năng cho rằng người này tâm cơ sâu rộng, trên người đang ôm lấy hi vọng xa vời là được tiến vào Trạng vương phủ. Nhưng bây giờ...

Không tìm chết, lại là bởi vì chữ hiếu. Hơn nữa, cũng không chút khao khát với Trạng vương phủ. Trong đó, rốt cuộc đâu là thật đâu là giả?

"Ai gia nghe nói, hôm nay Trạng vương tự mình đưa người về phủ? Có thật không?"

Hỏi trò trốn tìm cũng không có ý gì. Người bên trong có chơi chút trò mèo gì hay không thì Thái hậu không biết, chỉ thấy mình nên hỏi gì thì hỏi đó.

Nhớ những lời của Trạng vương trước lúc vào cung, Dung Khuynh nắm chặt lại quả đấm, lòng bàn tay ướt đẫm, đánh cược một lần, tránh nặng tìm nhẹ nói.

"Bẩm Thái hậu, là thật!"

"A, thật sao?"

"Đúng vậy, hai ngày trước, Trạng vương phái người đưa thần nữ vào phủ, nói thần nữ có thể rời kinh, có thể trốn núp, muốn xem thử thần nữ có thể chạy được bao xa, trốn bao lâu. Thần nữ nghe theo làm theo, ra kinh trước, về sau lại sợ hãi, không biết phải đi đâu, thần xui quỷ khiến lại vào phải nhà lao. Cuối cùng bị tìm được, hôm nay Trạng vương gia đến thả thần nữ ra, để Lỗ hộ vệ đưa ta về phủ."

Còn về phần tại sao Trạng vương gia làm vậy, nàng hoàn toàn không biết gì. Chỉ chắc chắn được một chuyện duy nhất, Thái hậu đột nhiên gọi nàng vào cung, khẳng định là có liên quan tới chuyện này.

Dung Khuynh nói xong, trong điện lại yên tĩnh lần nữa.

Dung Khuynh nín thở, tim đập không yên, không thể không khẩn trương. Bởi vì, nếu kể giả chuyện Trạng vương. Vậy....nàng đã xong đời. Nhưng kể lại toàn bộ chi tiết, Dung Khuynh có trực giác đó cũng chưa chắc là chuyện tốt cho nàng! Cũng may....

Thái hậu không hỏi gì thêm, không nấn không nhậm nói một vài câu nói nhảm, liền để Dung Khuynh trở về phủ.

Sau khi Dung Khuynh rời đi, Thái hậu nhìn Quế ma ma, thân nhiên hỏi: "Người thấy thế nào?"

"Lão nô không dám khẳng định!"

Thái hậu gật gù đầu: "Chỉ mới gặp một lần, đúng là khó mà đánh giá chuẩn xác được một người."

"Nhưng căn cứ theo điều tra của hộ vệ, vị Dung Cửu tiểu thư này là một người nhu nhược"

Thái hậu nghe, chỉ cười nhạt một tiếng, mặt mờ khó lường: "Người Vân Xuân vốn phải xử tử, lại đột nhiên tạo ra hứng thú cho hân, chuyện đó tất phải có nguyên do."

Người có thể khiến Trạng vương thay đổi quyết định của hân, kẻ đó nhất định không hề đơn giản, mặc dù hân hi vọng vô thường, nhưng khi hân nói phải xử chết ai, thì người kia sẽ rất khó có thể sống sót. Nên chuyện đến nay Dung Khuynh vẫn còn sống khiến Thái hậu rất bất ngờ.

Ở trên đời này, nếu Trạng vương muốn đối xử đặc biệt với một nữ tử. Thái hậu chỉ hi vọng nữ nhân kia sẽ là người của Trạng gia, chứ không phải là Dung gia, dù gì cũng là người cùng một gia tộc.

"Mẫu hậu, mẫu hậu..."

Hoàng hậu đột nhiên xuất hiện, cắt đứt suy nghĩ của Thái hậu.

"Có chuyện gì mà người hấp tấp gấp gáp như vậy?" Thái hậu nhăn mày, bất mãn hỏi, thân là Hoàng hậu sao có thể thiếu kiên nhẫn như thế.

"Mẫu hậu thứ tội!" Hoàng hậu hơi cúi người, xem như cũng ra dáng thỉnh tội, sau đó mặc kệ lễ nghi, khẩn trương nói: "Mẫu hậu, đã tìm ra người hạ dược Trạng vương."

Thái hậu nghe vậy, lại thấy sắc mặt Hoàng hậu đầy khẩn trương, mi tâm đập mạnh: "Là ai?"

"Trạng Thi Nghiên!"

Hoàng hậu vừa trả lời, vẻ mặt Thái hậu lập tức chùng xuống, liền hỏi: "Chuyện này đã có ai biết?"

Nhắc tới đây, Hoàng hậu miệng than khô, lòng bốc hỏa: "Toàn bộ kinh thành đều biết! Trạng vương gia thật sự là...không thừa lại mặt mũi cho Trạng gia!"

"Người chọc hân trước, sao hân có thể để lại mặt mũi cho người."

Người như Trạng vương, người không chọc hân, hân cũng đã chơi đùa người đủ khổ. Bây giờ...nhớ đến tính tình Trạng vương...

Thái hậu lòng buồn bực, phun ra một câu trọc lóc, trầm giọng nói: "Bây giờ không phải là lúc để ý chuyện mặt mũi, người mau phái người đến phủ Thái tử và Trạng gia, gọi Thái tử và *quốc trưởng lập tức qua Trạng vương phủ một chuyến. Nên làm những gì, bảo bọn họ tự mình cân nhắc."

**quốc trưởng: cha vợ của vua.*

"Được, ta đã hiểu." Hoàng hậu đề lừa giận trong lòng xuống, nhanh chân rời đi.

"Đúng là làm gì cũng không ra hồn!" Thái hậu ghen lửa giận.

Quế ma ma cúi đầu, Thái hậu vì chuyện tác hợp cho Trạng gia và Trạng vương mà đã phí sức lắm rồi, bây giờ tốt lắm, Trạng Thi Nghiên làm ra chuyện muốn giết mình như thế, hiển nhiên đã chọc tới họa lớn!

Xe ngựa Dung Khuynh chợt dừng lại, giọng ai đó lọt vào tai.

"Dung Cửu tiểu thư!"

Cái giọng quen thuộc này, vừa nghe, liền cảm thấy mặt mũi!

"Lầm hộ vệ!"

Nhìn Dung Khuynh, Lầm Ngũ gật đầu, đi thẳng vào vấn đề: "Chủ tử có lễ vật muốn tặng cho tiểu thư." Nói xong, không chờ Dung Khuynh đáp lại, trực tiếp cầm lên dây cương, đánh xe chạy thẳng đến Trạng vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Bầy

Có lẽ vật muốn đưa cho nàng?

Nom nóp lo sợ, thật khiến người ta nom nóp lo sợ!

Lần trước đột nhiên phán ra một tia sấm, bảo nàng hôn hấn một cái. Lần này....không phải sẽ bảo nàng côi sạch đồ luôn chứ?

Trong đầu vừa hiện ra ý nghĩ đó, mồ hôi đổ như tắm, nóng lạnh đan xen.

"Chủ tử, người đã mang đến!"

Nghe Lãm Ngũ thông báo như thế, Dung Khuynh bất giác bổ sung thêm đằng sau "Người đã mang đến, có thể xử lí!" khụ khụ... Lại không cẩn thận nguyên rủa mình nữa rồi.

"Thần nữ thỉnh an Vương gia!" Quỳ gối, hành lễ, khuất phục nịnh hót. Dung Khuynh phát hiện nàng đã làm thành quen, càng ngày càng thuần thực. Đây là chuyện tốt? Hay là chuyện xấu đây?

"Lại đây!" Giọng vẫn từ tính như cũ, vẫn dễ nghe như cũ, và vẫn dọa người như cũ.

Dung Khuynh cúi đầu bước lên. Quy củ này rất tốt, không được phép ngẩng đầu nhìn hấn, tiểu tâm can của nàng cũng thấy thoải mái hơn vạn phần.

Dung Khuynh vừa dừng bước, một vật liền xuất hiện trước mắt nàng...là một quả quýt!

Dung Khuynh hơi ngờ ngác, chờ dẫn nhận lấy, bụng đầy kinh ngạc, đây là lễ vật mà hấn nói sao? A, so với suy nghĩ của nàng, quả quýt này đúng là khiến người ta rất yên tâm.

"Cảm ơn lễ vật của Vương gia. Thần nữ chắc chắn sẽ lưu giữ thật tốt!"

Dung Khuynh thành khẩn biểu đạt hết ý cảm ơn của mình. Mỗ Vương gia nhìn chỉ cười nhạt một tiếng, không mặn không nhạt nói: "Không cần cảm ơn, bản vương chưa nói tặng cho ngươi, chỉ là muốn ngươi lột vỏ nó mà thôi."

Lời vừa dứt, rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Khuynh cứng ngắc lại. Phát hiện này, khiến người ta vô cùng sung sướng!

"Lột vỏ đi, bản vương muốn ăn!"

"Vâng..."

Trạm vương gia nhàn nhã, tự tại dựa lên ghế đệm, tay khẽ vờn vê quân cờ, mắt nhìn bàn cờ, vẫn không quên nhắc nhở một câu: "Cẩn thận chút, đừng làm rách vỏ quýt, ta sẽ không thích ăn!"

Không thích ăn? Vậy ngươi cứ nuốt sống nó đi!

Dung Khuynh lòng rất có dừng cảm thán đáp lại một câu, mà tay, lại đang cẩn thận tỉ mỉ bóc vỏ quýt. Đây chính là sự chênh lệch giữa giấc mơ và thực tế, máu chảy đầm đìa!

"Vương gia, xong rồi. Xin mời thưởng thức!"

Trạm vương nhìn thoáng qua, cầm lên từng múi, đưa cho Dung Khuynh.

Lần này lại làm sao? Có kinh nghiệm từ lần trước, lần này nàng không dám tự mình đa tình.

"Ăn!"

A! Đây là cho nàng thử độc sao?

"Cảm ơn Vương gia!" Bỏ vào miệng, để phòng nhai nhai. Mẹ ơi, quả quýt này chắc không có gì quái bên trong chứ?

"Hương vị thế nào?"

Hương vị? Như Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm, vì chỉ lo nghĩ đông nghĩ tây nên không quan tâm đến hương vị. Vì quá nóng lòng, nên không biết mùi vị có ngon không. Cho nên...

"Bẩm Vương gia, rất ngọt!" Nói xong, Dung Khuynh cúi đầu, thăm chếp chếp miệng, nhưng dư vị còn lưu lại... Nhếch miệng, hình như rất chua thì phải. Cái này rất mâu thuẫn với lời nói của nàng, nghĩ đến đó, ngẩng đầu, ách...

Nhìn thấy Trạng vương gia đã quăng tọt mũi quạt vào trong miệng, sau đó khước miệng hấn khẽ cứng ngắc một lúc.

Thấy như thế, Dung Khuynh cúi đầu, xem ra Trạng vương gia không thích ăn chua.

"Ăn hết đi!"

"Cảm ơn Vương gia, nhưng mà thần nữ không thích ăn quạt cho lắm."

"Không thích ăn quạt, vậy thích uống dấm chua sao?"

Dung Khuynh nghe xong, tay bắt đầu ăn quạt. Ô ô ô....chua quá.

"Ăn xong thì đánh với bản vương một ván cờ!"

"Vương gia, thần nữ không rành đánh cờ"

"Chịu thua?"

"Vậy ta biết."

Cứ như thế, Dung Khuynh dùng ánh mắt tập hợp các loại khinh bỉ cùng ghét bỏ liếc liếc Trạng vương, tay cầm lên quân cờ, bắt đầu chiến đấu hăng hái cùng các ô vuông đen trắng khiến người ta nhìn đến hoa cả mắt kia.

"Dung cửu, cờ trắng là của bản vương, ngươi cầm nhầm!"

"Chẳng phải không thích chết sao? Như thế nào chỉ vừa cầm lên quân cờ thì sở thích đã đảo ngược lại rồi?"

"Thua tôi như vậy cũng coi như là một loại cảnh giới!"

Như thế, như vậy...

Cuối cùng, Trạng vương không lên tiếng nữa, cũng chẳng màng động đậy quân cờ, chỉ nhìn Dung Khuynh đang không ngừng đi loạn trên bàn cờ.

Cảm nhận được Trạng vương đang không vui, Dung Khuynh ngược lại cảm thấy có một chút hào hứng.

"Bỏ cờ xuống!"

Ách...

"Nếu không thì liền ăn nó!"

Lời nói vừa ra, Dung Khuynh đương nhiên phải đầu hàng.

"Sau này, đừng để bản vương nghe được hai chữ đánh cờ từ trong miệng ngươi."

"Tuân lệnh!"

"Chủ tử, có Thái tử và người Trạng gia đến!"

Trạng vương nghe thấy, ngược mắt nhìn Dung Khuynh: "Lễ vật của ngươi đến rồi!"

Dung Khuynh mù mịt không rõ.

"Cho bọn họ vào."

"Vâng."

Thái tử Văn Hoành, quốc trưởng Trạng Uẩn, Trạng gia chủ Trạng Ngọc, còn có cả Trạng Thi Nghiên, cùng nhau bước tới! Lúc nhìn thấy Dung Khuynh ngồi bên cạnh Trạng vương, trong mắt bọn họ xẹt qua cái gì đó, rồi sau đó mắt nhắm không còn thấy hình dạng.

"Hoàng thúc!" Thái tử chấp tay.

"Thần tham kiến Vương gia."

Bọn họ đều mở miệng chào, duy Trạng Thi Nghiên cứng ngắc quỳ xuống trên đất, không nói một lời.

"Đứng lên đi!"

"Tạ ơn Vương gia."

Trạm vương nhìn về phía Thái tử, không mẫn không nhạt nói: "Có chuyện gì?"

"Không có, chỉ là....tôi thăm hoàng thúc một chút thôi." Thái tử cười.

"Không phải vừa mới thăm hôm qua rồi sao?"

Thái tử cười gượng

Trạm vương càng tỏ ra không thèm đếm xỉa tới: "Thái tử rảnh rồi như thế, xem ra đất nước chắc đã quốc thái dân an rồi!"

Quốc thái dân an! Lời này thật sự rất chói tai. Đến một Vương gia như hắn còn bị hạ ngục, còn nói gì tới hai chữ "dân an"?

Thái tử lau mồ hôi!

Trang Uẩn, Trang Ngọc lần nữa quỳ xuống!

"Vương gia, thần hôm nay đến đây, chính là vì muốn thỉnh tội với Vương gia. Là do vì thần không biết dạy dỗ nhi nữ, để nàng mạo phạm đến Vương gia, xin Vương gia hãy trị tội." Trang Ngọc dập đầu, trực tiếp nhận tội.

Không biết dạy con? Mạo phạm? Dung Khuynh nghe xong, như ý thức được gì đó, quay đầu nhìn về phía Trang Thi Nghiên! Mi tim đập mạnh, không lẽ....

Nếu vậy, Dung Khuynh thật sự chỉ muốn rống lên một câu: mẹ nó, người hạ ngục người ta thì cũng phải biết mang thân mình tới chứ! Khiến nàng còn chưa biết được vị thịt, đã mất đi lần đầu tiên.

Trạm vương lười nhác nói: "Thỉnh tội đã nói xong, tiếp theo lời cầu tình cũng nên nói cho xong đi."

Cầu tình? Kết quả hẳn là tội chồng thêm tội.

"Thần không có gì để nói! Mọi chuyện đều nhờ vào Vương gia xử lý."

"Nhờ bản vương xử lý hết sao?" Trạm vương hơi cong môi một cái, không nhanh không chậm nói: "Như vậy cho dù bản vương đầy tất cả nhi nữ Trang gia đến biên cương, người cũng không có ý kiến gì?"

Câu hỏi Trạm vương đặt ra, Trang Ngọc chớp mắt môi định trả lời, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng.

Trang Uẩn dập đầu: "Nếu các nàng cũng có sai, cớ thần tất nhiên không có ý kiến."

"Không sai thì không thể đầy đi sao?" Trạm vương vẫn không nóng không lạnh nói: "Có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Tại sao các nàng ta lại có tội, tướng gia làm quan mấy chục năm, chẳng lẽ đạo lý đơn giản như vậy cũng phải biết?"

Nghe vậy, Trang Uẩn im lặng, mặt lúc trắng lúc hồng.

Thái tử đứng một bên, lặng lẽ thờ dài. Chuyện này, ai bảo Trang gia lại là người sai trước đây. Bây giờ, chắc chắn Trang gia có nói gì, làm gì, cũng đều là sai hết.

"Hoàng thúc, Thi Nghiên tuổi nhỏ không biết chuyện, ngài nể mặt Thái hậu...."

"Tuổi nhỏ đã biết tính kế nam nhân, Trang gia dạy dỗ thật tốt!"

Một đao này, quá sâu! Khiến lục phủ ngũ tạng người người đều đau nhức.

Phụ tử Trang gia mặt mũi đỏ ngầu, Thái tử đỏ mồ hôi.

Trạm vương hừ lạnh: "Bản vương không giết người Trang gia, xem như đã là nể mặt Thái hậu! Thế nào? Thái tử thấy bản vương quá đáng sao?"

Lời này, giết chết ý định khuyên can!

"Không có...không có!" Trước khi đến đây cũng biết được chuyện này hẳn sẽ không dễ chịu, đã sớm chuẩn bị tâm lý.

"Miệng nói thỉnh tội, nhưng lòng lại không có ý nhận tội. Như vậy thì các người đến đây làm gì. Lầm Ngũ, ném người ra ngoài cho bản vương!"

"Vương gia thứ tội, chúng thần biết sai rồi."

Nếu bọn hần bị ném ra ngoài, thì còn thể diện ở đâu nữa.

"Hoàng thúc bớt giận!"

Nhìn bộ dáng vô lực của Thái tử và dáng điệu run rẩy của nhà mẹ đẻ Thái hậu - Trang gia, Dung Khuynh cảm thấy tất cả các đè nén trong lòng đều như tan thành mây khói. Nhưng đồng thời cũng sinh ra cảm giác lo sợ với Trạng vương, mẹ nó, người này cuồng bá cao ngạo đến không đặt ai vào mắt rồi.

"Trước đừng nói tới việc bản vương thế nào, dù sao người bị hại cũng chẳng phải có mỗi mình bản vương." Trạng vương nói xong, nhìn về phía Dung Khuynh.

Dung Khuynh da đầu căng thẳng, tim đập mạnh, chẳng lẽ tên biến thái này....

"Dung cứu, người cảm thấy nên xử trí thế nào?"

Đây chính là lễ vật? Đây chính là bầy nàng, đồ lễ vật vô dụng...

Người Trang gia, Trạng vương có thể xử trí. Còn một con tôm như nàng, xử trí xử trí cái rắm nha!

Chuyện này, nàng tuy là người bị hại, nhưng lại không có quyền lên tiếng. Cho nên, có lẽ nàng chỉ có thể....

Ý niệm trong đầu Dung Khuynh vừa ra, còn chưa kịp thi hành, đã bị một câu nói của tên Vương gia cận kề nào đó trực tiếp cắt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chỉ thấy toàn bất an

"Nếu người lại tiếp tục trợn mắt giả chết, bản vương liền ăn người!"

Trạng vương thì thầm vài lời chỉ hai người nghe, Dung Khuynh lập tức chỉnh chu tinh thần, hai tròng mắt sáng ngời có thần.

Trạng vương thấy vậy, cười một tiếng: "Xem ra, sủng hạnh của bản vương đối với người mà nói, chỉ e là việc tránh không kịp nha!" Giọng thấp thấp trầm trầm, thanh thanh lương lương, ngữ điệu này... Hiển nhiên, Trạng vương không chút hài lòng với phản ứng của Dung Khuynh.

Là sủng hạnh? Chứ không phải là muốn mạng của nàng sao? Thì ra cái này trong mắt hần còn không giống cái kia! Dung Khuynh lau mồ hôi, nhưng dù là ý nào thì cũng giúp nâng cao tinh thần cho nàng.

Uy thế cao ngạo, quyết định tùy cảm xúc, hành động đầy thô bạo. Đó đại khái chính là nguyên tắc làm việc của Trạng vương.

Lệnh đã ra, vô pháp chống trả, chỉ có thể nghe theo!

Nhấc chân bước đến trước mặt Trang Thi Nghiên, ngồi xổm xuống đối mặt nói nàng ta, cẩn thận quan sát.

Không thèm quan tâm đến u ám, lạnh ngạo lau không đi trong tròng mắt Trang Thi Nghiên. Mà chỉ nhìn da!

Mười bốn mười lăm tuổi, xanh miết như cỏ xuân, khuôn mặt xinh đẹp. Lớn lên nhìn không tệ, thông minh gan dạ cũng không kém. Thế nhưng lại dám tính kể đến yêu nghiệt kia, thật muốn nói ra một tiếng bội phục, chẳng bù cho nàng, đáng là đồ bỏ đi. Đáng tiếc, Dung Khuynh lại xui xẻo thay thế cho Trang Thi Nghiên, nếu không kẻ chết trên giường lúc trước, hần đã là nàng ta! Cho nên, nếu Dung Khuynh xử lý thật sự như Trạng vương nói....

Dung Khuynh sẽ ném tiểu nhóc con này đến trên giường Trạng vương. Sau khi để nàng ta được phong lưu khoái hạt, liền lập tức đưa đi gặp Diêm vương!

Để một nam nhân có thể làm nam nhân, một nữ nhân muốn được làm nữ nhân, cùng nhau lăn qua lăn lại! Hình ảnh kia...chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy vô cùng sáng khoái. Đáng tiếc...nhìn lại thân phận của mình, tâm nguyện này chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng, nhất định khó có thể thực hiện.

Không nhắc tới Trạng vương, chỉ cần hai ngọn núi lớn sau lưng Trang Thi Nghiên kia thôi, nếu Dung Khuynh dám xử tử nàng ta, chắc chắn sau đó sẽ lập tức bị bóp chết.

Cả sự kiện, Dung Khuynh là người bị hại, là nạn nhân chính bị giận chó đánh mèo, hoàn toàn là một con người không có tiếng nói và cân lượng. Lần này cũng không ngoại lệ, nếu đã không thể lên tiếng, nàng cũng không muốn phải anh dũng chết đi. Bây giờ, để ta cho người thấy làm sao để sống sót trong tình cảnh này!

Thái tử nhìn Dung Khuynh, kiên nhẫn đợi vị Dung cứu tiểu thư này sẽ trả lời thế nào!

Lặng im, thật lâu, trong tầm mắt mọi người, Dung Khuynh chậm rãi mở miệng...

"Tha thứ người khác đôi lúc cũng chính là tử tế với chính mình, cho nên..." Dung Khuynh cười nhạt một tiếng, chứa đựng vài phần buồn bã, vài phần tiêu điều, lại thêm mấy phần mông lung: "Chuyện này... Xem là thần xui quỷ khiến cũng tốt, mà do trời đất trêu người cũng được. Nếu đã như thế thì hãy chấm dứt ở đây đi! Chỉ hi vọng, một ngày nào đó người có thể thay đổi."

Hoàn thành vai thánh mẫu, Dung Khuynh đứng dậy, yên lặng đi ra ngoài. Bóng lưng kia, rất là hồn bay phách lạc, rất là cô đơn! Mà trong lòng...nàng lại đang cực lực nhẫn nhịn xúc động muốn chạy trốn, cố gắng chỉ bước đi thật chậm.

Nếu còn tiếp tục đứng lại ở cái nơi quỷ quái này nữa sẽ không hay, đối với nàng cũng không có chỗ tốt. Giữa một đám người chung một chiếc thuyền này, chỉ có nàng là cá nhân độc lập, còn bảo nàng đến xử tội họ? Thật là vô căn cứ. Cho nên rời khỏi đây là quyết định đúng, càng sớm càng tốt, chỉ mong tên Vương gia cận kề kia đừng có tự dưng phát điên mà gọi nàng lại!

Tha thứ người khác đôi lúc chính là tử tế với bản thân mình? Trạng vương khề mân mân cảm, vậy có lẽ nàng đã quên chuyện mình tráo đèn thành đồ với Hồng Văn lúc trước. Còn thêm cái bóng lưng đó nữa, xuy....

Dung Khuynh rút cuộc cũng trở lại Dung gia, nàng không cần nói gì, cũng không có ai hỏi nàng. Bởi vì tất cả những chuyện đó đã có nha đầu bên người nàng tự động mạng ra bẩm báo với bọn họ.

Nha đầu bây giờ đang theo bên người nàng chính là gián điệp nằm vùng của Dung Lâm..

Lục Lâm nghe xong bẩm báo, vội thở ra một hơi đầy nhẹ nhõm. Nhưng Dung Kỳ lại nhăn mày, không nhịn được nói: "Nàng thân là một nữ tử, sao lại muốn xin Thái hậu cho rời kinh?"

"Không xin cái này thì xin cái gì? Chẳng lẽ xin vào Trạng vương phủ sao?"

"Với tình huống bây giờ của nàng, không vào Trạng vương phủ thì còn có thể đi đâu được nữa?" Xuất giá chắc chắn là không ai thêm lấy nàng, dù cho làm thiếp cũng không có người chịu nhận.

Dung Lâm nghe, hừ lạnh, trầm giọng nói: "Người cho rằng chuyện đó chỉ cần nàng nói là Thái hậu liền có thể giúp nàng như ý sao?"

"Nhưng chẳng phải Thái hậu nói...."

"Chuyện của Trạng vương, Thái hậu có thể quyết định?"

Dung Kỳ lựa chọn im lặng.

Dung Lâm hé miệng nói ra chuyện này là nhất thời lỡ lời, nhưng bất quá đó lại chính là sự thật

Nếu Thái hậu có thể quyết định được chuyện của Trạng vương gia, thì chuyện tày trời của Trang Thi Nghiên kia cũng sẽ không tới lượt mọi người ai cũng biết, khiến Trang gia mất mặt lớn như thế.

"Không nói là đúng, nói mới là sai!" Trong chuyện này Dung Khuynh đúng là không làm sai, nhưng lúc ở Trạng vương phủ khi này nếu nàng thành thật nghe theo Trạng vương, xử trí Trang Thi Nghiên, hậu quả sau đó...sẽ không thể tưởng tượng nổi, Dung Lâm nghĩ thôi cũng đã thấy sợ.

Nói tóm lại, mặc kệ Dung Khuynh là thiện lương đến độ không so đo tất cả hay là hiểu được lợi hại trong chuyện này nên buộc nhịn xuống hay sao đi nữa, thì lần này nàng không có mang họa đến cho Dung gia, Dung Lâm thở một hơi nhẹ nhõm.

"Phụ thân, nếu Khuynh Nhi không thể vào Trạng vương phủ, vậy sau này nàng phải làm sao bây giờ?" Dung Kỳ chau mày, lòng thầm lo lắng.

"Có thể vào hay không, bây giờ còn chưa kết luận được." Bởi vì thái độ Trạng vương rất không rõ ràng. Cho nên...

"Lục Lâm!"

Nghe được gọi, Lục Lâm bước nhanh vào thư phòng: "Lão gia, tam gia!"

"Bắt đầu từ hôm nay, người sẽ đi theo Cứu tiểu thư."

"Vâng."

"Nhớ kỹ, phải hầu hạ cho thật tốt."

Lục Lâm nghe đoạn, ánh mắt lóe lên, cúi đầu: "Nô tỳ đã hiểu." Ngoài là hầu hạ, trong là giám thị.

"Tốt lắm, đi xuống đi!"

"Tuân lệnh."

Chuyện Dung Khuynh, bởi vì thái độ Trạng vương vẫn mơ hồ không rõ, nên tạm thời bị trì trệ, mạng nhỏ tạm thời được bảo vệ. Nhưng nguy cơ lại vẫn ở đây. Bởi vì Dung Khuynh có thể không được bước chân vào Trạng vương phủ, chuyện đó sẽ bôi đen mặt mũi của Dung gia, đến lúc đó, chỉ sợ Dung Lâm sẽ không tha cho nàng.

Dung Lâm chắc chắn không thể chịu được khi cuộc sống sau này lại có người thỉnh thoảng nhắc tới Dung Khuynh để chửi bới Dung gia, nhục mạ Dung gia!

Nhưng so sánh với cách làm việc trực tiếp của Trạng vương, Dung Lâm ra tay sẽ hàm súc hơn chút ít.

Hoàng cung.

"Người nói Vân Xuân không những không giết Trang Thị Nghiên, mà còn giữ nàng ta ở lại Trạng vương phủ?" Thái hậu nhìn Trang Uẩn, khẽ nhíu mày.

"Đúng vậy." Trang Uẩn có chút bất lực, chỉ đi Trạng vương phủ một chuyến mà hắn cảm thấy mình như vừa bị tổn thọ mất ba năm, tim phổi thật sự quá mệt mỏi.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vân Xuân vốn không phải là một người lương thiện gì, chuyện tha thứ cho kẻ chọc tới mình, đây không giống như tác phong thường ngày của hắn.

Trang Uẩn mang tình huống lúc đó ra kể lại, tổng kết một câu: "Vì Dung Khuynh nói với Trạng vương nàng ta đồng ý tha thứ cho Trang Thị Nghiên, không so đo cho một đời bị hủy của mình, vậy nên hắn nể mặt mũi của Thái hậu, chấp nhận không truy cứu nữa. Đồng thời cũng đưa phạt đến tây, thành toàn cho Trang Thị Nghiên, thuận theo ý muốn của nàng, cho phép nàng ở lại phủ."

Dứt lời, không khí trong đại điện trầm mặc một hồi lâu.

Thật lâu, Thái hậu mới mở miệng: "Người cảm thấy như thế nào?"

Trang Uẩn lắc đầu, sắc mặt ngưng trọng: "Không cảm thấy được an tâm, chỉ toàn là bất an."

Thái hậu nghe, chỉ thờ dài, vì nàng cũng có loại cảm giác giống như vậy.

So với việc dứt khoát xử tử Trang Thị Nghiên, Trạng vương làm thế này càng khiến cho người ta khó ngủ hơn.

"Còn về Dung Khuynh, người thấy thế nào?"

Trang Uẩn trầm trầm nói: "Nếu nàng không phải là người thiện lương đến cực hạn, thì chính là tâm tư kín đáo đến trình độ cao thủ. Trước mắt còn chưa nhìn ra được sâu cạn."

Thái hậu nghe, nhưng không lên tiếng.

Vì nàng biết, việc đã đến nước này, chỉ có thể lặng yên mà tiếp nhận kì biến sắp tới mà thôi.

Dung gia.

Quanh đi quẩn lại, nhiều ngày như vậy rồi mà Dung Khuynh vẫn còn chưa chết. Chẳng những không chết, mà nàng còn được Dung Lâm đích thân phái đại nha đầu của mình đến hầu hạ. Có người nào đó nhìn lâu ngày, cuối cùng đã nhịn không nổi nữa, bộc phát.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Gian nan như thế

"Dung Vũ Hình tiểu thư...."

"Dung cừ đang ở đâu?"

"Cửu tiểu thư đang ở trong phòng, nô tỳ...ô...." Nha đầu còn chưa nói hết đã bị hắt ra, Dung Vũ Hinh tự tiện bước vào phòng.

Nha đầu vuốt vuốt bả vai, cúi đầu, không dám nhiều lời, vội nhanh chân bước theo.

Vừa vào phòng đã nhìn thấy Dung Khuynh nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, không biết là đang ngủ, hay là đang giả bộ chết, Dung Vũ Hinh hé miệng, bước lên, không nói hai lời, nhấc chân đạp một cước: "Dung cừ, ngươi đứng lên cho ta!"

Bắp chân đột nhiên đau xót, âm thanh kiều căng lọt vào tai, Dung Khuynh mở mắt ra, thứ đầu tiên chứng kiến chính là cảnh tượng như vậy: một nữ hài rất giống với Ngụy thị, còn có vài cái nha đầu đang cúi gằm xuống, khoanh tay mà đứng

"Dám làm chuyện không ra người như thế, khiến danh dự của bọn ta bị ảnh hưởng theo, mà đến bây giờ vẫn chưa chịu dứt khoát tự vẫn, còn mặt mũi để nằm chỗ này ngủ nữa sao?" Khiến trách, nhục mạ, khi dễ Dung Khuynh là những chuyện từ khi còn nhỏ Dung Vũ Hinh đã rất thuần thục, quen thuộc.

Thứ muội lấy việc bắt nạt nàng làm vui. Nha đầu mắt diếc tai ngo, làm như không thấy, cố tình đùa cợt sau lưng nàng.

Hơn mười năm, Dung Khuynh đã sống như thế hơn mười năm

Từng màn kí ức ủa về, như vũ bão xẹt qua trong đầu, Dung Khuynh nhìn Dung Vũ Hinh đôi mắt sắc sắc dần dần trở nên âm u.

"Ngươi còn dám trừng ta?" Ánh mắt Dung Khuynh càng khiến cho Dung Vũ Hinh tức giận: "Ai nha, Dung cừ, lá gan của ngươi dài ra rồi." Lời còn chưa dứt, nhấc chân, lại một cước phi tới.

Dung Khuynh chuyển động chân, né một cước đó, sau đó đứng dậy!

"Ngươi còn dám trốn...."

"Chát...."

Tiếng bạt tay vang dội phát ra từ trên mặt Dung Vũ Hinh, khiến bọn nha đầu cùng bưng tỉnh.

Lục Lâm đứng ở chỗ xa nhất khẽ cử động mí mắt, rồi sau đó rũ mắt xuống, tiếp tục duy trì trạng thái bất động.

"Lục Lâm!"

"Cửu tiểu thư."

"Nếu còn đang thờ phỉ phò ở đó thì mau nhúc nhích tay chân đi, sang mời tổ phụ qua đây một chuyến!"

Lục Lâm nghe phân phó, khẽ cau mày, còn chưa mở miệng trả lời, Dung Vũ Hinh đã chặn ngang, tức giận mắng chửi.

"Dung cừ, đồ vô liêm sỉ ngươi lại dám đánh ta?" Dung Vũ Hinh nổi giận.

"Cửu tiểu thư, sao ngươi có thể ra tay đánh tiểu thư của bọn ta như thế được chứ!"

"Nô tỳ đi mời lão phu nhân và phu nhân..."

Nha đầu kia còn chưa dứt lời, chỉ thấy trong chớp mắt Dung Khuynh đã vững vàng bắt lấy bàn tay đang vung lên của Dung Vũ Hinh, kéo một cái, cánh tay thành công ghim chặt cổ Dung Vũ Hinh.

"Cửu tiểu thư, ngươi... Ngươi muốn làm gì?"

"Dung cừ, ách...."

Dung Khuynh mặt không chút thay đổi nhìn các nàng, cánh tay dùng sức, siết chặt, không mảy không nhạt nói: "Đi mời đi! Nhưng nhớ phải mau chóng trở về, nếu không sẽ không kịp nhặt xác nàng ta nữa!"

"Dung cừ, ngươi dám...."

"Tiểu thư..."

Dung Vũ Hinh đỏ mặt, không chỉ do nghẹt thở, mà còn do tức giận. Bọn nha đầu xanh mặt, là bị hù dọa, là bị kinh hãi.

Dung Khuynh đảo mắt nhìn về phía Lục Lâm, bỗng nhiên câu môi, nhu hòa nói: "Âm thanh vụn gãy cổ kêu răng rắc kia, ngươi muốn nghe thử sao?"

Lục Lâm nhìn Dung Khuynh một cái, chạm đến màu sắc âm đậm trong mắt nàng, lập tức không nói thêm gì, xoay người đi ra ngoài.

Các nha đầu cũng cúi đầu, lặng lẽ chuồn êm định tìm viện binh, lại bị Dung Khuynh chặn lại.

"Nếu không muốn tiểu thư của các người xảy ra chuyện gì không hay thì ngoan ngoãn chờ đợi đi."

Nha đầu hé miệng định nói gì đó.

"Nếu như nàng ta có mệnh hệ gì, mạng nhỏ của các người cũng không giữ được. Đạo lý đơn giản như thế, các người phải hiểu. Cho nên, yên phận một chút, nghe lời một chút, đừng ngu ngốc tiếp tục khiêu chiến tính nhẫn nại của ta nữa."

Lần này, bọn nha đầu không động đậy thật.

Dung Vũ Hinh nằm vật xuống trên đất, nha đầu nào cũng xanh mặt ngồi chồm hổm, chỉ có Dung Khuynh là vẻ mặt bình thản lặng lẽ ngồi ở cửa.

Lúc Dung Lâm đến đây, thứ chứng kiến được chính là cảnh tượng đó.

Thấy Dung Vũ Hinh nằm sõng soài trên đất, lòng Dung Lâm không khỏi trầm xuống.

"Tổ phụ yên tâm, người vẫn chưa chết, chỉ là hôn mê mà thôi. Nàng ta quá ồm, chỉ làm thế này mới có thể im lặng được một chút." Dung Khuynh không nhanh không chậm giải thích.

Dung Lâm nhìn nàng một cái, nhắc chân bước vào phòng.

Dung Khuynh lại nhìn về phía tổng quản đi theo sau lưng Dung Lâm: "Không phòng thủ bên ngoài nữa sao?"

Tổng quản nghe nhưng không có động.

Dung Khuynh không nhanh không chậm nói tiếp: "Tỷ muội tương tàn, đó là chuyện đáng gièm pha, nếu làm quá lớn sẽ trở nên càng khó coi. Cho nên, những dạng nữ nhân kia, các trưởng bối thường hẳn sẽ có cách xử lý thích đáng. Người thấy đúng không?"

Tổng quản nghe thế, nhìn về phía Dung Lâm, thấy Dung Lâm gật đầu, khom người ra ngoài.

"Kéo ba kẻ chủ tớ lòng dạ hiểm độc này ra ngoài phơi nắng! Để các nàng nhìn thấy ánh nắng mặt trời, hi vọng tâm lý cũng có thể sáng sủa lên được một chút."

Tổng quản nhận lệnh, mang người ra ngoài, nha đầu muốn nói lại thôi, cuối cùng dưới ánh mắt cảnh cáo của tổng quản, trầm mặc đi ra.

"Nói đi, người muốn làm gì?" Trong phòng yên tĩnh, Dung Lâm đi thẳng vào vấn đề.

"Muốn làm gì? Chẳng lẽ tổ phụ không nhìn ra được sao?"

"Đừng giả bộ ngớ ngẩn, nói đi."

"Rất đơn giản, chỉ là một người từng thường bị bắt nạt đánh đập, bây giờ muốn thay đổi cách sống."

Dung Lâm nghe, nhíu mày.

Dung Khuynh thanh thanh đạm đạm nói: "Những năm trước ta sống thế nào, đừng bảo là tổ phụ người một chút cũng không biết."

"Bởi vì vậy, nên người liền muốn giết người sao?"

"Nếu thật sự muốn giết nàng ta, vừa rồi đã không để nàng đi. Tình cảnh bây giờ của ta rất đáng lo, mà ta lại không thích người khác chú ý chuyện của mình." Dung Khuynh nói xong, nhìn Dung Lâm, thần sắc khó lường, ý vị thâm trường nói: "Quan trọng hơn là, ở chỗ Thái hậu ta vừa thể hiện mình là một hiếu nữ, ở trước Trang gia thể hiện mình là một người thiện lương. Nếu vừa trở lại Dung gia đã để tay chân dính máu, vậy thì..."

Nhìn sắc mặt Dung Lâm ngày càng biến hóa, âm trầm, Dung Khuynh cười, nhẹ như mây gió nói: "Giết Dung Vũ Hinh, các trưởng bối chắc chắn sẽ đau lòng muốn chết! Đó chính là bất hiếu, không hợp với hình tượng của ta. Hơn nữa, loại chuyện tàn nhẫn này cũng không phải là chuyện người thiện lương như ta nên làm. Để Thái hậu biết được, sẽ hiểu lắm..."

Càng nói giọng càng thanh đạm, trầm thấp: "Lừa gạt Thái hậu, tội danh này cũng không nhỏ. Tổ phụ, người nói xem, phải hay không?"

Dung Khuynh nói xong, sắc mặt Dung Lâm đã hoàn toàn trầm xuống: "Người muốn nói cái gì?"

Dung Khuynh câu môi cười: "Ta nghĩ Thái hậu đã bắt đầu tò mò về ta, chứng minh là nàng vừa mời ta vào cung. Nếu ta đoán không sai, nàng ta nhất định sẽ âm thầm điều tra thăm dò về ta. Sau khi dò xét, sẽ thế nào đây?"

Dung Lâm không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm vào Dung Khuynh. Tôn nữ trước kia vốn đã xa lạ, nay lại còn xa lạ hơn!

"Tất nhiên sẽ càng thêm hiếu kỳ, Cứu tiểu thư Dung gia vốn mềm mại thiện lương, hay chỉ là giả bộ?" Dung Khuynh nói, cười càng tươi hơn, lúc nhìn Dung

Lâm, đôi mắt sắc càng phát ra âm trầm, toát ra một loại yêu kí kì lạ: "Giữa lúc Thái hậu đang ghen lửa vì chuyện Trang gia, lúc nàng đang hoài nghi về ta nhất, nếu ta nói thêm câu nữa, nói rằng tất cả đều là do tổ phụ bày mưu đặt kế, thiết lập cục diện. Vậy, kết quả sẽ thế nào?"

"Vô liên si..." Giận dữ mắng to, kèm theo một bạc tay. Nhưng lại bị Dung Khuynh nhẹ nhàng bắt được, sau đó bỏ ra.

Dung Lâm bạo nộ: "Dung cửu, có phải ngươi muốn tạo phản rồi không?"

"Haha... Xem tổ phụ như thế. Lẽ ra lúc ở Trại vương phủ ta nên gánh tất cả tội lỗi vào mình. Như vậy, Thái hậu thấy ta vì chịu tiếng xấu thay cho Trang gia, nói không chừng sẽ ưu tiên cho ta được toàn thân. Còn Dung gia...cùng biến mất theo ta, kết thúc, sau đó chúng ta lại đoàn tụ ở địa ngục." Thanh thanh đậm đậm, nhưng lại lạnh lẽo đến tận xương.

Sắc mặt Dung Lâm khấn trương, đôi mắt ngày càng đen nhánh, lạnh lùng. Từ trong ra ngoài, đều lớn vồn một loại khí lạnh, ngập tràn sát ý.

Một màn hung tợn kia, không ngoài dự kiến của Dung Khuynh.

Đại gia tộc ở cổ đại, đông con đông cháu. Nàng nói chuyện với Dung Lâm ám muội như vậy, kèm theo dả kích, càng kích hấn hấn lại càng nghe lời, sáng suốt!

"Nếu ta chết, thì những lời khi này đã không chỉ có có mỗi ngươi nghe rồi. Cho nên..." Tiễn tay rót một chén trà, đặt lên bàn: "Uống chén nước, hạ hỏa đi."

"Ngươi đang đe dọa ta?"

"Chính xác mà nói, đúng là như vậy!"

"Ngươi nghĩ rằng ta sẽ chấp nhận uy hiếp của ngươi sao?"

Dung Khuynh cười cười không lên tiếng. Dung Lâm, cẩn thận chặt chẽ như vậy, hấn sẽ không dễ dàng đi đánh cược cho bất kì một chuyện dở như nào. Cho nên.... Đúng vậy, uy hiếp của nàng, hấn phải chấp nhận.

Dung Khuynh chỉ cười có một tiếng, Dung Lâm đã đen mặt.

Ngược lại, Dung Khuynh càng lúc càng tỏ ra mình tâm bình khí hòa.

"Nói đi, rốt cuộc ngươi muốn gì?"

"Muốn không nhiều." Dung Khuynh bình thản nói: "Chuyện xảy ra với Trại vương chỉ là ma xui quỷ khiến, chỉ là do người ý muốn. Sau đó vận mệnh ta sẽ ra sao, đã mặc cho số phận. Dung gia không có cách nào giúp ta thay đổi được chuyện đó, ta cũng không oán không trách. Nhưng đồng thời, mời các ngươi hãy giữ nguyên một thái độ, không cầu các ngươi bao dung ta, chỉ cầu các ngươi đừng đếm xỉa tới là được!"

Dung Lâm nghe, nhẩn mảy.

"Đều là ngươi Dung gia, nháo đến cá chết lưới rách cũng không phải là chuyện tốt, không ra thể thống gì. Cho nên, nếu có thể, ta nguyện ý không nói tình nghĩa, chỉ nói đến ích lợi." Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, nàng còn có thể sống được bao lâu!

Một câu tự giải quyết cho tốt, là câu trả lời đầy thuyết phục của Dung Lâm.

Cười nhạt một tiếng, yên tĩnh ngồi trước cửa sổ, mắt nhìn xa xăm, lặng im thật lâu, nước mắt rơi lã chã...

Thần kinh căng thẳng, cảm thương kéo dài. Ở nơi này, ngoài hoa cỏ cây cối, bầu trời trắng sáng là những thứ nàng vốn quen thuộc ra, còn lại, tất cả đều là xa lạ. Nàng không ngại xa lạ, nhưng... Từ bao giờ mà sống sót lại gian nan đến như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tạm cách

Dung Khuynh hành động lần này, Dung lão gia hấn là không thuận.

Lòng tức giận, tự nhiên muốn có người chịu đựng phần tức giận này. Vì thế... Hai nha đầu hầu hạ Dung Vũ Hinh bị xử trí, Dung lão phu nhân bị giận chó đánh mèo.

"Loại chuyện như kể muội khi dễ đích tỷ kia nếu còn xảy ra lần nữa, thì tất cả việc bếp núc trong phủ ngươi không cần phải lo nữa." Sau khi Dung lão gia

bỏ lại một câu đó cho Dung lão phu nhân xong, liền tức tối rồi đi.

Muốn thu lại quyền uy của nàng? Đối với Dung lão phu nhân mà nói, sao có thể chịu được!

"Mau, mau gọi Ngụy thị tới đây cho ta!" Xoa xoa trán, vuốt ngực, cổ nén khó chịu, việc bảo vệ quyền uy bây giờ mới là quan trọng nhất.

Ngụy thị căng thẳng đi tới, hai nha đầu thì bị xử lý, Dung Vũ Hinh thì hai gò má đỏ ao, các sự việc đó đều khiến nàng cảm thấy có gì đó không ổn, quả nhiên...

Vừa đến, không chờ nàng mở miệng, đã bị Dung lão phu nhân ập một trận quở trách lên đầu, nói xong, lão phu nhân còn vuốt vuốt bộ ngực đang ngột ngạt, cuối cùng cũng thấy đỡ hơn. Thở dài một cái, lạnh lùng nói: "Mặc dù không biết tại sao lão gia lại đột nhiên che chở cho Dung Khuynh, nhưng người trước phải nên quản tốt Dung Vũ Hinh cho ta, đừng để nàng ta lại làm thêm chuyện gì tự tiện thân nữa. Nếu không đừng trách cái tổ mẫu ta vô tình."

Ngắn gọn, nhưng lại vô cùng thấu triệt. Ngụy thị tức giận đến ngực đau, tay siết thành quyền, cúi đầu: "Nhi tức đã biết, mẫu thân yên tâm, loại chuyện như ngày hôm nay chắc chắn sẽ không xuất hiện nữa."

"Thế thì tốt!"

Dung Khuynh đối với Ngụy thị, vốn là một cái đinh, tuy chướng mắt nhưng lại có thể lợi dụng được.

Còn bây giờ.... Dung lão gia đột nhiên trở mặt, Dung lão phu nhân nảy sinh ác độc như thế. Dung Khuynh bỗng chốc đã trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong lòng, đáng ghét đến mức không thể hơn được nữa đối với Ngụy thị.

Mà hành động lần này của Dung lão gia, nhìn như bảo vệ, kỳ thật lại là đang kích Ngụy thị, giúp Dung Khuynh có thêm cừu hận!

Bất quá, dù có thế nào, Dung Khuynh vẫn được sống yên ổn được vài ngày. Còn Ngụy thị lại bị Dung Kỳ bỏ rơi nhiều ngày. Hắn ngủ ở nơi của tiểu thiếp, là vì Dung Khuynh bị bắt nạt, muốn cho Ngụy thị thấy, người làm phụ thân hắn đang muốn bảo vệ Dung Khuynh.

Dung Khuynh bị bắt nạt, phụ thân hắn cũng phải làm gì đó để bày tỏ sự bất mãn, đó là hắn không ngủ với Ngụy thị.

Đối với chuyện này, Dung Khuynh: Haha... Nàng không cẩn thận đã trở thành lý do chính đáng cho phụ thân đi ngủ với tiểu thiếp mất rồi.

Lắc đầu, không còn gì để nói!

Một ngày, sau giờ Ngọ, Dung Dật Bách biến đâu mất mấy ngày qua bỗng hiện ra trước mắt Dung Khuynh, câu nói đầu tiên khi nhìn thấy nàng...

"Có muốn tạm thời rời khỏi Dung gia không?"

Dung Khuynh thần sắc hơi chuyển động: "Đi đâu?"

"Ở ngoài thành, ta có một thôn trang, nếu ngươi đồng ý, có thể đến đó ở một thời gian."

"Chỉ cần ta đồng ý là được sao?"

"Ừ! Ta đã nói qua chỗ đó với tổ phụ và phụ thân, bọn họ đều đã đồng ý!"

Dung Khuynh nghe thế càng hiếu kỳ: "Ngươi nói thế nào?"

"Ta nói nếu Thái hậu hay Trạng vương còn cho đòi gặp ngươi. Thì trên đường đi về từ thôn trang đến phủ, sẽ có thời gian để Dung gia sắp xếp, dọn dờ ngươi trên đường."

Dung Dật Bách nói xong, Dung Khuynh cười ra tiếng: "Lời ca ca rất đúng!"

Trên đường, đúng là có thể nói được rất nhiều, vừa có thể dọn dờ, vừa có thể cảnh cáo. Nếu nhờ nàng không muốn nghe lời, bọn họ còn có thể tạo ra hình huống ngoài ý muốn nào đó. Lúc ấy, mọi người ai cũng sẽ được thanh tịnh.

Bất quá, mặc dù có ẩn chứa nguy cơ thì thế nào? Dung Khuynh vẫn cứ muốn đến trang.

Trên đời này, không hề có gì gọi là an toàn tuyệt đối, không âm mưu thì cũng lỡ như, cho nên...

"Lúc nào thì ta có thể xuất phát?"

"Bất cứ lúc nào cũng được!"

"Vậy ta đi thay y phục, bây giờ xuất phát!" Dung Khuynh nói xong, vừa đứng lên đi được hai bước, đã dừng lại, giữa lúc Dung Dật Bách lặng im không tiếng động, Dung Khuynh bỗng nhiên đuổi tay ra, ôm lấy Dung Dật Bách: "Ca ca, cảm ơn ngươi."

Một cái ôm chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, lúc buông ra, nàng ngẩng đầu lên cười một tiếng, sau đó đi vào trong.

Dù đã không còn thấy bóng dáng Dung Khuynh nữa, nhưng thân thể Dung Dật Bách vẫn cứng ngắc như cũ, da mặt căng lên, không còn chút thanh đạm ôn hòa trước kia. Tiếp xúc thân mật với tiểu muội mình như thế, cái loại ảm áp từ cái đụng chạm cơ thể ấy, kể từ khi mẫu thân qua đời thì hẳn đã không còn cảm nhận được lần nào nữa.

Ôm, hẳn thấy rất xa lạ, cũng không có thói quen đó. Chi là.... Đưa tay xoa lên ngực, rũ xuống mi mắt, loại cảm giác khổ sở nhè nhẹ này, là từ đâu mà đến?

"Phụ thân, để Dung Khuynh đi lúc này, ổn sao?" Dung Kỳ nhìn Dung Lâm, nhíu mày.

Trạm vương còn chưa mở miệng yêu cầu Dung Khuynh bước vào phủ, lúc này chẳng phải nên để nàng quay quần bên cạnh hắn thì tốt hơn sao? Nếu rời đi, Trạm vương quên mất nàng thì làm sao?

"Nàng rời đi, để bớt người nhìn chăm chăm vào Dung gia chút, cái này có gì là không tốt."

"Nhưng mà...."

"Đừng nói nữa, đi ra ngoài đi!"

Nghe thấy giọng Dung Lâm đã có phần âm trầm, biểu hiện sự mất kiên nhẫn. Dung Kỳ muốn nói lời cuối, nhưng rốt cuộc vẫn nuốt xuống.

Dung Kỳ rời khỏi thư phòng, Dung Lâm mím môi thành một đường thẳng. Các đời hậu bối của Dung gia, chưa từng có ai như Dung Khuynh. Vốn là con thỏ mềm mại vô dụng, đột nhiên đoàng một cái lại trở thành mãnh thú khó khổng chế, điều này khiến Dung Lâm hết sức phẫn nộ.

Dung Lâm do dự chưa diệt trừ nàng là vì Trạm vương còn dây dưa chưa chịu đưa ra quyết định của hắn. Nhưng để nàng ở phủ, bây giờ Dung Lâm cảm thấy rất chán ghét. Nên hắn mới dứt khoát đồng ý với Dung Dật Bách đưa nàng rời đi, nhắm mắt làm ngơ.

Vừa ra khỏi cửa phủ Dung gia, Dung Khuynh cảm thấy việc hô hấp dễ dàng hơn rất nhiều. Mặc dù chưa biết mình sẽ được thanh tịnh bao nhiêu ngày, nhưng loại cảm giác này thật sự rất tốt!

"Dung Dật Bách, khoảng bao lâu nữa chúng ta mới tới nói?"

"Tầm hai canh giờ!"

"Thật tốt! Chúng ta cứ từ từ mà đi, không vội!" Lần đầu tiên nàng có cảm giác nếu gấp rút lên đường sẽ giống như kì nghỉ phép, cảm giác thoải mái sẽ rất ngăn ngủi.

Dung Dật Bách gật đầu, vừa muốn nói chuyện, một tiếng kêu lớn đột nhiên vang lên ngoài xe!

"Khuynh Nhi, Khuynh Nhi...." Tiếng kêu kia hết như đang gặp quỷ vậy, tràn đầy kích động. Khiến mọi người xung quanh đều bị kinh hãi mà chú ý nhìn sang.

Trong tửu lâu gần đó, hai nam nhân cũng ghé mắt sang. Một người vừa nhìn, liền quay lại người đối diện, nhìn không được mở miệng: "Hoàng thúc, là Dung cửu tiểu thư!"

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đi đâu cũng gặp

Là Dung cửu tiểu thư!

Một câu nói, dư âm kéo dài, bắt nhịp bắt điệu, vẻ mặt bị ối nhìn người đối diện!

Trạm vương dời mắt nhìn Ngũ hoàng tử, không mặn không nhạt: "Thì thế nào?"

"Thì thế nào? Thì thật sự là trùng hợp chứ thế nào nữa! Hắc hắc..." Ngũ hoàng tử Vân Trần cợt nhả cười, chỉ nói nhảm, không liên quan tới vấn đề.

Trạm vương hừ nhẹ, lười phải nhìn hắn, tiếp tục thưởng thức trà.

Vân Trần cũng không dám nói thêm nữa, ngược đầu nhìn Cổ nhị công tử đang "lưu luyến chia tay" cùng Dung Khuynh. Xem cuộc vui, không chút che dấu, mắt đầy thú vị hào hứng.

Dựa theo nguồn tin tức đáng tin cậy, hoàng thúc vốn muốn guét Dung Khuynh, nhưng cuối cùng lại bất ngờ thu tay về. Rốt cuộc là vì sao? Vì sao lại rút lại? Vân Trần vô cùng tò mò.

Sâu trong lòng Vân Trần, nguyện vọng lớn nhất cuộc đời hẳn không phải là được thông minh tuyệt đỉnh hay phát quyền phát thế, mà chính là khát khao được nhìn thấy Trạng hoàng thúc không có nhân tính của mình bị ăn quả đắng dù chỉ một lần.

Vạn vật tương sinh tương khắc, nằm mơ hẳn cũng vô cùng muốn thấy khắc tinh của Trạng vương xuất hiện, hung hăng thu thập kẻ vô nhân tính này.

Nếu có một ngày Trạng vương gặp chuyện không thể phản pháo, một ngày được thấy Trạng vương buộc phải thỏa hiệp, vậy.... Vân Trần hẳn thật sự có chết cũng thấy rất rất rất mãn nguyện!

Chỉ tiếc, có rất nhiều lúc Vân Trần cảm thấy nguyện vọng đó là một nguyện vọng rất hão huyền! Ai... Thôi xem cuộc vui trước đi!

"Đình Dục, người...." Dung Dật Bách mới vừa mở miệng đã bị Cố Đình Dục kích động chặn lại.

"Các người muốn đi đâu? Người rốt cuộc muốn dẫn Dung Khuynh đi nơi nào?" Dung Dật Bách bộ dáng đỏ mặt tía tai, như có thể đánh nhau với Dung Dật Bách bất cứ lúc nào, ra tay bắt Dung Khuynh đi.

Dung Dật Bách nhú mày.

Nam nhi thất tình, tựa như dã thú điên cuồng, dựa vào tính cách Cố Đình Dục, giờ phút này hẳn xem như đã rất táo bạo rồi!

"Dục biểu ca!"

Dung Khuynh vừa kêu, Cố Đình Dục liền lập tức thay đổi một trời một vực: "Khuynh Nhi...." Giọng nói run run, chỉ kém chưa rơi nước mắt nữa thôi.

Không thể không thừa nhận, bạn học Cố Đình Dục đây đúng là một người tình cảm, có nhân tính. Đáng tiếc, những chuyện ô đầu khóc rống, cùng nhau tâm sự cái gì đó. Dung Khuynh cảm thấy... Hay là thôi đi....

Thẳng thẳng mà nói, từ về mặt đến ánh mắt đều đầy thâm tình khẩn thiết của Cố Đình Dục... Dung Khuynh có chút chịu không nổi. Tình cảnh của nàng bây giờ, thật không thể cố gắng biểu hiện ra được chút tình cảm gì đâu. Hơn nữa, vị biểu ca này... Quá tiêu tụy.

Dục ca ca, hay là chỉ làm một người tốt đơn thuần, không nhắc đến chuyện tình cảm hành hạ có được không?

"Dục biểu ca, mấy ngày không gặp, nhìn người có vẻ... béo ra không ít!"

Dung Dật Bách... Nhìn trời, không còn gì để nói!

Cố Đình Dục thiếu chút nữa đã rơi luôn nước mắt.

Vân Trần thiếu nhin không được, phì cười: "Rõ ràng Cố nhị công tử đã gầy đi một vòng, vậy mà nàng lại nói người ta béo lên? Đây là loại ánh mắt thế nào vậy?"

"Dục biểu ca, thế này rất tốt!"

Dung Khuynh nói xong, vành mắt Cố Đình Dục liền hồng hồng lên: "Tốt? Tốt chỗ chứ?"

"Trời không sập, không có rơi xuống, chúng ta ai cũng bình an, vậy là tốt rồi."

"Khuynh Nhi...." Không nói ra lời, nước mắt lại rơi xuống, thiên ngôn vạn ngữ, miệng có lại khó trả lời.

Dung Khuynh sững sờ, nàng đâu có nói gì bậy bạ, chỉ là lời vô tình, nhưng sao hẳn lại khóc nữa rồi?

"Khuynh Nhi, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi!"

"Người không cần phải xin lỗi ta. Được rồi, dù sao trên đường cũng không phải là chỗ nói chuyện, người mau về đi."

Đã không minh bạch với Trạng vương, bây giờ lại còn không minh bạch với Cố Đình Dục nữa. Vậy tương lai bị chìm lộng heo của nàng có lẽ cũng không còn xa...

"Khuynh Nhi, người cùng ta trở về đi. Chúng ta về nhà, ta sẽ cho phụ thân, mẫu thân thấy..."

"Cố Đình Dục, mau trở về đi!"

Cho thấy? Cho thấy cái gì? Thấy nàng và hẳn là đôi tình lữ đang gặp hoạn nạn? Hay là cho thấy tất cả đều không thể ngăn cản nổi cái gọi là tình yêu?

"Khuynh Nhi, người không muốn sao?"

"Đúng vậy, ta không muốn vào lúc này lại đi quấy rầy thúc, thăm!"

"Khuyh Nhi, ý ta không phải là..." Cố Đình Dục còn muốn nói tiếp, Dung Dật Bách đã vội ngăn lại.

"Đình Dục, thời gian không còn sớm, bọn ta còn phải gấp rút lên đường, có gì đợi ta trở lại rồi nói. Trụ Từ, mau đưa chủ tử người về đi." Giọng nói ôn hòa, thái độ cương nghị. Nói xong, kéo Dung Khuyh vào xe, rồi đi.

Cố Đình Dục nhắc chân định đuổi theo, lại bị Trụ Từ ngăn cản, thấp giọng nhắc nhở: "Công tử, người thế này sẽ làm cho biểu tiểu thư bị chỉ trích. Người nên nghe theo lời biểu công tử, chờ hán về rồi nói."

Cố Đình Dục nghe, miệng vẫn mấp mấp, lòng khó chịu, nhưng hán không kiên nhẫn được nữa. Đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn cỗ xe ngựa càng lúc càng xa, ánh mắt ngốc nghếch, thương xót!

Vân Trần cảm thán: "Cố nhị công tử thật sự là một người si tình! Hoàng thúc, người thấy ta nói đúng không?"

"Người thấy hán tốt lắm sao?" Trạng vương tùy ý hỏi.

Trạng vương hơi cong môi một cái, chậm rãi tiếp: "Nếu Tiểu Ngũ thích, bản vương sẽ làm chủ cho người!"

Nghe vậy, Vân Trần da đầu căng lên: "Làm... Làm chủ?"

"Để hán làm Vương phi hoặc Trắc phi cho người, tùy ý chọn lựa."

Trạng vương vừa dứt câu, Vân Trần đen mặt, sau đó vội đứng dậy: "Đa tạ hoàng thúc, không dám làm phiền hoàng thúc nữa." Lui về sau một bước: "A, chất nhĩ quên mất mình còn có chuyện trong phủ, bây giờ không thể bồi hoàng thúc uống trà được nữa rồi." Nói xong, người liền biến mất.

Trong phòng yên tĩnh, Trạng vương dựa lên ghế nệm, tùy ý lắc lư chén nhỏ trong tay, ngược mắt, nhìn thoáng qua chiếc xe ngựa đang đi xa xa, ánh mắt vô định, thần sắc khó lường, khó đoán.

"Lão nô thỉnh an Đại công tử, Đại tiểu thư."

"Đây là Vương ma ma, trước là lão nhân bên cạnh mẫu thân, cũng là vú nuôi của ta." Dung Dật Bách nhìn một phụ nhân hơn năm mươi tuổi, ôn hòa nói.

Xem ra đây là người mà Dung Dật Bách tin nhiệm. Hơn nữa, nàng thích cách xưng hô của vị ma ma này, Đại công tử, Đại tiểu thư. Hoàn toàn không dựa theo thân phận ở Dung gia, ở đó nàng đứng tận hàng thứ chín.

Dung Khuyh mỉm cười, chào hỏi: "Vương ma ma, hảo!"

Dung Khuyh vừa mở miệng, Vương ma ma vành mắt lập tức hồng lên: "Tiểu thư lớn rồi." nhưng lại phải gặp trùng loại chuyện xui xẻo đó. Nếu phụ nhân còn sống, chắc chắn sẽ rất đau lòng, rất thương tâm.

"Đúng vậy, nàng đã lớn rồi!" Dung Dật Bách đáp lại. Nhưng thật sự nàng rất tiều tụy.

"Lần này Dung Khuyh ở đây, phải phiền Vương ma ma lo lắng nhiều rồi." Dung Dật Bách trước sau như một, ôn nhã cụ thể.

"Đại công tử yên tâm, lão nô nhất định sẽ chăm sóc cho tiểu thư thật tốt." Vương ma ma nói sang sảng mạnh mẽ, bộ dạng như đã chờ ngày này rất lâu rồi. Dung Khuyh thấy thế cũng yên tâm.

Dung Dật Bách dặn dò thêm vài câu nữa, sau đó com tới cũng chưa, đã vội vã rời đi.

Vương ma ma nhìn bóng lưng Dung Dật Bách, trong mắt tràn đầy đau lòng, thở dài. Bất quá, điều đó cũng không thể ngăn cản Vương ma ma làm một bàn thức ăn lớn cho Dung Khuyh.

"Lão nô không rõ khẩu vị của tiểu thư, tiểu thư cứ nếm thử từng món trước đi, nếu không hợp miệng, lão nô sẽ đi làm lại."

"Không cần, những món này món nào cũng rất ngon!"

"Vậy tiểu thư nhớ ăn nhiều một chút."

"Cảm ơn."

Dung Khuyh vui vẻ ăn. Vương ma ma một bên ngồi xem mà lòng chua xót. Chắc chắn ở Dung gia nàng rất bị ngược đãi. Nếu không tướng ăn của tiểu thư đã không hung mãnh như thế, mà chắc chắn sẽ vô cùng ngạo mạn cùng ưu nhã.

Chỉ một bữa cơm, mà Vương ma ma đã thầm mừng Dung lão phu nhân và Ngụy thị trong lòng cả trăm lần. Dung Khuyh ăn đến bụng căng tròn, thở không nổi.

Từ chối yêu cầu muốn gác đêm của Vương ma ma, người nào đó nằm lì trên giường, vừa vuốt bụng vừa trăn trở xoay người, hưởng thụ cảm giác sáng khoái.

Ở trong trang mấy ngày, Dung trừ ăn và ngủ ra, không hề có chuyện thứ ba. Vương ma ma ngày nào cũng biến hóa đa dạng món ăn, Dung Khuynh cũng rất thích thú phối hợp làm heo được nuôi. Quần áo đến tay, com nước đến miệng, thật sự rất tốt!

Nhưng rơi vào mắt Vương ma ma.... Tiểu thư đây chính là ra sức ăn để phát tiết buồn khổ, uất hận trong lòng.

Ban đêm

Vương ma ma nói với Vương lão tử: "Ngày mai chúng ta đưa Mộc Du cùng Hách Nha đến đây đi."

"Dẫn chúng đến làm gì?"

"Để tiểu thư cô đơn đơn quá cũng không tốt, ta muốn để chúng đi theo tiểu thư."

"Chuyện này...chuyện này thích hợp sao?"

"Cũng không hẳn là vậy. Nhưng mà, chỉ cần tiểu thư vui vẻ, thì mấy cái quy củ gì đó dẹp sang bên hết đi." Vương ma ma lo lắng nói: "Ta chỉ sợ cứ như thế mãi, tiểu thư sẽ khó chịu đến bệnh mất."

Khó chịu sao? Dung Khuynh nàng thật sự một chút cũng không thấy khó chịu.

Hôm sau.

"Tiểu thư, đây là tôn tử Mộc Du của ta năm nay tám tuổi. Còn đây là tôn nữ Hách Nha, năm nay sáu tuổi. Đến đây, mau đến thỉnh an Đại tiểu thư!"

"Gặp qua Đại tiểu thư!" Hai đầu củ cải nhu thuận hành lễ.

"Thật ngoan." Dung Khuynh thuận miệng khen một câu, nhìn con thỏ nhỏ trong lòng Mộc Du: "Người nuôi con thỏ nhỏ này sao?"

"Này...cái tặng tặng cho tiểu thư!" Mộc Du câu nệ trả lời, giờ tay giờ con thỏ nhỏ đưa ra trước mặt Dung Khuynh.

"Tặng cho ta?"

"Đúng vậy, tiểu thư đừng ghét bỏ nó."

Dung Khuynh nghe vậy cười một tiếng, duỗi tay ra nhận lấy: "Ta thích thỏ nhỏ."

Mộc Du nghe thế mới thở phào nhẹ nhõm.

"Bởi vì món thịt thỏ kho tàu thật sự rất ngon!" Dung Khuynh nói xong, liền thấy hai đầu củ cải nhìn chăm chăm nàng, sững sờ mà nhìn chăm chăm nàng.

Mộc Du ngây ngốc nhìn về phía Vương ma ma, tràn đầy ưu thương. Nãi nãi, chẳng phải người nói tiểu thư rất lương thiện sao? Nhưng tại sao tiểu thư thiện lương lại...muốn ăn thịt thỏ kho tàu chứ! Ô ô...

Nhìn phản ứng quá mức rõ ràng kia, Dung Khuynh lập tức phì cười ra tiếng.

Tiếng cười thanh thúy, lộ ra vài phân ác thú, vô hạn sung sướng!

"Người có vẻ rất vui!"

Giọng nói ở đâu đột nhiên xuất hiện, như từ trên trời giáng xuống. Người trong nội viện cả kinh, tươi cười trên mặt Dung Khuynh bỗng chốc cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Làm chi?

Là Trăm yêu nghiệt!

Nhìn rõ người xuất hiện là ai, Dung Khuynh bỗng nhiên thấy não bộ mình thật đau nhức!

"Nhìn thấy bản vương, người không vui?" Lời này không phải là nghi vấn, mà là khẳng định. Bởi vì trong mắt Dung Khuynh bây giờ ngoài kinh hãi ra, không còn gì khác! Điều này... khiến Trạng vương vô cùng không vui.

Vì tâm tình hắn bây giờ rất xấu, nên không nhìn nổi có người được vui vẻ.

Còn lí do tại sao hết lần này tới lần khác hắn lại muốn thấy Dung Khuynh mặt hừng, Trạng vương trả lời là: không có lí do, chỉ cần hắn muốn, mặc kệ người khác nghĩ gì.

Dung Khuynh nghe vậy, trái tim khẽ run rẩy, lập tức nhếch miệng đầy vui vẻ, mang khuôn mặt tươi cười ra đáp lại: "Vương gia, sao ngài lại đến đây?" Đúng là âm hồn không tiêu tán.

"Muốn thấy người bị khó chịu!" Trạng vương trả lời rất thẳng thắn, không chút che dấu thú tính của mình.

Dung Khuynh vội cắn răn một cái, sau đó tiếp tục cười, kiềm nén không chửi người, nói sang chuyện khác: "Vương gia, đi đường vất vả rồi, mời vào trong!"

"Hắc hắc..." Người không thích thấy ta vui vẻ, vậy ta sẽ càng ra sức cười cho người xem.

"Dung cửu!" Giọng kéo dài, mang theo hàm ý cảnh cáo.

Dung Khuynh lập tức khép miệng lại, không cười nữa: "Vương gia, mời vào trong!"

Trạng vương hừ nhẹ một tiếng, nhắc chân bước vào nhà.

Dung Khuynh lùi về sau hai bước, nhìn ba người đang quỳ trên đất: "Ma ma, người đi chuẩn bị một ít nước trà mang qua đây." Nhưng thức ăn thì ngàn lần đừng chuẩn bị, một chút ý muốn mời Trạng vương ở lại ăn cơm cũng không có. Hi vọng tên yêu nghiệt này chỉ đơn giản là đi ngang qua, ngồi một chút rồi sẽ đi ngay.

"Lão nô chuẩn bị ngay!"

Vương ma ma dứt khoát nhận lệnh, không do dự một chút. Mặc dù Trạng vương là người làm tổn thương Dung Khuynh, mặc dù Dung Khuynh vì chuyện đó mà phải gặp đủ thứ chuyện đau lòng. Nhưng Vương ma ma ngoài việc cố gắng chăm sóc Dung Khuynh thật tốt ra, bà chưa bao giờ dám nghĩ tới chuyện xa hơn.

Bởi vì bà chỉ là một kẻ nô bộc, một cái nô tài. Vì vậy, bà càng thêm hiểu được thế nào là nhẫn nại. Hiểu được thân phận của mình, địa vị, quyền lợi đang ở đâu.

Dạy dỗ Trạng vương, đòi công đạo với hắn. Bà không có tư cách đó. Hơn nữa làm vậy còn có thể đi tông cái mạng nhỏ của mình, hại Dung Khuynh không chiếm được cái gì tốt.

Cho nên, bà chỉ làm đúng bốn phận. Đồng thời cũng mong đợi Dung Khuynh biết chấp nhận vận mệnh của mình, sống cho thật tốt!

"Còn nữa, để Mộc Du và Hách Nha về trước đi."

Trẻ nhỏ nói chuyện không kiêng kị, Trạng yêu nghiệt lại không phải một người phúc hậu, lỡ như nói sai một câu... trái tim bé nhỏ làm sao có thể chịu được!

"Lão nô đã hiểu. Tiểu thư, có gì cứ gọi lão nô!"

Nhìn phần lo lắng không thể che đi trong mắt Vương ma ma, Dung Khuynh gật đầu: "Bây giờ ta ra chào hỏi Vương gia!" Nói xong, vỗ vỗ vai Vương ma ma, xoay người bước vào trong.

Đây là một trận chiến ác liệt, ma ma người cần phải chuẩn bị cho vững vàng vào nha!

Vào nhà, nhìn thấy Trạng vương đang đứng trước bàn đọc sách, quan sát tác phẩm lớn của nàng.

"Cái này là do người viết?"

"Đúng vậy!"

"Viết bằng chân?"

"Vương gia nhìn thật chuẩn!"

Hắn nói cái gì cũng được, chỉ cần không phải mang nàng ra chém, nàng sẽ không cãi cọt lại.

"Đọc nó!"

"Được!" Dung Khuynh bước lên một bước, cảm lên tác phẩm vĩ đại của mình, mắt nhìn xa xăm, giọng đầy tình cảm: "A.... Thời tiết đẹp như thế, ta xinh đẹp như vậy, cuộc sống thật nhiều màu, được ăn ngon mặc đẹp; A.. Cuộc sống thật đẹp đề!"

Đọc xong, nàng rút tay lại, để lại câu tiểu kết: "Bêu xấu, bêu xấu rồi!"

Lầm Ngũ nghe xong, cúi đầu, hỏi hận tại sao khi này mình lại không chịu bịt tai lại!

"Cái này thật sự là thơ?"

Dung Khuynh cười ngượng ngùng một tiếng, dịu dàng mong đợi nhìn Trạng vương: "Vương gia, người thấy thế nào?"

Trạng vương chỉ khẽ cong môi một chút, âm trầm nói: "Cũng không tệ!"

"Thật sao?"

Trạng vương gật đầu, quơ quơ tờ giấy kia, không mặn không nhạt: "Lớn lên xinh đẹp, ăn uống cực tốt, cuộc sống tươi đẹp. Qua một bài thơ, giúp bản vương nhận ra người có được không ít thứ."

Trạng vương dứt lời, Dung Khuynh thâm căng thẳng, cảm giác quen thuộc đánh tới, không ổn! Quả nhiên....

"Dung cửu, hình như bản vương đã quá nhân từ với người."

Làm trái lệnh của hắn, đâm Lầm Nhất bị thương, giốn cột hộ vệ, còn dám chiến thắng trò chơi.

Dung Khuynh nắm chặt quả đấm, quỳ gối xuống: "Cảm ơn ân tha mạng của Vương gia."

"Người đang tạo bậc thang cho mình bước xuống sao!" Hắn không nhớ mình đã nói thả nàng ra bao giờ.

Dung Khuynh ngẩng đầu lên, nhìn Trạng vương: "Bởi vì tiểu nữ muốn sống."

"Muốn sống sao?"

"Đúng vậy, mặc dù ngày nào cũng phải sống trong lo âu thấp thỏm, dù có rất nhiều người không chịu được ta, dường như không hề có một ai muốn bảo vệ ta. Nhưng còn nước còn tát, ta vẫn ôm hi vọng. Hi vọng nhân sinh của ta là khổ trước ngọt sau, hi vọng có thể chờ tới một ngày mây tan nhìn được trăng sáng, có thể sống đến đầu bạc răng long." Nhìn ngắm quang cảnh bốn bề giang sơn, thật xinh đẹp!

Dung Khuynh nói xong, trong phòng yên tĩnh thật lâu.

Lặng im, thật lâu sau, Trạng vương mới nhân nhật mở miệng: "Các lời cầu xin buông tha, cầu xin tha mạng, bản vương đã từng nghe qua vô số lần. Trong số đó, lời của người là êm tai nhất. Nhưng điều đó cũng không thể thay đổi được gì."

Dung Khuynh lặng lẽ nghe, cúi đầu.

Trừ bỏ bảo nàng lừa tình ra, gặp may khoe mẽ hay nũng nịu đáng yêu, cái nào nàng cũng biết làm, không biết yêu nghiệt này sẽ thích cái nào.

Dung Khuynh cúi đầu mím mím ngón tay. Vì sống, nàng đã liều mạng đến tận nước này... Có đôi lúc nàng rất muốn dứt khoát không tính toán nữa, chết hay sống đều mặc cho số phận! Nhưng nghĩ lại, so với mệnh sống vô giá, tồn nghiệm kia chỉ là thứ bỏ đi.

"Dung cửu!"

"Ở đây!"

"Đến đây!"

"Được!"

Dung cửu đứng dậy, cúi đầu, đi về phía Trạng vương. Cùng lúc đó, Lầm Ngũ đột nhiên nhấc chân đi ra ngoài. Hành động này của hắn, khiến ấn đường Dung Khuynh đập mạnh không thôi, bước chân vô ý thức dừng lại.

Thấy cửa đột nhiên bị đóng kín, sắc mặt Dung Khuynh thay đổi, cổ tay bị người nắm lấy, thân thể nhẹ tênh, cảnh tượng xoay chuyển, lưng bỗng chốc đau nhức, người trầm xuống, lúc ngẩng đầu lên, đập vào mắt là khuôn mặt tuyệt mỹ vô song đang kề kề đối diện, cả thân thể bị áp chặt trên bàn đọc sách.

Các nàng có hiểu hết diễn biến cốt truyện không? Nếu không hiểu phần nào thì góp ý lại với ta nhé, chứ sao ta edit mà thấy mông lung quá chừng @@.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Muốn bạc?

Mây rậm như mực, đôi mắt sâu như biển hoàn toàn là một mảnh âm u, điểm chút âm trầm ma mị, mê hoặc chúng sinh, câu hồn quỷ thần.

Dung Khuynh theo bản năng nuốt nuốt nước miếng. Nếu không đề cập tới chuyện bản tính xấu hay tốt, mà chỉ nhìn bên ngoài, thì thật sự không thể bắt bẻ được thứ gì từ trên người Trạ vương. Cái loại ma mị mê người này, không phải chỉ có một chút!

Hành vi lên lút của Dung Khuynh rơi vào trong mắt Trạ vương, khiến hắn đậm mặt cong môi một cái, đôi mắt sắc ngày càng âm trầm, khẽ chuyển động ngón tay cuốn lấy một lọn tóc của nàng, ái muội dạt dào như từng tràn sóng vỗ, cực hạn mê hoặc: "Muốn sao?" Ma giọng trầm thấp, từ tính, gọi cảm.

Nghe thấy một câu hỏi như đốt pháo bên vành tai, đáy lòng Dung Khuynh tiếp nhận từng đợt gió rét, sau đó lại đột nhiên trở nên chai sạn. Có lẽ khi con người ta khản trương tới một mức độ nhất định, sẽ lập tức như con lợn sắp chết không sợ dính nước sôi.

Hàng lông mi lấp lánh, đôi mắt sắc tinh khiết, sợ hãi mở miệng: "Cái đó...tiểu nữ không có bạc!"

Bạc? Là ý gì? Tạm thời không rõ!

Dung Khuynh chống tay đỡ trước ngực Trạ vương, vừa chạm vào đã cảm nhận được thứ nhiệt độ nóng bỏng chỉ thuộc về nam nhân cường ngạnh kia, khiến lòng bàn tay mềm không ngừng đỏ mề hôi, tận lực khống chế từng biểu cảm trên mặt: "Vương gia, không có bạc cũng được sao?"

Trạ vương gia đã lần thứ hai tự đưa mình tới cửa cho nàng thưởng thức, nàng làm sao cũng nên bày tỏ một chút lòng thành, nhưng bây giờ rỗng túi rồi thì làm sao đây!

Trạ vương lặng im hồi lâu, ánh mắt nhìn chằm chằm Dung Khuynh dần trở nên âm trầm. Hiển nhiên đã hiểu được hàm ý trong lời nói đó

Rất tốt, vật nhỏ này vậy mà lại xem hắn như những kỹ nam bán vui vẻ ở hồng viện.

Phát hiện ra người bên trên càng lúc càng lạnh lùng, Dung Khuynh rũ xuống mi mắt, có lẽ lúc này nàng nên khoan khoái hô to một tiếng "Muốn, ta rất muốn!" mới đúng, sau đó tích cực chủ động lột sạch sẽ y phục của hắn...Ngô....

Lời oán thán còn chưa dứt, ngực đột nhiên bị phủ bởi một bàn tay lớn. Trong tích tắc đó, Dung Khuynh kém chút nữa đã giơ đầu gối đánh lại hắn! Nhưng khi nhìn tới gương mặt kia của Trạ vương, lại tức giận bỏ chân xuống.

Đây là cổ đại, không thể sử dụng kỹ thuật phòng thân với vương quyền.

"Bản vương đã không chê ngực người nhỏ thì thôi, người còn dám động tay động chân với bản vương." Vật nhỏ đáng đánh đòn.

Người cảm thấy không vui với bộ ngực thiếu thôn của ta, nói cho người biết, ta cũng không ưng gì kỹ thuật yếu kém kia của người đâu! Dung Khuynh thầm phỉ nhổ một tiếng.

Xấu hổ ngẩng đầu, nàng hờn: "Tiểu nữ không có thân thể xinh đẹp, không có vạm vỡ kim hải ngân sơn, nên tiểu nữ cảm thấy mình không nhận nổi phần ân sủng này của Vương gia!"

"Vậy ý người là bản vương vừa ham tiền lại vừa háo sắc sao?"

Dung Khuynh ra sức lắc đầu, thành thật trả lời: "Không phải vậy, chẳng qua tiểu nữ cảm thấy Vương gia đáng nhận được những thứ tốt hơn."

Trạ vương nghe liền không khỏi bật cười. Bỗng chốc hắn có một ý nghĩ điên rồ, đó là muốn tự tay lột đầu nàng ra thử, kiểm tra xem rốt cuộc bên trong đang chứa cái gì.

Ở trên đời này, người sợ hắn, vụng trộm mắng hắn không ít. Nhưng có thể vừa nhục nhã hắn lại vừa có thể bày ra vẻ mặt vô tội thế này, nàng là người đầu tiên!

Nghe thì rất mới lạ, nhưng đáng tiếc thay Trạ vương lại không cảm thấy đó là tốt. Bất quá, hắn lại cảm thấy bất ngờ với mình khi không còn ý muốn giết nàng nữa. Có lẽ vì việc giết người đối với hắn mà nói, đã sớm thành thói quen, lạnh tay đến mức không còn cảm nhận được niềm vui thú trong đó nữa.

Thế nên so với giết Dung Khuynh, hắn càng muốn xem bộ dạng khổ sở gãy giữa của nàng, chắc chắn sẽ thú vị hơn nữa.

Không phải một kẻ chỉ biết cầu xin tha thứ, cũng chẳng phải người tha chết chứ không chịu khuất phục. Co được dấn được, là bông vải loại có gai, vật

nhỏ vừa có chút màu sắc đã liền muốn mở cả một xường nhuộm vải, xem như cũng là một món đồ chơi mới lạ! Nhưng bên cạnh đó, nàng còn rất biết cách phá tan hào hứng của người khác. Nghĩ tới đây, hân tha lỏng người, sức nặng toàn thân chẳng mấy chốc đã hoàn toàn đè trên người Dung Khuynh.

A....

Cho đến khi sắc mặt Dung Khuynh biến thành màu gan heo, khó thở đến mức nói không nên lời, thiếu chút nữa đã tắt luôn cả thở. Trạng vương thấy vậy mới chịu mở rộng lòng từ bi đứng dậy, nói chuyện rất đương nhiên: "Bản vương đói rồi, mau chuẩn bị thức ăn mang đến đây." Sau đó nhấc chân đi vào trong phòng.

Dung Khuynh vuốt vuốt ngực, thở lấy thở để, nàng lại lần nữa bị đè đến thiếu chút nữa bỏ mạng rồi!

**

Trước giờ hành tung của Trạng vương luôn rất được chú ý. Tin tức Dung Khuynh vừa bước chân trước vào trang, Trạng vương chân sau liền lập tức theo đến, lấy tốc độ chóng mặt lan ra khắp kinh thành. Tạo ra một làn sóng rung chuyển dữ dội. Khi nghe được chuyện, phản ứng của các gia tộc liên quan không hề giống nhau.

Dung gia vui mừng, đặc biệt là Dung Kỳ.

Dung Khuynh được Trạng vương sủng ái như vậy, cho dù chỉ được vị trí thấp thớt, nhưng cuộc đời nàng cũng đủ vì thế mà đi lên, quan trọng hơn là cái người làm phụ thân như hân có lẽ cũng sẽ được thơm lây.

Tâm tình Dung Kỳ bây giờ rất tốt, bất mãn với Ngụy thị cũng vơi đi nhiều. Đêm đó liền đến chỗ Ngụy thị ngủ, tiếp tục ra sức khai thác khối đất đai Ngụy thị kia!

Rất tốt, Dung Khuynh không cần thận lại trở thành công thần giúp lão phụ thân quay về lần lành với Ngụy thị.

Ngược lại với người trong Dung gia, tâm tình Dung Lâm có chút phức tạp hơn, nữ nhi Dung gia đông như thế, không ngờ Trạng vương lại thích khẩu vị hung mãnh nhất như Dung Khuynh! Thật sự....

Nhớ đến bất mãn của Dung Khuynh về Dung gia. Dung Lâm tạm thời không thể xác định được: Dung Khuynh được sủng ái, rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu cho Dung gia đây?

Các nữ nhân ở hậu viện Trạng vương phủ nghe được tin, tay ôm ngực tràn đầy đau thương, lòng thầm chua xót, bản thân mình phong hoa tuyệt đại, xinh đẹp muôn vẻ như thế, các nàng có chỗ nào không bằng quả dưa xanh như Dung Khuynh. Chẳng lẽ, sở thích của Trạng vương chính là như vậy?

Ưu thương, hậm hực, tâm tình không vui, nhưng phần lớn là hả hê vui mừng. Trang Thi Nghiên nha, chẳng phải Trang Thi Nghiên nàng ta nghĩ mình đặc biệt hơn người sao? Không ngờ cuối cùng cũng chỉ là vật phẩm hạng trung bình thường.

Vương gia tha cho nàng ta một mạng, cho phép nàng ta ở lại phủ. Nhưng hân lại thả đi sủng hạnh trái dưa xanh trẻ trung Dung Khuynh kia, chứ không thêm động chạm đến Trang Thi Nghiên căng tròn mọng nước. Đủ để thấy được tầm quan trọng của nàng ta trong mắt Vương gia, kỳ thật chẳng là cái gì cả. Dù có Trang gia đứng phía sau thì sao, cuối cùng vẫn không được Vương gia sủng ái đó thôi. Như thế, các nàng có thể yên tâm rồi.

Còn như Dung cửu...suy cho cùng cũng chỉ là một tiểu thư hư thân trong khuê phòng, nhất thời được sủng ái mà thôi, ra sao cũng không thể chiếm thế thượng phong mãi được.

Cố gia.

"Chuyện Dung Khuynh được Trạng vương sủng ái, người trong kinh thành ai ai cũng biết cả rồi. Nên người nghe lời nương, không nên cố chấp khư khư giữ lấy nữa, hao tâm tổn trí, uống phí khí lực. Dung Khuynh nàng đã là người của Trạng vương rồi! Nếu để Trạng vương thấy được dáng vẻ này của người, người chắc chắn sẽ mất mạng, người có biết không!"

Cố Đình Dục lắng lắng nghe, ngồi ngây ngốc một chỗ, cũng không màng đáp lại. Bộ dáng này đã thành công thấp lửa trong lòng người mẫu thân nào đó.

"Dung Khuynh từ nay đã có Trạng vương cường ngạnh để dựa vào, nàng đã không còn cần người bảo vệ. Người thế này, sẽ khiến nàng chẳng những không cảm kích biết ơn, mà còn oán hận người cản trở tương lai, phá hư nửa đời phong hoa phú quý của nàng nữa. Cho nên, người tỉnh đi, đừng tiếp tục ngu ngốc!"

Cố đại phu nhân nói đến miệng đắng lưỡi khô, nhưng Cố Đình Dục một chữ cũng không nghe thấy.

"Khuynh Nhi là người như thế nào, ta rõ hơn người. Nương, người thân là cự mẫu, không nên nói như vậy!"

Cố Đình Dục nói xong, Cố đại phu nhân tức giận đến thiếu chút nữa đã học máu: "Người...cái đứa con bất hiếu này, người đúng là đã bị nàng mê hoặc đến điên rồi."

Cố Đình Dục rũ xuống mi mắt, đứng dậy bước ra ngoài.

"Người muốn đi đâu?"

"Chỉ là đi dạo một chút. Nương không cần lo lắng, ta sẽ trở về sớm." Nói xong, kéo tay Cố đại phu nhân ra, không quan tâm tới lời nàng gọi nhắc chân đi ra ngoài.

"Đứa nhỏ này thật sự khiến ta tức chết!" Cố đại phu nhân nổi trận lôi đình, lòng lại đầy chua xót. Càng thêm vững tin Dung Khuynh chính là một mối họa. Đã bắt khiết lại còn khiến Cố Đình Dục luyện lưu như thế. Thật là...

Trạm vương cũng thật là, sao bây giờ còn giữ lại người? Sao còn chưa chịu dứt khoát xử tử đi! Diệt trừ bớt một mối họa cho nhân gian.

Tâm tình mỗi người trong kinh thành mỗi khác. Nhưng bọn họ đều có chung một suy nghĩ giống nhau: Dung Khuynh đã lọt được vào mắt xanh Trạm vương, ngày tháng tốt lành của nàng đã không còn bao xa.

Ngày tháng tốt lành?

Nếu để Dung Khuynh biết được họ đang nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ chết cười.

Kể từ khi Trạm vương đến, bốn chữ "nước sôi lửa bỏng" đã không còn đủ để hình dung về hoàn cảnh của nàng bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Nói dối

Khi Trạm vương đến, cũng là lúc cuộc sống an nhiên như heo của Dung Khuynh đã đến hồi kết thúc, bị buộc bước vào hoàn cảnh phải làm một con ong nhỏ cần cù!

Ban ngày, Trạm vương gia thường thức trà, đánh cờ, ngắm cảnh, lập đi lập lại!

Dung Khuynh cũng là lập đi lập lại, nhưng là lập đi lập lại việc chưng trà, rót nước, đốt chân, bóp vai!

Mỗi ngày qua đi, mỡ Vương thi thân thể thoải mái, Dung Khuynh thì mỗi mệt rã rời.

Ban ngày đã không được nhàn, buổi tối cũng chẳng khác.

Hầu hạ cơm nước Trạm vương gia xong, lại xách mông theo sau hấn đi vòng vòng giám thực, đợi hấn rửa mặt, trải giường cho hấn, nhìn hấn nằm yên ắng trên giường. Nàng nghĩ một ngày nhàn của mình cuối cùng sẽ chấm dứt ở đó, nhưng không ngờ...

Trạm vương nằm trên giường mềm mại thơm ngát, tiện tay ném qua cho nàng một cuốn sách *"chi, hồ, giả, dã": "Đọc nó!"

(*): đó là một loại sách chỉ dành cho người học cao hiểu rộng thời xưa, dạy về đạo nghĩa con người của Khổng Tử.

Dung Khuynh:....

Rất tốt! Ban ngày hầu hạ, buổi tối còn phải chịu trách nhiệm kể chuyện xưa ru bé ngủ ngon, Trạm vương thật sự rất vui vẻ!

"Nếu không muốn đọc, thì đến đây làm việc khác!"

Lời của Trạm vương...

"Khổng Tử nói rằng: học thì phải luyện tập, chẳng phải vui lắm sao? Có bạn hữu nơi xa đến thăm, chẳng phải mừng lắm sao? Người chẳng hiểu ta mà ta không buồn giận họ, thế chẳng phải người quân tử ư?" Dung Khuynh rung đùi đắc ý, bắt đầu đọc sách.

(nghĩa bài thơ trên: Khổng Tử nói về niềm vui học và hành, niềm vui khi được đón bạn nơi xa đến, và nhắc nhở đừng buồn khi có người hiểu lầm ta.)

Trạm vương vừa lắng nghe, vừa hào hứng đặt ra nhiều câu hỏi cho nàng giải đáp!

"Người vui?"

"Rất vui!"

"Bản vương có phải quân tử không?"

"Vương gia là quân tử!"

"Nói dối!"

Nói dối? Dốc sức nghe thấy hai từ đó, Dung Khuynh kém chút nữa đã cười thành tiếng. Phải công nhận Trạng vương thật sự rất thấu hiểu bản thân mình. Nếu hắn mà là quân tử, thì trên đời này chỉ sợ sẽ chẳng có ai là lưu manh!

"Đọc tiếp!"

"Không Tử nói: chỉ cần ôn lại cái cũ để hiểu cái mới, là có thể làm thầy được rồi... Không Tử nói: học mà không suy nghĩ sẽ trở nên rối rắm, chỉ suy nghĩ mà không học sẽ rất mệt mỏi. Không Tử nói...."

Dung Khuynh nhớ về ngày xưa, cảm giác như được trở lại lúc thi tốt nghiệp trung học. Nhưng nếu lúc nàng đi học có thể chịu khó như bây giờ, thì hắn đã có công việc tốt hơn. Xem ra lúc đó vẫn chưa đủ áp lực để tạo ra kì tích rồi!

"Không Tử nói rằng..."

Dung Khuynh đọc xong tận mấy trang, Trạng vương mới khoát tay ý bảo đuổi người.

Nàng khép sách lại, nhìn Trạng vương đang yên lặng nhắm nghiền mắt. Đang gần người nghĩ ngợi thì chợt bừng tỉnh. Thì ra người này thật sự xem "chi, hồ, giả, dã." là công cụ để đưa mình chìm vào giấc ngủ sâu! Đúng là...tức chết Không Tử và học sinh!

Nhưng cũng đúng thôi, sách thánh nhân cùng với loại người cặn bã như hắn, thật đúng là hai thái cực trái ngược, chỉ có thể mang ra để ru ngủ nhau.

Đi ra khỏi phòng, nàng ngẩng đầu nhìn con trăng sáng tỏ trên bầu trời đầy hạt sao to nhỏ, mạnh mẽ thở ra một hơi dài, ngày hôm nay thật là mệt mỏi!

"Tiểu thư!"

"Ma ma, sao bây giờ người còn chưa ngủ?"

Nghe Vương ma ma ăn nói nhỏ nhẹ cẩn thận, Dung Khuynh cũng điều chỉnh giọng nhỏ xuống. Cứ như thế, hai người vô cùng giống như ăn trộm, bắt đầu châu đầu ghé tai vào nhau.

"Tiểu thư mệt không?"

"Còn khỏe, còn khỏe!" Ngoại trừ chân đau, lưng mỏi, bàn chân như muốn bốc lửa, Trạng vương làm ra các hành vi thể hiện sự chán ghét lúc hầu hạ ra, còn lại đều tốt hết.

"Lão nô có chuẩn bị chút thức ăn cho tiểu thư, tiểu thư mau qua ăn đi!"

"Ma ma, người thật tốt!"

"Tiểu thư đừng nói như vậy, đây vốn là việc mà lão nô nên làm."

Vương ma ma trả lời rất hào sảng, Dung Khuynh cười cười, không nói thêm gì nữa, nàng theo Vương ma ma đi đến sương phòng kế bên.

Vì phòng của nàng đã bị Trạng vương đại nhân mặt dày chiếm mất, thế nên nàng chỉ có thể rời khỏi chỗ hắn.

Cho đến khi không thấy được bóng dáng Dung Khuynh nữa, Lỗ Ngũ, Lỗ Nhất mới từ góc tối đi ra.

"Thật sự phải nói kiên nhẫn của vị Dung cửu tiểu thư này rất đáng khâm phục." Nếu người khác mà gặp phải chuyện thế này, rất ít người có thể chịu được, dù không chết, nhưng ít nhất cũng là lấy nước mắt rửa mặt, không ngừng lại được.

Trừ tham sống ra là không nói, chỉ có nàng mới sáng mắt khi nghe được từ "ăn". Cái loại tư vị đó dường như có chút không tương xứng với hoàn cảnh hiện tại của nàng.

Lỗ Nhất lặng im không lên tiếng, bởi vì hắn nhìn không thấu được Dung cửu, thậm chí có đôi lúc còn hoài nghi có phải là do nàng quá thông minh hay không?

Nàng là một người tận lực muốn sống, và bây giờ chủ tử đến đây còn không phải là cơ hội tốt cho nàng sao? Chỉ cần nàng thay đổi một kiện y phục đẹp thế nào đó, lại thêm giả vờ thật cung kính lễ phép một chút nữa, giúp bản thân mình trở nên cảnh đẹp ý vui hơn, có lẽ sẽ chiếm được ân sủng của chủ tử.

Chỉ cần nàng được chủ tử thích, thì chẳng những có thể được sống, mà còn có thể được sống vô cùng tốt! Đạo lí đơn giản như thế, nếu nàng thật sự thông minh, thì tự khắc sẽ biết mình nên làm gì!

Vậy thì tại sao hết lần này tới lần khác nàng thà làm nô tỳ trước mặt chủ tử, chứ không thử leo lên giường?

Vì sao ư? Bởi vì nam nhân kia không thích loại nữ nhân chủ động bỏ lên giường của hắn, Dung Khuynh rất chắc chắn chuyện này. Còn nữa... người chắc rằng chỉ cần ngủ với Trạng vương một đêm, là hắn liền cho người sống yên ổn sao? Nếu là vậy, thì Dung Khuynh cũng rất muốn dùng một đêm để đòi lấy cả đời. Đáng tiếc nàng không chắc điều đó. Cho nên, cứ tiếp tục kéo căng tinh thần như thế đi, cần gì dùng đến thân thể đi lần qua lần lại!

"Cửu tiểu thư, Cửu tiểu thư..."

Mới vừa cầm đôi đũa lên, đã liền bị một giọng nói đầy lo lắng ngăn lại.

"Tiểu thư dùng cơm trước đi, lão nô ra xem một chút!"

"Ừ!"

"Nhị tử, có chuyện gì..."

"Ma ma, Cố nhị công tử đến, đang đứng bên ngoài đòi được gặp Cửu tiểu thư, tiểu nhân đã khuyên nửa ngày, nhưng Cố công tử vẫn khẳng khái không chịu về. Ma ma, người đi khuyên hắn đi." Nhị tử vừa bắt đầu đi lại vừa bất an.

Trời tối khuya thế này, Cố Đình Dục đến gặp Dung Khuynh rất rất không thích hợp.. Đặc biệt, Trạng vương còn đang ở đây... Cố nhị công tử này đang cảm thấy bức xúc vì mạng mình dài quá?

Vương ma ma nghe không khỏi nhủ thầm. Nàng cảm thấy cách làm người của Cố nhị công tử không tệ, nhưng chuyện này....đúng là thiết sót! Hắn làm như vậy, sẽ chỉ khiến cho tình cảnh Dung Khuynh đã gian nan lại càng thêm gian nan

Dung Khuynh mất đi trong sạch, nên bước chân vào Cố gia đã là chuyện không thể, Cố Đình Dục dù có chấp nhất thế nào cũng không thay đổi được.

Hơn nữa hắn cứ dây dưa không rõ như vậy, nếu để Trạng vương biết được, sẽ làm ảnh hưởng tới khả năng bước vào Trạng vương phủ của Dung Khuynh, thậm chí cơ hội đó còn có thể tan thành bọt nước.

Kết quả, Dung Khuynh vừa nổi danh là loại nữ tử lăng lợ ong bướm, lại vừa bị vắng vẻ nam nhân về sau.

"Vương ma ma!"

Nghe được tiếng gọi, Vương ma ma quay đầu lại liền thấy Dung Khuynh đứng ở cửa, dáng người nhỏ yếu đến khiến người ta đau lòng: "Tiểu thư, sao người lại ra đây?"

"Cố Đình Dục đến?"

"Đúng vậy..." Vương ma ma phản ứng hơi do dự, vô cùng lo lắng Dung Khuynh sẽ đòi gặp Cố Đình Dục.

"Tiểu thư, người dùng cơm đi! Sắc trời đã tối rồi, lão nô sẽ cho người hộ tống Cố nhị công tử về phủ an toàn. Người yên tâm!"

Dung Khuynh gật đầu, bổ sung thêm một câu: "Đừng cố tranh luận gì với Cố nhị công tử."

"Tiểu thư..." Tiểu thư ơi, bây giờ không phải là lúc người nên đau lòng cho Cố nhị công tử đâu!

Vương ma ma còn đang muốn nói gì đó, lại bị Dung Khuynh khiến cho nghẹn họng.

"Nếu không giải quyết được, trực tiếp đánh ngất xỉu, đưa về."

Ách....

"Đồng thời phái người về Dung gia một chuyến, bảo Bách ca ca tranh thủ qua khuyên nhủ Cố nhị công tử tốt một chút. Chuyện đi thăm thân nhân vào buổi tối khuya thế này, đừng để Dục biểu ca lặp lại lần hai."

"Vâng, lão nô đã hiểu."

Vương ma ma nhận mệnh rồi đi, một hồi lâu sau mới quay lại.

"Đã đưa người đi chưa?"

"Bẩm tiểu thư, Đức Tử bên cạnh Đại công tử đến đây, đã trực tiếp dẫn người đi rồi."

Dung Khuynh vốn không hỏi thêm nữa, nhưng thấy bộ dáng Vương ma ma như đang muốn nói lại thôi, ánh mắt nhìn nàng cũng đầy rối rắm.

"Đại công tử còn dặn dò gì nữa sao?"

"Không...không phải là Đại công tử. Mà là biểu công tử."

"Hắn nói gì?"

"Hắn...hắn nói, hắn vẫn còn nhớ những hứa hẹn lúc trước. Cho nên mặc kệ có xảy ra chuyện gì, hắn cũng nhất định sẽ...nhất định sẽ cưới tiểu thư làm thê." Mấy chữ cuối cùng, Vương ma ma cơ hồ là nói trong miệng, nhưng Dung Khuynh vẫn rõ ràng mình bạch nghe rõ được từng chữ. Có lẽ là vì ban đêm quá yên tĩnh!

Nhất định sẽ cưới nàng làm thê? Lời này có chút cảm động, nhưng lại nhiều phần bất an.

"Thiếu niên phản nghịch, càng áp chế sẽ càng làm phản". Cố Đình Dục chẳng lẽ dựa vào câu nói này mà làm theo? Nếu vậy thì thật sự là *họa vô đơn chí.

() họa đến không chỉ có một.*

Dù trong lòng không an ổn, dù thân thể đầy mệt mỏi, nhưng nàng vẫn ngủ ngon được đến lúc mặt trời lên đến ba sào! Sau khi tỉnh lại, nhận được tin Trạm vương đã rời đi từ lúc sớm, điều này khiến tinh thần Dung Khuynh vọt lên không phanh, vô cùng hăng hái phấn chấn. Thật quá tốt!

Nhưng mà....thành thoi chưa quá hai ngày, bất an trong lòng Dung Khuynh đã được xác minh, biến thành sự thật.

Editor: Sắp hết tiếng được như dạo này rồi =)))

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Không muốn

"Hoàng thượng tuyên triệu, Dung cửu tiểu thư, xin hãy mau theo Từ Lý vào cung yết kiến."

Dung Khuynh nghe, lòng đột nhiên trầm xuống.

Nhìn Thái giám đưa mắt nhìn nàng, Dung Khuynh mặt mũi tràn đầy lo sợ không yên, bất an, giọng nói thấp thòm lo âu: "Công công, ngài nói Hoàng thượng triệu kiến ta?" Hồi lần nữa, các loại dự cảm không tốt ồ ạt kéo đến.

"Đúng vậy!"

Đúng vậy... Dung Khuynh rù mắt xuống, che lại biểu cảm đang cuộn cuộn trong đáy mắt, mặt cung kính nói: "Xin công công chờ Dung tiểu nữ đi thay bộ xiêm y khác..."

"Đề Hoàng thượng chờ đợi chính là bất kính. Cho nên Dung tiểu thư không nên trì hoãn kéo dài. Xe ngựa đã chờ sẵn ở ngoài, xin tiểu thư lập tức theo Từ Lý vào cung!" Lý công công mặt không chút thay đổi, thái độ vô cùng cường ngạnh!

Thay y phục cũng không cho...

Qua thái độ của Từ Lý công công, Dung Khuynh đã có thể đoán được chuyến này vào cung tuyệt đối là không có chuyện gì tốt. Bởi vì có rất nhiều lúc, thái độ của nô tài sẽ biểu hiện rõ ràng được tâm tình của chủ nhân.

Vì thế nên nếu như Hoàng thượng muốn phong thưởng nàng cái gì, Lý công công thân làm nô tài chắc chắn sẽ khách khí với nàng ba phần, chứ không phải thái độ cường ngạnh như thế này!

"Vậy làm phiền công công!"

"Không dám!" Mặt ngoài nói một câu khách sáo, Lý công công xoay người bước ra ngoài.

Dung Khuynh chớp mắt đã xoay người nhanh chóng bước theo sau, Vương ma ma vội vàng chạy theo, gấp gáp nhét một cái hà bao vào tay Dung Khuynh, thấp giọng nói: "Tiểu thư, lão nô chờ người trở về."

Nhìn vẻ lo lắng trên mặt Vương ma ma, Dung Khuynh khẽ giật giật khóe miệng, nắm thật chặt hà bao trong tay, không nói thêm gì, nhấc chân đuổi theo.

Xem ra sau này phải tập thói mang theo tiền tùy thân, nếu không sao có thể chơi với Trại vương! Sao có thể thám thính tin tức!

Ngồi trên xe ngựa, nhét hà bao vào tay Lý công công: "Hôm nay đã làm phiền công công phải vất vả rồi."

"Đây là bổn phận của Từ Lý, không hề vất vả." Động tác nhận hà bao của Lý công công rất thuần thực, trả lời vô cùng khéo léo.

Dung Khuynh cong cong môi, hỏi: "Xin cho thần nữ cả gan hỏi một câu, Hoàng thượng..."

"Vì sao Hoàng thượng triệu kiến, Dung tiểu thư vào cung tức sẽ biết được."

Xem ra câu nói "cảm tiền người thay người trừ tai họa" cũng chưa chắc đúng. Đối mặt với cường quyền, tiền cũng vô dụng.

Dung Khuynh thức thời không hỏi thêm gì nữa, im lặng ngồi trong xe ngựa đi về hướng kinh thành.

Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Bây giờ chỉ có thể thuận theo tự nhiên, tùy cơ ứng biến.

Trừ mình ra, nàng không thể không chế được chuyện của bất cứ kẻ nào.

Đúng là ngày tồi tệ!

Hoàng cung.

To lớn, trang nghiêm, nguy nga, xa quý, sùng bái, tất cả đều hội tụ hết ở Hoàng cung.

Hoàng cung là một nơi thần kỳ, tất cả mê hoặc, tất cả dơ bẩn đều ở trong đó.

"Là do thần không biết cách dạy con mới để hấn làm ra chuyện bất kính như thế với Hoàng thượng, còn mạo phạm đến chuyện của Trăm vương, thần có tội!" Vừa thỉnh tội vừa xấu hổ.

"Hoàng thượng, là thần phụ không trông giữ tốt nhi tử, tất cả đều là do thần phụ sai!" Thỉnh tội, kích động.

Giọng lọt vào tai, Dung Khuynh khẽ nhấp nháy mi mắt.

"Hoàng thượng, Vương gia, Dung tiểu thư đến!" Lý công công bấm báo một tiếng, đại điện to lớn lập tức trở nên yên tĩnh.

Sau đó một thanh âm trầm dày truyền ra: "Cho nàng vào!"

"Vâng!"

"Dung tiểu thư, xin hãy theo lão nô."

"Được!"

Lý công công hộ tống, Dung Khuynh cúi đầu bước vào đại điện. Nhìn sàn điện trơn bóng dưới chân, Dung Khuynh thầm tự khen mình. Rất tốt, mặc dù cả người đổ mồ hôi lạnh, nhưng chân lại không hề mềm nhũn hay run rẩy, biểu hiện không tệ!

"Tiểu nữ Dung Khuynh tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Vương gia!"

"Khuynh Nhi..."

"Ngươi cảm miệng cho ta!"

Cố Đình Dục vừa thốt ra lời thâm tình lưu luyến, liền lập tức bị Cố đại phu nhân nghiêm nghị cắt đứt.

Dung Khuynh giật giật ân đường vài cái, Trăm vương như cười lại như không.

"Dung Khuynh!" Hoàng thượng mở miệng, nghe không ra tâm tình của hấn.

"Có thần nữ!"

"Nhìn thử cái này một chút, ngươi có biết cái này không?" Hoàng thượng lười phát uy với nữ tử bé nhỏ phía dưới, trực tiếp mở miệng vào thẳng vấn đề.

Dung Khuynh nghe, ngẩng đầu nhìn vật trong tay Hoàng thượng, trả lời: "Bẩm Hoàng thượng, là Kim Tiệt!"

"Không sai, đây đúng là Kim Tiệt! Do Cố lão thái gia anh dũng hi sinh bảo vệ biên cương, mà Cố gia được tiên hoàng ban thưởng cho Kim Tiệt." Hoàng thượng không nhanh không chậm nói: "Bây giờ Cố Đình Dục lấy Kim Tiệt mảy ra đến gặp trẫm. Xin trẫm tứ hôn cho hấn!"

Dung Khuynh cúi đầu, chỉ vì tuân thủ theo lời hứa cười nàng làm thế, mà Cố nhị công tử lại liều mạng đến vậy! Nhưng mà... Dung Khuynh thật sự một chút cũng không thấy cảm động, mà ngay cả khí lực chăm chọc cũng không có.

"Vốn là trăm cũng sẽ không hỏi nhiều, có Kim Tiệp của tiên hoàng ở đây, chuyện thành toàn cho tâm ý của Cố nhị công tử cũng không phải là không thể. Chỉ là...." Hoàng thượng dừng một chút, nhìn thoáng qua Trạng vương đang thần nhiên ngồi ở một bên uống trà,....

Hoàng thượng nhanh chóng dời mắt đi, không muốn nhìn thêm lần thứ hai, không mẫn không nhạt: "Chỉ là Trạng vương muốn nghe thử câu trả lời của ngươi."

Câu trả lời của nàng? Trạng gia đúng là người thích xem chuyện hay, không ngại chuyện lớn.

Nàng đồng ý, thì Cố gia cưới về một tàn hoa, chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Nàng không đồng ý, ha ha... Đã cảm đến vật chính tự tay tiên hoàng ban tặng, mà ngay cả một nữ nhân tàn hoa bại liễu cũng không cưới được? Lại là chuyện cười chết người.

Không thể không nói, Cố Đình Dục thật sự đã làm ra một chuyện khó lòng được, vô cùng sáng tạo ban cho Cố gia cùng Dung gia một bờ vực sâu thăm thẳm, không chỉ thế, còn khiến Cố gia hận nàng, cả Dung gia có lẽ cũng sẽ nhìn nàng không thuận mắt.

Mặc dù Dung Khuynh biết trước giờ Cố gia và Dung gia chưa từng thích nàng lần nào. Nhưng ít nhất còn ở mức Dung Dật Bách có thể che chở cho nàng được, nhưng từ nay kể về sau....

Dung Khuynh tự giễu cười một tiếng, Dung Dật Bách chẳng lẽ cũng muốn biến nàng thành sao chổi sao.

Trừ hấn ra, còn có Trạng vương yêu nghiệt kia nữa...

Một tuồng kịch khôi hài, hấn thật sự chỉ đơn thuần là xem cuộc vui? Chứ không hề làm ra chuyện gì thú tính? Dung Khuynh không nghĩ như thế. Nàng luôn có cảm giác, câu trả lời của nàng hình như chỉ là một lời dẫn, là lời bắt đầu một trò chơi tiêu khiển mới của Trạng vương! Cảm giác này rất mãnh liệt!

"Dung Khuynh, Trạng vương muốn biết, ngươi mau trả lời đi."

Hoàng thượng mở miệng lần nữa, Nhưng không đợi Dung Khuynh trả lời, Cố đại phu nhân đã cắt ngang: "Khuynh Nhi, ngươi chắc chắn phải dựa vào tâm nguyện của chính mình mà bẩm báo chi tiết với Hoàng thượng. Dù ngươi không đồng ý, cự mẫu vẫn có thể hiểu được, chấp nhận được nó. Nhưng trước kia, ngươi không nên giật dây, dụ dỗ biểu ca ngươi làm ra tới chuyện như ngày hôm nay. Đó chính là đại nghịch bất đạo, ngươi biết không?"

Rất rõt! Vừa mở miệng đã trả đũa, đã mang hết tất cả tội lỗi đẩy lên trên đầu nàng. Nàng trở thành người khôi xướng!

"Nương, sao ngươi có thể làm vậy..."

"Cố Đình Dục, ngươi còn nói thêm câu nữa nương sẽ chết ở trước mặt ngươi." Cố đại phu nhân vừa quyết tuyệt, vừa bi thống: "Ngươi không biết nặng nhẹ, gây ra đại họa, nương đã thương thấu tâm can, nếu bây giờ ngươi còn không nghe lời nữa, vậy ta sống có ý nghĩa gì."

Lấy cái chết ra uy hiếp! Cố đại phu nhân đã bắt đầu giờ trò.

Tình cảnh này nhìn thật giống như một câu nói: nữ nhân hỏi nam nhân, nếu ta và nương ngươi cùng rơi xuống nước cùng một lúc, ngươi sẽ cứu ai trước? Hỏi như thế, nam nhân sẽ rất khó khăn để trả lời được toàn vẹn đôi bên.

Cũng giống như Cố Đình Dục bây giờ, sắc mặt khấn trương, tình thế khó xử, không biết phải làm sao!

Dung Khuynh nhìn thoáng qua một cái liền dời mắt đi. Quả nhiên, biểu ca thâm tình thâm thiết cũng phải có lúc phân vân.

Một bên là biểu muội đáng thương, một bên là lão nương đầy quyết tuyệt, hấn rất khó lựa chọn. Chỉ là hấn có biết hay không, hấn làm ra chuyện này cũng đã gây khó xử cho người khác giống như hấn?

Nhẹ nhàng lau đi mồ hôi ở lòng bàn tay, Dung Khuynh ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng thượng. Cố đại phu nhân có một tuyệt chiêu mà nàng không có, đó chính là không có ai ở đây là người mà nàng có thể uy hiếp được!

"Hoàng thượng, thần nữ không muốn."

Dung Khuynh nói ra, sắc mặt Cố Đình Dục lập tức đại biến, ánh mắt nhìn Dung Khuynh tràn đầy không thể tin, không thể chấp nhận. Bộ dáng như bị Dung Khuynh phản bội.

Dung Khuynh lười phải nhìn hấn. Lúc đó, ngực khấn trương khó chịu, nàng chỉ hi vọng sự tình đến đây là kết thúc. Nếu còn tiếp tục, nàng có thể sẽ không còn mạng để nói nữa!

Hoàng thượng nhìn Dung Khuynh một cái, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Trạng vương: "Hoàng đệ, ngươi thấy thế nào?"

Nghe câu hỏi của Hoàng thượng, tầm mắt Dung Khuynh không khỏi trở nên tối sầm lại. Trạng vương mà mở miệng thì chắc chắn mọi chuyện sẽ trở nên

hông biết. Cái cảm giác này, không ngăn được!

Trạm vương đặt chén trà xuống, nhìn mấy người đang thăm khám trương quỳ trên sàn điện, hơi nhếch môi một chút, không nhanh không chậm mở miệng....

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Trời sinh như thế

Trạm vương quét mắt qua mấy người trong điện, dừng lại trên người Cố Đình Dục, cong cong môi, sau đó dời sang chỗ khác, nhìn về phía Hoàng thượng, không nhanh không chậm nói: "Tất nhiên là tứ hôn rồi, thành toàn!"

Trạm vương nói xong, đại điện nhất thời yên lặng.

Câu trả lời này lần nữa đã thể hiện rõ ràng phong cách làm việc không lộ ra số bài của hắn.

Dung Khuynh cúi đầu, thật thần kỳ, nàng thế nhưng vẫn kiên định! Có lẽ là bởi vì biết mình sẽ không bị dúi lồng heo chẳng...!

Cố Đình Dục nhìn khuôn mặt không có nổi một tia vui mừng của Dung Khuynh, miệng mân thành một đường thẳng, cảm thấy hô hấp mình trở nên hít thở không thông. Lẽ nào Khuynh Nhi nàng thật sự...không, không phải như thế!

Trên đại điện, tâm tư khác nhau, không gian trầm mặc. Cho đến khi...

Rầm!

Cố đại phu nhân vinh quang té xỉu!

"Nương, nương, người sao vậy?"

Tiếng kinh hô của Cố Đình Dục vang lên, cùng lúc đó rơi vào đáy mắt của Dung Khuynh chính là hình ảnh Trạm vương cong khoe miệng cười sâu xa, bí ẩn khó dò!

Cố nhị công tử cầm Ngự Tiệp của tổ tiên vào cung xin ban hôn, khẩn cầu Hoàng thượng tứ hôn cho hắn cùng Dung Khuynh!

Sự chân thành, cuồng dại của Cố nhị công tử chẳng những cảm động được Dung Khuynh, mà còn đã động được đến cả Trạm vương, khiến Trạm vương cực lực tác hợp cho hai người họ!

Chàng thiếu "có" ý, hơn nữa còn có "chí tình chí thiện" của Trạm vương gia. Thì Hoàng thượng có lý do gì để bẽ gãy uyên ương nữa? Dù sao hai nam nhân đều đã lên tiếng, còn tiếng nói của Dung Khuynh, hoàn toàn không quan trọng! Nếu đã như thế....

Thỉnh cầu của Cố Đình Dục, được chuẩn!

Dưới sự thúc đẩy của Trạm vương, tin tức này lập tức tản ra khắp kinh thành. Trong nháy mắt, tạo ra một mảnh chấn động. Trà dư tửu hậu, Cố gia không việc nhân đức nào không làm trở thành đề tài nóng bỏng được nhắc tới nhiều nhất, Cố nhị công tử nổi danh hoàn toàn!

Sau một hồi trò khôi hài, tuy có nhiều người xem đó là chuyện vui, nhưng người bức bối trở về cũng không ít. Trong đó có cả Hoàng thượng!

Sau tứ hôn, Hoàng thượng có đủ loại tức giận cắn hận trong lòng!

"Hôn tiểu tử Vân Xuân thế nhưng lại làm ra chuyện như vậy, chẳng khác nào gián tiếp biến trăm thành hôn quân!"

Ban ra loại tứ hôn này, thần dân Đại Nguyên sao có thể khen hắn là anh minh? Đúng là mất mặt! Hoàng thượng vô cùng bị dè nén.

Lý công công đứng ở một bên không dám mở miệng. Hoàng thượng còn không có cách ngăn Trạm vương, một cái nô tài như hắn càng không có chỗ để nói chuyện!

Lý công công trầm mặc càng khiến Hoàng thượng bức mình. Nô tài thức thời đôi lúc cũng làm cho người ta chán ghét.

"Lý công công!"

"Có nô tài!"

"Người đến Cổ gia một chuyện..."

Đi Cổ gia làm chi? Tất nhiên là để khiển trách rồi. Ai bảo con cháu Cổ gia lại làm ra chuyện hư hỏng như hôm nay!

Nề hà Trạng vương, như Hoàng thượng còn không thể làm được gì. Hoàng thượng nếu nhẫn nhịn không được, cũng chỉ có thể tìm kẻ yếu thế hơn để trút giận.

Thật ra, cũng từ rất lâu rồi, kể từ lúc Trạng vương ra đời, Hoàng thượng đã bị buộc phải dùng cách ức hiếp kẻ yếu để hả giận!

Có rất nhiều việc người khác làm thì là nghịch thiên trái với luân thường đạo lý, nhưng Trạng vương làm lại là việc đương nhiên, trời sinh đã thế. Hắn từ nhỏ đã biết gây chuyện, lớn lên càng biết cách tạo họa hơn nữa, thật sự là quá mức!

Những lúc đối mặt với Trạng vương, là những lúc Hoàng thượng hiểu được thế nào là đạo cao một thước, ma cao một trượng!

Vì như tính nhẫn nại của hắn vừa mới tăng lên một phần, thì Trạng vương lập tức làm ra chuyện vũ bão khuấy trời cho hắn xem. Thật sự là... Hoàng thượng lại tiếp tục yên lặng hành xử kẻ yếu...!

Cổ gia.

Từ trong cung về, Cổ đại phu nhân liền nổi cơn đến dọa người, nhìn không được mà đổ bệnh!

Cổ Chấn (phụ thân Cổ Đình Dục) vì không biết dạy con, bị Hoàng thượng khiển trách xuống, đồng thời cũng bị giáng xuống một cấp quan.

Còn như Cổ Đình Dục, trực tiếp bị đuổi đến từ đường, phạt quỳ trước tổ tiên, hối lỗi, xem xét lại mình. Lần này hắn khiến Cổ Chấn gặp họa đến nửa chết nửa sống, nên hắn tuyệt đối sẽ không được thả ra. Nửa sống nửa chết, đó cũng là thái độ chung của ba phòng còn lại (di nương) ở Cổ gia, vì hắn đã làm tổn hại đến danh dự toàn bộ Cổ gia, khiến nhiều người tức giận, không thể tha thứ!

Vì một mình Cổ Đình Dục, làm cho một nhà từ thúc bá đến huynh đệ đều không ngẩng đầu lên được, bị bức ép đến mức muốn tắt thở!

Người không liên quan nhưng cũng bị dính líu đến, vô cùng tức giận!

Còn ở Dung gia, sau khi xảy ra chuyện đó. Điều đầu tiên: vào cung tạ ơn với Hoàng thượng, thứ hai: cảnh cáo Dung Khuynh, tiếp tục đợi trên trang, không cho phép nàng trở về. Làm xong hai điều đó, liền lập tức giả chết (im hơi lặng tiếng)!

Thái độ rất rõ ràng, chuyện là do người Cổ gia gây ra, Dung gia bọn họ không liên quan. Kết cục như thế nào, tự Cổ gia xem rồi làm!

Thái độ đó càng khiến Cổ gia căm tức hơn. Nhưng....lại có Ngụy thị là lòng ưng ý thuận. Cổ gia mất mặt mũi lớn như vậy, ngày sau Dung Khuynh gả qua, chắc chắn sẽ không được dễ chịu.

Thật tốt, so với nam nhân (ý bảo Dung Kỳ), vẫn là ông trời biết thương nàng hơn, biết rõ nên thu thập những ai.

Ở trang.

Vừa xảy ra chuyện này, Vương ma ma cũng không gọi Mộc Du và Hách Nha đến bồi Dung Khuynh nữa. Bởi vì bà biết Dung Khuynh bây giờ chắc chắn ít nhiều cũng phải có chút tâm sự trong lòng, mang đến chỉ sợ thêm phiền.

Không có tiền, không có người thân bên cạnh, không có thân thủ siêu phàm!

Có dung nhan, có phiền toái, có biểu ca!

Ý nghĩ chạy trốn, các điều bất lợi nàng đều có, một ít hi vọng thành công cũng không có.

Thờ dài, biểu ca có tình có ý, vốn nên là chuyện may mắn. Tiếc rằng biểu ca lại thiếu đầu óc, luôn biến phần may mắn ít ỏi kia thành bất hạnh. Thật khiến người ta ưu thương.

"Dung Khuynh đâu? Bảo nàng ra đây cho ta!"

Đột nhiên một tiếng rống vang lên phá vỡ sự yên tĩnh trong trang. Dung Khuynh nhìn con kiến dưới nhánh cây non, bày tỏ sự thương tiếc! Nàng vốn chỉ định đưa nó xuống, ai ngờ không cẩn thận run tay, bóp chết nó mất rồi!

"Giúp nó đầu thai, cũng là một chuyện công đức!" Nàng lại tạo ra được một việc tốt, hi vọng ông trời sẽ vì đó mà mang lại điều tốt cho nàng.

"Biểu cô nương, có chuyện gì từ từ nói."

"Ta không thể từ từ nói được nữa."

"Vương ma ma, bọn ta có việc gấp muốn gặp biểu muội."

Hai giọng nói, một nóng nảy, một mềm mại!

Dung Khuynh lặng lẽ nghe. Sự tình từ lúc mới xảy ra đến nay đã năm ngày, tính toán thời gian, cũng nên có người bộc phát. May mắn người đầu tiên lộ đầu đến không phải là Trạm biến thái!

"Dung Khuynh..."

Người đi vào, Vương ma ma ngăn cản trước người Dung Khuynh: "Biểu tiểu...a..."

"Người tránh ra cho ta!"

Thấy Vương ma ma bị đẩy ngã trên đất, đôi mắt Dung Khuynh bỗng chốc đổi sang âm trầm tối tăm.

"Tĩnh Nhi, không được làm vậy." Cổ Đình nhẹ giọng khiển trách một tiếng, nhẹ nhàng, mảnh mai!

"Tỷ, người mặc kệ ta!" Đáp lại một câu, Cổ Tĩnh triển khai toàn bộ hỏa lực về phía Dung Khuynh: "Dung cứu, gieo họa cho Cổ gia ta thành đến như thế này, người đã hài lòng, vui vẻ chưa?"

Cổ Tĩnh tuổi hơn mười bốn, quắc mắt trừng Dung Khuynh, trong mắt không hề che dấu sự ghét bỏ.

Ánh mắt này thật giống như nương của nàng ta, xem Dung Khuynh giống như đám ruồi bọ!

Rất tốt! Ánh mắt của cả hai người đều đáng ghét, vậy nên mau tránh xa nàng ra chút đi!

Cổ Đình thấy vậy, bỗng chốc nhíu mày.

Cổ Tĩnh trực tiếp phát hỏa: "Dung cứu, hỗn đản nhà ngươi, ta gọi ngươi, ngươi có nghe không..."

Cổ Tĩnh tức giận quát lên, nhưng sau khi Dung Khuynh xoay người lại, lại hoàn toàn câm lặng! Cổ Đình vội biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Người là đồ Xảo quyết

Dung Khuynh xoay đầu lại, lộ ra thanh trường cung trong tay, cung tên đầy áp, một cái đã sẵn sàng trên dây cung, nhắm thẳng về phía trước.

Động tác dứt khoát, lưu loát, thuần thực. Người lại hết sức lạnh nhạt!

Bởi vì đoán được sẽ có người tới gây chuyện, cho nên nàng đã sớm nghịch chút đồ chơi. Để lúc người ta đùa giỡn với nàng, nàng cũng có thể đùa giỡn trở lại! Đương nhiên riêng Trạm vương thì nàng không dám, bởi vì loại đồ chơi bé nhỏ này chỉ có thể dọa dẫm người, không có tác dụng với Trạm vương.

Người có thể nói nàng biết thức thời cũng được, muốn nói nàng chỉ dám bóp quả hồng mềm cũng không sai, nàng không cãi lại. Bởi vì thật sự nàng không dám ra tay quá liều lĩnh hiểm độc.

"Tiểu... Tiểu thư!" Vương ma ma vừa nhìn thấy đã liền như muốn phát mộng.

Nhìn Vương ma ma một cái, Dung Khuynh dời mắt đi, lại nhìn về phía sắc mặt khó coi của hai tỷ muội bên kia.

"Ta vừa tiện tay làm ra món đồ chơi mới, các người muốn thử không?" Giọng thanh đạm, thông thả, không nhiễm chút lệ khí, không nghe ra lửa giận.

Dung Khuynh vừa nói xong, Cổ Tĩnh trừng mắt, đôi mắt như muốn bốc hỏa. Thử không? Nàng ta đang pha trò sao? Còn nữa, phản ứng của Dung Khuynh sao lại thế này?

Dụ dỗ ca ca của nàng làm ra chuyện gieo họa cho toàn bộ Cổ gia, bây giờ gặp các nàng, chẳng phải Dung Khuynh nên quỳ xuống đất cầu xin tha thứ mới đúng sao? Phải như thế thì sau này về Cổ gia nàng ta mới cơ hội được sống sót. Nhưng bây giờ, sao nàng ta còn dám làm ra dạng chuyện này với các nàng?

Dung Khuynh có phải đã ăn trứng gan hùm mật gấu rồi không?

Cố Đình há miệng, nhả mảy. Suy nghĩ trong lòng cũng giống na ná như Cố Tĩnh. Nhưng so với Cố Tĩnh, nàng cảm thấy mình còn có thêm một phần bất an nữa.

Thấy vẻ mặt kinh sợ khó hiểu của các nàng, Dung Khuynh cười nhạt một tiếng.

Bối cảnh hiện đại khác với bối cảnh cổ đại, nên nội dung được học cũng là một trời một vực!

Lúc các nàng học đánh đàn, nàng đã học bắn súng. Lúc các nàng tập tành vẽ tranh, nàng đã biết mổ xẻ thi thể, lúc các nàng bắt đầu mơ ước tới nam nhân, thì nàng đã ngấm chán rồi! Cho nên...

Giết người, nàng biết. Chết người, nàng một chút cũng không sợ. Kể cả chơi gái Trạng vương, nàng cũng làm được, chỉ cần hấn dấn nằm xuống, sau đó không giết nàng!

Nghĩ đến Trạng vương, cung tên trong tay lại kéo căng thêm một chút. Hành động đó của Dung Khuynh khiến hai tỷ muội bên kia vốn không có ý cử động, chợt bùng tỉnh!

Cố Tĩnh dẫn đầu nhảy dựng lên, rống giận: "Dung cửu, ngươi nổi điên cái gì!"

"Dung Khuynh, ngươi đây là làm gì?" Cố Đình nhăn mày, âm từ vốn mềm mại đã dần trở nên nghiêm túc ý lạnh.

"Làm chuyện các ngươi muốn ta làm." Dung Khuynh không mặn không nhạt đáp, đáy mắt lạnh lùng, đưa cột tròng tròng điệp điệp kéo tới. Trước khi bọn họ kịp ra tay với nàng, nàng đã đi trước một bước kéo dây cung giết chết các nàng ta.

Một câu trả lời. Cố Đình hơi nheo lại mắt.

Cố Tĩnh làm sao có thể chấp nhận được uy hiếp từ Dung Khuynh, vẫn tức giận quát tháo như cũ: "Ngươi là đồ tiện nhân, ngươi dám động bọn ta một cái thử xem! Xem ta có....a...."

Một mũi tên xé không bay tới, là câu trả lời của Dung Khuynh!

Nghe thấy tiếng thét chói tai của Cố Tĩnh, Cố Đình lập tức xanh mặt. Dung Khuynh mặt vẫn không chút thay đổi, một tay cầm lên mũi tên, đặt trước dây cung, dùng sức kéo căng, động tác lưu loát như nước, thông dong mà quả quyết, mũi tên đã yên vị, chỉ còn chờ nàng dùng sức phát động.

Lần này, nàng muốn tạo một cái lỗ trên người bọn họ.

Ánh mắt lạnh lùng, vẻ mặt trong trẻo nhưng không chút cảm xúc, mũi tên vừa bắn ra khi này.....sinh ra đủ các loại chân thật. Khiến Cố Đình bắt đầu sợ hãi, hoảng hốt thật sự. Dung Khuynh chắc chắn đã điên rồi. Đó là lý do duy nhất có thể giải thích được tất cả mọi chuyện bây giờ.

"Dung cửu, ngươi dám...."

"Khuynh Nhi!"

Cố Tĩnh khó nén sợ hãi vừa kêu lên, lại bị một giọng nói thanh nhuận sáng rõ cắt đứt.

"Biểu ca...."

"Bách ca ca... Bách ca ca, ngươi thấy không? Vừa rồi Dung cửu vậy mà lại dám cầm mũi tên bắn ta."

Nhìn thấy Dung Dật Bách đến, Cố Đình đỏ đỏ vành mắt, giọng nói run run, bộ dáng hoàn toàn đã bị chấn kinh, khiến người ta vừa thấy đã muốn thương. Còn Cố Tĩnh lại phản ứng vô cùng trực tiếp, vừa mở miệng đã vội cáo trạng.

Dung Dật Bách nhìn thoáng qua các nàng, không nói gì, chỉ trực tiếp đi thẳng đến trước mặt Dung Khuynh

Dung Khuynh bình tĩnh nhìn hấn: "Cụu mẫu đại nhân vu hãm ta trước mặt Hoàng thượng. Còn Cố Tĩnh nữ nhi nàng ta thì không như vậy, mà lại gọi ta là tiện nhân, lúc đó ta đã bắn một mũi tên về phía nàng ta."

Dung Dật Bách nghe vậy, hỏi: "Vậy bắn trúng không?"

Dung Khuynh lắc đầu.

Dung Dật Bách bỗng nhiên nhắc chân đi đến sau lưng Dung Khuynh, từ phía sau ôm lấy nàng, cầm hai tay nàng, không chế cung tiễn, tay dùng sức, kéo căng dây cung, dứt khoát nhắm ngay tử muội Cố gia, thanh thanh đậm đậm nói: "Vi huynh giỏi nhất là trường cung, chỉ cần muốn bắn chỗ nào, tuyệt không lệch!"

Dung Dật Bách làm ra hành động này, không khỏi khiến sắc mặt của tỷ muội Cố gia đặc sắc như màu cầu vồng.

"Bách... Bách ca ca. Sao ngươi lại...sao có thể?" Cố Đình tròn tròn mắt, khó tin nhìn Dung Dật Bách. Cố Đình nước mắt chảy xuống, bộ dáng như đang chịu tổn thương thật lớn.

Dung Dật Bách bình thản nói: "Ngươi mở miệng đòi đả thương Dung Khuynh, ta ra tay đả thương lại ngươi, có gì là không đúng?"

"Biểu ca nói đúng lắm, là...là chúng biểu muội vô lễ." Cố Đình nước mắt không ngừng, cúi người trước Dung Khuynh, xin lỗi: "Khuynh Nhi muội muội, thật xin lỗi! Bây giờ tại đây ta sẽ bồi tội với ngươi."

Tư thái này rơi vào trong mắt Dung Khuynh, nàng thâm lặng tặng nàng ta sáu chữ: lục kỹ nữ, bạch liên hoa!

Tự nhận là sai, nhưng bộ dạng đầy ủy khuất này là cho ai xem? Nghĩ tới đó, Dung Khuynh quay đầu lại...

Nàng không khỏi mỉm cười, bởi vì rõ ràng thấy được Dung Dật Bách chỉ tập trung nhìn chăm chăm vào trường cung. Xem ra, Cố Đình này cố gắng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục đã chẳng hề được biểu ca để ý rồi.

"Tỷ, ngươi bị ngốc rồi phải không?" Cố Đình như không thể chấp nhận được: "Chúng ta không làm gì sai cả, dựa vào cái gì phải xin lỗi nàng ta?"

"Tình Nhi, đừng nói nữa!"

Dung Khuynh nghe, cảm thấy vô cùng buồn cười, nhắc chân tránh ra khỏi vòng tay của Dung Dật Bách, bỏ cung tiễn trong tay xuống.

"Dung Dật Bách, ngươi là đồ xảo quyết!" Âm thanh trầm trầm, ngạo mạn, mang chút vui vẻ, lại nhiều buồn bã.

Dung Dật Bách khẽ nhúc nhích mi mắt nhìn Dung Khuynh, khóe miệng hiện lên vui vẻ, vẫn đáng vẻ ôn nhuận nhu hòa như cũ: "Khuynh Nhi rất thông minh!"

Dung Khuynh nghe, cười cười, nhưng nụ cười kia lại không hề chạm tới đáy mắt: "Lời khen ngợi của ca ca thật êm tai. Chỉ là đôi lúc thông minh quá cũng không phải là chuyện tốt!"

Nếu nàng hồ đồ một chút, nàng sẽ liến vì chút bảo vệ thuần túy này của Dung Dật Bách mà ấm lòng. Như vậy, cảm giác bị thống cũng đã không mạnh mẽ như thế. Nhưng bây giờ....

Nàng không nên suy nghĩ quá tích cực. Vào lúc dầu sôi lửa bỏng này không nên nảy sinh ra loại hi vọng xa vời gì, là nàng già mồm.

"Hôm nay Bách ca ca đặc biệt đến thăm ta sao?" Thanh âm mang một loại mong đợi nhẹ nhàng, nhưng loại mong đợi nhẹ nhàng này chỉ dừng lại trong lời nói, không hề nhiễm chút ở đáy mắt.

Dung Dật Bách chỉ lặng im, mắt xẹt qua tia gì đó. Sau đó lại khôi phục như bình thường, chậm rãi nói: "Cố Đình Dục không ổn!"

Dung Khuynh khẽ nhướn mày.

"Đã năm ngày hán tới giọt nước cũng không uống, dù là ai khuyên bảo cũng không nghe, chỉ khẳng khẳng đòi gặp ngươi."

Dung Khuynh cảm thán: "Hán lúc nào cũng làm ra chuyện ngoài dự đoán của mọi người, trở tay không kịp, như bây giờ, hán không khác tìm chết là mấy." Tuyệt thực, thiết thời cho hán nghĩ ra trò đó. Bất quá, không hổ danh là nhi tử của Cố đại phu nhân, di truyền sở thích lấy cái chết ra uy hiếp.

"Dung cửu, ngươi thật sự đang nói tiếng người sao? Ca ca ta là vì ngươi mà trở thành như vậy, ngươi còn..."

"Ta thế nào?" Dung Khuynh rất vô tội nói: "Là ta bắt hán vào cung thỉnh chỉ sao? Là ta bắt hán tuyệt thực sao?"

"Ngươi..."

"Hơn nữa, ta không đến thăm Dục ca ca, còn chẳng phải là tại các ngươi bắt kể lúc nào, ở đâu cũng hung dữ với ta sao? Là các ngươi ép hán phải ra hạ sách này. Cho nên, rốt cuộc đều là do các ngươi sai!"

Dung Khuynh đáp trả không thể phản bác, Cố Đình tức giận đến nói không nên lời. Sắc mặt của Cố Đình cũng trở nên khó coi đến cực điểm.

Dung Khuynh: Cắt! Ngang ngược vô lý gì đó, ai mà không biết!

Đáy mắt Dung Dật Bách xẹt qua một loại vui vẻ, chậm rãi nói: "Sang Cố phủ thăm hán lần này, từ đây trở về sau, ngươi không còn nợ hán cái gì nữa."

"Được! Ta nghe ca ca."

Dung Dật Bách khẽ mỉm cười, nhưng trong lòng lại không chút vui vẻ. Mỗi lần gần gũi với Dung Khuynh, nàng lại khiến hán cảm nhận được ngày càng nhiều phần lạnh nhạt.

Trạm vương phủ.

"Chủ tử, Dung cử đến Cổ phủ."

Lầm Ngũ báo cáo, Trạm vương vẫn tiếp tục từ tốn vuốt ve ngọc sức trong tay, tựa như không nghe thấy gì.

Mà Trang Thi Nghiên ngồi một bên lại không khỏi mím môi, cúi đầu, lòng bức mình. Trạm vương cho người chú ý từng nhất cử nhất động của tiện nhân Dung cử kia là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Cút

Đi đến Cổ gia, ai cũng có việc.

Tỷ muội Cổ gia chia làm hai đường, Cổ Tĩnh vừa vào phủ đã đi tìm Cổ đại phu nhân lên án tăng tăng tội nghiệt của Dung Khuynh. Còn Cổ Đình lại lặng lẽ bi thương trở về khuê phòng.

Không thèm đếm xỉa tới ánh mắt phẫn hận của Cổ Tĩnh, Dung Khuynh nói với Dung Dật Bách: "Đi gấp cự phụ đại nhân trước đi."

Dung Dật Bách vẻ mặt hơi động, rồi sau đó gật đầu, dẫn đường cho Dung Khuynh, thành thạo bước tới chỗ thư phòng!

Đi gặp Cổ Chấn trước, huynh muội hai người không bàn mà họp, cùng một quyết định. Còn như Cổ Đình Dục, cứ để cho hắn tuyệt thực đi! Nhịn đói một chút, không hẳn là chuyện xấu, ít ra hắn sẽ không có sức lực để gây chuyện! Giúp người khác bớt lo.

Thăm Cổ Chấn, tuy âm thanh Dung Dật Bách vẫn thông dong như mọi khi, nhưng vẻ mặt đã có chút nghiêm trọng: "Cự phụ!"

Nghiêm trọng? Dung Khuynh chỉ liếc qua một cái, sau đó dời mắt đi. Trong tình huống thế này, đúng thật là không hợp tỏ ra vẻ mặt vui mừng. Vẻ mặt của Dung Dật Bách không sai, rất phù hợp! Đồng thời chứng minh lần nữa, vị ca ca này của nàng chính là một kẻ xảo quyệt hàng thật giá thật.

Cổ Chấn gật đầu, lướt mắt qua Dung Khuynh, lòng phức tạp.

"Ngồi đi!"

"Vâng!"

Hai bên ngồi đối diện nhau, bầu không khí nhất thời trầm mặc. Ngay cả người khéo đưa đẩy như Dung Dật Bách, lúc này cũng lựa chọn thái độ im lặng. Lúc này đây, bọn họ vẫn nên nhìn rõ thái độ của Cổ Chấn trước.

Vốn tưởng rằng Dung Khuynh sẽ có nhiều thái độ, nhưng bây giờ...thấy nàng lại vững vững như núi Thái Sơn. Cổ Chấn phát hiện huynh muội hai người họ rất đồng tâm, đều đang đợi hắn mở lời trước.

Dung Khuynh bình tĩnh như thế, là do Bách Nhi dạy nàng? Cổ Chấn không xác định được, nhưng đối với chuyện này, người làm trưởng bối như hắn nên có thái độ rõ ràng! Dù nhi tử có không nên thân, nhưng cũng không thể để hắn cứ như thế mà chết đói được.

Lặng lẽ thở dài một hơi, mở miệng: "Chuyện lần này, là do Đình Dục quá lỗ mãng, cũng tại ta quá sơ suất."

Không sai, phân chia trách nhiệm rất rõ ràng, cũng rất thành thật. Chỉ là...

Dung Khuynh nhìn Cổ Chấn, thản nhiên nói: "Cự phụ, người đã quên nhắc tới cự mẫu rồi."

Cổ đại phu nhân công khai đẩy hết tội lỗi lên người nàng ngay trước mặt Hoàng thượng, loại chuyện đáng chết này, Cổ đại nhân già quên? Hay là quên thật?

Lời nói của Dung Khuynh khiến Cổ Chấn cứng người, nhìn chằm chằm nàng. Dung Khuynh không ngần ngại nhìn lại, không tránh không né, nói thẳng: "Cự phụ hi vọng ta không nên hỏi sao? Nếu vậy thì phải làm người thất vọng rồi. Bởi vì lúc ta gặp gian nan, các nàng không chỉ trích thì cũng là nhục mạ ta. Đã vậy, sao ta còn có thể bao dung cho sự hèn hạ của nàng, tiếp tục im lặng?"

Cổ Chấn khẽ nhăn mày.

"Cự phụ cảm thấy hai từ hèn hạ quá chói tai? Vậy hai chữ tiện nhân thì người thấy thế nào?"

"Dung Khuynh!" Cổ Chấn trầm giọng nhắc nhở.

Dung Khuynh nghe vậy, lại cười một tiếng: "Tiện nhân nghe càng không lọt tai đúng không! Nhưng biểu muội Tinh Nhi của ta rất thường xuyên gọi ta như thế. Mỗi lần như thế, biểu tỷ Đình Nhi luôn đứng nghe, tùm tùm cười ở một bên, tràn đầy đùa cợt nhìn ta."

"Nếu Dục biểu ca dám quan tâm ta nhiều hơn một chút, thì ngay cả hạ nhân cũng sẽ thì thào to nhỏ những lời lẽ khó nghe vừa đủ để ta nghe thấy, nhục mạ ta."

"Gặp những chuyện như vậy, ta chưa từng lên tiếng phản nản gì. Nhưng những năm sống trong im lặng đó, ta đã nhận được gì? Ngoại trừ các nàng nhục nhả ngày càng hăng ra, ta chẳng được cái gì cả."

"Để kéo dài phản quan tâm ít ỏi của ngươi, sự ảm áp bảo vệ của biểu ca. Có phải ta đã im lặng quá lâu? Đã quá hèn mọn rồi không?"

"Đến mức để cự mẫu không màng đối xử ta như một con người, để xảy ra chuyện nàng ta đem hết mọi tội lỗi trách nhiệm đẩy lên đầu ta?"

"Có phải ta đã im lặng quá lâu, lâu đến mức đủ để khiến các nàng xem chuyện bức hiếp, bắt nạt ta là thói quen. Lâu đến mức khiến ngay cả cự phụ cũng cảm thấy việc ta nhẫn nhịn, ta nuốt xuống tất cả đã là việc đương nhiên? Lâu đến mức ta chỉ nói ra một câu chất vấn, liền lập tức khiến các ngươi cảm thấy khó chấp nhận?"

Sau một phen bày tỏ, Dung Khuynh lẳng lẳng rơi nước mắt. Dung Dật Bách rũ mắt xuống, cảm giác trong lòng rất khó nói. Cổ Chấn nhất thời sợ hãi, đúng là hắn không phản bác lại được!

Đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, thần sắc vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng đã lộ ra thêm một loại đau thương: "Ta cũng muốn bao dung cho sai lầm của các nàng, nhưng các nàng lại luôn muốn đổ tội cho ta, luôn muốn làm thương tổn ta. Ngay cả cự phụ cùng cự mẫu cũng như thế, các ngươi cảm thấy ta không phải là một con người sao? Đối mặt với những chuyện này, ta ủy khuất, ta đau khổ cũng là sai sao?"

"Ta...ta không biết các nàng..." Vừa không biết nên nói gì, lại vừa cảm thấy hoài nghi. Những chuyện Dung Khuynh nói đều là thật?

Dung Khuynh không mặn không nhạt: "Cự phụ không biết là do ngươi quá bận rộn. Dục biểu ca lỗ mãng, là vì hắn còn trẻ. Cự mẫu đẩy mọi tội lỗi lên đầu ta, là do chỉ muốn nóng ruột bảo vệ con. Biểu tỷ biểu muội gọi ta là tiện nhân, cũng chỉ là một lời vô tình. Nhưng vậy còn ta thì sao?"

"Ta mê hoặc ai? Giật dây ai? Rõ ràng ta không hề làm gì, nhưng cuối cùng tại sao mọi tội lỗi đều luôn đổ hết về ta? Đó là tại sao? Dựa vào cái gì chứ!"

Dứt lời, không gian lại im lặng thật lâu!

Sâu trong nơi tối tăm âm u hẻo lánh nhất trong lòng mỗi người, thật ra đáp án đã xuất hiện từ lâu!

Bởi vì Dung Khuynh không có nơi để dựa vào, bởi vì Dung Khuynh chỉ là một nữ tử nhỏ bé, bởi vì dễ dàng bắt nạt nàng nhất!

Bởi vì nàng là loại người yếu ớt đó, cho nên, nàng chỉ có thể cam chịu! Nhưng một vài đáp án đó, lại không ai dám lên tiếng nói ra!

Những lí do như thế, thật ra Dung Khuynh biết rất rõ, rất triệt để.

Quyền thế, địa vị ra sao, trước nay nguyên chủ chưa từng hiểu được tầm quan trọng của nó.

"Có lẽ sờ dĩ ta sai, không phải vì ta làm gì, mà là vì muội muội của ngươi - người mẫu thân yêu thương ta nhất đã sớm qua đời. Nếu không bây giờ nàng nhất định sẽ chần trước ngươi ta, dùng hết sức lực để nói cho thế nhân biết: nữ nhi nàng là người vô tội, nữ nhi nàng chưa từng làm gì có lỗi."

Dung Khuynh nói xong, đứng dậy, bước về phía cửa. Vừa mới mở cửa ra, dáng người Cổ Đình Dục đã lộ lộ chần ngay đằng trước.

"Khuynh Nhi..." Giọng nói quen thuộc, đôi mắt phỉm hồng, sắc mặt suy yếu.

"Nghe được hết rồi?"

"Đúng...đúng vậy!"

"Vậy thì tốt!" Dung Khuynh định lướt qua hắn để đi, nhưng Cổ Đình Dục lại bất ngờ duỗi tay ra bắt lấy cánh tay nàng, vẻ mặt thống khổ.

"Khuynh Nhi, có phải ta đã làm sai rồi không?"

"Đúng vậy! Ngươi biến bản thân mình thành tội nhân đối với Cổ gia, biến ta trong mắt thế nhân thành loại nữ nhân có thói quen câu dẫn người, giật giây chúng nữ nhân bí ối tìm ta gây chuyện."

"Nhưng không phải ngươi..."

"Ta đương nhiên không phải! Nhưng đây hoàn toàn là sự thật, tại sao lúc ở Hoàng cung, mẫu thân ngươi vu oan cho ta trước mặt Hoàng thượng, ngươi lại không dứt khoát làm sáng tỏ như bây giờ đi?"

"Ta..."

"Một lúc khó lường toàn được hai chuyện, nếu sau này người hiểu được ngày hôm ấy người đã tự phá hủy con đường làm quan của mình vì ta, thì lúc ấy cái người không sạch sẽ này rốt cuộc cũng sẽ trở thành người mà người muốn vứt bỏ mà thôi." Đó là chuyện sau này, nhưng đã rất rõ ràng.

"Không, ta sẽ không làm vậy..." Cố Đình Dục kiên định nói: "Khuyên Nhi, chờ sau khi chúng ta thành thân, ta sẽ lập tức dẫn người rời đi, như vậy người sẽ không bị..."

"Đừng nói nữa!" Nếu có thể rời đi thì nàng đã sớm chạy lấy người rồi, cần gì phải chờ đến hân.

"Người không tin ta?"

"Không, ta tin người." Cố Đình Dục đầu óc nóng lên, thì có cái gì hân không dám làm.

"Vậy tại sao người lại không muốn?"

Vì sao? Bởi vì nàng và hân sẽ không thành thân! Nhưng bây giờ có hai chữ "tứ hôn" tồn tại, nên Dung Khuyên chỉ né chứ không đáp: "Sau khi rời khỏi kinh thành, người lấy gì nuôi gia đình sống qua ngày?"

"Chuyện này thì có gì khó?"

"Vậy người nói thử xem!"

"Ta..." Cố Đình Dục cảm thấy chuyện đó rất dễ dàng, nhưng cụ thể làm thế nào, hân lại không thể nói ra lời: "Người yên tâm, ta sẽ không để người phải chịu khổ."

Dung Khuyên nghe, cười. Đúng là phú công tử chưa từng biết qua cực khổ.

"Bàn về võ, người không bằng hộ vệ trong phủ. Bàn về văn, người không so được với phu tử nông thôn. Bàn về trồng trọt, người cũng không kinh nghiệm bằng nông phu. Thử hỏi nếu rời khỏi che chở của Cố gia, không có bạc của Cố gia đi trước, người có thể làm được chuyện gì hơn người!"

Lời này đã hoàn toàn đâm một nhát thật sâu vào trái tim, tự tôn của Cố Đình Dục, khiến hân chết tâm. Trước mặt dần biến thành một mảng tối đen. Chẳng lẽ sự trọng tình trọng nghĩa của hân, trong mắt Dung Khuyên chẳng là gì cả sao? Hân nhất thời không thể chấp nhận chuyện này, nhất thời đau khổ phần nộ tưởng chừng đến muốn ngất xỉu!

"Dung Khuyên, có phải người cũng giống như nương ta nói, leo lên được giường Trạng vương, chứng kiến vinh hoa phú quý từ Trạng vương, nên liền không đặt ta ở trong mắt nữa?"

Cố Đình Dục đặt câu hỏi, hừ vô vui vẻ trên mặt Dung Khuyên hoàn toàn tan biến, đảo mắt nhìn thoáng qua Cố Chấn: "Có lẽ so với cách kích thích hân khiến hân hận ta, không bằng nên dụ dỗ hân tự từ bỏ. Nhưng bây giờ đối với ta mà nói, được thấy cụ mẫu bị hân huyên náo không yên, chính là phần đáp lễ tốt nhất."

Cố Chấn nghe vậy, sắc mặt chợt căng thẳng.

Dung Khuyên cười ha ha... Nhìn về phía Cố Đình Dục: "Mới vừa rồi còn tin chắc ta không phải là loại nữ nhân đó. Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, trừ sự thật ta không còn thuần khiết ra, trong mắt người ta bỗng chốc đã trở thành kẻ ái mộ hư vinh, bầu vú quyền phú. Rất tốt!"

"Khuyên Nhi, ta....ta không phải..."

"Về sau tự giải quyết cho tốt đi! Ta là ốc còn không mang nổi vỏ ốc của mình, lại cất công đến đây dụ dỗ người ăn cơm, xem người ra sao!"

"Khuyên Nhi..."

"Cút!"

Từ Cố gia về lại trang. Vừa vào cửa đã nhìn thấy Trạng vương ngồi trong viện, thân nhiên đọc sách, đôi chân nàng nhất thời có chút không vững. Sau đó cũng nhắc chân đi tới, đứng lại, khụy gối xuống!

Ngay lúc Lỗ Ngũ cho rằng Dung Khuyên sắp thỉnh an chủ tử, thì nàng lại đột nhiên dứt khoát ngồi xuống dưới đất.

Lỗ Ngũ nhướn mày.

Dung Khuyên ngẩng đầu nhìn Trạng vương, nước mắt bỗng chốc từ đâu ồ ạt chảy xuống...

Không nhắc tới Cố nhị công tử cho rộn lòng, chỉ cần nhìn nam nhân trước mắt này, Dung Khuyên liền không phải đè nén cảm xúc gì nữa, bật khóc cho

đã ghiền, sáng khoái phát tiết một phen!

Tức thì phong cảnh trở nên vô cùng quý dị.

Một người đọc sách chăm chú, một người khóc lóc nghiêm túc!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Điều dân

Nước mắt tèm nhem, Dung Khuynh khóc đến sưng mắt, mũi hồng, nước mũi cũng chảy xuống. Tướng khóc đó....

"Xấu quá!"

Trạm vương đánh giá rất sát sự thật. Còn nữa, Dung Khuynh khóc thành bộ dạng này, hấn vậy mà lại không đá nài ra ngoài, còn ngồi xem hết từ đầu tới cuối. Chuyện này...

Trạm vương như có điều suy nghĩ, tính nhẫn nại của hấn xem ra đã thay đổi theo hướng tích cực rồi. Thay đổi này khiến chính bản thân hấn cũng thấy kinh ngạc!

Chỉ là...cái gọi là có tính nhẫn nại kia, hình như cũng không tốt hơn được bao nhiêu.

"Ngậm miệng lại!" Tướng khóc xấu thì đã thôi, tới tiếng khóc cũng khó nghe.

Trong nhận thức của Trạm vương, tiếng khóc của nữ nhân không uyển chuyển du dương thì cũng là u oán, bi thiết. Hấn đã từng nghe qua những tiếng khóc khác nhau, nhưng dù thế nào cũng có đủ trầm bổng du dương. Còn tiếng khóc của Dung Khuynh lại hoàn toàn chỉ có một, ngoài ô ô cũng chỉ có ô ô...

Tiếng khóc còn có thể trầm bổng du dương? Kiến thức của Trạm vương ngài thật sự là rộng rãi.

Cho nên, đó cũng là lí do Dung Khuynh bị ghét bỏ.

"Tới khóc còn chưa học thạo đã dám khóc trước mặt bản vương! Người thật to gan!"

Dung Khuynh...

Khóc đến tay áo ướt nhem, khóc đến cổ họng khô khốc, khóc đến đầu óc mụ mị, vậy mà Trạm vương lại nói nàng không biết khóc? Lời này quá bắt nạt người rồi.

Ai mở miệng nói được câu "hước mắt nữ nhân là vũ khí mạnh nhất" thì thật sự còn quá may mắn, vì nàng chắc chắn người đó vẫn chưa từng gặp qua Trạm vương. Nếu không, có đánh chết cũng tuyệt không nói thế nữa.

Bất quá, khóc một trận long trời, trong lòng cũng thoải mái ra rất nhiều!

"Gia, ngài đến đây là có gì muốn phân phó?"

"Người đoán thử đi!"

"Tiểu nữ không biết!"

Trạm vương nghe vậy, ngược mắt nhìn nàng một cái, sau đó nhanh chóng dời đi, hấn thật sự không nhìn nổi khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bản thủ kia. Trạm vương cũng không có ý muốn miễn cưỡng để con mắt mình chịu tội, tiếp tục đọc sách trong tay, lười biếng thần nhiên nói: "Bản vương không thích người cô tỏ ra mình thông minh, cũng không thích người gắng sức làm ra vẻ hô đồ."

Dung Khuynh cúi đầu, đúng thật không ai thích người giả tạo, nhưng vấn đề là có ai dám biểu lộ con người thật của mình ra trước mặt hấn chứ, ai dám? Cho nên...

Dung Khuynh yếu ớt nói: "Đoán được sơ sơ"

Ta không thông minh, nên không đoán được hết. Ta cũng không ngu ngốc, cho nên đoán được sơ sơ.

"Nói thử."

"Lần này Vương gia đến đây khẳng định là vì chuyện tứ hôn của ta cùng Cố nhị công tử, muốn chúc mừng bọn ta"

Dung Khuynh nói xong, Trạng vương hơi cong môi một cái, khẽ cúi người, nhẹ nhàng chậm chạp ôn hòa nói: "Nếu không dám hỏi điều người thật sự đang nghĩ tới, bản vương không ngại lột da đầu người ra tự mình xem."

Dung Khuynh vừa nghe, lập tức cúi đầu xuống, không che dấu gì trong mắt: "Dung cửu đã được Hoàng thượng tứ hôn cho Cố gia. Vừa được thánh ân, vừa được Cố nhị công tử yêu thương cuồng dại, nhưng nàng lại không biết ơn. Tiếp tục không biết liêm sỉ đi quyến rũ Trạng vương, dù dẫu Trạng vương lên trang tìm nàng, nàng thật đúng là..."

Ở cô đại không lâu, nhưng nàng sớm đã trở thành tổ hợp thể của Trần Thế Mỹ cùng Phan Kim Liên. Thành tựu này....có người dành cả đời cũng không chạm tới được.

"Cố gia phải lấy một tức phụ như ta, cũng là do khói nhang nhà họ không thịnh." Dung Khuynh thổn thức thật sâu, ánh mắt sáng rực.

Trạng vương nghe xong, không khỏi cười: "Vờ diễn càng ngày càng đặc sắc, đúng không?"

Dung Khuynh gật đầu, điều này đúng là không thể phủ nhận được. Tỉ như nàng không cần làm gì cả, chỉ cần nghe theo thánh chỉ an phận gả vào Cố gia, đã đủ để Cố đại phu nhân tức chết. Chắc chắn...

Đúng là giết người không đền mạng, giết người vô hình nha! Tất cả đều nhờ công lao của Trạng vương.

Chẳng lẽ nhiệm vụ nàng đến cô đại chính là xem Trạng vương bày trò, sau đó thuận tiện giúp Cố đại phu nhân tức chết sao? Khụ khụ...

Hơn nữa, vì Trạng vương, ngoại trừ Dung Khuynh thân bại danh liệt, Cố Đình Dục cũng bị nhục nhã triệt để.

Trạng vương quả nhiên là người có năng khiếu giúp người ta tìm đường chết tài giỏi, không động đao không động kiếm, chỉ cần động não một chút, cũng đủ khiến người ta da tóc thịt bong!

Gặp được hần, đồng nghĩa gặp được những chuyện trước nay chưa từng có, làm người ta sống không bằng chết! May mắn vừa này nàng đã khóc thoải mái một phen, nếu không chắc chắn sẽ phát điên!

"Vương gia, người đến làm khách vào ngày khác được không?" Tỷ như chờ nàng thoát thân xong chẳng hạn.

"Ừ! Có thể!"

"Thật?" Dung Khuynh cảm thấy không thể nào. Bởi vì chính hần đang mỉm cười. Quả nhiên...

Trạng vương gật đầu, lại nói tiếp: "Từ ngày mai trở đi, ngày nào người cũng đến Vương phủ một chuyến là được."

Trạng vương nói xong, Dung Khuynh nhanh nhẹn đứng dậy: "Vương gia, nói chuyện lâu như vậy chắc ngài cũng khát rồi! Để tiểu nữ đi rót cho người chén trà." Nói xong, liền biến mất như một cơn gió.

Nhìn theo bóng lưng Dung Khuynh, Trạng vương vỗ vỗ cằm, im lặng thật lâu mới thăm lăm bầm một câu: "Điều dân!"

Mỗi lần hần nhắc đến chuyện giết nàng, nàng sẽ run rẩy, sợ chết không thôi. Nhưng lúc nàng nói muốn đáp lễ, ra tay trả thù Lãm Nhất, vừa rồi còn dám ra lệnh đuổi hần, hiển nhiên lại không chút run rẩy. Lá gan này...

Tổng kết lại một câu, đòi giết nàng, nàng lập tức sẽ thành thật, không giết nàng, nàng sẽ lộng hành! Cho nên Trạng vương kết luận Dung Khuynh một câu: điều dân.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Có cảm giác với dung khuynh

Trên trang.

Trạng vương ngủ lại một đêm, sáng hôm sau đã rời đi.

Một đêm đó là sự dày vò đối với rất nhiều người.

Sau một đêm đó, lại khiến kinh thành dậy sóng thêm lần nữa, danh tiếng Dung Khuynh càng thêm vang dội.

Thấy sắc mặt Dung Khuynh tái nhợt, đôi mắt đầy tia máu, quầng thâm bọng mắt có đủ. Hoàn toàn là một bộ dáng bị chơi đùa thảm hại!

Vương ma ma miệng run rẩy một hồi lâu mới mở miệng, hỏi một câu quan tâm không biết có đúng lúc không: "Tiểu thư, ngươi...ngươi có sao không?"

Dung Khuynh gục xuống bàn, ỉu xìu uể oải, giọng khàn khàn trả lời: "Trước mặt ta bây giờ toàn màu đen, cổ họng khô rát, đau lưng. Chỗ nào cũng khó chịu!"

Dung Khuynh đáp không nghĩ nhiều, Vương ma ma khóa miệng càng run rẩy lợi hại.

"Ma ma, bữa sáng ngươi mang cháo đến cho ta là được rồi, những món khác món nào ta cũng nuốt không nổi." Dung Khuynh nói xong, đứng dậy, lão đảo bước về phía phòng ngủ: "Một đêm không ngủ, đúng là quá sức!"

Dung Khuynh lơ đãng than vãn một câu, Vương ma ma đầu quay quay.

Lại....thế nhưng một đêm không ngủ!

Trạm vương hần...hần thật chịu chơi!

Thân thể tiểu thư sao có thể chịu nổi...nghĩ như vậy, Vương ma ma vội vàng lắc đầu, không được nghĩ, không được nghĩ, nếu còn suy nghĩ tiếp nữa, bà có nguy cơ sẽ bất tỉnh.

"Ma ma, lát nữa ngươi giúp ta chuẩn bị nước, ta muốn ngâm mình."

Dung Khuynh nói xong, thật lâu không Vương ma ma đáp lại. Dừng lại bước chân, quay đầu tìm người, chỉ thấy Vương ma ma vẫn đứng ở cửa, không ngừng lắc đầu, chưa bước được một bước.

"Ma ma, ma ma...."

Kêu liên tục vài tiếng, Vương ma ma mới hoàn hồn, bà quay lại nhìn Dung Khuynh, vội áp những suy nghĩ loạn thất bát tao trong lòng xuống, bước nhanh lên: "Tiểu thư, ngài còn có gì phân phó sao?"

Dung Khuynh lặp lại lời nói của mình lần nữa, thuận tiện hỏi một câu: "Ma ma, ngươi không thoải mái ở đâu sao?"

Bộ dáng nhìn sao cũng thấy bà đang hoảng sợ, giống như gặp quỷ vậy!

"Không có, không có! Tiểu thư về phòng nghỉ ngơi trước đi, lão nô đi chuẩn bị ngay."

"Ách...được!" Nhìn bóng lưng đang dần khuất xa của Vương ma ma, Dung Khuynh suy nghĩ một chút, trong mắt xẹt qua một tia bình tĩnh. Nhưng lại không nói được gì.

Là do miệng nàng không nói chuyện rõ ràng, tùy ý nói vài câu ba hoa chích chòe, lại biến thành tình huống có rửa cũng không sạch. Nhưng phải dứt khoát, tiết kiệm sức lực, nghỉ ngơi trước đi rồi tính!

Dung Khuynh biết có một số chuyện, có giải thích cũng vô ích, nên nàng quyết định lựa chọn trầm mặc.

Nhưng có một số người lại không giác ngộ ra được đạo lý đơn giản ấy. Tự cho mình có tư cách được nghe giải thích, mang thái độ cây ngay không sợ chết đứng đến chất vấn...

"Vương gia, sao ngài có thể đối xử với thiếp thân như thế?"

Trạm vương vừa bước vào phủ đệ, nghe được lời đó, nhàn nhạt ngược mắt lên...

Một khuôn mặt nhỏ nhắn điểm lệ kiêu mị đập vào mi mắt. Nước mắt tuôn như mưa, tiếng khóc đầy bi thương đau khổ. Vừa khóc ra ủy khuất, vừa khóc ra mấy phần cảnh đẹp ý vui.

Thấy vậy, Trạm vương khẽ nhíu mày. Nhìn đi! Nữ nhân ở trước mặt hần cơ bản luôn khóc như vậy, không hề giống như Dung Khuynh, khóc đến nước mắt nước mũi lẫn lộn.

Nhưng mà...Trạm vương nhìn Trang Thi Nghiên, chợt phát hiện, Dung Khuynh khóc hình như khiến hần có cảm giác....

Kết luận này, nước mắt có thể chứng minh được. Ví như những năm gần đây, số nữ nhân rơi nước mắt đầy tình ái dạt dào trước mặt hần là cả một xấp đầy, nên có thể hần đã không còn cảm giác gì nữa. Nhưng Dung Khuynh khóc ngược lại, liền khiến hần sinh ra phản ứng...

Hần cảm thấy bao tử mình nổi lên một trận cuộn cuộn!

Xem ra Dung Khuynh cũng không đơn giản là chỉ khóc, nàng dùng nước mắt để phát tiết đè nén trong lòng, còn nước mũi thì dùng để ghê tởm cho Trạm vương.

Đối với đại đa số nam nhân mà nói, nước mắt nữ nhân chính là một loại vũ khí. Nhưng đối với Trạng vương, nước mắt còn có hữu dụng nhiều hơn so với nước mắt.

Trạng vương nhìn Trang Thi Nghiên như có điều suy nghĩ, nhưng ánh nhìn đó rơi vào trong mắt Trang Thi Nghiên lại bị phân tích thành một ý tứ khác. Tỷ như... Trạng vương rốt cuộc phát hiện ra nàng lớn lên xinh đẹp. Tỷ như... Trạng vương dừng bước, đứng ở trước mặt nàng là đang đợi nàng kể rõ tâm sự uất ức trong lòng!

Đó thật sự là một hiểu lầm xinh đẹp.

Trang Thi Nghiên tiếp tục khóc đến tan nát cõi lòng, thút thít nói: "Vương gia, trước kia là do thiếp thân làm việc nóng nảy, chộc cho Vương gia thấy không thích, nhưng thiếp thân đã biết sai rồi, ngày nào cũng tự kiểm điểm lại mình..."

Còn chưa nhận sai xong, đã vội cãi lý biện hộ cho mình: "Nhưng sở dĩ thiếp thân làm như vậy, tất cả đều bởi vì... bởi vì..." Nói tới đó, chợt dừng lại, khuôn mặt nhuộm một tầng màu ửng đỏ, muốn nói lại sợ xấu hổ.

Chỉ là mắt rung rung nước, đầy tình ý nhìn Trạng vương. Dùng ánh mắt biểu đạt tình ý nóng bỏng của bản thân, còn xem lẫn cả thương tâm: "Vương gia, thiếp thân là thật lòng. Cho nên dù có không danh không phận cũng không sao. Chỉ mong cuộc đời này có thể được chờ đợi bên cạnh Vương gia, chỉ mong Vương gia có thể khoan dung với thiếp thân một chút, là được rồi."

Bây giờ hẳn không chỉ không cho nàng danh phận, mà còn không thêm đến chỗ nàng vào lúc nàng vừa vào phủ, vào lúc nàng khao khát chiếm hữu được một vị trí trong số những nữ nhân của hắn. Hắn bỏ qua nàng mà đi sủng hạnh con tiện nhân Dung Khuynh kia, khiến nàng sa vào trò cười của thiên hạ. Điều này khiến Trang Thi Nghiên rất khó nhẫn nhịn.

Danh phận bây giờ có thể không có, nhưng sớm muộn gì cũng phải cho. Trang gia không dễ gì để yên chuyện nàng không danh không phận ở Trạng vương phủ. Cho nên vấn đề danh phận, Trang Thi Nghiên không vội, hiện tại điều nàng muốn nhất chỉ có sự sủng ái của Trạng vương.

Lâm Ngũ đứng sau lưng Trạng vương lắng lắng nghe, ánh mắt nhìn Trang Thi Nghiên xẹt qua một tia chế giễu nhàn nhạt. Tự cho mình là đúng, thật thiếu hiểu biết!

Ý vào một chút tư sắc, ý vào hậu thuẫn là Trang gia, nghĩ mình biết chơi đùa một chút thủ đoạn, nghĩ mình biết nắm được lòng người, nam nhân khác có lẽ sẽ có tác dụng, nhưng đối với Trạng vương... trò mèo!

Bàn về tư sắc, Trạng vương đẹp hơn người. Bàn về thủ đoạn, Trạng vương từ nhỏ đã sống trong thủ đoạn mà lớn lên, một chút kịch xiếc kia còn không đủ tư cách lọt vào mắt hắn. Còn nếu bàn về thân phận, a... Trạng vương chính là đồng dôi hoàng thất chính thống. Trang gia trong mắt hắn không bằng cả cái rắm.

Như thế....

Trạng vương lười biếng mở miệng: "Lâm Ngũ!"

"Có thuộc hạ!"

"Truyền những lời Trang Thi Nghiên vừa nói lại cho Trang Uẩn nghe. Sau đó tiếp theo nên làm thế nào, người tự biết!" Dặn dò một câu, không nóng không lạnh, nghe không ra vui buồn.

Trang Thi Nghiên nghe vậy lòng bắt đầu lo sợ không yên: "Vương gia..."

Lâm Ngũ khom người, cung kính đáp lại: "Thuộc hạ đã biết!"

Lâm Ngũ nhận mệnh rồi đi, Trạng vương mặc kệ Trang Thi Nghiên, nhắc chân đi về phía chủ viện.

"Vương gia, ách..." Trang Thi Nghiên ngập tràn bất an, không cam lòng định mở miệng, định đuổi theo, lại bị Lâm Nhất điểm huyệt, giao nàng lại cho đám nha hoàn trông giữ.

Từng nhất cử nhất động của Trang Thi Nghiên luôn rất được hậu viện Trạng vương phủ chú ý. Bây giờ có thêm hành động lỗ mãng giữa ban ngày ban mặt ấy, lại càng khiến bọn họ chú ý hơn, chúng nữ quyền im lặng, nhưng trong lòng lại đang thầm trông mong ngóng đợi kết quả. Cuối cùng, Trạng vương không trùng trệ nàng, điều này khiến rất nhiều tiểu mỹ nhân thất vọng đến đau tim.

Nhưng lại có vài người vẫn bình tĩnh cười chờ diễn biến tiếp theo!

Trạng vương không phải là loại người có nhân tính, đặc biệt là đối với hạng người từng mưu tính hắn như Trang Thi Nghiên. Hắn có thể để nàng ta được sống khá giả sao? Cho nên...

Chờ xem đi, xem cái gì gọi là chịu không nổi, cái gì gọi là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa muốn xông vào. Những loại cảm giác đó, rất nhanh thôi, Trang Thi Nghiên sẽ được nếm trải không thiếu thứ gì!

Chờ nhìn nàng ta khóc lóc nước nức nỡ đi!

Trên trang.

Lúc Dung Khuynh tỉnh dậy, đã qua một buổi trong ngày. Sờ sờ cái bụng móp mép móp méo, mơ mơ màng màng mở mắt ra.

"Tỉnh?"

Nghe được giọng nói kia, nhìn rõ người ngồi ở đầu giường là ai, Dung Khuynh nháy mắt chợt thanh tỉnh, vọt ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Không được trạm vương đặt vào mắt

Kéo mạn giường qua, người liền hiện ra trước mắt.

"Dung Dật Bách!" Dung Khuynh rợn ót, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Thiếu chút nữa dọa nàng ra quần luôn rồi!

Căng thẳng cuối cùng cũng giãn ra.

Nhìn phản ứng của Dung Khuynh, Dung Dật Bách mắt lóe qua phức tạp: "Trường ta là Trạm vương sao?"

Dung Khuynh lắc đầu: "Trường là hái hoa tặc!"

Trạm vương chắc chắn sẽ không ngồi yên lặng mà nhìn nàng ngủ. Bình thường đều là hấn ngủ, người xem mới đúng!

Dung Dật Bách đặt sách trong tay xuống, ôn nhuận nói: "Bây giờ người là nữ nhân của Trạm vương, không có tên hái hoa tặc nào to gan dám đánh chủ ý lên người người đâu, người có thể an tâm về chuyện đó."

Dung Khuynh nghe vậy, tròng mắt lên: "Lời của người giống như gáo nước lạnh tạt thẳng vào đầu ta vậy, ta an tâm rất nhiều rồi, thật sự cảm ơn!"

Dung Dật Bách cười một tiếng: "Không cần khách khí!" Sau đó như tùy tiện hỏi: "Tối qua người và Trạm vương tốt không?"

"Người nói chuyện đúng là thật hàm súc!"

Vương ma ma miệng run rẩy nửa ngày cũng không dám hỏi được một câu, còn Dung Dật Bách vừa há miệng đã nói được một lèo. Hỏi trực tiếp như vậy, bớt được vòng vo trễ nãi!

"Cảm giác cái gì cũng dẫu trong lòng không phải là cảm giác tốt. Ta có cảm giác người hình như muốn nói ra, nên ta mới hỏi."

"Thật sự là cảm ơn người. Nhưng người cảm thấy chúng ta nên đàm luận đến vấn đề với nhau sao?"

"Chúng ta là huynh muội!"

"Huynh muội thì có thể 'hề biết thì sẽ nói, hề nói thì sẽ nói hết' sao?"

"Đương nhiên là không!" Dung Dật Bách đáp nhẹ như mây gió: "Nhưng người nguyện nói, thì ta nguyện nghe. Kể cả những chuyện không thể lộ ra ánh sáng, ta cũng có thể giữ bí mật cho người. Tất cả đều chỉ vì tình nghĩa huynh muội!"

Dung Khuynh nhìn chăm chăm người trước mắt. Hàng này nhìn sao cũng không thấy giống một ca ca tri kỉ. Nhưng...được rồi!

"Tối hôm qua, Trạm vương ngủ trên giường ấm áp, ta ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo nhìn hấn ngủ, đắp chăn cho hấn, đắp chăn cho hấn, nửa đêm còn phải hầu hạ hấn uống nước."

"Xem ra tối hôm qua người bận bẻ nhiều việc nhỉ!"

"Đúng là một giây cũng không được rảnh. Vì ngoài làm mấy chuyện trên ra, tối hôm qua ta còn phải đọc một cuốn sách rất thâm ảo, được Trạm vương thưởng cho không nhỏ. Người muốn xem thử nó không?"

Dung Dật Bách gật đầu.

Dung Khuynh đưa ra móng vuốt, lòng bàn tay sưng đỏ như bánh bao. Còn có dấu vết kia nữa, nhìn rất quen!

"Người bị thương đánh!" Phát hiện này lộ rõ hành động ác thú của Trạng vương: "Sao lại bị đánh?"

"Vì đánh cờ quá tệ, nên Trạng vương ném qua một cuốn sách cho ta đọc. Cứ đọc sai một câu thì bị ăn một thương, dừng lại quá lâu hay trộm ngủ thì hai cái. Hôm nay tay ta chỉ sưng chứ chưa rớt xuống đất, là minh chứng cho việc tồi qua ta đã đọc bằng rất nhiều sự nghiêm túc."

Nghiêm túc là để không bị đánh, nhưng kết quả của nghiêm túc chính là bây giờ nàng thấy bàn cờ sẽ lập tức muốn ói.

Mà sau đêm ngược đãi tinh thần ấy, Dung Khuynh lần nữa làm mới nhận thức của mình. Nàng quả thật là một Ninja rùa!

Dung Dật Bách nghe, chính xác nói: "Vận khí người không tệ!"

Vận khí sao! So với cái khác mà nói, đúng là không tệ. Bởi vì thứ nàng bị ngược đãi chỉ là tinh thần, chứ không phải loại cực hình vô cùng đáng sợ bị thâm gị.

Thấy Dung Khuynh gật đầu tán thành, Dung Dật Bách cười nhẹ một tiếng: "Bất quá, nếu người nghe được chuyện mới xảy ra với Trạng gia, có lẽ sẽ càng thêm hiểu được Trạng vương."

Dung Khuynh thần sắc hơi dao động: "Trạng gia thế nào?"

Dung Dật Bách không trực tiếp trả lời, chỉ nói: "Dựa theo nguồn tin tức đáng tin cậy, sau kì thi mùa thu lần trước, Trạng Uẩn vô cùng có khả năng sẽ được tấn chức lần nữa, trở thành đại nguyên tướng thuộc hàng ngũ quyền thần trong triều đình. Trạng phu nhân thế bằng phu quý, lúc đó đương nhiên sẽ trở thành nhất phẩm phu nhân."

"Nhưng..."

"Nhưng bởi vì Tam tiểu thư của Trạng gia (Trạng Thi Nghiên) sau khi làm ra việc tày trời lần trước, lần này miệng lưỡi còn không biết cố kỵ, chọc giận phải Trạng vương. Vị trí Tướng gia của nhà Trạng đại nhân vừa như chút hi vọng sợ là sẽ bị chết non."

Dung Khuynh nghe vậy, ánh mắt sáng rực, thần kinh khẩn trương. Giờ phút này, tâm tình nàng rất mâu thuẫn.

Dung Khuynh muốn được thấy Trạng Thi Nghiên gặp xui xẻo. Bởi vì trước kia cũng chỉ tại Trạng Thi Nghiên thả một mồi lửa, kết quả hại Dung Khuynh bị thiếu thân, mới tạo nên cục diện khiến người ta nhức nhối như ngày hôm nay.

Cho nên Dung Khuynh rất thích ý nhìn Trạng Thi Nghiên gian truân như mình.

Nhưng nàng lại sợ thù đoạn của Trạng vương muốn chết, mặc dù biết lần này không phải là nhắm vào nàng, nhưng lần nào hấn ra tay, trái tim Dung Khuynh cũng luôn bất giác hoảng hốt theo. Chỉ sợ có một ngày nào đó, bàn tay kia sẽ sử dụng lên trên đầu nàng.

Dung Khuynh vừa nóng lòng vừa hiếu kì: "Trạng Thi Nghiên đã nói gì?"

"Chất vấn quyết định của Trạng vương, lên án Trạng vương không tốt với nàng."

Dung Khuynh vừa nghe đã hiểu rõ. Thì ra là ghen rồi gây họa.

"Trạng vương phán nàng tội gì?"

"Vô lễ bất kính, không biết ơn, không biết nhìn lại mình, ghen tị đồ kị, còn có...."

"Còn có...?" Chỉ vài cái tội danh kia thôi cũng đủ để bêu đầu! Thanh danh nàng kia có vẻ đã sắp đuối kịp và có nguy cơ vượt qua cả nàng rồi.

"Miệt thị hoàng thất, quyến rũ trưởng bối!"

Quyến rũ trưởng bối!

Vừa nghe bốn chữ này, Dung Khuynh mạnh mẽ hít một hơi thật sâu. Tội danh này sẽ khiến người chết không được nhắm mắt!

Hoàng thượng với Trạng vương là huynh đệ. Đối với Trạng Thi Nghiên, Hoàng thượng vừa là quân vương, cũng vừa là cô trượng (dượng) của nàng. Từ đó suy ra, Trạng vương cũng chính là trưởng bối của Trạng Thi Nghiên sao!

Chẳng qua hoàng thất rất chú trọng đạo nghĩa quân thần, nên những thứ như lễ nghi thân thích thường được đặt lại đằng sau.

(*ý câu trên tức là để giữ tốt mối quan hệ giữa quân và thần, thì việc ban hôn trong mối quan hệ thân thích xa xa cũng ngầm được cho phép (ví như nam9 và Trạng Thi Nghiên mặc dù trên mặt huyết thống thì là dượng cháu, nhưng máu mủ trực tiếp lại không có, có thể cưới nhau được, nhưng nó là sai nhé, chỉ là được ngầm cho phép thôi) nhưng Trạng vương lại mang ra bắt bẻ, thành ra không ai có thể lên tiếng bảo hấn nói sai được.)

Nhưng Trạng vương lập luận như vậy, Trang Thị Nghiên lại biến thành loại người kia!

Không chịu nổi, bản thiếu. Hai tính từ đó đã không còn đủ để hình dung về nàng.

Quan trọng hơn nữa, chuyện thành như thế, cả cuộc đời này của Trang Thị Nghiên đừng mong có được danh phận gì. Ở Trạng vương phủ, nàng đã trở thành một vị khách xa lạ khắp người như nhuốc.

Coi như kiếp này, nàng ta đã không có duyên với Trạng vương!

Cả đời chỉ được nhớ nhớ nhưng nhưng, chỉ được nhìn chớ không được ăn.

"Nữ nhi như thế cũng là do Trang đại nhân thân làm vì phụ chưa tốt, Trang phu nhân không biết dạy con. Trạng vương đã bày ra thái độ, bọn họ tránh không được kết quả bị trách phạt." Dung Dật Bách thanh đạm nói, mười phần chắc chắn.

Từ tha thứ, trước nay vốn chưa từng dính líu gì tới Trạng vương.

Dung Dật Bách chỉ tùy tiện nói, nhưng Dung Khuynh nghe xong, lại như có điều suy nghĩ.

Nhìn bộ dáng trầm tư của Dung Khuynh, Dung Dật Bách rũ mắt xuống, không nói thêm gì nữa. Tính tình Trạng vương bất định như vậy, đồng nghĩa với việc Dung Khuynh sẽ gặp rất nhiều chuyện xấu trong tương lai. Cho nên, càng hiểu ý nghĩa bên trong lời nói, càng không dám nói sau này thế nào.

Hắn chỉ hi vọng, từ chuyện của Trang gia mà Dung Khuynh hiểu được tính tình Trạng vương hơn, Trang gia còn chẳng hề được Trạng vương đặt vào mắt. Dù ở đó, đã có một vị Thái hậu cùng một vị Hoàng hậu.

Trạng vương phủ.

"Vương gia, Hoàng thượng có khẩu dụ xin ngài vào cung yết kiến." Lý công công khúm núm, cung kính đến mức tội cùng.

Trạng vương mất thần nhiên nhìn đám cá đang chen chúc giành ăn trong hồ, tùy ý nói: "Người Trang gia đang ở trong cung?"

"Vâng!" Lý công công tiết lộ tin tức một cách hoàn toàn nghiêm túc, không chút do dự.

Trạng vương nghe vậy, tiếp tục điềm tĩnh cho cá ăn.

Lý công công đứng một bên, lẳng lặng chờ đợi!

Thật lâu sau, Lỗ Ngũ thấy thức ăn cho cá trong tay Trạng vương đã hết, lập tức bước lên, hầu hạ hắn rửa tay.

"Đi thôi!"

"Vâng!"

Hoàng cung

Vào cung, Trạng vương trực tiếp đi đến điện của Thái hậu. Còn chưa bước vào, tiếng khóc rờn đã truyền tới tai.

"Nô tài khấu kiến Vương gia!"

"Ừ."

Trạng vương gia chỉ trả lời một câu, điện đột nhiên yên tĩnh hẳn.

Thái hậu dựa trên giường, sắc mặt không tốt, Hoàng hậu hầu hạ một bên, Hoàng thượng ngồi một bên, khẽ nhíu mày. Người Trang gia quỳ trên mặt đất, đầy cung kính.

Trạng vương nhìn thoáng qua cục diện bên trong một cái, liền chậm rãi nhắc chân bước vào đại điện.

"Thần khấu kiến Vương gia!"

"Thần phụ khấu kiến Vương gia!"

"Tới thăm Thái hậu?" Trạng vương tùy ý hỏi.

"Vâng... Ách..."

Trang Uẩn vừa đáp một tiếng "vâng", người chột bay ra ngoài. Sau đó ngã xuống đất, trợn ngược mắt vài lần mới hoàn toàn ngất đi.

Rất tốt!

Trạm vương vừa tung một cước, nguy hiểm lập tức kết thúc!

Động tác dứt khoát lưu loát khó tưởng! Hoàng thượng không khỏi thả lỏng mày. Thái hậu lại càng thở gấp lợi hại hơn.

"Vân Xuân, người..."

Thái hậu còn chưa hết lời, Trạm vương đã tiếp một câu khiến mọi người trong điện đều biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Không rét mà run

"Lẫm Ngũ, đưa hấn xuống suối vàng!" Một câu nói, nhẹ tựa lông hồng.

Một lời nói ra, khiến người người choáng váng, lòng run rẩy.

"Vân Xuân, người to gan!" Thái hậu kinh sợ.

"Vương gia, không thể!" Hoàng hậu kinh hãi.

"Vương gia, không cần..." Trang phu nhân sợ hãi kêu.

Ánh mắt Hoàng thượng lóe qua cái gì đó!

Trong điện hoàn toàn kinh hãi, giọng lúc kinh hãi cũng trở nên lạnh lạnh, pháp phòng pháp phòng. Nhưng Lẫm Ngũ chỉ nghe được một câu phân phó của Trạm vương.

Giơ tay, ánh sáng lạnh hiện ra, tra kiếm khỏi vỏ, nhắm thẳng vào Trang Uẩn không chút do dự, tràn đầy sát khí đến độ khiến người ta hít thở không thông. Tâm hồn tan nát!

"Hoàng thượng..." Hoàng hậu cầu cứu.

"Phượng vệ...." Thái hậu trực tiếp cho gọi ám vệ.

Trang phu nhân bị dọa đến mộng mị, nếu bây giờ bảo nàng phải phản ứng... vậy chỉ có thể là sợ bỏn ra quần!

Lẫm Ngũ đánh ngã toàn bộ Phượng vệ, mắt thấy lưỡi kiếm đã sắp tới lấy thủ cấp của Trang Uẩn. Hoàng thượng giống như vừa hồi phục lại tinh thần, vội mở miệng vàng ra: "Xuân Nhi, không thể!"

Hoàng thượng vừa nói, Trạm vương liền đáp ứng: "Vậy thì dừng tay đi!"

Kỷ luật nghiêm minh, Trạm vương vừa dứt lời, Lẫm Ngũ liền lập tức thu tay lại!

Vô cùng dứt khoát!

Vô cùng lưu loát!

Vô cùng phối hợp!

Vô cùng... khiến người khác phiến muộn! Đáng hận!

Hoàng thượng nhìn về phía Trạm vương, nhìn không được nghiêng răng, hỗn trưởng này lại trêu đùa hấn!

Vân Xuân nhất mực "nghe lời", khiến bất mãn bức mình trong lòng Thái hậu dành cho Vân Xuân mười phần, thì lúc này đã chuyển sang cho Hoàng thượng hết tám chín phần.

Rõ ràng Hoàng thượng hấn vừa mở miệng là có thể làm Trạm vương thu tay lại, nhưng hết lần này tới lần khác hấn chỉ biết ngẩn người, lâu như vậy mới

lên tiếng.

Như thế, sự tình lập tức thay đổi.

Rõ ràng là Trạng vương làm, nhưng cuối cùng lại biến thành Hoàng thượng hẳn không biết quản đệ đệ. Đúng là tốt, tốt... (Thật ra Thái hậu vốn không bắt bí được Trạng vương, cho nên người Thái hậu nhắc tới được, chỉ có thể là Hoàng thượng)

Lâm Ngũ dừng tay, mạng Trạng Uẩn được bảo toàn. Theo hành động buông tha của Lâm Ngũ, nguy hiểm qua đi, Trạng phu nhân thả lỏng trái tim, nhưng người căng thẳng khi này không chỉ có một, còn có Hoàng hậu đau tim và Thái hậu trước mắt từng trận biến màu đen nữa.

"Xem ra sắc mặt mẫu hậu không tốt lắm, có chỗ nào không thoải mái sao?" Nhìn sắc mặt xanh xao của Thái hậu, Trạng vương nhẹ nhàng quan tâm.

Tác dụng của lời quan tâm là dùng để chọc điên người khác!

Thái hậu cũng không nhìn Trạng vương nữa, miệng mân thành một đường thẳng, lục phủ ngũ tạng chỗ nào cũng ần ần đau.

Không nghe trả lời, Trạng vương đảo mắt nhìn sang Hoàng thượng, ôn hòa nói: "Hoàng huynh dự định xử trí Trạng Uẩn thế nào?"

Vừa nghe, Cố đại phu nhân đầu vầng mắt hoa, sắc mặt Hoàng hậu lập tức lại kéo căng, da mặt Thái hậu run rẩy.

Hoàng thượng run run khoe miệng kéo ra một độ cong quý dị, nhưng nháy mắt đã khôi phục lại như thường, quang minh chính đại hỏi: "Lời này của Trạng vương có ý gì?" Giả bộ hồ đồ.

Trạng vương nhìn Hoàng thượng, tư thái lười biếng, thần sắc ôn hòa, không chút tức giận: "Trạng Uẩn vào cung rõ ràng là để cáo trạng, nhưng hẳn lại nói với bản vương là đến thăm Thái hậu. Một người vừa có cái miệng nói bậy không đáng tin, vừa thâm bất mẫn với hoàng thất như thế, chẳng lẽ hoàng huynh không trừng trị sao?"

"Chuyện này..."

"Nhưng nếu hoàng huynh cảm thấy việc khi dễ bản vương, lợi dụng Thái hậu là việc có thể tha thứ được, không cần ban tội. Vậy thì..."

Trạng vương còn chưa nói xong, đột nhiên bị tiếng kinh hô của Hoàng hậu cắt đứt.

"Mẫu hậu, mẫu hậu, ngài làm sao thế?"

Ở ngay thời khắc Trạng vương gây sự, Hoàng thượng lộ vẻ mặt khó xử, Thái hậu vừa khéo lại té xiul

"Lý Đức, mau truyền thái y!" Hoàng thượng nhìn Hoàng hậu đang vô cùng lo lắng, Thái hậu ngất xỉu, đôi mắt âm trầm nhìn thấu lòng người, thần sắc khó lường!

Lý công công lĩnh mệnh lập tức rời đi, mới đi ra khỏi đại điện, hẳn liền thở phào ra một hơi, trên dưới toàn mồ hôi lạnh. Lần này Trạng Uẩn còn may mắn!

Phải nói Trạng Uẩn thật là không biết thức thời, nữ nhi hẳn gây ra tai họa, Trạng vương còn chưa ra tay trừng trị, hẳn lại dám xuân phong đặc ý trước một bước. Đây không phải tìm chết thì là gì?

Sau lần này, con đường làm quan cùng mạng nhỏ, cái gì nhẹ cái gì nặng, nếu còn không biết chọn, vậy hẳn chỉ có con đường chết.

Trên trang

"Trạng đại nhân, Trạng phu nhân tiến cung nói Trạng vương làm việc quá đáng. Kết quả lại bị Thái hậu khiển trách. Nhưng Thái hậu cũng bởi vì Trạng gia mà đổ bệnh."

"Thái hậu bị bệnh, Trạng vương giận dữ, Trạng Uẩn bị đánh thành trọng thương. Hẳn bị Hoàng thượng giáng xuống ba cấp quan, phạt rời kinh, ba ngày sau chuyển công tác xuống Kinh Châu làm việc. Trạng phu nhân không biết dạy con, hành vi không ngay thẳng, bất kính bất hiếu với Thái hậu, bị phạt phải trông coi từ đường ba năm, tự xem xét và sửa đổi lại mình."

Dung Dật Bách nói xong, Dung Khuynh cảm thán: Trạng vương ra tay chắc chắn không thể nhẹ nhàng như mây gió.

"Nhưng... quan trọng nhất vẫn là kết quả của Trạng Thi Nghiên."

Dung Khuynh mắt lóe lên ánh sáng: "Nàng có được danh phận đúng không?"

Dung Dật Bách nhướn mày: "Đúng vậy, nàng được Trạng vương phong làm Trắc phi!"

"Quả nhiên là vậy!"

"Người đoán được hết rồi sao?"

Dung Khuynh cười cười: "Lúc trước bị Trang tiểu thư bỏ thuốc, Trạng vương còn tha thứ được. Huống chi đây chỉ là một câu nói ghen tuông bình thường, Trạng vương tất nhiên cũng sẽ không quá so đo. Trạng vương là người biết thương hoa tiếc ngọc. Thái hậu còn đặc biệt bảo vệ Trạng vương như vậy, Trạng vương sao có thể cư xử nhẫn tâm với Trang tiểu thư được."

Nói rất đồng dạng, rất tinh diệu. Đáy mắt Dung Dật Bách xẹt nhanh qua gì đó, gật đầu: "Người nói không sai!"

Dung Khuynh nhẹ cười, đôi mắt sắc bén thâm sâu.

Ban đầu Dung Khuynh cũng cho rằng Trạng vương muốn để Trang Thi Nghiên chỉ biết ăn không ngồi chờ hết cả đời. Nhưng ngẫm lại, Dung Khuynh có cảm giác Trạng vương sẽ không thiện lương đến mức như vậy.

Không cần để Trang Thi Nghiên ăn uống thiếu thốn, chỉ cần không sủng ái nàng thôi, nàng cho rằng đó không tính là trừng trị cực ác. Nhưng bây giờ xem ra...chưa chắc nàng đoán đúng.

Trạng vương là muốn Trang Thi Nghiên mãi làm vết ô của Trang gia, giữ lại nàng ta để làm loạn toàn bộ Trang gia.

Mỗi một lần Trang Thi Nghiên phạm phải sai lầm, đều sẽ trở thành lí do tìm chết cho Trang gia. Cho đến khi Trang gia chịu không nổi nữa, tự ra tay giết chết Trang Thi Nghiên mới thôi!

Nhưng mà...thật sự chỉ cần Trang Thi Nghiên chết thì mọi chuyện sẽ kết thúc đơn giản vậy sao? Dung Khuynh không cho là vậy!

Giết chết ái phi của Trạng vương, Trạng vương sao có thể đơn giản bỏ qua cho bọn họ.

Một trận âm mưu dương mưu này. Nghĩ tới, không rét mà run!

Điều này lần nữa chứng thật: Đi tranh đấu với Trạng vương, đúng là ngu dốt!

Bản về võ lực, hấn bức áp người thành cận bã.

Bản về địa vị, người cũng bị hấn bức áp thành cận bã!

Bản về đầu óc, phần thắng cũng không lớn. Nhưng dù người may mắn thắng được hấn, hấn lại trực tiếp ra tay lật lọng, người cùng cả thế giới này cũng phải triệt để cúi đầu.

Ai....

Nhìn bộ dáng phờ phạt của Dung Khuynh, Dung Dật Bách có thể lí giải được tâm tình của nàng.

Trạng vương vo người thành viên, sau đó lại bóp nát. Nhưng người lại không có cách nào chống trả lại được hấn.

Nếu may mắn, trong phạm vi hấn cho phép, có lẽ người còn có thể giờ chút tiểu xảo. Nếu không, vẫn nên đành hoàng một chút.

"Xế chiều hôm nay ta phải rời kinh xử lí chút chuyện, có lẽ sẽ mất đến vài ngày. Nếu trong thời gian đó có cần gì, người cứ nói với Vương ma ma, nếu là thứ Vương ma ma không mua được thì chờ ta về mua cho người!"

"Cảm ơn ca ca. Ca ca đi đường cẩn thận!"

"Người cũng bảo trọng!"

Dung Dật Bách đi chưa được hai ngày, Dung Khuynh đã nghe được một tin tức khiến nàng phấn chấn không thôi!

"Ma ma, người nói thật sao? Trạng vương sắp rời kinh?" Dung Khuynh nhìn ma ma, ánh mắt nóng rực.

Dung Khuynh vui sướng như vừa nhặt được tiền, Vương ma ma thấy không khỏi nuốt nước miếng: "Lão...lão nô còn nghe người ta nói, Trạng vương định cùng Thái tử xuất hành đến Việt quốc."

"Đây thật là..." Quá tốt. Nếu tin tức này là thật, nàng vô cùng muốn khóc.

Yêu nghiệt kia chỉ cần đi là nàng liền có thể thở nhẹ nhàng rồi. Quan trọng hơn, sau thời gian hấn đi rồi về, nói không chừng đã quẳng nàng ra sau đầu. Nói như vậy, nàng đã có thể nghĩ tới cho tương lai sau này rồi.

Dung Khuynh vui mừng tung bừng.

Ô ô....đúng là vui đến phát khóc, vui đến phát khóc!

Miệng vừa mới hé ra cười, một giọng nói đã truyền đến cắt đứt!

"Bản vương đi, còn về! Không nên vui mừng quá sớm!"

Âm thanh lọt vào tai, Dung Khuynh giật mình!

Vừa rồi vui mừng đến phát khóc, bây giờ lại sợ cục diện vui mừng ban nãy sẽ thành bi thương!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Không Muốn #x27;Thượng Giường#x27;

"Lão nô khấu kiến Vương gia!" Vương ma ma quý xuống thỉnh an, lòng thấp thỏm bất an, đầy lo lắng.

Vừa nãy tiểu thư vui mừng quá rõ ràng, nếu Trạm vương tức giận thì nên làm sao bây giờ?

Nhìn chăm chăm khoe miệng cứng đờ của Dung Khuynh, Trạm vương mặt không thay đổi mở miệng: "Lại đây!"

Dung Khuynh rất ngoan ngoãn bước tới. Phải biết nghe lời, phải biết nghe lời.

"Bản vương rời kinh, người vui không?"

"Chuyện đó...ta..ta..." Dung Khuynh giật giật khoe mắt, quyết định thẳng thắn để nhận được khoan hồng, yếu ớt nói: "Cũng có chút vui!"

Vừa nghe trả lời, Vương ma ma thiếu chút nữa đã té xỉu. Lắm Ngủ đưa mắt nhìn sang.

Trạm vương nhướn mày: "Tại sao?"

Dung Khuynh mở to đôi mắt tròn nhìn Trạm vương, cười đầy e dè, thành thật nói: "Vương gia rời kinh thì ta sẽ không phải trực đêm, cũng không phải học bài, hắc hắc...."

Trạm vương cười như không cười. Hắn rời kinh thì nàng có thể lười biếng, lí do này...rất biết tránh nặng tìm nhẹ.

Không để Trạm vương tiếp tục hỏi tội, Dung Khuynh vội quan tâm thăm hỏi: "Vương gia đến đây có mệt không? Đã ăn cơm chưa?"

Lòng quan tâm này, dối trá quá rõ ràng!

Không muốn tiếp tục phải nhìn Dung Khuynh để con mắt chịu tội nữa, Lắm Ngủ yên lặng dời mắt đi.

Trạm vương lại cười, đuôi mày hơi cong lên, điểm lệ thanh tuyết, mị sắc vô biên. Đưa tay khẽ nâng cằm Dung Khuynh, hắn cúi nhẹ người tiến lại gần, khoảng cách trong gan tác, như chạm lại như chưa chạm, vô cùng ái muội: "Quan tâm bản vương?"

Âm điệu trầm thấp, từ tính, khơi gợi xúc cảm muốn mụ mị. Giống như tiếng đàn cổ trăm năm đang trêu chọc lòng người.

Không giống câu dẫn, mà là tuyệt sắc trí mạng hiểm thấy khiến người ta tự nguyện dâng hiến. Không ổn, đúng là không ổn!

Nàng nên hôn trước một cái? Hay trực tiếp lột sạch người ta ra trước? Không tệ không tệ.

Xử lí hần, xử lí hần! Dung Khuynh lòng liên tục dồn dập bùng nổ quyết tâm này. Chỉ là....

Ngay lúc đáng lẽ đã có thể ra tay, Dung Khuynh bỗng nhiên phát hiện...nàng đúng là cái con người có tà tâm, nhưng lại không có lòng can đảm!

Xử lí một Vương gia cổ đại, nàng thật sự vẫn chưa đủ can đảm! Bởi vì hậu quả sau đó....nghĩ thôi cũng đã đủ rợn người...cho nên....

Nhìn đường cong nhật nhèo trên khoe miệng Trạm vương, Dung Khuynh cong cong mày: "Vương gia, trưa nay chúng ta ăn canh gà hầm được không? Ta vẫn luôn muốn cho Vương gia nếm thử món đó, thời tiết hôm nay vừa khéo rất thích hợp để thưởng thức!"

*(*thật ra món để trong bản convert là món "áp ẩm nôi", ta nông cạn không biết nó là gì nên chế lại là canh gà hầm >< khi nào ta biết thì sẽ chỉnh sửa lại nhé. Cầu cao nhân hỗ trợ! Cầu cao nhân hỗ trợ!)*

Một lời bày tỏ niềm nhớ nhung, nàng rất nhớ Trạm vương đó chứ!

Vương ma ma lắng tai nghe thấy, không khỏi cúi thấp đầu xuống thêm chút nữa. Thì ra tiểu thư liên tục đòi ăn canh gà hầm là bởi vì Vương gia! Đúng rồi, nhất định là vì Vương gia!

A Di Đà Phật! Loại nói dối này, Bỏ Tất từ bi chắc chắn sẽ thông cảm cho bà.

Nhìn nóng bỏng trong đôi mắt của Dung Khuynh, Lãm Ngũ lần nữa dời mắt về hướng khác.

Ngày xưa, phạm là mỗi lần chủ tử ra tay, những nữ nhân trong hậu viện sẽ luôn là....

"Gia..." Hồn dỗi một câu, sau đó nũng nịu mềm mại rúc vào lòng nữ tử. Nhưng đến lượt vị Cửu tiểu thư này lại biến thành ăn canh gà hầm...

Là nàng không biết suy nghĩ? Hay là cảm thấy không thích thú với sủng hạnh của chủ tử? Lãm Ngũ không chắc chắn, nhưng nếu là người khác, hẳn có thể khẳng định người kia sẽ...

Nàng nếu đặt bản thân mình quá cao, cái mồm già dặn kia sẽ khiến nàng ăn đủ thiệt.

Trạm vương nhìn Dung Khuynh, không lên tiếng, nhưng đôi mắt sắc âm trầm đã biểu lộ rõ tâm tình hẩn. Không tiếng động tỏa ra sát khí nặng nề, khiến người khác bị đè nén, hít thở không thông!

Vương ma ma kìm chế không được mà run nhẹ, kém chút nữa đã sợ hãi mà quỳ xuống cầu xin.

Dung Khuynh cuối đầu, nghĩ nghĩ, sau đó chậm rãi duỗi tay, nhẹ nắm lấy một góc tay áo bào của Trạm vương.

Động tác cẩn thận, Trạm vương khẽ nhúc nhích mày, nhưng vẫn trầm mặc như cũ.

Trầm mặc, chỉ nhìn!

Hạ nhân cúi đầu phục tùng, căng thẳng nín thở, Vương ma ma tràn đầy bất an, Lãm Ngũ chậm rãi đợi Dung Khuynh nhận hậu quả.

Trạm vương tĩnh lặng, hạ nhân không tiếng động. Viện nhỏ trở nên im ắng, chỉ có Dung Khuynh một người là đang làm chuyện lén lút!

Vụng trộm liếc sang hẩn một cái, thấy hẩn chưa tức giận cũng không ngăn nàng lại, bàn tay bé nhỏ của mỡ nữ đang kéo tay áo lên lút nhích xuống chèn vào trong nữa. Cẩn thận bày tỏ sự thân thiện của mình!

Động tác cẩn thận không nhanh lẹ khiến người ta vô cùng mất kiên nhẫn. Nhưng ngoài dự liệu, hẩn lại bắt đầu chờ đợi.

Cử động rụt rè như hải tử, không tồn tại chút ý muốn mê hoặc nhưng lại bất ngờ khiến người ta ngửa ngáy khó nhịn!

Trạm vương chưa từng trải qua những chuyện này, cảm thấy nhàn nhạt mới lạ!

Dưới sự dung túng âm thầm của Trạm vương, Dung Khuynh tiếp tục được voi đòi tiên! Cho đến...

Bàn tay nhỏ bé hơi ẩm ướt lạnh lạnh cuối cùng nhẹ nhàng trượt xuống nắm lấy bàn tay khô ráo và ấm áp.

Dung Khuynh khẽ nhúc nhích lông mi, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hẩn cười nhẹ một tiếng, vô cùng xinh đẹp, còn điểm chút phàn căng thẳng, chút luống cuống, chút ôn nhu mềm mại: "Vương gia, sau khi ăn xong canh gà hầm, chúng ta đánh cờ được không?"

Trạm vương đảo mắt nhìn xuống tiểu móng vuốt chỉ dám kéo nhẹ tay hẩn, khẽ nhếch mày, tay đột nhiên nắm lại bàn tay kia, siết chặt.

"A...."

Nghe tiếng kêu đau kèm theo nước mắt lớn qườn sắp rơi của nàng, Trạm vương mới chịu mở miệng vàng ra: "Điều dân gian xảo như ngươi, đích xác đáng chết!"

Trạm vương nói đáng chết, nhưng Lãm Ngũ lại không nghe ra một chút sát khí, thậm chí cả lệ khí toát ra khi nãy cũng tiêu tán không còn hình bóng! Đây...Lãm Ngũ bất ngờ, khó hiểu.

Vì sao Trạm vương lại đột nhiên nguôi giận? Hẩn không rõ Dung Khuynh rốt cuộc đã làm gì?

"Vương gia, chẳng lẽ mời ngài ăn canh gà hầm là phạm tội sao? Đại Nguyên có điều lệ này?"

"Còn giả bộ hồ đồ với bản vương?"

"Hắc hắc..." Dung Khuynh cười không đáp, duỗi tay ra, lần này đã quen cửa quen nẻo nhanh nhẹn kéo tay Trạm vương đi về phía thiện đường: "Ta làm món canh gà hầm là ngon nhất, Vương gia có muốn thử chút không?"

"Không có hứng thú!"

"VẬY xin Vương gia nhắc tay ra!"

"Dung cứu, người to gan!"

"Vương gia, ngài luôn làm ta sợ như vậy, nhờ ta căng thẳng quá trượt tay cho gì đó thêm vào canh gà hầm, ngài cũng không được trách ta!"

"Ý người là do bản vương sai?"

"Ta không có nói như thế! Nhưng mà... Hắc hắc...cũng có nghĩ tới một chút."

"Điều dân!"

Nghe Trạng vương khiển trách, Dung Khuynh chỉ cong cong khóe mắt.

Ánh mắt Trạng vương tỉnh mạch mà sâu xa.

Vật nhỏ này quả thật rất đáng cảm, nhưng bất ngờ là nàng lại không khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Vương ma ma quỳ trên đất, nhìn hai người đi xa xa đằng trước, hít sâu một hơi, trái tim lo lắng rốt cuộc cũng thả lỏng được một chút. Mặc dù bà không biết tại sao sự tình lại thay hình đổi dạng, nhưng Trạng vương không có nổi giận, tiểu thư không sao, vậy là được rồi!

Lẩm Ngủ theo sát phía sau nhìn bóng lưng Dung Khuynh, khẽ nhíu mày như đang có điều cần suy nghĩ. Hắn vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc vừa rồi Dung Khuynh đã làm cái gì?

Nghĩ không ra không cần gấp, chỉ cần Dung Khuynh tự bản thân hiểu rõ được rồi.

Thật ra cũng không phức tạp.

Bắt quả là dựa vào cảm giác để hành động.

Trong nhận thức, Dung Khuynh biết nam nhân là một loại động vật vô cùng kì lạ. Lúc bọn họ xao động, nữ nhân cực tuyệt, họ không thích! Nhưng nếu nữ nhân dứt khoát phối hợp, bọn họ cũng không thích. (giống như lần đầu tiên, Dung Khuynh nói dù giá nào nàng cũng phải đáp lễ lại, nhưng thiếu chút nữa đã bị Trạng vương giết chết).

Bài học này cũng chứng thật được một chuyện: Trong chuyện nam nữ, nam nhân tuy thích chủ động, nhưng lại không thích nữ nhân quá mức chủ động.

Cho nên, nếu trước mặt Trạng vương, người không thể phản kháng hay cực tuyệt được, thì người có thể giả vờ ngu ngốc, có thể thấp thỏm bất an, u mê luống cuống. Nhưng tuyệt đối không được thuận theo hắn hoàn toàn.

Bởi vì nàng đã được Hoàng thượng tứ hôn, nàng bây giờ còn mang trên vai thêm danh tiếng là vị hôn thê của Cố Đình Dục.

Dung Khuynh cơ hồ đã có thể xác định được một vấn đề: nếu nàng mang danh tiếng kia nằm trên giường cùng Trạng vương. Hoàng thượng không trị tội nàng thì nàng cũng bị Trạng vương bóp chết.

Bởi vì, dựa vào kiêu ngạo của Trạng vương, chuyện ngủ với nữ nhân của người khác, hắn rất chán ghét. Lúc đó, nàng sẽ không còn đơn giản là một điều dân, mà chính là hồng hạnh xuất tường, lăng lờ ong bướm khiến người người chán ghét.

Tất cả sai lầm lúc đó sẽ đều là sai của nàng! Cho nên bây giờ nàng thật sự không thể có nổi cảm giác muốn "thượng giường" gì gì đó nha!

----- lời ngoài mặt -----

(Góc pr của tác giả, không phải của editor)

Tên truyện:

Nương Nương, Diêm Quân Kêu Ngài Đi Đầu Thai - Thất Tinh Minh Chủ.

Thể loại: gia đầu + 1 & 1 + sủng + nam nữ chủ thể xác tinh thần sạch sẽ + cả hai đều trọng sinh.

Loại hình nam chủ phúc hắc lạnh lùng & loại hình nữ chủ ngang ngược không tiết tháo.

Giới thiệu vắn tắt:

Thánh thái hậu là một nữ nhân truyền kì trong lịch sử Đại Tề. Nàng có xuất thân cao quý, thông minh sắc bén, sát phạt quyết đoán. Một đường từ Hoàng tử phi, Thái tử phi, Hoàng hậu rồi đến Hoàng thái hậu cao quý, cả đời có thể nói là phong quang vô hạn. Nhưng do khi còn sống sát nghiệt quá lớn, không thể đi đầu thai, chỉ có thể định ra khế ước với Diêm Quân, trùng sinh sống thay cho những người tuổi thọ chưa hết nhưng lại vì một lí do nào đó mà bất ngờ phải bỏ mạng sớm. Vốn tưởng bản thân mình sống một đời oanh liệt trong chốn cung đình dẫm máu là đã chán ngấy các loại tranh đấu, nhưng ai ngờ Thái hậu nương nương ăn không ngán còn nghiện, đời từ thân xác này qua thân xác khác, kiếp nào cũng đều tranh đấu vui vẻ đến quên cả trời đất.

Hai hộ vệ Hắc Bạch Vô Thường bắt đắc dĩ trợn trắng mắt: Thái hậu nương nương, Diêm Quân đại nhân lại gọi ngài đi đầu thai nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Học thành thạo

Bưng trà, rót nước. Thử độc món ăn, chia thức ăn..

Lúc dùng cơm, Dung Khuyneh tựa như một con ong mật cần cù lao động, bận việc liên tục.

Đối với sự ân cần của Dung Khuyneh, Trầm vương ngoài cứng nhắc như tượng gỗ, hình như còn có chút cười mà như không cười, không chút khó chịu.

Ăn xong một bữa cơm cũng tương đối an ổn, nhưng nàng không ngờ họa chưa xong, Trầm vương lại đột nhiên trở mặt!

Mỗi lần nhớ đến câu nói Trầm vương quảng lại trước lúc đi, Dung Khuyneh thật muốn lao đầu vào tường!

"Tiểu thư, Trầm vương nói như thế thật sao?" Vương ma ma nhìn Dung Khuyneh, lòng không an ổn.

Thế nhân ai cũng nói tính tình Trầm vương khó đoán, hi vọng vô thường. Bây giờ Vương ma ma đã hoàn toàn chứng nhận được đó không phải là nói dối. Đúng là lúc nắng lúc mưa, nói thay đổi là thay đổi được ngay.

Rõ ràng lúc ăn cơm còn bình thường, nhưng ăn xong lại...

"Trầm vương nói: Trước khi hấn rời kinh, sẽ đưa ta đến Cổ gia, giúp ta với biểu ca được chung đụng thường xuyên hơn. Thuận tiện để Cổ phu nhân chăm sóc ta thật tốt. Đó xem như là trả lễ lại tấm lòng mến khách của ta."

Để Cổ phu nhân chăm sóc nàng? Vậy nhất định chính là trói người lại, sau đó treo ngược lên chăm sóc cũng không chừng!

Phản đáp lễ này thật khiến người ta tiêu hóa không nổi.

"Tiểu thư, vậy... vậy làm sao bây giờ?" Tất nhiên Vương ma ma cũng biết nếu Dung Khuyneh đi Cổ gia, chắc chắn sẽ không có quả ngon để ăn.

Đúng nha! Làm sao bây giờ?

Trầm vương phủ.

Trầm vương thích cái đẹp, nên cả Vương phủ chỗ nào cũng lộ ra tinh xảo cùng đẹp đẽ. Kể cả hạ nhân cũng hết sức xinh xắn, thị vệ phá lệ trắng nõn.

Dưa vẹo táo nứt cái gì, cửa Trầm vương phủ ngời tốt nhất là đừng có đi qua. Một không cẩn thận sẽ tự ti, vận khí xúi quẩy xui xẻo.

Sở thích này của Trầm vương từng bị Hoàng thượng lạnh lùng mắng: "Trầm vương phủ hấn tuyên hạ nhân, kẻ nào kẻ nấy ai cũng nòn nà hơn cả phi tử mà hấn tuyên." Vì thế, một nha đầu bình thường ở Trầm vương phủ, còn đẹp mắt hơn cả các sủng phi trong cung.

Bởi vì lễ độ, các Hoàng tử mặc dù e sợ Trầm vương, nhưng vẫn rất thích đến thăm phủ của hấn, đi tán loạn khắp góc ngách. Cảnh sắc xung quanh, vừa nhìn đã thấy lòng sản khoái, thoải mái con mắt nha!

Lâm Ngừ từ ngoài trở về, nhìn thấy Trầm vương lười biếng dựa trên giường mềm mại, một nha đầu tinh xảo đứng ở phía dưới đang ngâm nước nước trà giữa một đồng trà cụ. Động tác tươi đẹp, nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, trông rất đẹp mắt!

Lâm Ngừ nhìn thoáng qua, lập tức liền thu lại ánh mắt. Sở dĩ nha đầu này được thu vào phủ, đều là vì một tay trà nghệ kia.

Nhưng mà, nước trà được pha xong, Trầm vương lại chưa bao giờ uống qua. Thứ hấn muốn xem chỉ là động tác kia, chứ không phải uống.

"Chủ tử!"

"Đã đưa người đi?" Trầm vương nhìn xuống dưới, không đếm xỉa hỏi.

Lâm Ngừ lắc đầu: "Vẫn chưa!"

"Vì sao?" Giọng nói ngạo mạn như cũ, ánh mắt một giây cũng không rời khỏi ấm trà kia.

Lỗ Nhĩ mang sự thật ra bẩm báo: "Dung tiểu thư đột nhiên bị bệnh!"

Lỗ Nhĩ vừa nói xong, Trạng vương không tỏ ra chút bất ngờ, ngược lại nhả đầu phía dưới lại ngưng động tác pha trà lại một cái.

Nàng ta chỉ dừng lại cùng Lỗ Nhĩ là mấy giây, sau đó lại tiếp tục, nhưng Trạng vương đã dời mắt đi, không còn hứng thú. Đó cũng có nghĩa là sau khi trà nghệ kết thúc, là đến lúc nhả đầu này đã tận duyên với Trạng vương phủ.

Lười nhác dựa lên giường nệm, nhắm mắt, tùy tiện hỏi: "Vật nhỏ nói như thế nào?"

"Dung tiểu thư nói: Lê tẩm thân bệnh hoạn đến Cố gia, sợ sẽ lây sang cho các trường bối."

Trạng vương nghe, không lên tiếng.

Lỗ Nhĩ thấy vậy, bổ sung thêm một câu: "Bất quá, câu kia là nàng nói với thuộc hạ. Còn với chủ tử, lí do thoái thác của Dung tiểu thư không phải vậy."

Trạng vương khẽ nhúc nhích mí mắt.

"Dung tiểu thư nói với chủ tử, tư vị tự bản thân mình bỏ thuốc bản thân mình, thật không dễ chịu!"

Lỗ Nhĩ báo lại lời này, Trạng vương hoàn toàn mở mắt ra, hừ nhẹ một tiếng: "Nàng cái gì cũng dám nói."

"Thuộc hạ cho rằng chủ tử nói rất đúng, Dung tiểu thư chính xác là một người gian xảo." Vừa thông minh đường hoàng lừa người, vừa giả vờ thành thật.

Quan trọng hơn, thành thật kia chỉ dành duy nhất cho một mình chủ tử. Còn với người khác đều là một bộ dạng đường hoàng. Hành vi này..

Người ta nếu không cẩn thận sẽ bỏ mất một chi tiết quan trọng, đó chính là nàng đã từng một lần làm trái ý chủ tử.

Còn nữa, người gặp may khoe mẽ ở trước mặt Trạng vương, hẳn đã gặp nhiều rồi. Còn người có thể làm được tới trình độ của Dung Khuynh, lại không có bao nhiêu! Bởi vì nàng không cần mất bất kì vật quý gì, mà cũng có thể nịnh nọt được người khác.

Người khác nịnh nọt Trạng vương, không chỉ qua cách nói chuyện, mà kém chút còn muốn dọn hết gia sản trong nhà ra biếu tặng, đó là một biểu hiện có thành ý.

Nam nhân đánh bạc là vàng thật bạc trắng, nữ nhân đánh bạc là các loại tư thái quyến rũ câu người. Còn Dung Khuynh thì sao? Nàng hình như một thứ cũng không có?

Nàng quả thật không có cái gì để đánh bạc! Như thế, Lỗ Nhĩ phát hiện bản thân hẳn có chút không hiểu, rốt cuộc là nàng dựa cái gì mà kéo dài được hào hứng của chủ tử chứ?

Là nguyên nhân nào, Lỗ Nhĩ tạm thời nghĩ không ra. Mà Trạng vương căn bản còn không thèm nghĩ, bởi vì trong lòng Trạng vương, nữ nhân cùng Lỗ Nhĩ cũng chỉ là một món đồ, là một sủng vật mà thôi, không đáng phải hao tâm đi tìm tòi nghiên cứu.

Nhìn thuận mắt thì giữ lại trêu chọc. Nhìn không thuận mắt thì lập tức đưa đi!

Dung Khuynh bây giờ còn tồn tại là vì còn nhìn thuận mắt. Lí do chỉ đơn giản như thế thôi!

Trang gia.

"Lão nô thỉnh an quốc trượng."

(*quốc trượng là cha vợ vua í.)

"Quê ma ma không cần đa lễ!" Trang Uẩn khách sáo nói một câu, liền hỏi: "Quê ma ma tới đây, là do Thái hậu nương nương có gì muốn phân phó?"

"Thái hậu nghe nói thân thể quốc trượng khó chịu, nên đặc biệt phái lão nô qua đây thăm hỏi, cũng không có việc khác."

"Đã khiến Thái hậu nương nương lo lắng rồi. Thái hậu vẫn tốt chứ?"

"Nương nương vẫn bình an!"

Hàn huyên nhắm ngấn gọn kết thúc, nhìn Trang Uẩn cau mày, Quê ma ma mở miệng nói: "Thái hậu nương nương còn có một lời muốn lão nô thuận tiện báo lại cho quốc trượng."

"Cự thần xin nghe!"

"Trang đại nhân đến Kinh Châu báo cáo công tác không phải là ý của Hoàng thượng, mà là do Thái hậu đề nghị. Cho nên, quốc trưởng không cần phải suy nghĩ nhiều."

Nghe lời của Quế ma ma, thần sắc Trang Uẩn khẽ động. Không cần phải suy nghĩ nhiều? Đây là muốn hấn tin tưởng rằng Hoàng thượng vẫn nể trọng, tin cậy Trang gia như trước sao?

"Thái hậu làm vậy cũng là chỉ là vì suy nghĩ cho an nguy của Trang đại nhân, chắc hẳn quốc trưởng có thể hiểu được."

Trang Uẩn rũ mắt xuống: "Vâng, cừu thần hiểu được!"

Trang Thi Nghiên đã dám bỏ thuốc Trầm vương, nhất định sẽ phải trả một cái giá lớn. Loại chuyện hiển nhiên này, Trang Uẩn sớm đã nghĩ tới. Chỉ là...hắn vẫn đánh giá sai Trầm vương thô bạo kia.

Vốn tưởng rằng Trang gia chỉ cần khuất phục nết hót bồi tội, cùng lắm chỉ là Trang Thi Nghiên mất cái mạng nhỏ mà thôi. Nhưng bây giờ nhìn lại, là do hắn ngây thơ, chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc như thế. Một cái mạng không đủ để dập tắt được lửa giận trong lòng Trầm vương.

"Quốc trưởng yên tâm, chờ qua ít ngày cho chuyện này phai mờ đi, Thái hậu nương nương sẽ xin Hoàng thượng gọi Trang đại nhân về kinh thôi."

Trang Uẩn nghe xong, lặng lẽ thở dài, chuyện mờ nhạt xuống thì dễ, nhưng Trang Uẩn hồi kinh lại sợ là sẽ khó. Bởi vì Trầm vương xưa nay chưa bao giờ từng là một người khoan dung cả.

Chẳng những không khoan dung, mà lòng dạ còn hẹp hòi hung ác. Một khi hấn nhìn ai không thuận mắt, vô luận người có trốn hấn bao lâu, nếu bị hấn bắt gặp lần nữa, hấn vẫn có ý định đánh chết người. Cho nên, người đã muốn trốn thì phải chuẩn bị trốn cả đời cho thật tốt, thật kĩ!

Ai..

"Thái hậu nương nương nói, quốc trưởng không cần quá lo lắng cho Trang đại nhân. Nhưng ngược lại Tam tiểu thư ở bên kia...xin quốc trưởng quyết định sớm mới tốt!"

"Xin Thái hậu nương nương yên tâm, cừu thần sẽ suy xét mà làm việc."

Mầm tai họa Trang Thi Nghiên kia, giữ lại không được!

Trên trang

"Nếu đã không thể đến Cổ gia, vậy trong khi Dung tiểu thư đang dưỡng bệnh, lúc rảnh rỗi thì học những cuốn sách này đi! Chủ tử hi vọng khi hấn trở về, Dung tiểu thư đã học thành thạo hết chúng."

Lâm Ngũ nói xong lời cần nói, đặt sách xuống, nhìn thoáng qua khóe miệng đang không ngừng run rẩy của Dung Khuynh, xoay người rời đi.

Nhìn mấy quyển cùng thể loại với cuốn Kim Bình Mai trong tay, nghĩ đến một câu học cho thành thạo kia.

Dung Khuynh:...!

—— lời ngoài mặt ——

Phần pr truyện của tác giả.

Lãnh vương hòa thân sai gả phi - Cảnh Táp (Vương phi hòa thân gả sai của Lãnh vương)

Một khi xuyên không, nữ tinh lợi hại biến thành Đại tiểu thư Tô Thế Viện ốm yếu của Tướng phủ. Tân đế đăng cơ được phong hậu, ai ngờ nàng sai kiêu hoa, nàng vốn được phong làm Hoàng hậu lại trực tiếp thành Vương phi hòa thân.

Tin đồn, Tam hoàng tử Sở quốc trước kia bình mưu thiên hạ, sát phạt quyết đoán, chính là người được chọn làm Thái tử Sở quốc, đệ nhất mỹ nam của bảy quốc. Trong phủ không phi không thiếp, nhưng lại luôn che chở cho vị Tô tiểu thư cái gì cũng sai kia, tình thế bất buộc.

Triều thần cùng dân chúng ai cũng nói Vương phi dung mạo xấu không chịu được, nhiều bệnh lại nhu nhược. Nhưng ai ngờ, nàng lại là một tuyệt thế mỹ nhân, thay đổi thành cao thủ hô mưa gọi gió trong giang hồ, nàng là nữ thương gia phú giáp thiên hạ, nàng là phò mã thân bí văn thao vũ lược, bình định nội loạn, ngự giặc ngoại xâm, danh chấn Cửu châu trong thiên hạ!

"Người chính là Vương gia?" Đêm động phòng hoa chúc, Tô tiểu thư được vén lên khăn voan, đây chẳng phải là thỏ phi mỹ nam đã bắt mình về núi trước kia sao?.....

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Phức họa khó lường

Dung Khuynh nhìn khắp người điểm vài dấu hồng hồng. Vương ma ma lo lắng: "Tiểu thư, người không sao chứ?"

"Rất tốt! Không đến nỗi nào, chỉ là hơi dọa người." Tự bỏ thuốc chính mình, tất nhiên sẽ không dùng loại độc được quá độc ác. Nhưng nhìn chung bên ngoài vẫn thấy đáng sợ.

So với lạnh nhạt của Dung Khuynh, Vương ma ma trong lòng lại có rất nhiều tư vị. Nữ nhi nhà nào mà chẳng chiều chuộng thân thể, tiểu thư nhà khác, bị một chút trầy xước đã thấy lo lắng không thôi, thậm chí còn nháo đến kinh thiên động địa.

Còn tiểu thư nhà mình lại vì tự vệ mà biến mình thành cái dạng này... Thật sự là... Mặc dù chỉ là do bất đắc dĩ, nhưng Vương ma ma vẫn cảm thấy ủy khuất cho Dung Khuynh.

Rõ ràng được sinh ra ở quý gia, đáng ra nên được yêu thương, nhưng cuối cùng lại còn không bằng được cả nữ nhi gia đình bình thường.

"Ma ma, hôm nay ra ngoài có nghe được tin gì mới không?"

Hiểu được Dung Khuynh muốn hỏi gì, Vương ma ma thu lại sắc mặt, nghiêm túc nói: "Ngày mai Trạm vương gia đã phải rời kinh."

"Thật?"

"Lão nô cố ý để Vương Giang (nhi tử Vương ma ma) đi kinh thành thăm dò, không nghe nhầm được."

Wương ma ma nói xong, vốn tưởng Dung Khuynh sẽ tươi cười rạng rỡ, vui vẻ không thôi như lần trước. Nhưng... Lần này trên mặt nàng lại không có một chút ý cười.

"Tiểu thư, không vui sao?" Không hiểu, không khỏi hỏi.

"Có vui qua."

Có vui qua, thật nhạt nhẽo, bà ý thức được, việc Trạm vương rời kinh đối với nàng mà nói, cũng không hoàn toàn là chuyện vui mừng.

Mặc dù Trạm vương ác thú, tính tình vận vẹo không ngay thẳng, khiến cho nàng cảm thấy tinh thần mình vô cùng bị ngược đãi. Nhưng không thể phủ nhận, có Trạm vương ở đây, không ai dám đơn giản động tới nàng. Tối thiểu nhất lúc Trạm vương có hào hứng đến đùa cợt nàng, không ai dám đến phá hư hào hứng kia của hắn.

Trạm vương giống như một thanh kiếm hai lưỡi, tuy có thể đã thương nàng bất cứ lúc nào, nhưng cũng có thể bảo hộ cho nàng, khiến người khác phải e ngại, không dám ra tay.

Nhưng đợi đến khi Trạm vương rời khỏi rồi, "không dám" kia cũng theo đó mất đi. Lúc đó sẽ có người xuất hiện muốn làm nàng "đẹp mặt" hay không, rất khó chắc chắn. Tỷ như...những nữ nhân trong hậu viện Trạm vương phủ chẳng hạn!

Nữ nhân ghen tuông, lực sát thương có thể so với cả vũ khí hạt nhân, không thể không phòng bị nha!

Trạm vương rời kinh, đối với nàng mà nói, thật không nói trước được là phúc hay họa!

Trang gia.

Ngày thứ hai Trạm vương rời kinh, chuyện đầu tiên Trang Thi Nghiên làm chính là ăn mặc lộng lẫy về nhà thăm người thân.

Trở về, là vì hạnh diện, là vì muốn thấy được hăm mộ cùng ghen tị trong mắt kẻ khác, để thỏa mãn hư vinh trong lòng. Chỉ tiếc....

Trừ người của đại phòng ra, người của vài phòng khác đều trốn nàng muốn không kịp.

*(*đại phòng là phòng của chủ mẫu, là đại phu nhân trong phủ, còn mấy nhị phòng, tam phòng,... là của các di nương nhé. Ví như Nhị phòng thì được gọi là Nhị phu nhân, hay gọi tóm lại là di nương luôn đó.)*

Sự tiếp đoán lạnh lùng xa cách như sắp ra chiến trận như thế, khiến Trang Thi Nghiên vô cùng không hài lòng. Rồi sau đó, lại tới một câu nói của Trang Hoa (huynh trưởng của Trang Thi Nghiên), đã khiến vui vẻ trên mặt Trang Thi Nghiên hoàn toàn bị tắt triệt, sắc mặt trầm xuống: "Người nói cái gì?"

Trang Hoa mặt không chút thay đổi, mở miệng nói: "Ta nói là: Trang trắc phi đến thật sự rất không đúng lúc. Bởi vì phụ thân đã bị đuổi ra khỏi kinh

thành. Mẫu thân lại bị bức ở cửa chùa để suy xét lại mình. Ta bây giờ tâm tình cũng không được tốt, sợ là không thể chuẩn bị tiệc chúc mừng chu toàn cho Trang trắc phi được đâu."

"Tại sao phụ thân lại bị đuổi khỏi kinh thành? Còn nương, vì sao...."

"Bởi vì không biết dạy con!"

Nghe vậy, Trang Thi Nghiên mi tâm đập mạnh: "Lời này của ngươi có ý gì?"

"Ngươi không biết thật? Hay là đang giả vờ không biết?"

Trang Thi Nghiên là không biết thật! Bởi vì Trạng vương không muốn để nàng biết rõ, vì muốn tặng cho nàng một màn "ngạc nhiên mừng rỡ".

Bây giờ nghĩ lại, nàng chỉ còn thấy được kinh hãi không thôi!

Trang Thi Nghiên thần sắc không ổn định: "Ý của ngươi là....là tất cả những chuyện đó đều do ta tạo thành?"

Trang Hoa cười lạnh, mắt tràn ra lệ khế: "Nếu không là ngươi thì còn do ai được nữa? Chết vẫn Trạng vương, bất kính với hoàng thất, nhưng cuối cùng lại được vị trí Trắc phi. Lẽ nào ngươi không cảm thấy kì quái sao?"

Nàng cũng từng cảm thấy bất ngờ! Nhưng....nàng lại tưởng rằng đó là do Trạng vương đối với nàng có tình cảm đặc biệt, phá lệ, không giống người khác. Cho nên, cho nên....

Trang Thi Nghiên biến sắc, hừ lạnh một tiếng: "Ngươi đừng hòng đẩy hết sai lầm lên người ta. Những chuyện đầu đầu trên quan trường kia không hề liên quan tới ta."

"Ngươi...."

"Huống hồ, ta bây giờ đã là Trắc phi nương nương của Trạng vương phủ. Ngươi - một Trang Hoa nhỏ bé mà thôi, không có tư cách nói chuyện với ta như thế."

Nghe như thế, Trang Hoa tức muốn ngã ngửa, một luồng tức giận thô tục nghịch chày cuộn cuộn trong lòng, gần như không kiềm chế được.

Nhìn thấy sắc mặt Trang Hoa chuyển sang xanh lét, Trang Thi Nghiên hả dạ cười nhạt một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang rời đi. Đúng là lúc được thế, đến tướng đi cũng đầy hung hăng!

Trang Hoa kia đã khẳng định sai lầm là của nàng, thì dù thế nào cũng sẽ không hòa nhã lại với nàng. Nếu đã như vậy, nàng không cần phải cúi đầu với hân nữa, phí sức. Dứt khoát chọc cho hân tức chết.

Chỉ cần nàng ngồi vững được vị trí Trắc phi, thì sớm muộn gì cũng có một ngày Trang gia phải đến cầu xin nàng giúp.

Tương lai rực rỡ như vậy, Trang Thi Nghiên rất có lòng tin. Nhưng rốt cuộc tâm tình cũng không tốt lên được một chút, Trang Thi Nghiên không khỏi tức giận.

Con tức này, phải có người gánh chịu.

"Dung Khuynh, ngươi chờ đó cho ta!"

Một câu nói xé nát toàn bộ hòa nộ trong lòng, chỉ còn lại ghen tị khổng lồ từ dưới nhô lên.

Biến cố của Dung Khuynh cùng Trạng vương đêm đó, trong mắt Dung Khuynh, Trang Thi Nghiên là kẻ châm lửa. Nhưng ở trong mắt Trang Thi Nghiên, nàng ta chính là người thành toàn cho hai người. Nếu không nhờ nàng ta, chỉ bằng Dung Khuynh mà cũng có thể được Trạng vương ân sủng sao!

Sau đó, Dung Khuynh chẳng những không biết cảm kích nàng ta. Ngược lại được voi đòi tiên, còn mị hoặc, câu dẫn phu quân của ân nhân mình.

Nếu không phải do Dung Khuynh tung ra các kĩ thuật bí ối đáng xấu hổ, thì còn nguyên có gì Trạng vương không sủng hạnh chính mình nữa?

Nếu không phải do Dung Khuynh lôi kéo Vương gia không chịu buông ra, thì sao nàng có thể ghen tuông, thốt ra lời chất vấn, để khiến Trang gia cư xử lạnh nhạt như ngày hôm nay với nàng?

Tất cả mọi sai lầm, đều là do Dung Khuynh gây ra!

Trên lầu các, Trang Thi Vũ đứng trước cửa sổ, mắt nhìn theo bóng lưng Trang Thi Nghiên đang rời đi. Thần sắc khó lường, tĩnh mịch, còn có một chút mong đợi!

Mặc dù Trang Thi Nghiên là người xúc động, thô man. Nhưng đầu óc lại không ngu ngốc, đặc biệt là lúc ra tay làm những chuyện nham hiểm, thủ đoạn lại càng thêm sắc sảo. Cho nên nàng làm thành công loại chuyện như bỏ thuốc Trạng vương, cũng không quá lạ lẫm. Chỉ tiếc...

Nghĩ đến tình cảnh hiện giờ của đại phòng, Trang Thi Vũ khẽ mím môi, đáy mắt tràn ra hàn khí âm trầm. Bất quá, nghĩ tới kết cục cuối cùng của Trang Thi Nghiên....

Trang Thi Vũ rũ mắt xuống, vẻ mặt khôi phục lại thanh nhã, ôn nhu ngày xưa. Khẽ nhấp một ngụm nước trà, vẻ mặt ôn nhu, đôi mắt sắc sâu xa, kéo dài.

Bên trong Trạm vương phủ muốn để lộ chuyện xấu ra bên ngoài cũng không dễ dàng gì. Hi vọng Trang Thi Nghiên không làm cho nàng thất vọng!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Có thai

Thôn trang.

Từ khi Trạm vương rời đi, trên trang ngày nào cũng rất rất an lành. Chỉ là...cái loại an tĩnh này không thể khiến Dung Khuynh an tâm nổi.

Mưa gió nổi lên, sự yên tĩnh trước cơn bão táp, loại cảm giác này cố đuổi cũng không mất được.

Cái gì gọi là ban ngày suy nghĩ, ban đêm sẽ gặp mộng, đúng là không sai vào đâu được. Ban ngày cảm xúc không tốt, buổi tối liền gặp ác mộng. Trong mộng lúc nào cũng là Trạm vương với đầy đủ các loại giường nanh múa vuốt.

Vương ma ma thấy được khoảng vắng lặng hiện ra trong đáy mắt Dung Khuynh, quan tâm hỏi: "Tiểu thư, người thấy không thoải mái chỗ nào sao?"

"Không có!" Chỉ là số lần mơ thấy Trạm vương nhiều hơn một chút thôi.

"Hay là để lão nô đi mời đại phu đến đây bắt mạch cho tiểu thư một chút đi!" Vương ma ma không yên lòng nói.

"Không cần!" Dung Khuynh khoác tay: "Ma ma, lát nữa ta muốn đi ra ruộng, có được không?"

"Tiểu...Tiểu thư muốn đi ra ruộng?"

"Ừ"? Đi ra ruộng nhổ cỏ, bắt cá, hái quả cũng được lắm." Ra ngoài hít thở không khí, thuận tiện để bản thân tiêu lực một ngày, ngã đầu là ngủ ngay, chỉ như vậy mới không mơ thấy người kia nữa.

Dung Khuynh nói xong, Vương ma ma sững sờ một hồi lâu mới lấy lại được giọng nói của chính mình: "Tiểu thư, người thật sự không thấy khó chịu ở đâu sao?" Nếu không, sao tự dưng lại sinh ra loại... ý tưởng sa ngã như thế.

Nhỏ cỏ, bắt cá, hái quả! Đây đúng là việc cho người làm, nhưng lại chẳng phải cho một tiểu thư làm.

Nhìn vẻ mặt kinh dị khó hiểu của Vương ma ma, nàng cảm thấy giống như mình vừa yêu cầu đi đến tận vũ trụ vậy.

"Nơi đó xa lắm sao?"

"Không... Không xa, từ cửa sau đi thẳng, qua hai con đường mòn là đến đất đai của công tử rồi."

Rất tốt!

"Ma ma, người nói lại Vương thúc một tiếng, nhờ Vương thúc đi cùng ta ra ngoài một chuyến. Ra ngoài nói ta là chất nhi xa của Vương thúc hay gì cũng được. Sẵn tiện tìm cho ta thêm một bộ y phục nam nhân."

"Tiểu thư, lão nô vẫn thấy không nên đi, lỡ như..."

"Lỡ như nhặt được bạc thì xem như phát tài rồi."

Vương ma ma:....

Chỉ là...nhìn bộ dạng tràn trề hào hứng của Dung Khuynh, Vương ma ma đột nhiên liền mềm mỏng lại.

Là phúc chạy không được, là họa tránh không khỏi.

Đi đâu tiểu thư cũng luôn cẩn thận tỉ mỉ, không thiếu hay không nhiều hơn một bước, nhưng kết quả thế nào? Người chỉ ngồi ở trong nhà mà họa cũng không tha! Ai...

Dung Khuynh bây giờ, tình huống đáng lo, lương lai ra sao rất khó liệu trước. Nên nếu có điều gì có thể khiến nàng vui vẻ, bà nên thành toàn.

"Tiểu thư người đợi một lát, lão nô liền đi chuẩn bị."

"Ách..."

Từ vẻ mặt tuyệt đối không được, đột ngột chuyển sang đồng ý, chiều ngang tư duy của Vương ma ma đôi lúc cũng khiến nàng mù mịt.

Trời ngã vào thu, là thời điểm phải gấp rút thu hoạch!

Cảnh vật rộng rãi khiến mọi tâm tình nghiêng lệch gì cũng đều được khai mở hết.

Có Vương thúc cùng Vương Giang chỉ dẫn, Dung Khuynh chờ đợi ở trong ruộng cả buổi chiều, buổi tối còn ăn nhiều hơn thường ngày nửa chén.

Ăn no, nằm ngủ!

Đợi đến khi Dung Khuynh nằm xuống ngủ rồi, Vương ma ma mới bắt đầu hỏi thăm Vương thúc.

"Buổi chiều có chuyện gì không?"

"Không có chuyện gì, tiểu thư chỉ ngồi ở một chỗ đợi, không đi đâu khác. Có người lại đây muốn chào hỏi cũng bị ta ngăn lại. Tiểu thư cũng không chạm đến ai."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..."

"Tiểu thư biết rõ nặng nhẹ, người không cần quá lo lắng cho nàng."

Đúng vậy! Nàng biết rất rõ. Cho nên dù đi ra ngoài cũng phải cách đám người đó xa xa. Bởi vì nàng là nữ nhân, khi làm việc với hán tử hay các thiếu niên, chắc chắn phải giữ một khoảng cách nhất định. Bởi vì nàng là một tiểu thư, vì khả năng cải trang thành nam nhân có thể bị phát hiện, nên cũng phải giữ khoảng cách với cả các nhóm thám thám.

Wang ma ma nghe, rất yên tâm. Nhưng không ngờ sau mấy ngày Dung Khuynh đến chỗ đồng ruộng đó ngồi ngẩn ngơ...

"Tiểu thư, sau này ngài không nên đến chỗ đồng ruộng đó ngồi nữa."

"Tại sao?" Mặc dù nàng không có làm gì, nhưng cũng đâu có phá hư cái gì của ai.

Wang ma ma mặt mày nghiêm trọng, thần sắc quái dị, khóe miệng run rẩy nói: "Hôm nay Thanh gia mời người qua đây làm mai."

"Làm mai? Làm mai với ai?" Dung Khuynh nhất thời phản ứng không kịp. Còn nữa, Thanh gia là ai?

"Mời người làm mai cho 'chất nhĩ' của Vương thúc, muốn hỏi 'chất nhĩ' của Vương thúc có nguyện ý làm hiền tế nhà người ta hay không."

**hiền tế: con rể ngoại.*

Nghe Vương ma ma nói xong, Dung Khuynh ngẩn ra hồi lâu, sau khi nhận ra điều gì đó, đưa tay sờ sờ gò má, mặt biến sắc, chết tiệt quên mất dịch dung không cần thận trọng hoa ghẹo nguyệt rồi.

"Cho nên sau này tiểu thư không nên ra đó nữa." Còn đi nữa sẽ phải cưới vợ.

Dung Khuynh nghe, nhú mảy: "Nhưng nếu ta không đi, cô nương Thanh gia nhớ ta thì sao?"

"Tiểu thư!" Bà đang lo lắng muốn chết mà tiểu thư vẫn còn lòng dạ nghĩ đến những thứ đó.

"A, chút nữa thì quên hỏi, cái cô nương Thanh gia kia có xinh đẹp không?"

"Tiểu thư..."

"Hắc hắc....chỉ lỡ miệng hỏi thôi, lỡ miệng hỏi thôi."

Việt quốc.

Quỳnh tương ngọc dịch, mỹ nhân xinh đẹp, Trăm vương ngồi ngã người giữa chốn bồng lai đó lặng lẽ thưởng thức sự chiêu đãi nồng nhiệt của Việt quốc.

**Quỳnh tương ngọc dịch: chỉ rượu ngon, bề mặt sáng sủa như ngọc.*

Trong đại điện, hoàn toàn là một không khí hoan hô cười nói, ca múa tung bay, vui sướng.

Trạm vương thưởng thức rượu trong chén, thần nhiên nhìn kiều nhân Việt quốc da thịt như ngọc lồ lộ ra ngoài, vắn eo lác mông, xinh đẹp vô biên. Hắn nhìn như đang rất hào hứng, nhưng kì thật tính nhẩn nại bên trong đang dần bị tiêu tán bào mòn.

Khắp người chỗ nào cũng có mùi son phấn nồng nặc, khiến mùi vị của rượu cũng bị thay đổi theo, đã tận cùng sự nhẩn nại. Mỹ nhân vẫn chưa biết tâm tình Trạm vương, vẫn nhảy hăng say, càng múa càng dựa lại gần, động tác càng lúc càng nóng bỏng, đầy khiêu khích quyến rũ, không chút che dấu, khiến người khác phải chuyển mắt nhìn sang!

"Trạm vương gia, mời uống rượu!" Hồn dỗi một tiếng, rượu ngon đưa lên tới miệng, ý tứ sâu xa.

Nhìn hành động của mỹ nhân, cả đại điện chợt im lặng, mọi người đồng loạt nhìn về phía Vân Xuân chờ đợi phản ứng của hắn.

Trạm vương Vân Xuân vô cùng khó hầu hạ, vô cùng khó chiều, điều này không chỉ có thần dân Đại Nguyên mới biết, mà ngay cả quân thần Việt quốc cũng nghe qua. Cho nên thái độ của hắn lúc nào cũng rất quan trọng.

Nhìn kiều nhân trước mặt, mắt xẹt qua chén rượu nhỏ trước mặt, lại nhìn thoáng qua sắc mặt căng thẳng của Thái tử, Trạm vương bỗng nhiên cười một tiếng duỗi tay nhận lấy, nhưng lại không uống, một tay nâng cằm mỹ nhân lên, chậm rãi rót rượu vào miệng nàng ta.

Nhìn theo động tác của Trạm vương, người trong điện đều cười, mỹ nhân khẽ đỏ mặt, thần thái càng thêm kiều mị động lòng người: "Vương gia...."

Phốc!

Lời còn chưa nói xong, người đã ngã xuống, lâm vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Trạm vương nhưn mày, người khác đồng loạt sững sờ, ầm đường Thái tử đập mặt, vỗ trán!

"Rượu này cũng không tệ!"

Bỏ lại một câu khiến người ta không khỏi động não, Trạm vương nhanh chóng rời đi.

Chẳng lẽ Trạm vương hắn không chút hoài nghi rượu này có vấn đề sao? Vừa nghĩ tới việc đó, hào hứng vốn có trong lòng lặng lẽ tan biến hết.

"Chuẩn bị nước, tắm!"

"Vâng!"

Phòng tắm Trạm vương, Lầm Ngũ đi vào, lấy ra một phong thu, bắt đầu bấm bấm nhất cử nhất động của phía hoàng thất, động thái trong phủ: "Hoàng thượng đã bắt đầu tuyển Thái tử phi cho Thái tử, Thái hậu đề nghị rất nhiều... Trang Thi Nghiên có về Trang gia một chuyến... Còn có..."

Nói đến chữ cuối cùng, Lầm Ngũ đột nhiên dừng lại, thần sắc vô cùng quý dị: "Chủ tử, cuối cùng là về Dung cửu tiểu thư."

Nghe Lầm Ngũ đổi thành nghiêm trọng, Trạm Vương khẽ nhưn mày. Lầm Nhất thế nhưng lại báo tin tức về nàng, hắn có chút ngoài ý muốn.

"Nói đi!"

"Vâng!" Lầm Ngũ kéo căng da mặt nói: "Dung cửu tiểu thư nữ giả nam trang đi ra ngoài được một nữ tử mang lòng ngưỡng mộ, nữ tử đó bây giờ quyết sống quyết chết, không phải nàng không gả."

Nghe vậy, Trạm vương hứng thú nói: "Ồ kinh thành còn biết tìm nữ nhân cho bản vương, nàng xem như có bản lĩnh!"

"Ngoại trừ một nữ nhân bên ngoài đó ra, Dung cửu tiểu thư nàng còn có...có thai!"

Lầm Ngũ dút lời, bầu không khí nhất thời yên lặng, Trạm vương chậm rãi ngước mặt lên....

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Muốn gặp nàng một lần

Thông báo chỉnh sửa vấn đề bự: nam chính đổi tên thành Vân Túc nhé. Tại ta edit sai ấy. Thành thật xin lỗi bạn đọc.

Lần đầu tiên Trạng vương cảm thấy nghi ngờ về thánh lực của mình, hẳn không nghe lầm?

"Có thai? Ý ngươi là trong bụng nàng có thêm một vật nhỏ?"

"Đúng vậy!"

Xem ra thánh lực hẳn không có vấn đề gì. Trạng vương bỗng nhiên cười to: "Đột nhiên nghe được tin vui như thế, ngược lại khiến người ta tinh thần phấn chấn, mệt mỏi nháy mắt tiêu tan nha!"

Lắm Ngủ rũ mắt xuống, quả thật đủ phấn chấn, lúc này tinh thần hẳn vô cùng phấn chấn, phấn chấn đến tâm can cũng run rẩy. Cũng không biết đáy lòng chủ tử rốt cuộc đang là loại cảm giác nào.

"Bản vương thật muốn gặp nàng lần nữa." Giọng trầm thấp, nhẹ nhàng chậm chạp. Lộ ra một loại hương vị âm trầm.

Chưa bao giờ hẳn cảm thấy nôn nóng muốn gặp một người đến như vậy!

Chưa từng khát khao muốn vận gậy cỏ một người đến nhàn nhã này!

Dung Khuynh đột nhiên có hỉ, Trạng vương có rất nhiều cảm xúc. Chuyện hẳn muốn làm bây giờ đều là những chuyện như máu chảy đầm đìa.

"Lắm Ngủ!"

"Có thuộc hạ!"

"Ngươi nói xem, đây có tính là đáp lễ lại cho ta không?"

"Đáp lễ?" Lắm Ngủ nhất thời không hiểu ý Trạng vương.

"Bản vương ném cho nàng vài cuốn sách để nàng học cách hầu hạ nam nhân. Sau đó nàng liền ném ra một hài tử cho bản vương xem."

Còn chưa hưởng thụ quá trình được hầu hạ đã phải sớm chứng kiến kết quả sau khi hầu hạ. Chuyện còn chưa làm, mà hài tử đã ra trước.

Cảm giác này rất mới lạ, vô cùng mới lạ! Trạng vương càng nghĩ lại càng ngứa tay.

"Dung cửu, trước lúc bản vương hồi kinh, ngươi nhất định phải giữ mạng mình cho thật tốt." Thầm lẩm bẩm trong miệng, mọi suy nghĩ xẹt qua trong đầu đều là về Dung Khuynh.

Kính thành.

Dung Khuynh và Cố Đình Dục là do tự tay Hoàng thượng tứ hôn. Vì thế, dù trong lòng hai nhà Dung - Cố có loại cảm xúc muốn hay không, cũng không dám bộc lộ ra bên ngoài, không dám ngạo mạn một chút, dựa theo luật lệ khi nam nữ thành thân, lễ nghi gì cần có là đều phải có đầy đủ.

Cho nên hai nhà ra sức đề xuống rồi rầm đang cuồng loạn trong lòng, chọn một ngày lành giờ tốt tổ chức lễ đính hôn, đưa sính lễ tới.

Đến ngày đã định, Dung Khuynh tất nhiên phải lộ mặt ra ngoài.

Trước ngày thành thân một ngày, Dung Kỳ phái người đón Dung Khuynh về lại Dung gia. Trở lại Dung gia không lâu, Dung Khuynh bỗng cảm thấy khó chịu, nôn mửa không dừng.

Mọi đại phu đến bắt mạch, nàng vốn tưởng chỉ do mình ăn nhiều nên đau bụng, nhưng ai ngờ lại do bản thân hoài thai, có hài tử!

Kết quả này vừa xuất hiện, người Dung gia đều ngốc đờc mặt ra, sau đó kinh hãi không thôi. Phản ứng đầu tiên đó chính là đến nghi vấn Dung Khuynh!

"Hài tử là của ai? Có phải của Trạng vương không?" Trong lòng khẩn cấp hi vọng là như vậy. Nhưng Trạng vương thân trúng kì độc, đời này khó có được con nối dòng, chuyện này thần dân Đại Nguyên ai ai cũng biết, vậy thì.... Sợ hết hồn hết vía. Đây là tội diệt môn, tội diệt môn!

"Nói, trừ Trạng vương già ra ngươi còn bị ai chạm qua thân thể nữa?"

"Không có, không có!"

"Cố Đình Dục thì sao? Hẳn có chạm qua ngươi không?"

"Cũng không có...."

"Không có thật sao?"

"Không có..."

"Vậy rốt cuộc đứa bé kia là của ai?"

Dung Kỳ lần đầu tiên biết được cảm giác nữ nhi nhà mình đội nón xanh cho người ta, thì ra còn dày vò hơn cảm giác chính hấn bị đội nón xanh.

Nhìn tập thể người Dung gia đông loạt dậm chân, vẻ mặt Dung Khuynh vô cùng mông lung. Nhìn bộ dạng hoàn toàn không rành thế sự không biết nặng nhẹ của Dung Khuynh, Dung Lâm trực tiếp ngã đùng xuống sàn một cái, hôn mê bất tỉnh.

Cái đồ hỗn trướng này, chuyện đã thành đến thế này còn dám giả vờ ngu xuẩn cho hấn xem!

Sau khi Dung Lâm bị chọc tức đến té xỉu, chuyện Dung Khuynh có hi lấy tốc độ không giống tốc độ bình thường nhanh chóng lan rộng ra toàn bộ kinh thành!

Dung Khuynh có thai!

Người đã là nữ nhân Trạm vương nhưng còn là loi ong bướm dính hôn cùng Cố nhị công tử có thai?

Tin tức vừa lộ đầu, kinh thành nháy mắt nổ oanh.

Vừa nghe đã thấy vô cùng kinh hãi!

Từ đó, nghi ngờ!

Hài tử là của ai? Phụ thân của hài tử là ai? Là ai?

Trạm vương? Cố nhị công tử? Hay là... Là một người khác nữa?

Nếu là Trạm vương, đứa bé chỉ cần được Trạm vương thừa nhận thì vận mệnh Dung Khuynh sẽ lập tức được nghịch chuyển đến chấn động trời đất, từ tiện nhân biến thành quý nhân, tương lai tươi sáng hoàn toàn sống trong phú quý nhưng lạ. Nhưng lúc đó, Cố nhị công tử sẽ triệt để trở thành một trò cười.

Nếu là Cố nhị công tử, vậy thì... Trạm vương không chừng sẽ diệt cả đôi cả cặp cũng không biết được?

Còn nếu là người khác nữa, vậy... người trên đời này sẽ không tha cho nàng! Nữ nhân dạng này mà để tiếp tục sống sót sẽ khiến những người trong sạch làm thế nào cam tâm cho được!

Hài tử của ai? Sau đó Dung Khuynh sẽ như thế nào? Là đề tài người người kinh thành ai cũng nghị luận không ngớt, thật sự là rầu thúi ruột!

Trạm Vương phủ

Phản ứng của các nữ nhân hậu viện cũng không kém bao nhiêu với dân chúng kinh thành, các loại kinh hãi, khiếp sợ, hoài nghi, ghen tị đều xuất hiện đan xen cùng một lúc, còn có dấy vò.

So với sự lo lắng của các nàng, tâm tình Trang trắc phi lại vô cùng tốt. Mặc dù tình hình có chút khác biệt với mưu đồ của nàng, nhưng kết quả cũng không có thay đổi quá lớn, nàng hài lòng với nó.

"Tiểu tiện nhân, muốn cướp ân sủng của ta sao, vậy đây chính là kết cục của ngươi! Hừ!"

Hoàng cung.

Hoàng thượng nghe được tin tức này cũng không thoát khỏi cả kinh, thế nhưng còn làm ra hài tử? Lẽ nào độc trên người Vân Xuân đã được giải trừ? Không thể nào!

"Thái hậu nương..."

"Hoàng thượng đâu?"

"Bẩm Thái hậu, Hoàng thượng đang nghỉ ngơi ở bên trong, lão nô...." Lý công công còn chưa dứt lời đã bị cắt đứt.

"Nhanh đi bẩm báo."

"Tuân lệnh!"

Thái hậu đến, không ngoài dự kiến, nhưng vẫn nhanh hơn một chút so với dự liệu của Hoàng thượng. Bởi vậy có thể thấy rõ, tính nhẫn nại của Thái hậu đã ngày càng kém đi. Bất quá, tin tức vẫn còn linh thông nhanh nhạy như cũ.

Có một mẫu hậu lúc nào cũng chú ý tới những chuyện chính sự đương triều, còn không quên biểu đạt cả cái nhìn của mình. Hẳn thân là Hoàng thượng, đối với chuyện này thật sự có chút "vui mừng" nha!

"Mẫu hậu!"

"Hoàng thượng, chuyện nha đầu ở Dung gia kia có thai, người đã biết chưa?" Vừa vào trong điện, Thái hậu đã trực tiếp hỏi.

"Có, nhi tử đã biết."

Thấy Hoàng thượng vẫn trầm ổn, bình thản ung dung như cũ, Thái hậu thần sắc hơi động, phiền muộn nôn nóng trong lòng cũng thông thả đi không ít. Chậm rãi ngồi xuống ghế quý phi, giọng nói khôi phục lại bình thản như trước kia: "Vậy Hoàng thượng thấy chuyện này thế nào?"

"Nếu hài tử trong bụng Dung Khuynh thật sự là cốt nhục của Trạng vương, thì đây cũng là một chuyện đáng vui mừng."

Thái hậu nghe vậy, ánh mắt lóe qua một tia sáng, thẳng tắp nhìn Hoàng thượng, "chuyện đáng vui mừng" sao?

Tìm tòi nghiên cứu trong mắt Thái hậu, Hoàng thượng có nhìn ra nhưng lại không nói thêm nữa. Bởi vì so với Thái hậu, Văn Túc càng khó đối phó hơn.

Cho nên ngay lúc sự tình còn chưa có kết luận, chưa biết được phụ thân của hài tử là ai, Hoàng thượng không muốn nói quá nhiều. Miễn cho Văn Túc kia có một cái cớ để gây sự.

Nghĩ đến Văn Túc, Hoàng đế theo phản xạ cảm thấy rất khó chịu.

Thấy tới Hoàng thượng cũng dùng bộ dạng hừ hừ thật thật để gặp mình, Thái hậu lòng không vui nhưng vẫn mỉm cười nói: "Nếu trong bụng Dung Khuynh thật sự mang hài tử của Trạng vương, thì hoàng thất chúng ta cũng nên chăm sóc thật tốt. Hoàng thượng, ngài thấy có đúng không?"

Hoàng thượng nghe xong, ngược mắt nhìn Thái hậu, thông thả lại trầm trọng nói: "Mẫu hậu nói phải. Nhưng trăm vẫn cho rằng nên đợi Trạng vương trở về, để tự hắn xử lý chuyện của hắn mới tốt."

Phàm là những chuyện có liên quan đến Trạng vương, chỉ cần không liên quan đến triều đình, không dính líu đến bản thân, còn lại Hoàng thượng thật sự không muốn nhúng tay vào quản.

Bởi vì chuyện của Trạng vương rất khó quyết định. Chỉ thị phải, hài lòng hắn, đó là tốt. Chỉ thị phải, nghịch ý hắn, hắn sẽ dẫm lên mặt mũi của người một cách rất đẹp mắt. Phí sức còn không được cảm ơn, tội gì phải thay hắn gánh.

Nhưng ý muốn của Thái hậu lại hoàn toàn trái ngược với Hoàng thượng, nàng nhất quyết phải khống chế được tất cả mọi thứ về Trạng vương thì mới có thể an tâm.

Ý tưởng bất đồng, tự khắc nước cờ không giống nhau.

"Ý Hoàng thượng cũng có lý. Nhưng ai gia cho rằng vẫn nên xác định trước vẫn tốt hơn, đỡ phải xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đến lúc đó sẽ bị Văn Xuân trách cứ. Cho nên ta đã lệnh cho Quế mã mã đến Dung gia mời Dung Khuynh vào cung, để thái y bắt mạch cho nàng rồi."

Hoàng thượng nhìn Thái hậu một cái, cười nhạt một tiếng, không nhiều lời nữa.

"Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Dung Khuynh đến!"

"Đưa nàng vào."

"Tuân lệnh!"

"Tiểu nữ khấu kiến Hoàng thượng, khấu kiến Thái hậu nương nương." Dung Khuynh quỳ xuống đất thỉnh an, động tác càng làm càng thuần熟.

Thái hậu quan sát nàng, đôi mắt sắc bén trầm trầm khó lường: "Dung Khuynh!"

"Có tiểu nữ!"

"Người biết mình mang thai từ lúc nào?"

Dung Khuynh nghe hỏi, ngược mắt, nhìn về ba người ngồi trên ghế chủ vị, trong mắt tràn đầy bất an, nhiều phần mờ mịt, lơ lơ, lấp lấp lấp trả lời:

"Bầm... nương nương, tiểu.... tiểu nữ chưa bao giờ có quý thủy, cho nên, không..."

"Người chưa bao giờ có quý thủy?"

"Bầm Thái hậu, đúng vậy..."

Không có quý thủy, vậy sao có thể mang thai? Đôi mắt Thái hậu sắc trầm xuống: "Từ thái y, bắt mạch cho nàng!"

"Tuân lệnh!"

Nhìn ngón tay ấn lên mạch đập của mình, Dung Khuynh cúi đầu, khoe miệng kéo ra một đường cong nhạt nhẽo khó có thể nhận ra.

Trong điện nhất thời tĩnh lặng, chờ đợi kết quả.

Giữa lúc yên lặng, bỗng nhiên....

"Bầm Hoàng thượng, Lỗ Nhất đưa thư của Trạng vương đến, hiện đang ở ngoài cầu kiến!"

Thái giám đột nhiên thông báo một tiếng, hai chữ Trạng vương lọt vào tai, ấn đường Dung Khuynh lập tức đập lên cuồng loạn!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Rất chờ mong được làm phụ thân

Thư của Trạng vương?

Thái hậu nhíu mày.

Hoàng thượng nhíu mày, vô cùng kinh ngạc.

Một người tới tấu chương còn chưa từng viết, thế nhưng sẽ viết thư? Đúng là hiếm lạ. Bất quá....

Hoàng thượng đảo mắt nhìn Dung Khuynh một cái, đáy mắt xẹt qua cái gì đó: "Cho hắn vào!"

"Vâng!"

Hoàng thượng vừa mở miệng, Từ thái y cũng buông ngón tay thăm dò mạch Dung Khuynh xuống, kính cẩn cúi đầu đứng một bên. Giống như lúc Hoàng thượng đang xử lý chính vụ ngày trước, hắn không dám tìm thêm phiền.

Thấy như thế, sắc mặt Thái hậu trầm xuống một phần. Hoàng hậu ngồi một bên không động không nói, có Hoàng thượng và Thái hậu ở đây, không tới lượt nàng lên tiếng.

Lỗ Nhất bước vài điện, người đi cùng hắn là một lão già.

Nhìn thấy lão già kia, biểu cảm Hoàng thượng hơi thay đổi, còn Thái hậu sắc mặt đã hoàn toàn trầm xuống.

"Thuộc hạ tham kiến Hoàng thượng!"

"Cựu thần khấu kiến Hoàng thượng!"

"Đều đứng lên đi!"

"Tạ ơn Hoàng thượng!"

Lỗ Nhất đứng thẳng người lên, không chờ Hoàng thượng mở miệng đã tự động đưa hai tay dâng phong thư lên: "Đây là thư Vương gia vừa phái người đưa tới, xin Hoàng thượng xem qua."

"Ừ!"

Hoàng thượng đọc thư, Lỗ Nhất đưa mắt nhìn sang Dung Khuynh một cái, sau đó mở miệng nói với lão già và cùng hắn: "Quách thái y, làm phiền rồi!"

"Đều là bổn phận của cựu thần."

Lâm Nhất tự động mang người đến bắt mạch cho Dung Khuynh, tự động chủ trương mọi việc. Điều gì không cần quan tâm liền không quan tâm, điều gì nên quảng một bên liền quảng một bên. Cái cách làm việc này....

Đúng là có dạng chủ tử thế nào sẽ có dạng đầy tớ thế đó. Thật đáng ghét!

Dung Khuynh cúi đầu nhìn ngón tay đang đặt trên mạch đập của mình, cảm giác bất an ùn ùn kéo đến. Cơ sự bại lộ, chỉ sợ sẽ phải bị trừng phạt rất nặng!

Hoàng thượng đọc hết thư, cùng lúc đó Quách thái y cũng bỏ tay xuống.

"Thế nào?" Lâm Nhất hỏi.

Quách thái y trả lời chi tiết: "Dung tiểu thư có hi mạch đã hơn một tháng rồi."

Một câu vừa dứt, cả điện yên tĩnh, trong lòng giật mình. Dung Khuynh run run da mặt. E là không chỉ bị trừng phạt thôi đâu.

"Quách thái y, người chắc chắn nàng có hi mạch, không sai sót gì chứ?" Thái hậu thẳng tắp nhìn Quách thái y, đáy mắt rất là quý dī, trong giọng nói lạnh lẽo ần ần mang theo kích động.

"Vâng, hạ thần xin cam đoan!"

"Nhưng Dung Khuynh còn chưa có quý thủy thì sao có thể mang thai được?"

Đối mặt với câu hỏi của Thái hậu, Quách thái y đáp vô cùng lạnh nhạt: "Chuyện này có lẽ là do trùng hợp."

Trùng hợp? Ý hấn là sau khi nàng bị Trạm vương xâm phạm, quý thủy vừa khéo đến sao? Tiếp theo đó biến thành khối thịt bên trong bụng Dung Khuynh?

Dung Khuynh: đủ vô lí!

Thái hậu chau mày lại. Cái sự trùng hợp quá gượng ép này thật khó tin tưởng!

"Từ thái y....." Thái hậu muốn để người khác kiểm tra mạch đập lần nữa, nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Hoàng thượng cắt đứt.

"Mẫu hậu, Túc Nhi trong thư nói: hấn vô cùng mong chờ được làm phụ thân nên sẽ mau chóng hồi kinh, chờ đợi hài tử ra đời. Còn về Dung Khuynh, hấn đã dặn dò cho Lâm hộ vệ an bày. Chúng ta không cần phải bận tâm."

Nghe Hoàng thượng nói xong, Dung Khuynh thật sự rất muốn đi chết ngay lập tức!

Hoàng hậu về mặt bất định, lòng thầm cảm thấy chuyện này có gì đó kì quái!

Dung Khuynh có hi chỉ là do trùng hợp ngẫu nhiên? Quan trọng hơn là: Trạm vương chịu nhận đứa bé này quá đơn giản.

"Nhưng mà...."

"Mẫu hậu, đây là đứa bé của Túc Nhi, vẫn nên để tự hấn an bài đi." Hoàng thượng đột nhiên thay đổi thái độ thành kiên quyết.

Thái hậu sâu sắc nhìn Hoàng thượng một cái, trong lòng không vui. Nhưng cũng không có chống lại ý hấn: "Vậy thì liền nghe theo Hoàng thượng!"

Trạm vương đã chịu nhận, hoàng thất cam chịu, đứa bé trong bụng Dung Khuynh là của Trạm vương không có sai!

Tin tức này vừa xuất hiện, kinh thành lại bắt đầu bàn tán. Không ngờ Trạm vương lại có lòng tốt như thế, ghen tị Dung Khuynh mẹ vinh nhờ con, về sau sẽ được sống trong vinh hoa phú quý, cả đời cảm tử.

Mà khi tin tức này truyền tới Cổ gia, Cổ đại phu nhân là người phản ứng mạnh mẽ nhất, điên cuồng hét lên một tiếng tiện nhân, đồ kỹ nữ, sau đó trực tiếp ngắt xiu, xiu vì tức! Xem ra bệnh của Cổ đại phu nhân từ nay sẽ khó khỏi rồi.

Từ trong cung trở ra, Lâm Nhất không có mang Dung Khuynh về Trạm vương phủ, cũng không đưa nàng trở lại Dung gia mà trực tiếp đưa nàng về trang.

Trở lại trang, không chờ Dung Khuynh ngồi xuống thở được một ngụm, Lâm Nhất đã mang một đám người tới, kéo ồ ạt đến trước mặt nàng.

"Dung tiểu thư, đây là Anh Hồng, sau này nàng ta sẽ hầu hạ người rửa mặt."

"Đây là Thanh La, là người hầu hạ sinh hoạt thường ngày của người sau này."

"Đây là Liễu Thanh, nha hoàn hầu hạ ăn uống."

"Đây là...."

"Đây là....."

"Đây là...."

"Còn đây là Ngô ma ma, là ma ma có kinh nghiệm đỡ đẻ tốt nhất trong hoàng cung."

Rất tốt! Sau này ăn uống ngủ nghỉ đều có người đi theo hầu hạ. Có cả ma ma đỡ đẻ, còn là người giàu kinh nghiệm nhất!

Đáng tiếc nha! Dù ma ma có kinh nghiệm thế nào cũng không đỡ đẻ được cho cái bụng này, bởi vì bên trong đó không có đứa bé nào cả!

Ai! So với nguy hiểm của việc nếu sinh ra được nhi tử thì không sinh ra được còn muốn chết hơn nữa.

Thất bại trong gang tấc! Chỉ thiếu chút nữa đã thành công rồi mà.

Bất quá Trạng vương có phản ứng nhanh như vậy chứng tỏ những việc phải biết hần đều đã biết. Dung Khuynh dứt khoát không nói thêm gì, dù sao cũng chỉ là vô ích.

Nhưng trước khi Trạng vương trở về, nàng muốn làm chút gì đó.

"Ta đói rồi. Trước mang đến vây cá, cá muối, tổ yến mỗi thứ một chậu đến đây đi."

Nàng muốn ăn một chậu, còn hai chậu, một chậu để nhìn, một chậu để đồ. Trạng vương gieo họa cho nàng, nàng liền gieo họa cho tài sản của hắn. Ăn cho bỏ tức.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chăng ra cái gì cả

Trạng vương phủ.

Trang Thi Nghiên vốn đang vui mừng phán đoán các loại chết thảm của Dung Khuynh đột nhiên nghe được nha hoàn tâm phúc Hồng Anh bẩm báo, sắc mặt liền bị biến đổi: "Người nói cái gì? Lập lại lần nữa cho ta!"

"Tiểu... Tiểu thư, Dung Khuynh hình như thật sự mang thai. Trạng vương gia cũng đã chịu nhận rồi...."

"Thúi lắm!" Bất quá chỉ là tác dụng của dược vật mà thôi, sao thật sự có thai được chứ?

Hồng Anh cũng cảm thấy kì lạ, chỉ là....

"Nhưng đây là do Quách thái y bắt mạch. Hơn nữa, Hoàng thượng và Thái hậu nương nương hình như cũng chấp nhận, còn ban thưởng này nọ không thiếu thứ gì cho nàng..."

"Không thể nào!"

Dược Dung Khuynh bị hạ bất quá chỉ là loại dược tầm thường mà thôi. Nếu Quách thái y có chuẩn mạch, chỉ cần lão tìm tòi sẽ liền biết Dung Khuynh mang thai giả. Đó chỉ là dược vật bố trí có dược không.

Như thế, chỉ cần Quách thái y bẩm báo chi tiết. Thái hậu nhất định sẽ trị tội Dung Khuynh. Chỉ cần một cái tội danh lừa dối hoàng thất cũng đã đủ xử tử Dung Khuynh, kể cả Dung gia cũng muốn phải liên lụy. Kết quả cuối cùng phải là như vậy chứ. Nhưng bây giờ....

"Thay y phục cho ta, ta muốn tiến cung."

Nàng muốn tiến cung báo cáo với Thái hậu, nói cho Thái hậu biết trong bụng Dung Khuynh căn bản không có đứa bé nào hết. Đây chỉ là mưu kế của Dung Khuynh, âm mưu của Dung gia, hết thảy đều chỉ vì họ muốn bám lên Trạng vương phủ.

Hồng Anh nghe vậy, vội vàng ngăn cản: "Tiểu thư, lúc này tiến cung sợ là không ổn!" Nếu vào cung, vậy mấy chuyện mà các nàng làm chẳng phải cũng sẽ bị vạch trần hết sao. Thế thì mạng sống thế nào?

"Ta không nghĩ nhiều được như vậy." Trang Thi Nghiên lòng lửa sôi trào. Mỗi lần nàng ta hao tâm tổn trí tính kế đều biến thành có lợi cho Dung Khuynh. Nàng sao có thể nhịn được?

Hơn nữa, liền tính trực tiếp báo cho Thái hậu đây là nàng tính kế thì thế nào? Lẽ nào Thái hậu sẽ che chở cho Dung Khuynh, ngược lại trách phạt nàng?

Có thân phận là nữ nhi Trang gia, Trang Thi Nghiên không có lí do gì phải sợ hãi.

"Tiểu thư, người đừng vội, nô tỳ thấy chuyện này có gì đó kì quặc." Hồng Anh khẩn trương nói: "Trạm vương khó có con nối dòng, chuyện này ai cũng biết. Như vậy thì sao Dung Khuynh có thể hoài đứa bé của Trạm vương được?"

"Vì thế chắc chắn Dung Khuynh không thể mang thai được cho nên ta mới muốn tiến cung."

"Tiểu thư, theo nô tỳ thấy còn có hai loại khả năng. Thứ nhất là Quách thái y sơ ý chủ quan không nhìn ra được hỉ mạch của Dung Khuynh là do tác dụng của dược vật. Còn thứ hai, đó là Dung Khuynh thật sự mang thai."

Hồng Anh một lời nói ra, Trang Thi Nghiên lúc này mới lên tiếng: "Khó có khả năng đó!"

Dựa vào y thuật của Quách thái y, tuyệt đối sẽ không chuẩn mạch sai!

Dựa vào tình huống của cơ thể Trạm vương, Dung Khuynh tuyệt đối không thể có thai!

Hồng Anh nghe, nhăn mày: "Có lẽ là Quách thái y cố ý giúp đỡ Dung Khuynh che giấu."

"Càng không có thể!"

Đúng nha! Không thể nào.

Quách thái y không có lí do để giúp đỡ Dung Khuynh. Lừa gạt hoàng thất, đây chính là tử tội. Quách thái y sẽ không làm như vậy.

Nghĩ tới đó, Hồng Anh đột nhiên biến sắc mặt: "Chẳng lẽ Dung Khuynh thật sự mang thai sao? Chỉ là...hài tử này không phải của Vương gia!"

Hồng Anh dứt lời, Trang Thi Nghiên mi tim đập mạnh.

Chỉ có như thế mới trả lời được hết các câu hỏi. Quách thái y không có chuẩn mạch sai, Trạm vương gia vẫn không người nối dõi. Tất cả đều là do Dung Khuynh này lẳng lơ ong bướm còn có người nam nhân khác ở bên ngoài! Nếu là nói như vậy...

Trang Thi Nghiên hít mắt lại, thần sắc quý dị khó lường!

Trên trang

Đói ta liền ăn. Ăn xong ta sẽ chờ đói!

Mỗi ngày trừ ăn, Dung Khuynh không có việc thứ hai.

"Hôm nay tiểu thư muốn ăn cái gì?"

Câu hỏi ngày nào cũng hỏi.

"Tốt nhất, đắt tiền nhất!" Câu trả lời ngày nào cũng trả lời.

Hai bên đều thành thói quen, trải qua mấy ngày tiếp xúc, hình tượng hai bên cũng thành loại hình cố định.

Hạ nhân Trạm vương phủ, nghe lời, quy củ. Dùng rất thuận tay.

Cửu tiểu thư Dung gia, có thể ăn, rất ham ăn. Hạ nhân khắp nơi nhìn thấy mà giật mình.

Tiểu thư hào gia, phu nhân quý môn, mỗi khi dùng cơm đều phải cẩn thận, tinh tế, muốn ăn để thưởng thức!

Còn vị này muốn ăn là để...có số lượng mà thôi! Trân thang ngọc thực, tất cả đều được đựng bằng chậu.

Nhìn cảnh tượng chậu đặt đầy bàn, nhìn thật sự là.... Nô tỳ từ quý tỳ của Trạm vương phủ trở thành tiểu nhị phục vụ điểm.

"Bát súp này không tệ! Nhân sâm kia bao nhiêu bạc vậy?"

Vừa ăn cơm vừa hỏi nguyên liệu nấu ăn, giá cả là thói quen, là sở thích mới của Dung Khuynh!

Mỗi lần nghe được có món nào giá bạc cao bức người là mỗi lần danh sách những món ăn yêu thích của nàng lại được mở rộng.

Hơn nữa, bây giờ ngày nào nàng cũng đều trầm tư cố gắng nhớ lại thực đơn của hồng lâu Cổ phủ, còn có cái gì mà "mãn hán toàn tịch". Nếu có thể nhớ lại những món kia, ăn vào trong miệng. Vậy thì Trạng vương gia kia có quay về giết nàng, cuộc đời này của nàng cũng không tính là quá thiệt thòi.

*mãn hán toàn tịch: tiệc triều đình nhà Thanh, gồm 108 món.

"Dung tiểu thư, Dung công tử ở ngoài cầu kiến, tiểu thư có muốn gặp không?"

"Dung công tử? Dung Dật Bách?"

"Vâng!"

Xác định xong người kia không phải là Dung tiểu đệ hay Dung đường ca nào khác Dung Khuynh mới nhanh nhẹn mở miệng: "Cho hán vào."

"Vâng!"

Nhìn thấy Dung Dật Bách, câu đầu tiên Dung Khuynh mở miệng chính là: "Huynh ăn cơm chưa? Hay là ở lại ăn cơm với muội đi!"

Nhìn thấy trên bàn đầy chậu nhỏ, Dung Dật Bách chau mày lại. Thì ra Dung Khuynh mỗi khi dùng cơm là như vậy, khó trách...

"Đến đây ném thử đi, hương vị món nào cũng ngon hết!"

Một bàn toàn sơn hào hải vị, hương vị lại thuộc hàng thượng đẳng.

Ngồi xuống bên cạnh Dung Khuynh, nhìn gò má êm dịu trắng mịn, khí sắc vô cùng tốt của nàng, Dung Dật Bách thật sự bội phục tận đáy lòng.

Thời điểm nên râu thúi ruột, nàng thế nhưng lại vỗ béo chính mình. Thật thành thoi.

"Xem ra người ăn ngon ăm!"

"Ăn rất ngon." Cảm giác tiêu xài này quá sáng khoái. Điều kiện tiên quyết phải là không được nghĩ tới hậu quả. Nếu không...

Bi quan mà nghĩ thì ăn xong chút đồ này, sau đó sẽ đi đầu thai cũng được. Còn lạc quan mà nghĩ, chính là không phải chết, ngày được ăn ngon uống sướng như thế này không phải lúc nào cũng có được. Cho nên....

"Chúng ta ăn chung đi!" Có thể làm chi việc này.

Dung Dật Bách cầm lấy chiếc đĩa gấp một ngụm, ăn xong, ôn hòa nói: "Người ăn xong một bàn này đại khái cũng đã khiến phụ thân muốn ngã bệnh."

"Tại sao?" Nàng ăn cơm thì có liên quan gì tới Dung Kỳ?

Thuận miệng hỏi một câu, đầu bỗng nhiên xẹt qua một ý nghĩ, lẽ nào.....

Một chiếc đĩa rơi xuống, thẳng tắp nhìn Dung Dật Bách, thần sắc bất định nói: "Chẳng lẽ là...."

Dung Dật Bách gạt đầu, không nhanh không chậm nói: "Vừa rồi Lãm hộ vệ lại phái người đến Dung gia thu bạc. Lần này bạc phụ thân để dành xem ra đã bị quy thành số không rồi."

Dung Khuynh nghe xong, đôi mắt nháy nháy, lông mi giật giật giật!

Nói cách khác, mấy ngày nay nàng ăn hùng uống hổ, phô trương, lãng phí đều là dùng vào tiền tài của Dung gia? Mà không tốn đến một phân tiền của Trạng đại gia hán!

Nàng cũng thật là! Trạng vương hán vốn không phải là loại người mặc ai chém giết, dễ dàng phối hợp gì mà. Vậy mà nàng lại....

"Vậy nếu không còn số bạc này, phụ thân đại nhân về sau sẽ...."

"Tất nhiên là có phúc cùng hưởng có họa cùng chia với mẫu thân đại nhân."

Dung Dật Bách nói ra lời này, thất lạc trong mắt Dung Khuynh đột nhiên biến mất không còn hình bóng, ngược lại còn tỏa sáng rực rỡ: "Ca, ăn cơm thế này có phải thấy hơi nhàm chán không. Hay là chúng ta tìm đến thêm vài đoàn hát khúc? Nơi nào ở kinh thành có vũ khúc hay nhất, nói một tiếng đi!"

Dung Khuynh một lời nói ra, bốn vệ không một tiếng động. Hạ nhân yên lặng cúi đầu, Dung Dật Bách mỉm cười nhẹ nhàng.

Dung Khuynh cùng Ngụy thị là quan hệ giữa kẻ mẫu và kẻ nữ, mối quan hệ này không được tốt lắm, điều này cũng không bất ngờ. Chỉ là.... Dung cửu tiểu thư ơi, dù người có muốn gây học cho nhân gia cũng nên biểu hiện rõ như thế được không!

Để cho các nàng xem chút biểu diễn hài kịch, mặt lạnh dạ độc cũng được. Đột nhiên nói trắng ra như thế, các nàng có chút không thích ứng được nha.

"Nhìn vũ khúc chi thêm đau mắt, không bằng ăn nhiều một chút đi, món ngon trên đời không chỉ có chừng này, ngày mai ta sẽ tìm thêm chút thực đơn lại đây để ngươi được nếm thử một lần các món ngon trời nam biển bắc."

Dung Khuynh nghe nói, một trận cảm động: "Dung Dật Bách, huynh thật tốt."

Dung Dật Bách cười nhạt: "Đúng vậy!"

"Đúng rồi, ca ca thì phải thế này chứ. Mặc dù lúc huynh xảo quyết trông rất đáng ghét. Nhưng bất quá muội thật lòng cảm ơn huynh vì tới lúc này vẫn nguyện ý cầu kết làm việc xấu với muội."

Dung Dật Bách...

"Đây tuy là nói thật, nhưng ta không thích nghe."

Dung Dật Bách nói như thế, Dung Khuynh nháy mắt liền cười đến nở hoa. Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cong cong lên, vừa gây họa vừa đáng yêu!

Dung Dật Bách rủ mắt xuống, muội muội của hắn trước kia luôn mềm mại, ôn thiên nghe lời, hắn vẫn chưa bao giờ vui nổi với nàng. Nhưng bây giờ, Dung Khuynh phá hoại cũng khiến hắn cảm thấy đó là một loại hành động gây động lòng người.

Mặc dù Dung Khuynh luôn cười nhưng vẫn khiến Dung Dật Bách cảm giác rằng nàng sẽ không dễ dàng bị Trạng vương bóp chết trong tay.

Nên hắn mới muốn đánh cuộc một lần, cùng Dung Khuynh đứng chung một chí tuyến. Nếu như thắng, Dung Khuynh được sống, hắn được cơ hội. Nếu như thua, Dung Khuynh chết, con đường làm quan của hắn cũng bị hủy đi hết.

Dung gia.

Trạng vương vậy mà lại chịu nhận đứa bé trong bụng Dung Khuynh? Điều này khiến Dung Lâm ngạc nhiên nghi ngờ khó hiểu, Dung Kỳ nửa mừng nửa lo. Mặc dù tâm tình khác nhau nhưng đều đang mong đợi giống nhau. Nhưng mà nhìn sấp giấy lớn kia, mỗi lần nó đến là mỗi ngày vàng thật bạc trắng liên tục ra khỏi cửa. Rốt cuộc không còn mong đợi nữa, chỉ còn vô cùng lo lắng.

Nếu cứ thế này, còn chưa chờ được ngày Dung Khuynh được thả cho bọn họ thom lây thì Dung gia đã phá sản trước rồi.

Huống chi Dung Lâm luôn cảm thấy không thiết thực. Vì tình trạng đặc biệt của Trạng vương, Dung Khuynh sao có thể mang thai đơn giản như vậy được? Lỡ như...

Lỡ như đó thật sự hắn không dám nghĩ tới!

"Lão gia, Đại công tử về rồi!"

Nghe tiếng, Dung Lâm lập tức mở miệng: "Cho hắn vào."

"Vâng!"

"Tổ phụ..."

Dung Dật Bách vào nhà, còn chưa mở miệng Dung Lâm đã lên tiếng: "Thế nào rồi? Đã nói với nàng chưa?"

Dung Khuynh mà còn ăn như thế thì Dung gia thật sự sẽ sụp đổ!

Kỳ thật, Dung Lâm rất hoài nghi chuyện Dung Khuynh ăn một bữa cơm mà thôi, sao một ngày lại hao phí nhiều bạc như vậy được. Nhưng khi hắn đi lên trang với Lãm Nhất một lần, sau khi hắn đứng trong tối tận mắt chứng kiến Dung Khuynh dùng tổ yến súc miệng xong, Dung Lâm thật muốn ngất, ngất vì tức!

Chứng kiến hành động của Dung Khuynh, Dung Lâm có chút hoài nghi, thậm chí có thể nói là khẳng định đứa bé trong bụng Dung Khuynh chắc chắn là của Trạng vương. Bởi vì mang hài tử của Trạng vương nên hành vi mới ngày càng đáng chết hơn.

Dung Khuynh đột biến nháy mắt đã có lý do hợp lý. Bất đây không phải là lúc tìm tòi nghiên cứu cái chuyện này, phải làm thế nào để Dung Khuynh khép lại cái mồm đang không ngừng nhai mới là chuyện khẩn yếu.

"Bẩm tổ phụ, tôn nhi không thấy nàng." Dung Dật Bách vẻ mặt ôn hòa, mặt mày thanh chính nói dối.

"Cái gì? Không thấy?"

"Đúng vậy! Lãm hộ vệ không cho ta gặp!" Tiếp tục tròn mắt nói dối, còn nói đến vô cùng dứt khoát.

Dung Lâm sắc mặt khó coi, lẽ nào gia nghiệp trăm năm của Dung gia cuối cùng lại phải hủy bỏ trên cái mồm đang há của Dung Khuynh hay sao? Này thật quá buồn cười!

"Nhưng tôn nhi nhân cơ hội đã tra rõ một chuyện."

"Chuyện gì?" Dung Lâm thuận miệng hỏi, hần chẳng hề hứng thú tới.

"Dung gia sắp gặp đại họa ngập đầu!"

Dung Lâm nghe nói, cười lạnh: "Dung gia bây giờ đã đại họa ngập đầu rồi."

"Nói như thế vậy là tổ phụ đã biết cái thai của Dung Khuynh là do được vật gây nên rồi sao?"

Dung Dật Bách vừa dứt lời, Dung Lâm sặc đại biến: "Ngươi... Ngươi mới nói cái gì?"

"Xem ra tổ phụ còn chưa biết!"

"Nói cho rõ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?" Tin bất ngờ thay phiên nhau đến, đánh thẳng vào tai, Dung Lâm chỉ cảm thấy hần sắp chịu không nổi.

Dung Dật Bách không đáp lại, xoay người đi ngược về phía cửa, phân phó thị vệ thiếp thân và quản gia mỗi người một câu, sau đó nhìn hai người họ lĩnh mệnh rồi đi. Dung Dật Bách mới xoay người vào nhà, ngồi xuống: "Chuyện từ đâu mà có, tổ phụ sẽ biết nhanh thôi."

Dung Lâm đỡ đầu ngồi xuống, hần muốn biết chậm chút thì hơn, chậm chút thì hơn...

Việt quốc.

Xem phong thư Lẫm hộ vệ từ kinh thành đưa tới, Trạng vương nhẹ nhún mảy, khoe miệng kéo ra một đường cong nhẹ: "Muốn ăn của bốn vương, còn ăn không ít."

Ăn nhiều như vậy mà vẫn chưa chết no sao!

Vật nhỏ này, sao càng ngày càng thấy chẳng ra cái gì cả? Thân là nữ nhi mà ngày nào cũng ăn như heo. Nàng tưởng mình đang vội vàng ăn tết sao?

Hừ! Cũng may là nữ nhân, nếu là nam nhân chắc chắn cũng là tên khi nam bá nữ.

*khi nam bá nữ: những người đàn ông độc ác, những người đàn bà bá đạo.

Bất quá, dù thân là nữ nhi nhưng nàng vẫn làm ra chuyện quyết rũ nữ nhân khác!

Quả nhiên, chẳng ra cái gì cả!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Càng ngày càng phá hoại

Dung gia.

Tổng quản cùng thị vệ mỗi người dặt một nha đầu vào.

Dung Dật Bách: "Tổ phụ tự mình hỏi đi!" Nói xong, đứng dậy rồi đi.

Mãi đến khi bóng lưng Dung Dật Bách biến mất Dung Lâm mới thu lại ánh mắt, nhìn sang hai nha đầu đang đứng trước. Một người trong đó nhìn có chút quen: "Ngươi là nha đầu bên cạnh Dung Vũ Hinh?"

"Dạ phải..." Nha đầu Thanh Lan cúi đầu thừa nhận, vẻ mặt không rõ.

"Còn ngươi là ai?" Nhìn rất lạ, hình như Dung gia không có nha đầu nào trông thế này.

"Bẩm Dung lão gia, tiểu nữ không phải là hạ nhân Dung gia, hôm nay tới đây chỉ là muốn báo cáo chút chuyện cho đại lão gia thôi." Nha đầu kia nhìn

Dung Lâm, thần sắc vô cùng bình tĩnh.

Nghe vậy, Thanh Lan lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt đầy khăn trương.

Nhớ đến lời của Dung Dật Bách, Dung Khuynh có thai là do được vật bố trí. Dung Lâm sắc mặt trầm như nước, con mắt sắc tối tăm: "Là chuyện có liên quan tới Dung Khuynh?"

"Không sai!"

"Nói!"

"Tiểu nữ tên là Hồng Lan, tiểu nữ là tỷ tỷ ruột của nha đầu Hồng Anh bên cạnh Trắc phi Trang Thi Nghiên...."

Theo lời kể của Hồng Lan, cảnh tượng Trang Thi Nghiên độc ác, Dung Vũ Hinh ngu xuẩn, tai họa của Dung gia, tất cả đều như đang hiện ra chân thật trước mặt Dung Lâm.

Nói đơn giản theo chuyện xưa thì là: Trang Thi Nghiên vì muốn gieo họa cho Dung Khuynh nên phái Hồng Anh đứng trong tối chỉ thị cho Hồng Lan, giúp Hồng Lan kết giao với nha đầu bên cạnh Dung Vũ Hinh (Thanh Lan), sau đó mang đủ thứ chổ tốt ra dụ dỗ. Sau đó tiếp tục dựa vào cái miệng Thanh Lan, để Thanh Lan thổi tin tức Dung Khuynh đã được Trạng vương để ý, sau này còn rất có thể sẽ được sủng ái tới tai Dung Vũ Hinh. Ý đồ khơi lên ngọn lửa ghen tị trong lòng Dung Vũ Hinh, rồi sau đó mượn tay Dung Vũ Hinh mưu hại Dung Khuynh!

Dung Vũ Hinh thật sự không làm người ta thất vọng, chỉ mới vài ba câu đã khơi mào được cơn tức giận của nàng ta. Không chút do dự ra tay, nhanh chóng phái người đứng trong tối âm thầm ép buộc tiểu tôn tử Mộc Du của Vương ma ma.

Dùng Mộc Du uy hiếp Vương ma ma, bắt bà ta hạ mị được Dung Khuynh. Trên đường Dung Khuynh trở về Dung gia, bọn chúng muốn nàng triệt để trở thành trò hề của kẻ khác.

Giữa ban ngày ban mặt, trước mặt mọi người, bọn họ muốn khiến Dung Khuynh tự cời y phục của mình xuống, phóng đăng cầu xin nam nhân sủng ái mình.

Như thế đã có thể phá hủy hoàn toàn được một Dung Khuynh!

"Đáng tiếc... Vương ma ma lại không hạ được Cửu tiểu thư, mà Mộc Du cũng biến mất tăm mất dạng theo. Kế này thất bại lại sinh thêm kẻ khác, Vũ Hinh tiểu thư nhất thời nóng giận đã ra tay hạ được khiến người khác như mang thai cho Cửu tiểu thư. Bất ngờ là Trạng vương gia cũng chịu nhận đứa bé đó. Kể từ đó...." Hồng Lan nhìn Dung Lâm một cái, lời còn chưa dứt.

Kể từ đó chuyện thế nào, nàng ta không cần nói Dung Lâm cũng đã rõ!

Mưu tính hoàng thất, tính kế Trạng vương, họa ập xuống Dung gia!

Chỉ lấy mạng một người Dung Vũ Hinh nhất định sẽ khó tiêu được cơn giận của Trạng vương, phải là chết một dây mơ rễ má, phải là chết một dây mơ rễ má....

Trước mặt Dung Lâm càng lúc càng biến thành màu đen, tức giận đến không ngừng thờ gập. Nhưng vào lúc thế này mà hắn vẫn không quên hỏi thêm một câu: "Tại sao người lại nói cho lão phu chuyện này? Chẳng lẽ người không phải là người của Trang trắc phi sao?"

"Ta là người của nàng." Trong mắt Hồng Lan tràn ra hận ý ngập trời, rung mình thấu xương: "Ta làm việc cho nàng ta trung thành và tận tâm như vậy mà nàng ta lại cho người giết phu quân ta, hại chết con ta, muốn diệt hết một nhà ta. Nàng ta nếu đã bắt nạt cũng đừng trách ta bất nghĩa, có chết thì mọi người cùng nhau chết..."

Thù sát phu diệt tử, tuyệt không thể đội trời chung! Hồng Lan đương nhiên sẽ phản bội.

Dung Lâm nghe xong, nhìn thấy Thanh Lan đã sớm ngã ngổ trên đất, sắc mặt xám trắng, đôi mắt sợ hãi, hoàn toàn là một bộ dạng sợ chết vì bị bại lộ. Không cần hỏi thêm nữa, vì tất cả đều được chứng minh hết rồi!

"Đồ nghiệt súc kia..."

Nghiệt súc! Chỉ một lời này thôi là việc phải xử trí Dung Vũ Hinh như thế nào, hoàn toàn không cần Dung Khuynh phải ra tay nữa!

Còn có Trang Thi Nghiên kia nữa, nên phòng bị như thế nào, Dung Lâm cũng sẽ xem rồi làm!

Còn có Thái hậu...

Dung Khuynh đột nhiên có thai, lí do "ngẫu nhiên" vô nghĩa như vậy. Thái hậu nhất định không tin phục, chắc chắn sẽ phái người đi thăm dò một phen. Đến lúc đó....

Dung Vũ Hinh làm cái gì, Trang Thi Nghiên làm cái gì, hắn là không thể gạt được Thái hậu!

Dung Khuynh sờ cằm suy tư, nàng cảm thấy Thái hậu khi biết chuyện hẳn là sẽ muốn giết chết Trang Thi Nghiên, nhưng lại buộc phải đi thu dọn tàn cuộc cho nàng ta. Nếu không Trạng vương gia lại có cớ gây chuyện, nhất định sẽ khiến Trang gia không đẹp mặt lần nữa. Cho nên đợi tới thời điểm quan trọng, chắc chắn hết thảy tội lỗi đều sẽ được đẩy hết lên đầu một con dê thế tội.

Còn con dê đó là ai? Cái này còn phải xem Dung Lâm lựa chọn như thế nào!

Hi vọng Dung Lâm hẳn làm việc nhanh lên một chút, nếu không chẳng bao lâu nữa đại họa kia sẽ giáng xuống cái lưng của Dung gia.

**

Trương lai sờ dĩ đoán không được cũng là bởi vì xung quanh luôn xuất hiện những loại tình cảnh không ngờ được.

Dung Khuynh còn chưa chờ thấy được ngày Dung Lâm xử phạt Dung Vũ Hinh, thì bây giờ ngay trước mặt nàng lại xuất hiện một nam nhân lạ!

"Khuynh Nhi, ta rất nhớ nàng, nhớ nàng vô cùng!"

Một câu dỗ ngon dỗ ngọt đập vào trong tai, Dung Khuynh nhất thời ngu ngơ một chút, rồi sau đó nhìn chằm chằm người trước mắt, ung dung mở miệng: "Mấy câu này lại đến nữa rồi!"

Lâm Ngũ khoe miệng giât giât.

Đã "hoài" đứa bé của Trạng vương nhưng lại còn nghe nam nhân khác thổ lộ, thế mà vẫn sống được đến nước này, Dung Khuynh có loại cảm giác: ngày qua ngày, nàng càng ngày càng phá hoại rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Trạng vương trở về

So với câu tương tư của nam nhân kia, một câu "mấy câu này lại đến nữa rồi" của Dung Khuynh còn có uy lực hơn, làm chấn động cả đám người, khiến bọn họ nhất thời hóa đá, chỉ biết trợn mắt há hốc mồm không thôi!

Trên đời này, trước giờ đều là nam nhân có thể phóng đảng phóng túng, còn nữ nhân là nhất định phải trung trinh thận trọng. Đó chính là đạo lý lớn nhất trên đời.

Nếu nữ nhân dám học theo nam nhân mặt dày như vậy thì chẳng những nam nhân không tha cho người, mà cả nữ nhân trên đời này cũng chịu không được người. Giống như hiện tại, toàn bộ nhân loại đều cảm thấy Dung Khuynh rất không vừa mắt.

Lâm Nhất chỉ đứng ở một bên, không động không nói, yên lặng xem, âm thầm nghe từng lời nói từng hành động của nàng, sau đó trở về bẩm báo chỉ tiết lại, cuối cùng chờ chủ tử xử lý.

Dung Khuynh lạnh nhạt nhìn về mặt ngẩn ra của mọi người. Gian phu đến rồi, nên bản thân nàng cũng phải diễn vai dâm phụ tốt một chút. Nhưng cả hai người đều là do chán ghét nhau thôi!

Dung Khuynh nàng thân là hôn thê của Cố nhị công tử, nhưng lại mang thai đứa bé của Trạng vương, bây giờ còn xuất hiện thêm một nam tử vô cùng thâm tình, nhớ nàng đến tận xương! Chắc chắn... Cái số tốt này, cái cảnh "chỉ sợ không loạn" này, thật không dám nhìn thẳng mà!

Tại cái thế giới lễ tiết này, nàng đi đến bước đường ngày hôm nay mà còn có thể sống sót để ăn ngon uống sướng, cũng coi như là kì tích!

"Khuynh Nhi..."

Cái lần điệu một âm nhưng ba phần run sợ phối hợp với ánh mắt thâm tình như cút kia, Dung Khuynh chỉ cảm thấy dạ dày mình như đang cuộn cuộn. Cảm giác này vừa xuất hiện, Dung Khuynh tinh thần chấn động, vội nghiêm túc nhìn chằm chằm nam nhân đối diện, phải quan sát thật kĩ.

Về mặt này, lần điệu này,...nàng nhất định phải học thành thạo từng chút một, nói không chừng sau này còn có thể mang ra dùng để làm Trạng vương chán ghét!

"Khuynh Nhi, đều là do ta bất lực mới để cho nàng..." Nam tử thâm tình khẩn thiết biểu lộ ra hổ thẹn, nói năng còn chưa dứt đã bị Dung Khuynh cắt đứt.

"Chàng gọi là gì?" Bạch Liên Hoa? Hay Lục kỹ nữ?

Nghe Dung Khuynh nói, lập tức khiến nam tử tổn thương: "Khuynh Nhi, ta chính là Tĩnh ca ca của nàng! Sao nàng có thể..."

Sao có thể vừa leo lên cành cao đã vội dùng ánh mắt xa lạ đối mặt với hắn, lên án Dung Khuynh bạc tình bạc nghĩa.

Ánh mắt kia... Dung Khuynh cẩn thận ghi nhớ học hỏi nó, chiếm thành của mình!

Còn có cái tên nữa, Tĩnh ca ca? Hắn lấy mặt mũi nào lại dám xưng tên như thế! (ì là mặt mũi nam nhân này không chút dính líu gì tới cái tên Tĩnh kia. Tĩnh nghĩa là yên tĩnh, tĩnh lặng ấy)

Nếu như vậy, nàng có phải hay không cũng nên đổi tên thành Ta Yêu Trầm Vương gì đó!!

Cắt!

"Thì ra là Tĩnh ca ca nha, ta nhất thời không nhận ra được thôi mà."

Nam tử nhìn Dung Khuynh, mặt mũi tràn đầy đau lòng, tan nát tâm can: "Khuynh Nhi, ta đều biết rõ hết, biết rõ nàng khó xử, biết rõ nỗi khổ tâm của nàng, biết rõ nàng cũng là bất đắc dĩ!"

"Chàng nói ít một chút đi, ta còn phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục!"

Như thế là có thể khiến nàng chịu nhục, quả nhiên mười phần vẹn mười.

"Là... Là ta khiến Khuynh Nhi phải chịu ủy khuất." Nam tử mặt mày dần nhợt nhạt, bắt đầu cảm thấy căng thẳng bất an. Nguyên nhân là do Dung Khuynh phản ứng quá kì lạ, không bình thường!

Phàm là nữ nhân gặp phải tình huống như thế, ắt hẳn đã sớm hôn mê, hoặc nổi trận lôi đình, hoặc tìm cái chết để chứng minh trong sạch mới là bình thường. Có thể nàng...

Nữ nhân này nhất định có vấn đề. Nam tử cau mày, trầm ngâm ngẫm, nhưng vẫn không quên nhiệm vụ của hắn: "Khuynh Nhi, hài tử của chúng ta còn là được rồi!"

Vừa nói xong, tim lập tức đập nhanh!

Dung Khuynh lại là cười. Không biết những người sau lưng kia đã hứa cho chỗ tốt gì mà có thể khiến cho vị Tĩnh ca ca này dám liều mạng đến tìm nàng diễn kịch!

Lúc này, nàng là nên dứt khoát thừa nhận nàng không có hài tử? Hay là lấy cái chết chứng tỏ mình trong sạch đây?

Hai loại lựa chọn, chọn cái nào cũng là như ý nguyện của người khác. Thành toàn cho kẻ khác ư? Dung Khuynh cũng không có cái tính thiện lương này, ngược lại có rất nhiều lúc nàng cảm thấy mình lòng dạ vô cùng nhỏ mọn!

"Khuynh Nhi, xin nàng tha thứ cho ta vì đã làm trái với lời thề giữa chúng ta. Nhưng ta thật sự không thể trơ mắt nhìn nàng mang đứa trẻ của chúng ta gả vào Trầm vương phủ được!" Nam tử nhìn Dung Khuynh đầy thâm tình.

"Khuynh Nhi, mặc dù ta không cho được vinh hoa phú quý mà nàng muốn, nhưng ta sẽ yêu thương nàng nhiều hơn cả Trầm vương kia. Đời này sẽ bảo vệ nàng thật tốt, xin nàng tin tưởng ta!"

Nam tử nói sang sảng mạnh mẽ một phen. Dung Khuynh vẻ mặt sâu kín: "Bảo vệ ta sao?"

"Đúng vậy!"

"Câu này người cũng đã từng nói rồi!"

Dung Khuynh nói xong, bọn hạ nhân vốn đang đầy một bụng nghi hoặc, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Lẩm Nhất ức chế không được để ấn đường nhảy lên, thẳng tắp nhìn Dung Khuynh, khẽ nhú mày.

Đã từng nói? Nàng đây là đang thừa nhận mình thật sự có lén phụng với nam nhân này?

Nam nhân nhất thời sợ sệt, bởi vì phản ứng của Dung Khuynh khác quá nhiều với dự đoán của hắn. Hắn chỉ muốn đến cãi nhau với Dung Khuynh, chứ chưa bao giờ nghĩ đến nàng sẽ chịu nhận thức.

Nữ nhân này đúng là có bệnh!

"Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?" Dung Khuynh mắt nhìn xa xăm như đang hồi tưởng, hoài niệm: "Khi đó sắc thu đậm đặc, trời mới bắt đầu bước vào tháng chín, lúc đó ta đi dâng hương cho người nương đã mất, còn chàng đứng dưới cây dung, cách một cửa sổ, chàng cười với ta một tiếng."

"Ách..."

"Chút hồi ức này chàng còn nhớ không?"

"Ta... Còn nhớ!"

Nam tử dứt lời, Dung Khuynh cười một tiếng, thâm tình khản thiết. Lỗ Nhất nhớ tới gì đó, yên lặng dời đi ánh mắt.

"Còn một buổi sáng giữa tháng chín nữa, chàng vụng trộm đến Dung gia gặp ta, nói với ta là chàng muốn mang ta rời đi, thế nhưng ta lại cự tuyệt. Khi đó chàng hẳn là rất khổ sở đi!"

"Đúng...đúng vậy, nhưng ta có thể hiểu, ta..."

"Đúng nha! Cũng bởi vì chàng lúc nào cũng hiểu ta, cho nên ta mới đặc biệt cảm kích chàng! Lúc chàng đến gặp ta vào đêm cuối tháng chín hôm đó, ta đã thật muốn mặc kệ tất cả để rời đi cùng nhau." Dung Khuynh nhìn nam tử, buồn bực than nhỏ, tức giận thở dài.

"Khuynh Nhi, bây giờ vẫn chưa muộn đâu, chỉ cần nàng gạt đầu thôi, ta sẽ lập tức dẫn nàng đi!"

"Không, đã muộn rồi!"

"Không muộn, chỉ cần nàng nguyện ý..."

"Ta có nguyện ý chàng cũng không thể dẫn ta đi!"

"Vì cái gì?"

"Bởi vì, ngươi muốn chết!"

"Khuynh Nhi..."

Nhìn vẻ mặt bi thống kia của nam tử, Dung Khuynh có chút ngán: "Tình ca ca, lần sau có tính kế người khác thì nhớ phải điều tra rõ người ta, đến những chuyện xảy ra trong gia môn người ta cũng phải thấu triệt từng chút. Như vậy thì mới thành công, như lần này ngươi làm việc quá bê bối."

Nam tử nghe vậy, trong lòng giật mình: "Khuynh Nhi, tại sao nàng có thể cảm thấy ta ở đây là để..."

"Đầu tháng chín ta đi dâng hương cho người nương đã mất, đó ngày ta và Trạng vương gia gặp nhau lần đầu tiên. Không phải là cùng người!"

"Giữa tháng chín, buổi sáng hôm đó là lúc Thái hậu triệu kiến ta, cũng là ngày Trạng vương đề ta gặp mặt Trang trắc phi."

"Còn buổi tối cuối tháng chín, đó là ngày ta đọc sách đánh cờ đầy điển cảm cho Trạng vương."

Dung Khuynh nói xong, sắc mặt nam tử trắng nhợt. Dung Khuynh cười nhạt một tiếng, sau đó đứng dậy đi vào bên trong.

Còn chuyện là ai sai khiến đến, Dung Khuynh không cần đi hỏi làm gì, dù sao rất nhanh sẽ biết thôi. Nàng không cần thiết phải mở miệng chỉ ra là ai trong Trang gia, như vậy sẽ khiến người Trang gia, kể cả Thái hậu nữa, mọi người sẽ lại thêm nhớ thương nàng một phần.

"Hầu hạ Dung tiểu thư cẩn thận!"

"Vâng!"

Lỗ Nhất dặn dò xong, duỗi tay điểm vào huyệt đạo nam tử kia, không tiếng động đưa hắn đi, còn đi nơi nào, nói gì đó thì không ai biết. Chỉ là về sau, không ai còn thấy người kia nữa!

(Việt quốc = Càng quốc)

Đại Nguyên, trên một nơi nào đó ở Càng quốc, mấy chục vạn đại quân chậm rãi đi về phía trước.

Trong lúc dừng chân nghỉ ngơi, Đại Nguyên Thái tử Văn Hoành nhìn Trạng vương cười, khẽ hỏi: "Xem ra tâm tình hoàng thúc không tệ lắm!"

"Đúng là không tệ!"

Trong phong thư của Lỗ Nhất, Dung Khuynh có nói thêm một câu "Nếu còn có người dám đến điều tra, bản cô nương liền sẩy thai cho nàng ta xem, để cho nàng ta đẹp mắt!"

Nhớ tới câu đó, Trạng vương giật giật khóe miệng, hừ lạnh, nàng có bản lĩnh sẩy thai cho hắn xem một chút!

Trong bụng không có gì cũng dám nói sẩy thai!

"Chuyện gì khiến hoàng thúc vui như thế?" Văn Hoành vô cùng hiếu kỳ hỏi.

"Đến theo một mỹ trở về, không đáng vui sao?"

Vân Hoành nghe nói, mắt nhìn sang Công chúa Càng quốc ngồi trên xe ngựa, nơi nơi nhu tình nhìn theo Trạng vương. Lặng lẽ dời đi ánh mắt, đây là nguyên do khiến Trạng vương thích thú? Vân Hoành không cho là phải.

Trên trang.

"Hai ngày sau chủ tử sẽ tới kinh thành."

Lâm Nhất nói một tiếng, âm...

Thìa trong tay Dung Khuynh vỡ tan tành! Hiển nhiên đã biểu hiện trình độ kích động của nàng.

Thấy Dung cửu tiểu thư phản ứng vô cùng rõ ràng, chủ tử trở về, nàng không có quả ngon để ăn!

"Chủ tử có một lời muốn thuộc hạ truyền cho Dung tiểu thư!"

"Cái... Cái gì?" Vừa gặp Trạng vương nàng liền kinh sợ, cái tật này nên bỏ thế nào đây?

"Chủ tử nói hẳn dự định nạp Cố nhị công tử vào Trạng vương phủ, cho các người có thể sớm chiều chung đụng với nhau. Đây xem như là chủ tử thưởng cho Dung tiểu thư vì đã hoài được con nối dòng. Dung tiểu thư có vui không?"

Vui không?

"Ta đã vui mừng đến phát khóc!"

Chuyện trên đời này, chỉ có người là không thể tưởng được, chứ không có chuyện Trạng vương gia không làm được.

Sau này thật phải hầu chung một chồng với Cố nhị công tử sao? Hình ảnh quá mỹ lệ, nghĩ cũng không dám nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ngạc nhiên mừng rỡ

Hôm sau.

Dung Dật Bách đến trang nhưng lại phát hiện Dung Khuynh hôm nay tinh thần cùng diện mạo rất khác. Không chút vui vẻ.

"Sao lại phờ phạc như thế, có chỗ nào không thoải mái sao?"

Dung Khuynh ỉu xiu gục đầu xuống bàn, uể oải đáp lại một câu: "Trạng vương sắp hồi kinh rồi!" Toàn thân lại kích động, rồi lại dần nhũn ra.

Dung Dật Bách nghe vậy, lập tức hiểu rõ. Nàng thế này là do ngày tháng tốt lành của bản thân sắp kết thúc!

"Trạng vương gia sắp trở về, thật ra muội cảm thấy rất vui mừng" Hẳn trở về cũng tốt, mặc dù đồng nghĩa với việc hôn nàng sắp trở về nơi cần về, nhưng còn tốt hơn mùi vị bị treo ngược mỗi ngày ở đây.

Dung Dật Bách lại cảm thấy, hẳn nghe thế nào cũng giống như nàng đang nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Chỉ là Trạng vương gia nói: chuẩn bị nhét Cố Định Dục vào phủ làm thiếp. Thế nên tâm tình muội có chút phức tạp."

Ném ra một câu không nặn không nhặt, Dung Dật Bách nghe xong vẻ mặt cứng đờ, khóe miệng run rẩy mãnh liệt. Dung Khuynh như chưa cảm thấy đủ, bổ sung thêm: "Có phải huynh cũng vui mừng tới nỗi không ra lời không?"

"Không sai..."

"Cho nên, muội đang phân vân không biết có nên phái người báo chuyện vui này cho cụ mẫu một tiếng không, để cụ mẫu cũng được vui mừng một chút!"

Biết tin nhĩ tử sắp biến thành thiếp của Trạng vương, tâm tình của cụ mẫu đại nhân hẳn định còn phức tạp hơn nàng nhiều. Dung Khuynh vừa nghĩ như vậy liền có loại cảm giác sung sướng, tinh thần sáng khoái.

Vui vẻ thường được tạo ra từ thống khổ của người khác, đôi lúc lời này cũng khá có lí!

"Vi huynh nghĩ, phải là người Trạng vương phủ đến báo tin thì cụ mẩu mới cảm thấy ngạc nhiên vui mừng chứ."

Dung Khuynh nghe, trợn mắt liếc hần một cái.

Dung Dật Bách sờ sờ mũi, cười ôn hòa một tiếng.

Không phải trường hợp bất đắc dĩ, Dung Dật Bách chẳng hề muốn nháo với Cố Chấn quá quyết liệt. Mặc dù bây giờ, cách hai chữ "quyết liệt" đó cũng không xa.

Dung Khuynh bất quá chỉ nói, phán đoán đơn giản mà thôi. Tưởng tượng đến phản ứng của Cố phu nhân lúc nghe được tin thôi cũng đủ vui rồi. Chứ cũng thật sự không muốn tự mình đi thông báo làm gì. Tại lúc này, nàng không có lòng dạ thanh thản đi làm những việc thiêu thân như thế!

"Mà sao hôm nay huynh lại rảnh rỗi đến đây?"

"Chỉ ghé thăm muội một chút, thuận tiện báo cho muội biết một tin vui."

Nghe vậy, mắt Dung Khuynh lập tức sáng lên: "Nói nghe thử một chút!"

"Sau nhiều lần qua chỗ tổ phụ thăm dò, cuối cùng huynh phát hiện người thật sự thu mua Thanh Lan, giật dây Dung Vũ Hinh làm ra chuyện ác không phải là Trang trắc phi và nha đầu của nàng ta, mà là một người khác!" Dung Dật Bách nói bình thản, nhặt nhều!

"Là ai?" Ai bị trở thành bia đỡ đạn?

"Ngụy Như Liễu!"

"Ngụy?" Dòng họ này... Dung Khuynh thần sắc chợt động: "Nàng ta có quan hệ gì với mẫu thân đại nhân của chúng ta?"

"Là muội muội của Ngụy thị. Lúc còn trong khuê các cũng từng có chút ít đụng chạm với Ngụy thị, bây giờ lại ghen ghét Ngụy thị được trải qua cuộc sống tốt hơn mình. Cho nên mới mượn chuyện này gieo họa cho Dung gia, gieo họa cho Ngụy thị, mưu tính Dung Vũ Hinh, gieo hại muội."

"Biến đổi bất ngờ thật."

Dung Lâm ra tay, dứt khoát phui sạch sẽ hết cho Trang trắc phi. Mang toàn bộ phần nợ ném lên đầu Ngụy thị, lên người Ngụy gia. Muốn để Ngụy gia làm bia đỡ đạn, làm nơi cho hần cùng hoàng thất phát tiết lên. Dung gia xem như cứu vớt được một nha đầu Dung Vũ Hinh.

"Tổ phụ đã tiến cung thỉnh tội với Hoàng thượng cùng Thái hậu, báo cáo tất cả. Hoàng thượng chỉ đáp tội Trạng vương trở về rồi để hần định đoạt mọi chuyện."

Động tác rất nhanh, danh tiếng của Ngụy gia bắt giặc đã bị Dung Lâm đẩy tới trên đầu ngọn sóng.

"Phụ thân đại nhân phản ứng thế nào?"

"Cực kì bị thương!"

Một câu nặng trĩu, lọt vào trong tai cũng chỉ cảm thấy châm chọc.

"Phụ thân vốn muốn hưu Ngụy thị, chỉ là bị tổ phụ ngăn cản!"

[Bản chỉnh sửa hoàn hảo nhất được cập nhật tại Wattpad của Caarmtus1510]

Ngăn cản là phải! Lúc này chưa phải là lúc thích hợp để hưu Ngụy thị, vì như vậy Dung gia sẽ có vẻ rất vô tình. Quan trọng hơn nữa là...còn muốn mượn miệng Ngụy thị để lên án các loại tội trạng của Ngụy Như Liễu, để chứng minh Ngụy gia không biết giáo nữ, làm việc không rõ ràng.

Bởi vậy, nếu Ngụy thị muốn bảo vệ vị trí Dung phu nhân, mạng nhỏ của Dung Vũ Hinh thì phải tỳ muội tương tàn, chuẩn bị trở mặt với nhà mẹ đẻ!

Một nữ nhân không có nhà mẹ đẻ chống lưng, lại bị trượng phu cách lòng, bị trượng phu chán ghét. Vậy.. những ngày sau chi sợ sẽ không dễ chịu nha!

So với giết chết Trang Thi Nghiên, kết quả này ngược lại không tệ.

Dù sao, sớm muộn gì cũng sẽ có người đến diệt trừ Trang Thi Nghiên, không cần bọn họ ra tay, tạm không vội.

Dung gia.

Nếu nói Dung Khuynh là sĩ nhục của gia tộc, vậy thì Dung Vũ Hinh cũng chính là tội nhân của Dung gia!

Ngụy thị không hiểu, mọi chuyện sao lại biến thành như ngày hôm nay! Nàng dụng tâm mưu tính tất cả, nhưng tất cả lại bị hóa thành hư ảo chỉ trong một đêm

"Lẽ nào đây chính là báo ứng sao?"

Trước kia, nàng luôn suy nghĩ phải làm thế nào mới hủy diệt được Dung Khuynh, Dung Dật Bách. Để cho con trai con gái của mình được chiếm cứ cả ba phòng trong phủ (là dòng chính thất duy nhất). Nhưng bây giờ, ha ha... Huynh muội người ta thì sống tốt, còn nữ nhi nhà mình lại bị hủy hoại tàn tạ.

"Phu nhân, bây giờ nên làm gì đây?" Đặng ma ma tràn đầy sầu lo nhìn Ngụy thị!

Chủ tử thất thế, nô tài xui xẻo! Đến Ngụy thị còn không được sống dễ chịu, bà thân nô tài đương nhiên sẽ không thể tốt hơn.

"Làm sao bây giờ?" Còn có thể làm sao đây? Dung Lâm đã đem hết mọi chuyện bẩm báo lên Hoàng thượng rồi, một phụ nhân như nàng còn có thể làm gì nữa đây?

Chỉ là, nàng luôn không cam lòng! Ngụy thị nhìn về hướng thư phòng của Dung Kỳ, đôi mắt sắc trầm trầm, âm hàn, lạnh lẽo kết băng.

Hoàng cung

Trong bụng Dung Khuynh không có đứa bé nào cả, chuyện này chẳng những khiến Thái hậu không vui nổi mà ngược lại còn cảm thấy thất vọng!

Bất quá, Trang Thi Nghiên đúng là không thể giữ lại được, đó là một mầm tai vạ. Trước khi Vân Túc trở về, nhất định phải diệt trừ nàng ta.

"Quế ma ma!"

"Có lão nô!"

"Gọi Vân Ảnh đến đây!"

Quế ma ma nghe lệnh, ánh mắt lóe lên. Vân Ảnh, thống lĩnh đứng đầu Phụng vệ.

Trên trang

Dung Khuynh ngồi trước cửa sổ, ngược cầm nhìn lên trăng tròn, tâm tình không chút sáng lạn.

Ngày kia Trạng vương sẽ hồi kinh, cứ nghĩ đến là mất ngủ!

Tục ngữ nói không sai: binh tới tướng đỡ, nước tới đất chặn. Nhưng bây giờ còn sầu được thì cứ nên sầu!

"Dung tiểu thư!"

"Thế nào?" Dung Khuynh không yên lòng đáp.

"Lầm hộ vệ vừa truyền tin nói, Vương gia đã sắp đến trên trang, xin tiểu thư mau chóng ra ngoài nghênh đón."

Lời vừa dứt, tinh thần Dung Khuynh lập tức vô cùng tỉnh táo, vọt đứng dậy: "Vương gia nào???"

"Tất nhiên là Trạng vương gia!"

"Không phải nói Vương gia ngày kia mới về sao?"

"Vương gia nói muốn cho Dung tiểu thư một kinh hi bất ngờ!"

Mẹ kiếp lão nương!

Trạng vương trở về, là lúc nàng hiến mạng nhỏ, đồng thời cũng là lúc Cố Đình Dục hiến thân tới rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hầu Hạ Tắm Rửa

Trạm vương phủ.

Biết được ngày Trạm vương trở về, hạ nhân trong Trạm vương phủ dưới sự chỉ huy của Trang trắc phi bắt đầu lu bù bận việc, chuẩn bị cung nghênh Trạm vương trở về. Còn chỗ viện của các nữ nhân, không cần ai nhắc nhở, không cần ai chỉ huy cũng tự chuẩn bị cho mình trang phục lộng lẫy để chuẩn bị nghênh đón, chuẩn bị cho mình màn xuất hiện hoàn mỹ nhất.

"Đúng là một đám kỹ nữ không biết liêm sỉ!" Trang Nghi Nghiên đang trang điểm trước gương vẫn không quên ăn dấm chua, mắng vài câu thổ lộ ghen tuông trong lòng.

Hồng Anh nghe được, không nói gì, chỉ cúi đầu. Tỷ tỷ ruột thịt - Hồng Lan đột nhiên mất tích khiến lòng nàng ta hiện tại đang vô cùng bất an. Nàng ta thậm chí còn không dám suy nghĩ sâu xa hơn, không dám đi tìm tòi điều tra.

"Hồng Anh, người thấy ta mặc bộ y phục này ra nghênh đón Vương gia được không?"

Nghe vậy, Hồng Anh thu lại thần sắc bất an của mình, ngẩng đầu nhìn bộ y phục màu đỏ sáng rỡ, phô trương trên người Trang Thi Nghiên. Ánh mắt lóe lên, màu đỏ? Màu sắc chỉ có chính thất mới có tư cách khoác lên, Trang Thi Nghiên chỉ là một cái Trắc phi thôi, làm gì có tư cách đó. Nhưng mà...

"Tiểu thư mặc rất đẹp!"

Trang Thi Nghiên nghe thế, chỉ cười. Bản tính của nàng đúng là rất hợp với loại màu sắc khoa trương này, điểm này nàng cũng rất rõ ở mình. Bất quá...

Sâu sắc nhìn Hồng Anh một cái, đáy mắt Trang Thi Nghiên xẹt qua một tia lạnh lẽo, âm trầm. Chỉ là màu sắc này tuy hợp, nhưng vào lúc này nàng vốn không hợp để mặc nó. Loại quy củ dễ hiểu này, Hồng Anh không phải không biết, thế nhưng nàng ta lại không nhắc nhở chính mình. Xem ra...

"Trắc phi nương nương!" Một nô tỳ cắt đứt suy nghĩ của Trang Thi Nghiên.

"Chuyện gì?"

"Bẩm Trắc phi nương nương, Vương gia đã vào kinh thành. Nhưng..."

Nha đầu kia còn chưa nói hết lời, Trang Thi Nghiên đã nóng lòng không kịp đợi mở miệng, mừng rỡ không thôi hỏi: "Bây giờ Vương gia ở đâu? Bao lâu nữa sẽ đến Vương phủ?"

Trạm vương cư nhiên lại trở về sớm hơn thông báo! Đội ngũ mà nàng nhưng nhớ rõt cuộc cũng có thể thấy rồi, thật khó đề nén được vui mừng.

"Hồi Trắc phi nương nương, Vương gia đến chỗ khác, tạm không về phủ..."

Trang Thi Nghiên nghe vậy, sắc mặt vui mừng trong nháy mắt tiêu tán hết, nhăn mày: "Đi đâu?"

"Chuyện này thì kẻ nô tỳ không biết." Nha đầu quy củ, nói chi tiết: "Chỉ là Lầm hộ vệ vừa đến dặn dò, bảo Trắc phi nương nương mau dọn sang viện khác, viện này sẽ bố trí cho Khinh Âm công chúa."

Nha đầu vừa nói xong, sắc mặt Trang Thi Nghiên lập tức như chìm vọt xuống đại dương: "Khinh Âm công chúa?"

"Đúng ạ!"

Nhìn nha đầu cúi đầu phục tùng trước mặt, Trang Thi Nghiên mím môi thành một đường thẳng, Vương gia chưa tới mỹ nhân đã tới trước, ngạc nhiên mừng rỡ không còn thấy bóng, chỉ có tức giận cùng hậm hực trong lòng.

Trên trang

Toàn thân được phủ lên áo bào tím, toát ra toàn bộ khí chất, khí thế bức người, khiến cho người ta nhìn mà sợ.

Bóng dáng Trạm vương đập vào mắt, Dung Khuynh bất giác nuốt nước miếng, thật sự là muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn khí thế có khí thế muốn thân phận có thân phận, hoàn toàn là một nhân vật cao cao khó với tới nha!! Chỉ tiếc, tính tình lại thiếu sót nghiêm trọng.

"Cung nghênh Vương gia!"

"Ừ!" Thuận miệng đáp một câu, nhìn Dung Khuynh một cái, nam nhân tiếp tục sải bước về phía trước.

"Vương gia đi đường vất vả, nước nóng và thức ăn đều đã chuẩn bị xong. Vương gia muốn dùng cơm trước hay rửa mặt trước? Nhưng đi đường xa như

thế, Vương gia chắc chắn mệt mỏi rồi, nếu không chọn nghỉ ngơi trước đi?"

Nghe Dung Khuynh tự mình quyết định, tựa như một con chim hót líu lo không ngừng, nói dong dài bên tai, khóe kẻ luân phiên. Trạng vương đột nhiên ngừng bước. Dung Khuynh không phòng bị, thiếu chút nữa đã đụng trúng, vội phanh lại, ngẩng đầu, mặt mày cong cong, vẻ mặt nóng bỏng: "Vương gia, ngài có chuyện gì cứ việc phân phó!"

Ở trước mặt Trạng vương, nó tính không cần bồi dưỡng cũng có thể hạ bút thành văn. Vì tương lai, nàng..... Nàng thật xin lỗi nhiều năm dạy dỗ của Đảng quốc dân nha!

Cổ lên, cổ lên, không muốn làm nô lệ của mọi người nên phải cổ lên. Rồi một ngày được trở mình làm xếp, ca xướng hơn hai mươi năm, thế nhưng một khi xuyên việt lại hoàn toàn trở về trước lúc giải phóng..

Trạng vương không nói gì, chỉ nhìn khuôn mặt nhí nhảnh êm dịu, trắng mịn, đỏ bừng của Dung Khuynh. Sắc mặt rất tốt!

"Xem ra, mấy ngày qua người sống cũng không tệ!"

"Đều là nhờ phúc của Vương gia!" Dung Khuynh trả lời sang sảng đầy mạnh mẽ, phá lệ cười nịnh nọt.

Trạng vương nghe vậy, dời mắt sang chỗ khác, tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa thuận miệng hỏi: "Nhi tử của bản vương có ổn không?"

Trạng vương nói xong, bước chân Dung Khuynh lảo đảo một cái, âm thầm chột dạ.

Trạng vương giẫm cọt. Dung Khuynh vội vàng nói: "Cái này... Vương gia nói ổn thì nó ổn." Vừa nói, vừa vụng trộm liếc sang quan sát sắc mặt của Trạng vương bên cạnh.

Nói là nhìn lên, nhưng hết lần này tới lần khác, lần nào cũng bị nhận ra.

Trạng vương hừ nhẹ một tiếng, không nói nữa. Cho đến khi vào trong..

"Hầu hạ bản vương tắm rửa!"

Trạng vương dứt lời, Dung Khuynh theo phản xạ nhìn về phía nha đầu trong phòng.

"Dung cửu, vào!" Trạng vương nói xong, nhắc chân đi vào phòng tắm.

Dung Khuynh đứng sững sờ tại chỗ, ngây ngốc một hồi lâu. Tắm rửa trong lời hấn...là phải lột sạch y phục đó sao!!!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nổi giận!

Tắm rửa, cởi hết y phục, cô nam quả nữ....

Các loại hình ảnh, cảnh tượng không thích hợp cho trẻ em nháy mắt xuất hiện tràn lan trong đại não Dung Khuynh. Đồng thời trái tim cũng run run, máu mũi thiếu chút nữa đã chảy ra. Vừa e sợ nhưng cũng vừa có sắc tâm, bản lĩnh vì thế mà to ra!

Hầu hạ Trạng vương tắm rửa, tiếp xúc thân mật với Trạng vương. Trong mắt rất nhiều người đây là may mắn, là bánh bao từ trên trời rơi xuống. Cho nên nàng muốn nhập gia tùy tục, đi theo tư duy của đại chúng!!

Nàng kích động, thụ sủng nhược kinh bước vào. Nhất định không được giả mồm hay ngượng ngùng (thật ra là nàng không biết). Thẹn thùng e lệ gì đó, đó là điểm yếu của nàng.

Nhắc váy lên, Dung Khuynh mang theo gương mặt thanh chính lại cung kính bước vào phòng tắm. Về mặt kia...

Lẩm Ngủ thầm cười nhạo một tiếng trong lòng, bảo nàng đi hầu hạ chủ tử tắm, nàng lại làm như bị bắt đi xử án không bằng.

Xử án? Đồ vô dụng! Nàng đơn giản chỉ là đang dựa vào biểu hiện bên ngoài để bày tỏ rằng nàng không hề có sắc tâm gì với Trạng vương, thật sự không có!

Bất quá, tiếp xúc với Trạng vương, tỉ lệ nguy hiểm đúng là quá cao, mặc kệ là chỗ nào, không cần biết là cảnh tượng gì, chỉ cần không cẩn thận đều sẽ biến thành án tử, kể cả trên giường. Cái chết oan ức của tiền thân chính là bằng chứng rõ ràng rằng không lau đi được.

Run rẩy!

Vừa bước vào phòng tắm đã lập tức nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Trạng vương đứng bên trên thùng tắm, nghiêm túc nhìn chằm chằm những cánh hoa đỏ như lửa đang phiêu bạt trong nước!

Nam nhân tắm rửa bằng cánh hoa!

"Người chuẩn bị rất có tâm!"

"Đều là việc tiểu nữ phải làm, Vương gia không cần khách sáo!" Nàng đứng là đã dụng tâm lương khô. Người ghét bỏ cánh hoa thì tốt nhất đừng tắm rửa.

Trạng vương liếc nàng một cái, sau đó nhấc hai tay lên.

Dung Khuynh trừng mắt nhìn, mãi lát sau mới hiểu được, đây không phải là muốn nàng yêu thương nhưng nhớ, mà là muốn nàng coi y phục cho hắn! Thiếu chút nữa đã hiểu sai.

Sống hai đời, nàng ngoại trừ lột quần áo của nam thi ra, chưa bao giờ coi ra cái gì của người sống! Đặc biệt là một mỹ nam. Lòng bàn tay đỏ mề hôi, tâm tình nóng hừng hực. Nếu là ở hiện đại, kiềm nén không được nàng sẽ lập tức giở trò một phen. Nhưng còn trước mặt Trạng vương...

Thành thật tiến lên, cúi đầu phục tùng, động tay coi từng tầng y phục xuống. Theo động tác của nàng, thân thể Trạng vương dần dần hiện ra trước mắt.

Bà vai rắn chắc khoan thai, cánh tay trường kiện, cơ ngực tinh tráng, sáu múi cơ bụng căng đầy, còn có... (Tg: Ai cũng nghĩ tới thứ không nên nghĩ? Các bạn nghĩ hay không ta không biết rõ, dù sao ta có nghĩ, không sạch không sạch a!!)

Còn có... đôi chân dài rắn chắc. Y phục đã coi hết, chỉ còn mỗi một cái quần lót, Dung Khuynh không động nữa.

Cúi đầu, cung kính đứng ở một bên: "Vương gia, có thể tắm được rồi."

"Còn một kiện nữa!" Trạng vương nhìn chằm chằm Dung Khuynh, nói nhẹ như mây gió.

Da mặt Dung Khuynh căng chặt, ngược mắt nhìn Trạng vương một cái, sau đó lại rũ xuống, bàn tay nhỏ bé nhẹ cọ xát trên y phục để giảm bớt mề hôi. Nàng nên ngưng ngưng nhẹ nhàng? Hay là dứt khoát quả quyết đây?

Hai sự lựa chọn, quyết định ngay lập tức.

Dung Khuynh nhấc chân tiến lên, đi đến sau lưng Trạng vương. Rồi sau đó duỗi tay ra, nắm lấy kiện y phục cuối cùng kia, hô.... Gọn gàng kéo xuống!!

Ngay lập tức, toàn bộ thân thể đều lồ lộ ra ngoài!

Bingo! Dung Khuynh, người làm rất tốt!

Không phải chỉ là một nam nhân lỗ thể thôi sao!! Hắn là người bị nhìn hết còn không sợ, nàng là người nhìn còn sợ cái gì!

Chỉ là, sau khi bị cái mông trắng bóng, rắn chắc, ngao nghể diều lên kia đập vào mắt, Dung Khuynh lập tức mờ to mắt... thẳng tắp nhìn lên xà nhà. Mặc niệm "sắc tức là không, không tức là sắc", trên đầu chữ sắc có cây đao, nam mô a di đà Phật, vô lượng thiên tôn,....

Mà giờ khắc này, Trạng vương không mảnh vải che thân, tâm tình hoàn toàn không đẹp đẽ gì. Dưới thân chột lạnh, da mặt căng thẳng, môi khẽ mím.

Bị nữ nhân rút hết quần áo, đây chính là lần đầu tiên. Tuy là lệnh của hắn, nhưng.... nữ nhân vô liêm sỉ này lại dám lột của hắn thật!!

Chuẩn xác mà nói, trong lòng Trạng vương gia giờ phút này có chút ít sụp đổ.

Coi y phục của nữ nhân, hắn không kiên nhẫn. Bị nữ nhân coi y phục, hắn...

"Cút ra ngoài cho ta!!" Đây là xấu hổ? Không chắc chắn. Nhưng hắn đúng là đang nổi giận, cái này thì chắc chắn!

Trạng vương giận dữ, Dung Khuynh chân nhanh hơn não, nhanh nhẹn chạy ra ngoài, cái tốc độ chạy toán loạn kia phải gọi là mau.

Thấy Dung Khuynh chạy trốn như con thỏ nhỏ, Trạng vương đen mặt. Nữ nhân đáng chết này!!

Rút hết y phục của hắn, lại không có phản ứng gì với hắn? Khụ, coi đồ người, làm người, người nguyên ý? Không, Trạng vương nhất định sẽ đánh bay nàng. Nam nhân này, quả nhiên khó hầu hạ!

Bất quá, Trạng vương đúng là có oan uổng Dung Khuynh một chút. Kỳ thật Dung Khuynh có mơ ước, chỉ là nàng không có cái gan giở trò đó.

Chạy ra khỏi phòng tắm, Dung Khuynh không nhận được há miệng cười ha ha.

Trạm vương then thùng. Nàng chiếm tiện nghi của hần. Cảm giác này là tự nhiên xuất hiện, rất kì diệu!!

Lắm Ngũ nhìn thấy lại không hiểu gì. Chủ tử nổi giận, Dung cửu cười, đây là tình huống gì?

Tình huống gì? Dung Khuynh không dám kể, Trạm vương gia cũng sẽ không đi nói. Muốn biết, tiếp tục đoán đi!

Cố gia.

Dung Khuynh bị phá thân, Dung Khuynh và Trạm vương dính líu không rõ, Dung Khuynh đính hôn với Cố Đình Dục, Dung Khuynh lại hoài hài tử... Đợi chút! Mọi chuyện liên tiếp theo nhau mà đến khiến Cố Chấn khóa chặt mày mãi không dân ra.

"Cựu phụ, chuẩn bị đưa Dục biểu đệ rời kinh sao?" Dung Dật Bách nhìn Cố Chấn, nhàn nhạt hỏi.

"Đúng vậy!"

"Cựu phụ định đưa hần đi nơi nào?"

"Quân doanh!"

Nghe vậy, ánh mắt Dung Dật Bách lóe lên.

Cố Chấn không tức giận nữa, trong mắt hiện lên vài phần bất đắc dĩ, nhưng phần nhiều vẫn là kiên định: "Nó cũng không còn nhỏ nữa, đến quân doanh khổ luyện một chút cũng không phải là chuyện xấu cho nó."

Hần không thể nào cấm túc Cố Đình Dục mãi được. Cấm túc nhưng hần vẫn bước bình, ngay thơ như cũ, vậy thì không bằng để nó đi chịu khổ một chút. Như thế cũng vừa có thể giúp nó tránh khỏi cục diện hỗn loạn hiện tại.

Dụng ý của Cố Chấn, Dung Dật Bách cũng rõ, không nói thêm gì. Bởi vì hần không cần nói mình đồng ý, không cần gián tiếp thừa nhận Cố Đình Dục bất lực trước mặt Cố Chấn.

Hai người nhất thời trầm mặc!

Thật lâu sau, Cố Chấn mở miệng trước: "Khuynh Nhi nàng... tốt không?"

"Vâng, nàng còn tốt!"

Nó xong, lại lâm vào yên lặng. Nhắc đến Dung Khuynh trong tình huống này, Cố Chấn có loại cảm giác rất không tự nhiên! Nhưng còn nói được gì thì nói....

"Bách Nhi, sau này..."

"Đợi khi Trạm vương hết hứng thú với Khuynh Nhi, con sẽ liền mang muội ấy rời đi."

Nghe Dung Dật Bách nói, Cố Chấn ánh mắt khẽ động, vẻ mặt phức tạp. Mang Dung Khuynh rời đi, cũng có nghĩa là Dung Dật Bách đã quyết định không cho nàng gả vào Cố gia. Ý tưởng này...Cố Chấn thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, chỉ là...

"Đây là do Hoàng thượng tứ hôn, cho nên, nếu là có thể..." Sau chữ cho nên bất quá cũng chỉ là một câu khách sáo mà thôi. Tiếp theo, Cố Chấn lời còn chưa dứt đã bị Dung Dật Bách cắt ngang.

"Khuynh Nhi chột sinh trọng tật, muốn rời kinh tỉnh dưỡng, cũng là bất đắc dĩ."

Hoàng thượng thứ hôn, không thể từ hôn. Dám không dám, muốn không cưới, đó đều chính là kháng chỉ bất tuân. Tội danh này không người nào có thể gánh nổi!

Muốn không thành thân, trừ phi là tự tay Hoàng thượng thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra, bất quá...chuyện đó quá khó! Hoặc chính là...Trạm vương mở miệng, nhưng chuyện này còn khó hơn.

Hoặc là, Dung Khuynh hoặc Cố Đình Dục một trong hai người chết đi. Nhưng ngẫm lại, nếu thật sự làm vậy, kết quả sẽ càng khó coi.

Cố Chấn rũ mắt xuống, yên lặng không nói gì.

Dung Khuynh rời kinh, là bất đắc dĩ, cũng là kết quả tốt nhất.

Cho dù Dung Khuynh bệnh nặng, Cố gia vẫn muốn cưới được người. Chỉ cần nàng ở lại Cố gia, tất cả mọi người đều sẽ được sống tốt hơn rất nhiều. Còn như danh tiếng của thiếu phu nhân Cố gia, mất thì mất đi!

Thấy Cố Chấn im lặng, Dung Dật Bách cũng hạ mắt xuống, sắc mặt vẫn ôn hòa như cũ, chỉ là đáy mắt xẹt qua một chút tối tăm, trầm trầm, tĩnh mịch.

Trên trang,

Sau khi Trạng vương tắm rửa xong, lúc dùng cơm, Dung Khuynh tự giác biến mất, không xuất hiện lác lác trước mặt hắn, đồ chọc tới phiền phức.

Sau khi Trạng vương gia thẹn quá hóa giận, hắn sẽ rất không vừa mắt nàng. Tại thời điểm này nàng mà gặp may khoe mẽ, khẳng định sẽ không có quả ngon để ăn. Chỉ cần là người thì tự nhiên sẽ thấy rõ ràng. Cho nên Dung Khuynh vẫn nên tự giác trốn ở trong một góc nào đó tập về vòng tròn thói.

Đối với chuyện Dung Khuynh chạy trốn, Trạng vương không nói gì. Hắn chỉ ưu nhã, thản nhiên dùng bữa, vẻ mặt như thường, nhìn không ra có gì bất thường.

"Chủ tử!"

Lâm Nhất từ ngoài đi vào, tiến lên thỉnh an, sau đó không đợi Trạng vương phải phí lời hỏi thăm, lập tức bẩm báo: "Chủ tử, chạng vạng hôm nay Trang trác phi có ra khỏi phủ, định lên trang thỉnh an chủ tử. Nhưng trên đường đi đột nhiên xảy ra chuyện."

Nghe vậy, Trạng vương tới mi mắt cũng không thèm nhúc nhích một cái, không nhanh không chậm dùng thức ăn, không mặn không nhạt hỏi: "Người có chết không?"

"Tính mạng không cần lo, chỉ là khuôn mặt bị thương!"

Bị thương khuôn mặt? Đối với một nữ nhân mà nói, sợ là so với mất mạng còn đáng sợ hơn! Trang trác phi khẳng định bây giờ đang hết sức táo bạo.

Trạng vương đặt đũa xuống, nhàn nhạt mở miệng: "Dọn dẹp bên trong phủ một chút."

"Tuân lệnh!" Lâm Nhất lĩnh mệnh rồi đi.

Tin tức chủ tử đến trang lại tới tai Trang trác phi nhanh như vậy, vì thế, trong Vương phủ này cần phải dọn dẹp lại một chút.

Trạng vương lau lau tay, đứng dậy, nhìn Lâm Ngũ một cái: "Gọi Dung cứu vào!"

"Vâng!"

Dung Khuynh mặt mũi tràn đầy cung kính theo Lâm Ngũ bước vào phòng.

"Vương gia!" Dung Khuynh quỳ xuống thỉnh an.

Trạng vương nằm trên giường êm, tiếp tục lật sách trong tay, nhìn cũng không nhìn Dung Khuynh lấy một cái, chỉ nói: "Đi xuống đi!"

Trạng vương nói xong, Dung Khuynh chân còn chưa nhấc Lâm Ngũ đã xoay người rồi đi trước. Dung Khuynh da mặt căng chặt.

Trạng vương không mở miệng, Dung Khuynh cũng không nói trước. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, trừ tiếng lật sách của Trạng vương ra, thì chính là tiếng hô hấp nhẹ nhàng của hai người.

Ánh sáng mờ nhạt, ánh trăng mờ lung, hương thơm nhiệt độ vừa phải. Không khí này thật sự có một chút hương vị hoa dưới trăng, ngoại trừ trái tim đang run rẩy!

Không biết đã qua bao lâu, ngay lúc Dung Khuynh đang cân nhắc có phải Trạng vương ngủ rồi hay không...

"Dung cứu!"

Âm thanh Trạng vương vừa vang lên, Dung Khuynh lập tức tỉnh táo: "Ở đây!"

Bụp... Một quyển sách đưa ra trước mặt nàng.

"Đọc quyển sách này cho bản vương!"

Nghe vậy, Dung Khuynh cúi đầu, khi thấy rõ quyển sách kia là loại sách gì, da đầu khẽ run run, là sách cùng thể loại với quyển Kim Bình Mai kia!

Chẳng lẽ nói.... Bây giờ lâu như vậy, Trạng vương gia là lật xem quyển sách này sao? Thật muốn biết, lúc hắn đọc quyển sách này, thân thể có loại cảm giác gì!!

Dung Khuynh mới nghĩ tới đó, bỗng nhiên Trạng vương mở miệng nói ra một câu lệnh Dung Khuynh cứng đờ, hóa đá...

"Đọc tới đâu, thực hành trên người bốn vương tới đó!!"

Chương 52: Bỏ nàng lại ở đây

"Đọc tới đâu, thực hành trên người bốn vương tới chỗ đó!"

Một câu nói nhẹ nhàng như mây gió, Dung Khuynh nghe mà ngực cứ co rút mãi.

Học thành thạo, học thành thạo!

Vì cứ mãi lo cho cái bụng rỗng tuếch này mà nàng lại quên mất lời Trạ vương nói trước khi đi.

Trạ vương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang căng thẳng của Dung Khuynh, ung dung thản nhiên nói: "Thế nào? Không biết?"

Dung Khuynh cúi đầu, nói rõ: "Không dám gạt Vương gia, không rảnh lắm!"

Trên lý thuyết đúng là nàng biết rất nhiều. Nhưng trên hiện thực, nàng lại chưa từng thực hành qua những chuyện này.

Trạ vương nghe vậy, không mặn không nhạt nói: "Vừa rồi ngươi làm gì bản vương trong phòng tắm, bây giờ tái diễn lại trên người mình đi."

Ý là chỉ cần biết cời y phục là được!

Thấy Trạ vương giờ phút này lưu manh như vậy, ai có thể ngờ hắn đã từng vì bị người ta nhìn mình trần truồng mà tức giận đâu!

Tại thời điểm này mặc dù nàng không có quyền phản đối, nhưng vẫn có quyền lựa chọn. Ví dụ như là: muốn tự lột sạch mình hay là muốn nghe theo lệnh Trạ vương? Vẫn nên... Dung Khuynh cúi đầu, nhìn sách trong tay, lặng im hồi lâu mới kiên cường quyết định, đó là cứ dựa theo sách vở mà làm việc!

Nhấc chân bước đến ngồi cạnh Trạ vương, mở sách trong tay ra, lật ra tờ thứ nhất, miệng tay cùng động!

"Thiếu nữ xinh đẹp đặt tay nhỏ lên ngực lang quân, kiều kiều mị mị, mặt mày phong lưu, môi anh đào hé mở: Lang quân, ta muốn...."

Đọc đến chỗ này, Dung Khuynh nhẹ đặt tay lên ngực Trạ vương, quỳn rũ nháy mắt một cái, sau đó rống lên: "Lang quân, ta muốn!!!!"

Tựa như sông lớn chảy về hướng đông, gặp chuyện bất bình nên rống lên một tiếng!

Tiếng kêu này...sang sảng mạnh mẽ, thậm chí còn lộ ra một loại khí khé anh dũng giết địch. Ái muội, mập mờ không còn sót lại thứ gì!

Rống xong, Dung Khuynh mặt thỏa mãn, cười gượng.

Trạ Vương giật giật khóe miệng, đôi mắt sắc bén âm trầm. Những chuyện phá hư hào hứng của nam nhân như thế này, nàng ngược lại rất thông thạo nha!

Phá hư hào hứng của hắn? Đúng là Dung Khuynh có từng nghĩ như thế, nhưng qua nhiều lần cân nhắc lại không muốn nữa. Nguyên nhân rất đơn giản, chọc Trạ vương mất hứng, nàng cũng không được tốt lành gì!

Một quyển sách, vừa lật được mấy trang mà y phục Trạ vương đã mở, mà Dung Khuynh chỉ mới cời một cái thắt lưng. Không cách nào khác mà, tình tiết chính là diễn biến như thế.

Dung Khuynh tiếp tục nghiêm túc đọc, bàn tay nhỏ bé cũng không nhàn, nhưng sau lưng đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Cảm giác sắp bị Trạ vương ném ra khỏi phòng vô cùng mãnh liệt.

Trong đầu vừa suy nghĩ như vậy, nàng đột nhiên thấy hoa mắt, sau lưng đau xót, mở mắt ra lần nữa đã thấy cảnh tượng thay đổi, trước mắt bây giờ là nệm giường. Không bị ném ra khỏi phòng mà lad bị ném lên trê giường!

Trạ vương đứng bên giường, từ trên cao nhìn xuống nàng. Về mặt thanh đạm, ánh mắt u ám, tâm tình không rõ!

Dung Khuynh cúi đầu, biểu cảm đáy mắt biến ảo không ngừng.

"Đọc tiếp!" Trạ vương mở miệng, giọng nhàn nhạt lại lạnh lạnh.

Dung Khuynh nghe hắn hỏi, ánh mắt lóe lên. Nên làm gì đây? Hơi suy nghĩ một chút, thầm lẩm bầm một câu: "Lang quân, lần này ta ở trên, chàng ở

dưới!"

Đọc xong, ngẩng đầu nhìn Trạng vương, thân nhiên cười một tiếng: "Phụ thân hài nhi, đều để chàng định đoạt!"

Thế nhân ai cũng biết nàng có lén phéng với Trạng vương. Bây giờ ngủ chung thì sao, nàng không sợ. Chỉ cần sau đó Trạng vương hẳn không đại khai sát giới là được!

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn, nhỏ nhắn của Dung Khuynh, đôi mắt phượng của hắn càng lúc càng tối đen thăm thẳm, càng nói càng lạnh: "Mang trên mình danh phận là nương tử chưa qua cửa của Cố gia, lại còn dám tới quyến rũ bốn vương. Loại nữ nhân lăng lợ ong bướm như ngươi, đích xác phải nên...."

Trạng vương còn chưa dứt lời, Dung Khuynh đột nhiên duỗi tay bắt lấy tay hắn, bàn tay nhỏ bé hơi lạnh, vui vẻ vừa rồi không còn chút bóng dáng, vẻ mặt hoảng sợ, đôi mắt nhìn chăm chăm xuống dưới chân Trạng vương.

Thấy vậy, Trạng vương khẽ nhíu mày, trong lúc căng thẳng đó, hắn cảm nhận được có thứ gì đó khác thường, không cần quay đầu lại cũng đã biết là thứ gì: "Là rắn!"

"Đúng vậy, là rắn độc!" Bị nó cắn một cái thôi, đảm bảo sẽ lập tức quy tiên ngay.

Trạng vương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của Dung Khuynh, vô lại nói: "Ngươi nói xem, bản vương có nên bỏ ngươi lại ở đây hay không?"

Nghe vậy, Dung Khuynh bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi đồng tử co rút mạnh mẽ.

Thấy Dung Khuynh biến sắc tới đáng thương, Trạng vương khẽ cười, tay dùng sức một chút, dễ dàng kéo được Dung Khuynh lên...

Chớp mắt thân thể nàng đã treo lơ lửng giữa không trung, Dung Khuynh kinh sợ hét lên một tiếng nhỏ, theo phản xạ đưa tay nắm lấy y phục Trạng vương, ôm cổ hắn, nhào vào trên người đối phương. Nắm chặt không thả, đánh chết cũng không buông!

Tiếng hô của Dung Khuynh làm kinh động đến con rắn trên đất, nó nhanh chóng trườn người lên trước, lưỡi rắn thè ra, răng nọc hiện hình, chớp mắt vẩy ra nọc độc, Trạng vương ra tay...

Xoẹt...

Một âm thanh vang lên, con rắn biến thành đồng máu thịt trên đất, ghé ngồi cũng vỡ nát!

Lực sát thương này, lực phá hủy này... Dung Khuynh tay ôm thật chặt Trạng vương.

"Chủ tử!"

Động tĩnh trong phòng phát ra không nhỏ, ngay lập tức Lãm Ngũ cùng các ám vệ hộ tống liền xuất hiện trong phòng!

Chứng kiến Dung Khuynh đang đu trên người Trạng vương, tư thế vô cùng ái muội, lập tức cúi đầu xuống. Nhưng sau khi nhìn đến vết máu trên mặt đất, đôi mắt phượng khẽ trầm xuống, Lãm Ngũ khẩn trương hỏi: "Chủ tử, ngươi có bị thương chỗ nào không?"

Trạng vương không trả lời, chỉ nói: "Điều tra rõ ràng, dọn dẹp sạch sẽ!"

"Tuân mệnh!" Lãm Ngũ lĩnh mệnh, lúc ngẩng đầu lên lần nữa đã không còn thấy bóng dáng Dung Khuynh và Trạng vương đâu!

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Được ăn

Hôm sau.

Mãi lúc quá trưa, mặt trời đã mọc tót vót trên đỉnh đồi, Dung Khuynh mới mơ mơ màng màng mở mắt ra. Đầu óc thanh tỉnh, cảm giác đau nhức, vô lực truyền đi khắp tứ chi bách骸.

Cái loại cảm giác đau nhức bần rần đó khiến Dung Khuynh thiếu chút nữa đã bật khóc, ô ô.... Còn có thể cảm nhận được đau nhức, vậy là nàng còn sống, còn được nhìn thấy mặt trời, thật sự tốt quá rồi!

Trạng vương thật không phải là người, vô luận là ban ngày hay buổi tối, trên giường hay dưới giường đều con mẹ nó yêu nghiệt!

Hắn không phải là người, cũng không thèm xem người khác là người.

Sờ sờ cái lưng không động đậy được của mình, chân nâng không nổi. Dung Khuynh mới chân chính tỉnh ngộ!

Quan hệ nam nữ là cái gì? Một chữ, mệt!! Hai chữ, sắp chết!! Còn muốn nhiều chữ thì là...

"Chờ đến ngày cột sắt của người bị ma sát thành châm, không dậy nổi nữa xem, đến lúc đó...hừ hừ..." Nói thầm một tiếng.

"Đến lúc đó thì như thế nào?" Một tiếng hỏi ngược lại, trầm dày, từ tính, không nóng không lạnh.

Trạm vương lười biếng dựa người vào bức bình phong, tay nhẹ lay một chén trà xanh, tùy ý nhấp một cái, nhìn tiểu nữ nhân đang cuộn mình thành một đoàn trên giường. Trong lòng hừ nhẹ, một đêm ân sủng, buổi sáng mở mắt ra câu đầu tiên chẳng những không phải là tạ ơn mà còn rửa hắn thành cái châm.

"Tại sao không nói nữa?"

Trạm vương nói xong liền thấy vật nhỏ vốn cứng đờ bỗng nhiên nhẹ nhàng kéo chần lên, giấu mình vào trong. Giả chết rồi!

Đồ không có tiền đồ, mỗi lần phạm tội, không phải xạo xự nói dối thì cũng là hoảng sợ giả chết. Thế mà trước kia còn dám nói với hắn cái gì mà thà chết chứ không chịu khuất phục. Hừ!

"Dung cửu, muốn bản vương ném người ra ngoài sao?" Trạm vương nói chuyện nhàn nhạt, không chút đùa cợt.

Cho nàng biết trước hậu quả đã là phá lệ ân điển rồi!

Dung Khuynh cũng biết đây không phải là pha trò. Dứt khoát lưu loát bò ra từ trong chần, nhủ cái đầu lên, nhẹ lật tẩm thân bủn rụn lại, mắt nhìn thẳng vào Trạm vương, lông xù mắt to, mê mang mà vô tội nói: "Vương gia, mới vừa rồi tiểu nữ không nói mớ gì đó chứ?"

Nghe nàng nói như thế, Trạm vương cơ hồ muốn cười. Thiếu chút nữa đã quên, vật nhỏ này ngoại trừ biết giả chết ra còn mặt dày không biết xấu hổ nữa!

Đến chỗ này Trạm vương bỗng nhiên phát hiện. Mỗi lần hắn khê hừ, nàng sẽ kinh sợ, không phải giả ngu thì cũng là gặp may khoe mẽ. Nhưng khi hắn dựng râu tròng mắt, động tay nàng lại không dám cãi lại, trái lệnh bất tuân cũng ít hẳn!

Lăn lộn dưới mắt hắn lâu như thế mà nàng vẫn còn sống. Trạm vương như có điều suy nghĩ, đúng là kì quái!

"Vương gia, eo hay xương sống chỗ nào cũng đau, chân tê, giọng đau." Làm nũng, đáng thương, kẻ khổ. Gián tiếp tán dương Trạm vương người thật lợi hại.

Trên lý thuyết mà nói, nam nhân ai cũng thích nghe mấy lời này. Hi vọng Trạm vương cũng giống vậy.

Trạm vương nhấp một miếng trà xanh, lặng yên nhìn Dung Khuynh, ung dung nói: "Nghe lời này cộng thêm thấy được bộ dạng hiện tại của người. Không biết tên tiểu tử ở Cổ gia kia sẽ phản ứng gì? Thật muốn xem thử."

Dung Khuynh:....

Bất kì cái đạo lí gì đụng phải Trạm vương đều bị bóp méo đến không thể tin.

Lúc này nếu Trạm vương thật sự nói cho Cố Đình Dục nghe, vậy... Dung Khuynh nên xấu hổ mà tìm chết? Hay là vẫn vô si không đếm xỉa tới Cố Đình Dục?

Cúi đầu, chùi chùi khóe mắt, yếu ớt mở miệng: "Dục ca ca chắc chắn không được dễ chịu."

Nói xong, thở dài: "Dù sao cũng đều là người hầu hạ Vương gia. Hắn nhất định sẽ cảm thấy Vương gia không công bằng, quá mức thiên vị."

"Nhưng mà Dục ca ca còn chưa qua cửa, Vương gia chưa sủng hạnh hắn xét về tình cũng có thể tha thứ được."

Dung Khuynh dứt lời liền thấy Trạm vương đặt chén trà trong tay xuống. Thấy vậy, Dung Khuynh lại vui đầu vào chần. Có phải trong đầu hắn đang xuất hiện hình ảnh sủng hạnh Cố Đình Dục? Vì hình ảnh kia đẹp quá nên không nuốt nổi trà? Nếu vậy, nàng cũng miễn cưỡng thỏa mãn!

"Dung cửu!"

"Ở đây!"

"Có một số việc có lẽ bản vương phải nhắc nhở người."

Nghe vậy, ánh mắt Dung Khuynh bắt đầu lóe lên không ngừng. Đến, đến...

Nhìn bộ dạng chờ mong của Dung Khuynh, Trạng vương thông thả nói: "Lúc trước, người đoán người muốn mưu hại người là Trang Thi Nghiên, Dung Vũ Hinh bất quá chỉ là một quân cờ nên liền phái người đổi mị được trong tay Hồng Lan thành được mang thai. Trang Thi Nghiên ám hại người, người dứt khoát tương kế tựu kế, mang chuyện đi nháo lớn. Dẫn tới sự chú ý của Thái hậu để Thái hậu điều tra. Rồi sau đó, nhân nhả đợi Thái hậu ra tay xử lý Trang Thi Nghiên."

Trạng vương nói, Dung Khuynh bắt đầu rút đầu vào trong chăn!

Trạng vương hừ lạnh: "Người nói xem, nếu để Thái hậu biết được chút ít chuyện này thì sẽ như thế nào?"

Một kế này của Dung Khuynh chẳng những khiến Thái hậu không thể làm được gì, chỉ biết ăn chưa uống dấm, mà còn hoàn toàn hết kiên nhẫn với Trang Thi Nghiên. Khiến Dung Vũ Hinh gieo gió gặt bão, chẳng những bị Dung gia chán ghét vứt bỏ, còn khiến Ngụy thị bị liên lụy, Ngụy gia theo đó mà gặp nạn.

Ngụy thị trở mặt với nhà mẹ đẻ, trực tiếp khiến nhi tử của nàng ta là Dung Dật An mất đi sự trợ lực từ nhà ngoại. Điều đó đối với Dung Dật Bách mà nói chính là chuyện tốt. Sau đó Dung Kỳ sẽ càng coi trọng đại nhi tử của hắn hơn, Dung Dật An không còn là người được sủng ái nhất nữa.

Dung Khuynh không nói gì, tiếp tục rút đầu vào trong chăn. Kỳ thật lúc nàng vào cung đã ăn giải dược, hỉ mạch lúc đó đã biến mất. Tương kế tựu kế cũng có mức độ, nàng chỉ muốn dẫn tới hoài nghi cùng chú ý của Thái hậu mà thôi. Thật không ngờ lại xuất hiện một đứa nhỏ thật. Vậy thì nàng cũng không cách nào kết thúc được nữa.

Chỉ tiếc, vào lúc cuối cùng lại bị Trạng vương phát hiện, nàng mất đi quyền khống chế toàn cục.

Trạng vương khoanh hai tay trước ngực, nhìn nữ nhân co người lại thành con tôm trên giường, thân sắc mồi mọt khó lường, đôi mắt sắc tình mịch không rõ.

Lòng dạ, tâm cơ, tính kế, không thấu, xảo trá, khi thì dùng cảm, khi lại kinh sợ, giả vờ thật thà phúc hậu, chuyên lật mặt, đó chính là cảm giác của Trạng vương về Dung Khuynh!

Không phải là ngốc nghếch đến người ta chán ghét, cũng không phải là thông minh đến người ta kinh sợ. Hoàn toàn là một người chẳng khiến người ta thấy phản cảm.

Mà Trạng vương hài lòng nhất ở Dung Khuynh một điểm, lúc đang bị hắn nắm được chuỗi, nàng sẽ không tự cho mình là thông minh mà đi cãi lại, sẽ không nguy hiểm bản thân mình vốn thuần lương, trọng tình trọng nghĩa, vì bị người ta bức bách mới làm ra chuyện ác...khiến lỗi tại hắn bị lung lúng. Mà nàng lại dứt khoát thừa nhận lòng dạ hẹp hòi, tâm tính mưu mô. Không cần nguy hiểm tổn nước miếng, hắn rất hài lòng!

Nhưng...

Xem một mảng da thịt tuyết trắng của Dung Khuynh lộ ra bên ngoài, đôi mắt Trạng vương sắc bên tối tăm, tối hôm qua hắn dường như hắn lại phát hiện thêm một chỗ nhìn thuận mắt ở nàng nữa!

Hương vị lần này tốt hơn lần đầu tiên quá nhiều.

Một vật nhỏ sinh cơ bùng bùng trên giường, có can đảm cắn hắn, bầu vú hắn, dùng cảm làm càn. Khiến hắn ngoài ý muốn nhận được ngập tràn khoái cảm chưa bao giờ có, gần như mất khống chế. Không, tối hôm qua hắn đã phóng túng, đã mất không chế rồi.

Hình ảnh tối hôm qua không ngừng xâm nhập vào đại não, thân thể theo phản xạ trở nên căng thẳng, đột nhiên lại cảm nhận được dư vị. Hầu kết kê nhấp nhô, dời mắt đi, cảm lên chén trà uống một hơi cạn sạch. Sau đó kiên quyết quay người rời đi, không nhìn Dung Khuynh thêm cái nào nữa.

Hoàng cung.

"Trang trắc phi bị thương, Trạng vương giận dữ. Người bên cạnh Trang trắc phi vì không biết bảo vệ chủ nên toàn bộ đều bị thanh trừ. Hạ nhân trong phủ bị khiển trách không chừa một ai, người có liên quan trực tiếp xử tử."

Trạng vương giận dữ, tất có người phải chết!

Thái hậu nói: "Những ai trong phủ bị xử trí, có biết được không?"

Quê ma ma gật đầu: "Đã xác định được một bộ phận" Nói xong, lấy ra một danh sách hộ vệ vừa trình lên, đọc!

Thái hậu nghe từng tên từng tên, sắc mặt càng ngày càng tối tăm. Phần lớn bị xử tử đều là người mà nàng phái qua nắm vùng. Đó là trùng hợp? Hay là....

Không, tuyệt đối không phải là trùng hợp!

Thái hậu sắc mặt âm trầm, trong lòng tràn ra lãnh ý. Những người kia là người của nàng, Vân Túc sợ đã sớm biết. Lần này bất quá chỉ muốn mượn chuyện của Trang Thi Nghiên để tìm cơ hội trừ khử thôi!

Hắn đây là đang cảnh cáo nàng? Ngươi ý muốn bảo nàng bớt làm chuyện thiếu thân, bớt dùng thủ đoạn mèo quào đi sao?

Tên tiểu tử này!! Thật sâu trong lòng bị ghen lửa. Nhưng nghĩ đến cách làm việc của Trạng vương: tàn nhẫn lại không chút cố kỵ! Thái hậu rốt cuộc cũng chỉ có thể nuốt cục lửa của mình xuống.

"Trang Thi Nghiên như thế nào?"

"Trang trắc phi bị thương khuôn mặt, người thì không đáng lo."

Nghe vậy, Thái hậu nhăn mày: "Không đáng lo?" Trên thân kiếm có bôi độc, không phải vừa nhập vào máu liền chết sao? Nếu đã bị thương, vì sao lại chưa chết?

Quê ma ma rũ mắt xuống, hỏi bần: "Bởi vì Lãm hộ vệ tới giải độc cho Trang trắc phi kịp lúc nên nàng ta trừ bị hủy dung không thể khôi phục lại ra, tính mạng không có gì trở ngại."

Kết quả này, Thái hậu tất nhiên rất thất vọng!

"Bây giờ Trạng vương đang phái người điều tra kẻ ám sát Trang trắc phi. Kết quả như thế nào.." Thật khó đoán trước.

Mặc dù Phụng vệ không tự mình động thủ, Thái hậu cũng tựa như không có chút liên quan. Nhưng... Trạng vương làm việc, mọi sự đều rất khó nói. Quê ma ma có dự cảm không tốt lắm.

Thái hậu trầm mặc, lại không cho là đúng. Bởi vì nếu Trạng vương đã muốn kiểm chuyện thì dù người không làm gì, hắn cũng có chuyện để bắt bẻ người. Cho nên, mặc kệ hắn chơi đùa thế nào, dù sao cũng không thể đùa vị Thái hậu này thế nào được.

Lặng im, lát sau Thái hậu mở miệng: "Bên Dung cửu kia thế nào?"

"Hỏi Thái hậu, Trạng vương phái người tiến cung báo lại với Hoàng thượng: Dung cửu đã có hi, bảo Thái hậu ngài chờ ngày ôm hoàng tôn."

Nghe vậy, Thái hậu nhíu mày: "Vẫn còn có hi?" Không phải là được vật bổ trí sao? Như thế nào lại...

"Cái này lão nô cũng không biết!"

Bởi vì chưa chạm được mạch đập của Dung Khuynh, cho nên rốt cuộc là thật hay giả, sợ chỉ có mỗi Trạng vương mới biết được.

Trên trang.

Tắm xong lại ăn hai chén cơm, Dung Khuynh cuối cùng cũng cảm thấy mình được sống lại rồi.

"Dung tiểu thư, xin ngài chuẩn bị một chút, xe ngựa đã chờ sẵn bên ngoài."

Nghe vậy động tác nằm xuống của Dung Khuynh dừng lại: "Định đi đâu?"

"Vương gia lệnh hồi kinh!"

Hồi kinh?

"Ta cũng về cùng sao?"

"Vâng ạ!"

"Về Dung gia hay là về Trạng vương phủ?" Điều này rất quan trọng.

"Cái này thì lão nô không rõ lắm"

Dung Khuynh nghe xong, không hỏi nữa. Dù sao nàng cũng không có nhà, về nơi nào tùy Trạng vương quyết định đi. Còn nên làm thế nào, đợi đến chỗ đó rồi nói sau!

Nghĩ tới đó, Dung Khuynh mau chóng nhắm mắt lại, bắt đầu dưỡng thần.

Định chuẩn bị về kinh nhưng Dung Khuynh lại đi ngủ, Ngộ ma ma nhìn không được mở miệng: "Dung tiểu thư.."

"Ta mặc y phục xong rồi, đầu tóc cũng chải rồi, cơm cũng ăn xong, ta chuẩn bị xong hết rồi. Chờng nào đi đến gọi ta một tiếng là được." Nói xong, Dung Khuynh liền an ổn nghỉ ngơi.

Ngộ ma ma:....

Mắt thấy Dung Khuynh tùy ý ăn, tùy ý mặc, Ngô ma ma nhìn không được nhú mày, thờ dài: Trăm vương đang ở gần trước mắt, nàng có thể để ý tới cách ăn mặc chút được không. Thật sự là... sao lại không biết quý trọng cơ hội như vậy? Thiệt thời cho nàng rồi!

Thiệt thời cho nàng sao? Dung Khuynh cảm thấy nàng rất không thiệt thời, tối hôm qua nàng thế nhưng còn để lại được vài dấu vết trên lưng Trăm vương, mặc dù sau đó bị chinh cang thêm thắm. Bất quá nhìn biểu cảm của hắn lại thấy hắn rất thích thú.

Cho nên Dung Khuynh quyết định nuôi móng tay thật dài, thật dài. Chờ Trăm vương lại đến đây phạm

Trên đường hồi kinh, xe ngựa Trăm vương đi trước, xe Dung Khuynh thông thả theo sau. Bên trong lắc lư không khác cái nôi là mấy, lắc lư đến khiến Dung Khuynh thấy buồn ngủ. Cho đến khi...

"Dung tiểu thư, Dung tiểu thư..."

Tiếng gọi của Ngô ma ma lọt vào tai, Dung Khuynh mơ mơ màng màng mở mắt ra: "Tối rồi hả?"

Nhìn bộ dáng còn ngái ngủ của Dung Khuynh, Ngô ma ma lần nữa thờ dài: Nàng trừ biết ngủ ra, không biết suy nghĩ làm thế nào để lấy lòng Vương gia được sao? Giờ thì tốt rồi, bên dưới xảy ra chuyện. Để xem lát nữa nàng ứng phó thế nào.

"Dung tiểu thư, trên đường đi vô tình gặp được Cố nhị công tử, Vương gia gọi tiểu thư đi xuống xem."

Dung Khuynh:...Ồ, thật khéo, tình huống thế này khiến người ta không biết phải nói sao cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Tra Vương Tác Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.